

MARȚI 18 MAI 2010

PREZIDEAZĂ: DNA DURANT

Vicepreședintă

1. Deschiderea ședinței

(Ședința a fost deschisă la ora 9.05)

2. Dezbateri asupra cazurilor de încălcare a drepturilor omului, a democrației și a statului de drept (anunțarea propunerilor de rezoluție depuse): a se vedea procesul-verbal

3. Componenta Parlamentului: consultați procesul-verbal

4. Componenta grupurilor politice: consultați procesul-verbal

5. Buget rectificativ 1/2010: Secțiunea I - Parlamentul - Estimarea bugetului de venituri și cheltuieli pentru exercițiul financiar 2011 - Secțiunea I - Parlamentul (dezbateri)

Președinta. – Următorul punct este dezbateri comună privind:

- raportul dlui Maňka, în numele Comisiei pentru bugete, referitor la proiectul de buget rectificativ nr. 1/2010 al Uniunii Europene pentru exercițiul financiar 2010, secțiunea I – Parlamentul European [2010/2045(BUD)] (A7-0158/2010), și

- raportul dnei Trüpel, în numele Comisiei pentru bugete, referitor la estimarea bugetului de venituri și cheltuieli al Parlamentului European pentru exercițiul financiar 2011 [2010/2005(BUD)] (A7-0134/2010).

Vladimír Maňka, raportor. – (SK) Datorită intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, multe proceduri sunt acum mai directe și mai transparente. Prerogativele sunt definite mai clar. Parlamentul European deține acum puteri sporite, iar Uniunea Europeană și-a întărit poziția atât pe plan intern, cât și extern. Pentru prima dată în istoria democrației, cetățenii mai multor state au dreptul de a influența evenimentele, la nivel supranațional.

Având în vedere dimensiunea și diversitatea existentă în Europa, trebuie să ne asigurăm că toți cetățenii, inclusiv cei care nu sunt foarte bogați și nu fac parte din organizații extinse, pot apela la toate mijloacele democratice. Utilizarea acestor mijloace democratice nu trebuie să depindă de posesia unor resurse financiare considerabile.

Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona are un impact financiar special asupra unor instituții europene. În cadrul procedurii bugetare pentru 2010 s-a decis folosirea în mod preferențial a unei rezerve disponibile din rubrica 5 pentru finanțarea costurilor suplimentare care rezultă direct din intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

Prin urmare, astăzi, după adoptarea bugetului original pe 2010, abordăm aceste cheltuieli suplimentare printr-un buget rectificativ. După prezentarea cererilor pentru resurse suplimentare, am depus toate eforturile pentru a identifica rezerve și distribui resursele existente cât mai mult posibil.

Tratatul de la Lisabona are un efect direct sau indirect asupra tuturor serviciilor Parlamentului European.

Bugetul rectificativ al Parlamentului European, pe care îl dezbaterem astăzi, va asigura resursele financiare și umane suplimentare care îi vor permite Parlamentului să își îndeplinească rolul în cadrul procedurii de codecizie, pe picior de egalitate cu Consiliul.

Impactul financiar net al bugetului rectificativ al Parlamentului European va fi mai mic decât cererea inițială pentru resurse financiare. În cadrul procedurilor de conciliere cu Președinția Parlamentului European am

reușit să găsim 4 milioane de euro. De asemenea, a existat și o reducere suplimentară a cererii de resurse din cauza timpului, deoarece bugetul a fost aprobat cu o lună mai târziu decât estimasem inițial.

Majoritatea companiilor și instituțiilor, și nu doar din Europa, ci din întreaga lume, profită de criza economică mondială pentru a-și îmbunătăți eficiența și competitivitatea. Aceasta este o provocare pentru noi, Parlamentul European, la fel cum este și pentru alte instituții europene.

Secretarul General al Parlamentului European dispune acum de economii și de o sporire a eficienței, valabile nu doar pentru anul acesta. Auditul funcțional detaliat, desfășurat în cadrul Direcției Generale Infrastructură și Logistică (DG INLO), precum și în cadrul serviciului de securitate, asupra căruia am convenit atunci când s-a aprobat bugetul în luna decembrie, poate duce la economii semnificative și de durată, valabile și pentru viitoarele perioade bugetare.

Helga Trüpel, *raportoare*. – (DE) Doamnă președinte, doamnelor și domnilor, bugetul Parlamentului pe 2011 este primul buget adevărat al acestei camere de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Aceasta înseamnă că Parlamentul deține mai multe competențe, că avem mai multe sarcini, o mai mare responsabilitate, mai multe prerogative legislative – cu alte cuvinte, avem nevoie de o capacitate de lucru sporită, ceea ce înseamnă că avem nevoie de un buget mai mare.

În același timp – lucru pe care eu îl consider foarte important – trebuie să avem în vedere faptul că suntem în plină criză economică și financiară, dar că ne confruntăm și cu o criză legată de stabilitatea monedei euro. În Germania, din 2011 vor începe să se aplice reduceri ale datoriilor, reduceri considerabile sunt necesare și în Grecia și în toate bugetele publice extrem de îndatorate. Prin urmare, trebuie să abordăm într-un mod foarte responsabil această creștere a bugetului Parlamentului în această perioadă economică dificilă. În calitate de raportoare pentru bugetul pe 2011, voi prezenta poziția majorității, în ciuda faptului că o voi menționa și pe a mea, care este, de altfel, poziția verzilor.

Alocarea făcută către bugetul Parlamentului, de 20 la sută din bugetul administrativ, este o limită maximală stabilită între instituții în 1988. Majoritatea celor din Comisia pentru bugete consideră totuși că nu putem păstra același procent și în 2011, deoarece realitatea s-a schimbat. A avut loc o extindere, avem mai multe competențe și mai multe atribuții și, prin urmare, procentul de 20 % nu trebuie văzut neapărat ca unul fix. Cu toate acestea, este clar că ne propunem să rămânem la o valoare apropiată de 20 %, din motive de autodisciplină și responsabilitate.

Biroul a propus procentul de 20,46 % – cu alte cuvinte, 39 de milioane de euro peste suma alocată pentru 2010. După o serie de dezbateri – și ținând cont și de conflictul de obiective – s-a decis că vom cheltui doar 20,32 % – adică cu 20 de milioane de euro mai mult. Toată lumea este de acord că avem nevoie de mai mult personal pentru extindere, mai mult personal pentru bibliotecă, IT și studii și că protecția mediului trebuie să capete o prioritate clară în Parlament și ar fi foarte bine dacă în Strasbourg ar exista mai multe biciclete, pentru ca serviciile de transport să fie folosite mai puțin.

Și totuși, unde este controversa? Controversa este legată de întrebarea dacă sumele de bani în 2011 ar trebui să fie mai mari pentru asistenți – cu 1 500 de euro. Repet că aceștia sunt bani pentru asistenți, și nu pentru deputații în Parlamentul European. Totalul s-ar ridica la 13,2 milioane de euro. Majoritatea celor din comisie au votat plasarea acestor majorări acordate asistenților la rezerve, pe motiv că acestea ar trebui evaluate mai bine și decise mai târziu pe parcursul anului.

Doresc să prezint poziția grupului verzilor în legătură cu acest subiect, și anume că trebuie să fim sensibili la problema generală a datoriilor și, prin urmare, grupul meu consideră că această creștere de 1 500 de euro ar trebui amânată pentru anul viitor. În acest moment nu trebuie schimbat statutul deputaților în Parlament, ci, în schimb, ar trebui să ne angajăm la un număr mai mic de zboruri pe distanțe scurte, pentru a pune cu adevărat în aplicare protecția mediului în Parlament și în comportamentul nostru – subiect pentru care facem în mod repetat apel la nivel politic. De aceea, este foarte îmbucurător faptul că am reușit să îmbunătățim datele privind protecția mediului, un exemplu fiind reducerea cu 12,9 % a emisiilor de CO₂ în 2008. Am redus consumul energetic cu 0,8 %. Ne dorim să vedem o foaie de parcurs pentru transportul public local, cu alte cuvinte dorim să dovedim că suntem responsabili, atât din punct de vedere financiar, cât și din cel al politicii de mediu.

José Manuel Fernandes, *în numele Grupului PPE*. – (PT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, Grupul Partidului Popular European (Creștin Democrat) militează pentru stringență, transparență și sustenabilitate bugetară. Prin urmare, salutăm activitatea administrației, care a specificat cheltuielile fixe și variabile, precum și faptul că a fost prezentată o politică pe termen mediu privind strategia imobiliară. Cu toate acestea,

considerăm că aceste documente pot fi îmbunătățite pe viitor și vă reamintim că noi milităm pentru o strategie imobiliară pe termen lung.

Suntem ambițioși în ceea ce privește stringența bugetară, și ne dorim să ne îndreptăm către un buget cu bază zero, în care pentru fiecare articol de cheltuială să existe documente justificative. În același sens, propunem realizarea unei analize cost-beneficiu a cheltuielilor variabile. Noi considerăm că sunt posibile anumite economii și, prin urmare, susținem – de fapt chiar noi sugerăm acest lucru – reducerea anumitor posturi bugetare.

Principalul obiectiv al Parlamentului îi reprezintă excelența în procesul de legiferare. Știm cu toții că lipsa unei legislații corespunzătoare, sau existența uneia incorecte, duce la costuri mari; costuri care, până la urmă, sunt mereu suportate de publicul european. Pentru a atinge acest țel, de excelență în procesul de legiferare, în contextul noilor atribuții apărute odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, susținem posibilitatea de a recruta noi resurse umane; ne dorim ca acestea să îndeplinească un standard ridicat; de fapt, cerem acest lucru.

Doresc, de asemenea, să vă reamintesc că vom avea 18 colegi noi, care trebuie să aibă și ei posibilitatea de a-și exercita mandatul în mod corespunzător. Trecem printr-o perioadă foarte dificilă, iar instituțiile europene joacă un rol esențial; este unul crucial, în care nu trebuie să eșueze, și, prin urmare, trebuie să aibă la dispoziție mijloace suficiente.

Știm foarte bine că aspectele legate de buget pot fi întotdeauna înconjurate de doze puternice de populism și demagogie, dar respingem acest lucru. Există voci care susțin că indemnizațiile acordate deputaților în Parlamentul European cresc, ceea ce nu este adevărat. Urmărim însă ca Parlamentul să aibă suficiente indemnizații care să îi garanteze demnitatea pentru care milităm și faptul că va atinge obiectivul pe care îl așteaptă și care, de fapt, ne este cerut de cetățenii europeni: excelență în legiferare.

Derek Vaughan, în numele Grupului S&D. – Doamnă președintă, apar mereu controverse atunci când discutăm despre propriul nostru buget și am văzut acest lucru în discuțiile asupra bugetului rectificativ și în cele pentru bugetul nostru pe 2011. Cu toate acestea, sunt foarte mulțumit, deoarece cele mai multe aspecte legate de 2011 au fost deja rezolvate în cadrul Comisiei pentru bugete. Într-adevăr, cred că în momentul de față mai există foarte puține divergențe, poate trei sau patru, între Comisia pentru bugete și Birou. Și una dintre acestea este, desigur, pragul de 20 %. O alta este legată de rezerva imobiliară, o alta de posturile care au fost trecute în rezervă și o ultima se referă la cea de-a doua tranșă de 1 500 de euro pentru fiecare deputat în Parlamentul European pentru indemnizațiile asistenților.

Aceste două tranșe de câte 1 500 de euro pentru fiecare deputat în Parlamentul European sunt însoțite de controverse și ar fi dificile în orice moment, cu atât mai mult într-o perioadă cu multe probleme economice. Și asta în contextul în care recunoaștem cu toții faptul că Tratatul de la Lisabona ne-a acordat mai multe responsabilități. Tocmai de aceea s-a ajuns la un compromis – plasarea celei de-a doua tranșe de 1 500 de euro la rezerve, unde va rămâne până ce vor fi calculate costurile totale ale acestei propuneri.

Cred că un alt subiect controversat pentru noi îl reprezintă indemnizațiile acordate funcționarilor. Compromisul la care s-a ajuns aici este acela de a reduce suma alocată pentru aceștia de la 1,2 milioane de euro la 400 000 de euro și, desigur, atunci când se fac cereri de rambursare a cheltuielilor, acestea trebuie însoțite de documente justificative. Cred că acesta este un principiu important, pe care ar trebui să îl sprijinim cu toții. Colegii noștri vor decide ei înșiși dacă aceste două compromisuri sunt acceptabile sau nu. Cred că majoritatea celor din Grupul S&D vor găsi acceptabile aceste compromisuri.

Cu toate acestea, din discuțiile legate de bugetul pe 2011, a reieșit foarte clar un lucru, și anume că dacă pe viitor vom finanța responsabilitățile suplimentare acordate de Tratatul de la Lisabona, trebuie să facem economii semnificative în alte părți. În bugetul pe 2011 s-au făcut câteva încercări de a economisi. Într-adevăr, majorarea generală a fost redusă de la 6,5 % la aproximativ 5,8 %. Salut acest lucru, însă consider că pe viitor va trebui să facem mult mai mult.

Sper ca, pe viitor, Biroul să vină cu recomandări și propuneri nu doar referitoare la cheltuieli, ci și legate de modul în care putem economisi eficient. Sper ca aceste economii să implice o schimbare a modalității de lucru și să nu fie doar simple reduceri.

Dacă, pe viitor, Biroul va veni cu propuneri eficiente pentru a face economii – și sper că o va face – consider că este important ca acestea să fie discutate cu deputații în Parlamentul European încă din faza inițială. Astfel, Parlamentul va putea să își elaboreze bugetul, dar și să ne conturăm prioritățile și să identificăm noi înșine

modalități de economisire; între timp, însă, trebuie să ne asigurăm că bugetul nostru pe 2011 este acceptabil pentru deputați, pentru Parlament și, desigur, pentru cetățeni.

Carl Haglund, în numele Grupului ALDE. – (SV) Doamnă președintă, am avut o dezbatere interesantă legată de bugetul Parlamentului pentru anul în curs și pentru anul viitor.

Doresc să încep prin a-i mulțumi în mod special dnei Trüpel pentru activitatea excelentă pe care a desfășurat-o pentru elaborarea bugetului pe anul viitor. Acesta este, probabil, mult mai echilibrat decât s-a urmărit la început.

Tratatul de la Lisabona aduce cu sine mai multe responsabilități pentru Parlamentul European și, în acest context, este logic ca Parlamentul să se aștepte la o creștere a cheltuielilor, pentru că și volumul activităților noastre va spori.

În același timp, este pur și simplu surprinzător că am fost complet incapabili să ne reorganizăm propriile activități pentru a face față noilor cerințe. Acestea este un aspect care trebuie îmbunătățit.

Grupul Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa a criticat majorarea plafonului de cheltuieli propusă inițial de Birou, care, după cum s-a spus deja, a fost redus parțial acum. Cu toate acestea, doresc să menționez că Grupul ALDE nu acceptă și nu va vota în favoarea creșterii cu încă 1 500 de euro pe lună a indemnizațiilor acordate deputaților în Parlamentul European, pentru ca aceștia să angajeze alți asistenți. De asemenea, nu suntem de acord cu ideea ca șefii comisiilor să primească o indemnizație de reprezentare.

Este clar că principalele două grupuri politice au ajuns la o poziție comună în această privință, însă noi, cei din Grupul ALDE, ne vom lupta în Parlament pentru punctul nostru de vedere. Este important să arătăm că Parlamentul European este într-adevăr interesat de nivelul cheltuielilor pe care le generează. Nu reușesc să înțeleg raționamentul prezentat anterior aici, conform căruia acest aspect nu este legat de creșterea cheltuielilor, ci de capacitatea de a ne îndeplini sarcinile în mod corespunzător. Dar nu despre asta este vorba aici. În cele din urmă, este vorba doar de majorarea costurilor.

Mergând pe același fir logic, trebuie reamintit faptul că, cu cât este mai mare numărul asistenților angajați la Parlament, cu atât mai semnificative vor fi cerințele privind clădirile, lucru care, pe termen lung, va deveni foarte scump. Noi, cei din Grupul ALDE, criticăm vehement o parte din aceste propuneri și vom vota în mod corespunzător atunci când se va vota în Parlament.

Helga Trüpel, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Doamnă președintă, aș dori să încep prin a menționa încă o dată cuvântul magic, „echilibru”, pe care tocmai l-a pronunțat dl Haglund. Eu consider că, în aceste momente, când discutăm despre bugetul pe 2011, ar trebui să pornim de la întrebarea „Cum putem asigura un echilibru adecvat și responsabil?”

Dl Fernandes a menționat populismul atunci când s-a referit la ideea Parlamentului de a fi foarte responsabil și autodisciplinat cu privire la bugetul pe 2011. Nu sunt deloc de acord cu dânsul aici. Nu cred că dăm dovadă de populism dacă ajungem cu toții la concluzia că, având în vedere numeroasele reduceri pe care le impunem anumitor state, și noi, cei din Parlament, trebuie să vedem cum putem acționa dând dovadă de autodisciplină. Dimpotrivă, consider că tocmai aceasta este responsabilitatea politică a Parlamentului European în contextul actual. Având în vedere reducerile pe care le cerem Greciei și bugetelor publice în general, trebuie să avem curajul, pe de o parte, să legitimăm majorările necesare pentru a ne îndeplini atribuțiile în mod responsabil, însă, în același timp, să impunem o limită și să spunem: în contextul actual, cerem și o anumită delimitare, deoarece aceasta face parte pur și simplu din peisajul politic. Acest aspect trebuie subliniat conform maximei „Am înțeles!”. Aceste lucruri sunt importante din punct de vedere politic și, prin urmare, fac apel încă o dată la toate grupurile să reflecteze la mesajul pe care ne dorim să îl transmitem publicului odată cu bugetul pe 2011.

Lajos Bokros, în numele Grupului ECR. – Doamnă președintă, în România salariile funcționarilor publici vor fi reduse cu 25 %, în Spania angajații sectorului public vor pierde între 5 % și 15 % din salariu, iar în Portugalia – ca să nu mai vorbim de Grecia – guvernele fac eforturi imense pentru a face economii cu resursele umane. În Marea Britanie, noul guvern a menționat deja că anul acesta este nevoie de un pachet major de economii financiare.

Există cineva în Parlament care consideră că acum este momentul ca Parlamentul European să cheltuiască mai mult, indiferent pe ce – să majoreze cheltuielile, să aibă mai mulți angajați pentru grupuri, bibliotecă, comisii, personal IT și o indemnizație suplimentară de 1 500 de euro pentru asistenți? Dezbaterem acordarea celei de-a doua tranșe din cei 1 500 de euro; eu afirm că nici prima nu era deloc necesară. Nu ar trebui să

discutăm despre amânarea celei de-a doua; ambele ar trebui eliminate, pentru că acum nu este momentul pentru ele. Suntem cu toții conștienți de competențele sporite, însă mai multe competențe nu înseamnă neapărat cheltuieli mai mari. Este necesară o cheltuie mai eficientă, mai multă răspundere și mai multă responsabilitate.

Sunt total de acord cu dna Trüpel, care a spus că există moduri de a face economii suplimentare. Nu avem nevoie de un parc auto aici, în Strasbourg. Există transport public gratuit. Eu merg zilnic cu tramvaiul. Și, pentru a face economie, în loc de bilete la clasa business, putem folosi bilete la clasa economy. Eu, unul, din principiu, nu am luat niciodată bilet la clasa business atunci când am venit aici din Budapesta. Una peste alta, deși discuția dintre Birou și Comisia pentru bugete a fost una foarte folositoare din acest punct de vedere, cred că există foarte multe posibilități de a face, în continuare, economii.

Marta Andriessen, în numele Grupului EFD. – Doamnă președintă, încă o dată sunt șocată să văd cum deputații în Parlamentul European continuă să ceară majorarea bugetului, în timp ce oamenii din statele membre se luptă să supraviețuiască acestei crize. Însă astăzi mă voi referi la etica Parlamentului.

În momentul de față, este oare acceptabil ca instituțiile europene, deși solicită mai multe prerogative pentru a controla bugetele naționale, să își dorească mărirea propriilor lor bugete administrative? Este oare acceptabil ca instituțiile UE să meargă la Curtea de Justiție, trecând peste decizia Consiliului, pentru ca aceasta să modereze creșterile salariale pentru funcționarii UE? Poate fi acceptabil din punct de vedere etic ca Parlamentul să se grăbească cu aprobarea conturilor Consiliului pe 2008 în schimbul aprobării de către acesta din urmă a măririi bugetului Parlamentului?

Permiteți-mi să mă explic: Comisia pentru control bugetar a votat în unanimitate împotriva aprobării conturilor pe 2008 ale Consiliului, din cauza lipsei de transparență. Ca o coincidență, nici Consiliul nu a aprobat majorările bugetare pentru Parlament. Cred că săptămâna aceasta Parlamentul va vota în favoarea aprobării conturilor Consiliului și, la puțin timp după aceea, Consiliul va aproba bugetul suplimentar al Parlamentului. Aceste voturi, doamnelor și domnilor europeni, pentru bugetul Parlamentului și pentru descărcarea de gestiune a Consiliului, sunt reprezentative pentru etica instituțiilor care își propun să ne conducă.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, Tratatul de la Lisabona a adus cu sine o serie de schimbări, care vizează sau care se referă în mod specific la importanța Parlamentului European. Am menționat deja că votul meu favorabil pentru modificarea bugetului Parlamentului este condiționat. Desigur, Parlamentul European ar trebui să aspire către excelență în legiferare. Desigur, întărirea rolului Parlamentului implică mai multe obligații, mai multe responsabilități și mai multă muncă. Acestea fiind spuse, în momente de criză ca cele pe care le traversăm acum – cea mai severă criză economică din ultimii 60 de ani – doresc să subliniez faptul că și noi, în calitate de deputați în Parlamentul European, și de fapt noi în mod special ar trebui să fim mai atenți cu banii care ne-au fost încredințați. Parlamentul European și Consiliul ar trebui să coopereze și trebuie să o facă într-o mai mare măsură, însă pentru aceasta este nevoie de voința de a acționa ca parteneri.

Ivailo Kalfin (S&D). – (BG) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, permiteți-mi să încep prin a-i felicita pe raportori, dna Trüpel și dl Maňka, pentru eforturile deosebite pe care le-au întreprins în pregătirea deciziilor pe care le discutăm astăzi. Trebuie să recunoaștem că aceasta nu a fost deloc o sarcină ușoară, după cum se vede de altfel și din dezbaterile de astăzi.

Pe de o parte, trebuie să fim etaloane ale cumpătării și eficienței atunci când vine vorba de a cheltui banii contribuabililor europeni. Pe de altă parte, însă, trebuie să îi oferim Parlamentului posibilitatea de a-și îndeplini toate obligațiile și responsabilitățile care i-au fost încredințate de aceiași contribuabili europeni prin Tratatul de la Lisabona.

Adevărul este că cele mai multe schimbări și sarcini impuse de noul tratat privind Uniunea Europeană se referă la instituția noastră. Unul dintre subiectele cele mai serioase, care a generat numeroase dezbateri, se referă la modul în care Parlamentul European ține cont de situația economică dificilă din Europa, asumându-și o poziție de conducere în limitarea cheltuielilor și sporirea eficienței sale.

Deciziile parlamentare pe care le discutăm astăzi sunt relevante pentru situația economică. O majorare minimă de 5,5 % a cheltuielilor ne va permite să creștem personalul din Parlamentul European cu 18 persoane noi. Avem nevoie ca administrația să ofere asistență specializată pentru domenii care s-au extins și în care deciziile Parlamentului European sunt cruciale.

Le oferim deputaților în Parlamentul European posibilitatea de a avea un contact mai bun cu alegătorii, de a urma instruirii specializate în mai multe domenii și de a se achita de noile îndatoriri care le-au fost conferite de Tratatul de la Lisabona. Suntem etaloane ale cumpătării deoarece desfășurăm toate aceste noi funcții cu o majorare a costurilor de doar 0,28 % față de acordul încheiat acum mulți ani, astfel încât cheltuielile Parlamentului European nu depășesc 20 % din cheltuielile administrative din bugetul european.

În același timp, trebuie subliniat foarte clar faptul că vechiul acord trebuie renegociat pe viitor, pentru a reflecta într-o mai mare măsură modificările survenite în funcțiile instituțiilor și, în special, rolul crescut și, deci, așteptările mai mari din partea Parlamentului European.

Dragi colegi, încă mai avem resurse disponibile. Pe viitor, va trebui să ne sporim eforturile de a crește eficiența Parlamentului, bazându-ne, de exemplu, nu pe clădiri, ci pe tehnologiile noi, dând un exemplu din punctul de vedere al standardelor instituționale și de mediu, analizând atent impactul pe care îl va avea fiecare cheltuială și nepermițând ca bugetul să crească în mod automat, așa cum se întâmplă de obicei în toate birocratiile. Nu trebuie să uităm că dăm socoteală pentru fiecare acțiune întreprinsă, în fața alegătorilor noștri, care trec acum prin momente dificile.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Doamnă președintă, mai ales în momente de criză, politicienii trebuie să aibă capacitatea de a separa partea rațională de cea emoțională, cu precădere atunci când este vorba de aspecte bugetare și de bani. Am sentimentul că Tratatul de la Lisabona și aspectele bugetare asociate acestuia seamănă puțin cu prognoza meteo – niciodată nu știi sigur cum vor arăta lucrurile dimineață. Prognoza anunță ploaie, așa că îți iei umbrela cu tine, dar până la urmă, chiar dacă picură puțin, nu este vorba de ploaie.

La fel este și cu Tratatul de la Lisabona: nu știm cum va schimba acesta volumul de muncă al Parlamentului. Nu pot să nu mă întreb cum au putut membrii comisiilor și prezidiilor să muncească în trecut în așa fel încât să nu existe schimbări de pe urma Tratatului de la Lisabona.

Discuția privind creșterea de 1 500 de euro acordată ca indemnizație pentru secretari este una simbolică pentru întrebarea dacă putem să ne reducem structurile, să facem economii și să creștem eficiența propriilor noastre procese de lucru. Dacă am ține cont de aceste trei aspecte, rezultatele ar fi cu mult mai bune decât discuțiile interminabile despre finanțare. Până la urmă, abia la anul vom vedea impactul pe care Tratatul de la Lisabona l-a avut asupra muncii noastre.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Este clar că Parlamentul European, căruia îi revin mai multe responsabilități și un rol mai important odată cu ratificarea Tratatului de la Lisabona, trebuie, în mod firesc, să dispună de mai multe resurse financiare pentru a-și putea îndeplini rolul. Antevorbitorul meu avea dreptate. Nu știm practic cu cât va spori rolul nostru cu adevărat, însă știm că va crește. Din acest punct de vedere, cum era și normal, și așteptările alegătorilor și contribuabililor sunt mai mari. Acesta este unul din motivele pentru care cererea de suplimentare a finanțării, de exemplu pentru asistenții deputaților, este clar justificată, atât din punct de vedere financiar, cât și politic.

Știm că în momentul de față Grecia și, în general, țările din Europa de Est se confruntă cu o mare criză, care, desigur, este și o problemă de natură politică, însă atunci când reducem cheltuielile nu trebuie să amputăm și anumite funcții ale Parlamentului European. Sunt profund convins că bugetul Parlamentului European ar trebui să crească semnificativ.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Doamnă președintă, proiectul de buget al Parlamentului pe 2011 este de 1,7 miliarde de euro. Aceasta înseamnă 2,3 milioane de euro pentru fiecare deputat în Parlamentul European pe an, 200 000 de euro pe lună și amețitoarea sumă de 6 400 de euro pe zi; și Parlamentul are în total 736 de deputați.

Doamnă președintă, 6 400 de euro este o sumă enormă. Mă pot gândi la o mie de moduri mai bune în care am putea cheltui banii decât pe această prostie. Ce este însă mai important este faptul că și cetățenii ar trebui să poată să ia astfel de decizii. Haideți să închidem tot ce avem în Bruxelles, Luxembourg și, în primul rând, Strasbourg, încă de azi. Pur și simplu, haideți să îi dăm pe toți afară din clădiri, să încuiem ușile, să aruncăm cheile și să restituim aceste 1,7 miliarde de euro cetățenilor, care i-au câștigat cu sânge, sudoare și lacrimi.

Fiecare deputat în Parlamentul European ar trebui să se trezească și să se culce cu gândul că, pentru el, contribuabilii vor plăti, sau au plătit, 6 400 de euro pentru acea zi. Și fiecare deputat ar trebui să înțeleagă că are obligația de a reduce zilnic această sumă, pentru că tot ce cheltuim aici pe lucruri inutile reprezintă bani de la contribuabili, pe care aceștia i-au câștigat trudind din greu.

Iată ce ar trebui să se întâmple, dar nu se întâmplă. Pentru acest Parlament, mai mult înseamnă întotdeauna mai bine. Prin strângeri de mână, prin cunoștințele pe care fiecare le are și prin acorduri dubioase încheiate pe ascuns, zeci de milioane sunt adăugate la buget. Elita decide, iar publicul plătește. Toți ar trebui să se gândească la acest lucru noaptea, înainte de a adormi, și să îndemne pe fiecare să o faceți în seara aceasta: să vă puneți întrebarea: „am costat 6 400 de euro?”. Dacă nu o faceți, ar trebui să vă fie rușine, pentru că nu valorati nimic ca deputați în Parlamentul European.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, aș vrea să-i spun dlui van der Stoep că îmi merit banii și îmi susțin punctul de vedere. Dacă dvs. nu îi meritați, atunci vă înțeleg. Tot ce pot spune este că nu ne facem niciun favor dacă în Parlament ne creăm niște condiții de lucru care până la urmă vor face munca imposibilă. Eu susțin ideea creșterii indemnizațiilor pentru secretari – într-adevăr, pentru ambele niveluri – și consider că acest lucru este extrem de justificabil.

Oricine lucrează în acest Parlament are nevoie de personal. Cei care nu doresc să muncească nu ar trebui să îi împiedice pe cei care doresc și care au de muncă de la a o face. Nimeni nu va fi forțat să se folosească de aceste majorări ale indemnizațiilor – *puteți să vă folosiți de ea, nu este obligatoriu să o faceți*. Dacă deputații nu folosesc indemnizația, cu atât mai bine pentru contribuabili, care își vor primi apoi banii înapoi. Eu una pot să vorbesc doar pentru mine atunci când afirm că îmi merit banii, lucru valabil și pentru personalul meu. Totuși, trebuie să analizăm activitățile desfășurate în trecut pe baza surplusului din buget. Trebuie să vedem dacă ne mai dorim și dacă putem să le continuăm. Mă gândesc aici, în primul rând, la serviciul TV prin internet. Cred că trebuie să luăm măsuri, că nu putem lăsa lucrurile așa cum sunt.

În plus, împreună cu Biroul am făcut mai multe reforme, și ar trebui să permitem ca acestea să fie puse în aplicare. Comisia pentru control bugetar va face tot ce îi stă în putință pentru a evidenția lucrurile care nu merg.

Geoffrey Van Orden (ECR). – Doamnă președintă, în întreaga Europă guvernele și instituțiile publice se confruntă cu nevoia de a face reduceri, însă acest Parlament continuă să trăiască într-o lume de basm. Aud cuvinte frumoase făcând referire la nevoia de a face economii și la eficiență, însă bugetul pe 2011, de peste 1,7 miliarde de euro, reprezintă o creștere de cel puțin 6 %. Lucru total inacceptabil. Ar trebui să discutăm despre economii semnificative, nu creșteri. Și există multe moduri în care se pot realiza acestea.

Pentru început, ar trebui să renunțăm la cheltuielile care nu sunt necesare. Parlamentul ar trebui să îi ceară Consiliului să pună capăt acestui cerc care se desfășoară la Strasbourg și astfel să economisească anual peste 200 de milioane de euro. Alte 50 de milioane de euro ar putea fi economisite dacă am închide birourile Parlamentului European din fiecare stat membru. Trebuie să eficientizăm birocrăția: numărul funcționarilor angajați la Parlament a crescut în trei ani cu 14 %, ajungând la 6 000. În vremuri grele, orice altă organizație ar aborda noile priorități făcând economii în alte părți. Se pare că trăim într-o lume diferită. Trebuie să facem pașii necesari care să ducă la schimbări și reduceri reale în bugetul Parlamentului.

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Doresc să revin la ideea de a adăuga de două ori câte 1 500 de euro lunar pentru indemnizațiile pentru asistența de secretariat. Este adevărat că Tratatul de la Lisabona ne conferă multe sarcini suplimentare și în niciun caz nu mă opun ideii de a avea mai mult personal pentru acele comisii parlamentare cărora le-au fost atribuite sarcini suplimentare, cum ar fi Comisia pentru agricultură și dezvoltare rurală și Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne.

Și nici nu mă voi opune ideii de a avea mai mult personal în cadrul grupurilor pentru a sprijini mai bine sarcinile acestora, însă haideți să fim cinstiți, doamnelor și domnilor: este o nebunie și mai este și incorect să îi dăm fiecărui deputat în Parlamentul European 1 500 de euro în plus anul acesta și încă 1 500 de euro anul viitor.

Eu însumi lucrez în cadrul Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară de 10 ani. În cadrul procedurii de codecizie sau al celei legislative ordinare, acestei comisii îi revin foarte multe sarcini. M-am descurcat întotdeauna cu trei asistenți și consider că și deputații care lucrează în prezent sau care vor lucra în Comisia pentru agricultură și dezvoltare rurală, și în Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne se pot descurca cu trei asistenți. Doamnă Gräßle, sugestia dumneavoastră – că ar trebui să primească un număr mai mare de angajați cei care doresc să muncească, dar nu și cei care nu doresc să o facă – este populism la cel mai înalt nivel.

Vladimír Maňka, raportor. – (SK) Doresc să le mulțumesc tuturor celor care și-au exprimat punctul de vedere. Mă bucur să văd că toți doriți să vă desfășurați activitatea legislativă cât mai bine posibil și să folosiți resursele cât mai bine. Fiecare dintre noi are o opinie în legătură cu ce și cum poate fi îmbunătățit. Dezbaterile de astăzi

este o dovadă clară. Doresc să îi spun dlui Bokros că se pot face economii prin metode obiective. Această metodă a fost blocată anul trecut de membrii grupului dvs. politic, printre alții.

Din ianuarie sunt șeful unei autorități regionale din țara mea. După ce am preluat funcția, primul pas l-a reprezentat realizarea unui studiu extern, independent, al tuturor proceselor desfășurate în instituția mea. Acest audit va elimina suprapunerile și va reduce cheltuielile administrative cu peste 15 %. Dacă vrem să analizăm capacitățile de rezervă și să reorganizăm cât mai bine resursele existente, cea mai bună soluție este un studiu extern, independent.

Cei care au avut curajul să facă acest pas au reușit să asigure o utilizare optimă a resurselor și au redus cheltuielile administrative semnificativ. În zilele următoare vom dezbate și vota asupra bugetului rectificativ pentru 2010 al Comitetului Economic și Social European și al Comitetului Regiunilor.

Aceste instituții își extind în mod clar activitățile, având mai multe prerogative și un volum de lucru mai mare. Doresc, de asemenea, să solicit Consiliului să finalizăm aceste bugete cât mai repede posibil, astfel încât ambele instituții să își poată îndeplini responsabilitățile într-un mod responsabil și eficient, în domeniile nou extinse sau introduse de Tratatul de la Lisabona.

Helga Trüpel, *raportoare*. – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, ați auzit cu toții cât de controversată este dezbaterea referitoare la bugetul pe 2011. Și nici nu este de mirare, având în vedere că se referă la creșteri și reduceri reale, dar și la aspecte simbolice – ca întotdeauna în politică.

În calitate de raportoare, aș dori să se consemneze următoarele. Ați văzut întregul spectru de păreri de aici, de la dna Gräßle din partea Grupului Partidului Popular European (Creștin Democrat), care este foarte hotărâtă să favorizeze aceste majorări – inclusiv cei 1 500 de euro – pentru a-și proteja capacitatea de lucru, până la alți membri, care au spus „Nu avem nevoie de asta” sau „Trebuie să evaluăm mult mai precis cum pot fi justificate creșterile și să ne oferim nouă înșine o privire de ansamblu, inclusiv asupra tuturor comisiilor și a zonelor de lucru din acest Parlament”.

În calitate de raportoare, aș dori să subliniez că majoritatea Comisiei pentru bugete a decis să plaseze banii adiționali în rezervă – decizie care încă nu a fost adoptată de Comisia pentru bugete – și să ceară o evaluare precisă. Prin urmare, rămân să facem toate acestea. Trebuie să prezentăm această evaluare și apoi, în toamnă, va trebui să ne concentrăm încă o dată foarte serios asupra acestor rezultate, pentru a putea negocia în continuare cu Consiliul în octombrie în cadrul noii proceduri bugetare și, de asemenea, pentru a obține o poziție majoritară internă aici, în Parlament. În situația actuală este important să subliniem că există o controversă, există păreri foarte diferite și există o opinie majoritară conform căreia trebuie să analizăm încă o dată foarte atent cifrele.

Mulțumesc pentru sfatul dumneavoastră și sper că toți vom da dovadă de prudență pe măsură ce vom merge mai departe.

Președinta. – Mulțumesc, doamnă Trüpel. Însă, cu aceasta se încheie dezbaterea comună privind bugetul. Mulțumesc pentru intervențiile dvs. Dezbaterea s-a încheiat.

Votul asupra raportului dlui Maňka va avea loc mâine, iar votul asupra raportul dnei Trüpel va avea loc astăzi la 12.00.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Georgios Stavrakakis (S&D), *în scris*. – (EL) Bugetul rectificativ este rezultatul intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Parlamentul se confruntă cu noi provocări și va avea nevoie de resurse dacă ne dorim ca el să facă față cu succes noilor sale responsabilități și provocări. Aș dori să subliniez faptul că cetățenii europeni vor ca Parlamentul să-și îndeplinească îndatoririle impecabil și, pentru a garanta acest lucru, este important ca membrii, comisiile și grupurile sale politice să aibă resursele necesare. Mai mult, credem că disciplina financiară și reducerile de cheltuieli sunt mai necesare acum decât au fost vreodată, și cetățenii europeni, pe bună dreptate, așteaptă acest lucru de la noi; de aceea am pregătit un buget care garantează austeritate financiară și transparență.

Am insistat, de asemenea, asupra necesității unei planificări politice pe termen lung în ceea ce privește clădirile Parlamentului European, în încercarea de a asigura sprijinul financiar necesar, atât acum, cât și în anii următori. Suntem siguri că aceste măsuri ne vor ajuta să ne punem într-o poziție din care să putem aborda preocupările, așteptările și cererile cetățenilor europeni.

Pentru a încheia, aş dori să-l felicit pe dl Vladimir Maňka pentru raportul său excelent.

6. Fondul european pentru refugiați pentru perioada 2008-2013 (modificarea Deciziei nr. 573/2007/CE) - Migrarea de la Sistemul de Informații Schengen (SIS 1+) la Sistemul de Informații Schengen din a doua generație (SIS II) (modificarea Regulamentului (CE) nr. 1104/2008) - Migrarea de la Sistemul de Informații Schengen (SIS 1+) la Sistemul de Informații Schengen din a doua generație (SIS II) (modificarea Deciziei 2008/839/JAI) - Crearea unui program comun de reinstalare al UE (dezbateri)

Președinta. – Următorul punct este dezbateri comună privind:

- raportul dlui Tavares, în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, referitor la propunerea de Decizie a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Deciziei nr. 573/2007/CE de instituire a Fondului european pentru refugiați pentru perioada 2008–2013 ca parte a programului general „Solidaritatea și gestionarea fluxurilor migratorii”, precum și de abrogare a Deciziei 2004/904/CE a Consiliului (COM(2009)0456 – C7-0123/2009 – 2009/0127(COD))(A7-0125/2010),

- raportul dlui Coelho, în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, referitor la propunerea de regulament al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1104/2008 privind migrarea de la Sistemul de Informații Schengen (SIS 1+) la Sistemul de Informații Schengen din a doua generație (SIS II) (COM(2009)0508 – C7-0244/2009 – 2009/0136(NLE)) (A7-0126/2010),

- raportul dlui Coelho, în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, referitor la propunerea de regulament al Consiliului de modificare a Deciziei 2008/839/JAI privind migrarea de la Sistemul de Informații Schengen (SIS 1+) la Sistemul de Informații Schengen din a doua generație (SIS II) (COM(2010)0015 – 2010/0006(NLE)) (A7-0127/2010), și

- raportul dlui Tavares, în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, referitor la crearea unui program comun de reinstalare al UE (2009/2240(INI)) (A7-0131/2010).

Carlos Coelho, raportor. – (PT) Doamnă președintă, doamnă comisar, doamnelor și domnilor, aş dori să încep prin a vă reaminti că Parlamentul a criticat deja întârzierile enorme în punerea în aplicare a Sistemului de Informații Schengen din a doua generație (SIS II). La 22 octombrie 2009, am adoptat rezoluția referitoare la progresele la nivelul Sistemului de Informații Schengen II și la nivelul Sistemului de Informații privind Vizele. Parlamentul European și-a exprimat încă o dată profunda îngrijorare legată de întârzierea începerii operațiilor și a cerut informații de la Comisie și Consiliu despre rezultatele testelor tehnice, făcând apel la transparență totală privind procesul de punere în aplicare a SIS II.

SIS II ar fi trebuit să devină operațional în 2007. Suntem acum în 2010 și nimeni nu poate da un răspuns ferm când va fi gata. În ceea ce privește pachetul de propuneri pe care le analizăm, se nasc patru întrebări fundamentale. În primul rând, când va avea loc migrarea? Înainte ca SIS II să devină operațional, trebuie testat personal pentru a verifica dacă sistemul este capabil să funcționeze în concordanță cu cerințele tehnice și operaționale stabilite în instrumentele juridice respective. Doar după ce aceste teste se vor fi încheiat cu succes va putea avea loc migrarea de la Sistemul de Informații Schengen din prima generație la SIS II.

În al doilea rând, au fost finalizate aceste teste? Nu. Confruntându-se cu întârzieri enorme ale proiectului și din cauza tuturor problemelor și dificultăților întâlnite, Consiliul a decis să efectueze teste în două etape de referință: prima în trimestrul patru al anului 2009 și a doua în vara anului 2010. Totuși, primul test a trebuit să fie amânat până la sfârșitul lunii ianuarie, deoarece nu au fost întrunite condițiile necesare. Testul s-a desfășurat între 21 și 24 ianuarie 2010: aparent, sistemul a funcționat primele 25 de ore, dar a fost în mod clar instabil în restul perioadei de testare. Acest test s-a repetat între 2 și 5 martie, iar evaluarea finală și validarea celui de-al doilea set de teste a avut loc la 6 aprilie.

Deși condițiile de testare nu au fost pe deplin respectate de statele membre sau de compania contractată și în ciuda faptului că numărul limitat de transferuri nu a corespuns timpului de răspuns cerut, marea majoritate a statelor membre au concluzionat că abaterile nu sunt semnificative și că principalele obiective ale testelor au fost îndeplinite. Noul orar general și planul bugetar trebuie să fie adoptate la următoarea reuniune a Consiliului, în iunie, sau, cel mai târziu, în octombrie 2010.

S-a considerat, de asemenea, esențial ca, înainte ca sistemul să fie operațional, următoarele condiții să fie îndeplinite. Testul de referință II trebuie să se finalizeze cu succes și trebuie întrunite toate condițiile de operare. De asemenea, testul general prevăzut la articolul 55 din regulament trebuie efectuat cu succes și trebuie asigurată pe deplin siguranța rețelei.

Cea de-a treia întrebare: de ce este atât de urgent ca aceste inițiative să fie adoptate? Deși nu toate condițiile necesare pentru a merge mai departe cu transferul au fost îndeplinite și nici nu există un interval de timp pentru când se va produce acest lucru, mandatul acordat Comisiei, acela de a dezvolta SIS II, va expira din nou la 30 iunie 2010. Prin urmare, trebuie să modificăm clauzele de caducitate din instrumentele de migrare adoptate în 2008, pentru a preveni expirarea lor.

Pentru a patra și ultima mea întrebare – ce aspecte ale propunerii am căutat să modific? În primul rând, introducerea clauzei de caducitate, pe care Comisia nu o propusese. Propunem ca aceasta să fie stabilită pentru 31 decembrie 2013. Luând în calcul întârzierile semnificative, este, de asemenea, esențial să fie fixată temeiul juridic pe care soluția l-a utilizat, oricare ar fi aceasta, trebuie să se bazeze pe tehnologia disponibilă, trebuie să urmeze un orar rezonabil și trebuie să fie acceptabilă din punctul de vedere al eficienței costurilor.

Trebuie, de asemenea, creat Consiliul pentru gestionarea programului global, iar gestionarea de către acesta a SIS II integrat în mod oficial. Sunt ferm convins că dacă acest organism ar fi existat de la început, am fi reușit să ne coordonăm mai bine, am fi știut mai multe și am fi fost mult mai eficienți.

În cele din urmă, consider că este crucial ca procesul de migrare să fie supus controlului parlamentar. Parlamentul nu este responsabil doar pentru temeiul juridic: ca autoritate bugetară, asigură, de asemenea, supervizarea acțiunilor finanțate de la bugetul Uniunii. De aceea, eu, împreună cu colegul meu, dl Alvaro, am depus un amendament de a plasa fondurile în rezervă. De asemenea, am depus un alt amendament împreună cu colegii mei, dl Alvaro, dna Ludford, dl Enciu și dna Hohlmeir, pentru a cere un audit de către Curtea Europeană de Conturi. Aș dori să le mulțumesc tuturor pentru că au fost extrem de cooperanți.

Președinta. – Nu pot să îi dau cuvântul dlui Tavers deoarece a avut câteva probleme legate de transport, cauzate de un anumit vulcan. De îndată ce ni se alătură, îi voi da cuvântul.

Alexander Alvaro, raportor pentru aviz al Comisiei pentru bugete. – (DE) Doamnă președintă, SIS II este o poveste de încercări, eșecuri și noi încercări, care durează de ani de zile. Aceste încercări, eșecuri și noi încercări au înghițit până acum în total 90 de milioane de euro – 90 de milioane care, în ochii multor oameni, au fost complet iroșiți.

Din punct de vedere bugetar, pot aproba fiecare propoziție, fiecare cuvânt și fiecare efort al dlui Coelho. Lucrăm foarte strâns și foarte bine pe această temă. Cu toții avem un interes comun ca SIS II să funcționeze. Însă, uneori, trebuie să acceptați că lucrurile nu funcționează – așa cum se întâmplă cu multe în viață – și trebuie să ieșiți în considerare alternativele.

Noi, Parlamentul European, nu suntem pregătiți să renunțăm încă la acest proiect și o vom susține în orice fel vom putea pe dna comisar Malmström, care a acceptat această moștenire dificilă. Trebuie să fie totuși clar – și am stabilit acest lucru în Comisia pentru bugete, ceea ce recomandăm și pentru plen – ca toate contribuțiile pentru SIS II să fie plasate în rezervă, pentru a avea mai mult control asupra folosirii acestor fonduri. Personal, mă aștept să existe un plan B pentru cazul în care vom recunoaște, într-o zi, că nu suntem capabili să realizăm ceea ce am dorit să realizăm.

Președinta. – În absența dlui Tavers, îi dau cuvântul dnei comisar Malmström.

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Doamnă președintă, aș dori să le mulțumesc dlui Coelho și dlui Alvaro pentru contribuțiile lor și să vă mulțumesc dvs. pentru cooperarea foarte constructivă pe care am avut-o la acest dosar extrem de complicat pe care l-am moștenit. Este foarte complicat, dar sunt hotărâtă să lucrez cu dumneavoastră pentru a-l rezolva într-un mod transparent și pentru a vedea proiectul terminat.

Votul de mâine este unul oportun pentru proiectul SIS II. Consiliul a confirmat că testul din prima etapă de referință a avut succes și că dezvoltarea SIS II ar trebui să continue pe baza soluțiilor tehnice curente.

Propunerile legislative din fața dumneavoastră au conținut trei elemente substanțiale: dl Coelho a făcut referire la ele, iar acest lucru va schimba dezvoltarea proiectului. În primul rând, așa cum a spus și dl Coelho, data inițială de expirare a instrumentelor – 30 iunie anul acesta – a devenit nerealistă și, prin urmare, va fi schimbată. Aceasta va permite proiectului SIS II să continue în contextul cerințelor tehnice și al unui program

global care, în prezent, sunt redefinite împreună cu experții statelor membre. Acesta va fi disponibil pentru Consiliu pe 3 și 4 iunie.

Raportorul solicită un termen limită specific pentru dezvoltarea SIS II. Îmi pare rău să vă spun, dar Comisia nu se află încă în poziția în care să accepte această propunere. Experții Comisiei, împreună cu toate statele membre, aproape au finalizat adaptarea cerințelor și a noului program global. Odată ce acestea se vor finaliza, Comisia va face sugestiile corespunzătoare, ținând cont de noul program global ce trebuie prezentat următorului Consiliu Justiție și Afaceri Interne peste două săptămâni.

În al doilea rând, Consiliul pentru gestionarea programului global este un grup de experți tehnici care oferă consiliere cu privire la dezvoltarea SIS II și care trebuie formalizat. Consiliul pentru gestionarea programului global s-a dovedit deja a fi un bun instrument de cooperare și analiză tehnică între Comisie și experții statelor membre. Propunerea se va asigura că aceasta va continua, în timp ce rolul consiliului, alcătuirea și procedurile acestuia se vor eficientiza. Din acest motiv – este un organism pur tehnic – nu este recomandat să deschidem consiliul pentru deputați sau alți oficiali parlamentari. Vom continua să mergem mai departe cu SIS II într-un mod transparent față de Parlamentul European, dar trebuie să facem o distincție clară între munca tehnică și transparența politică. Însă, în acest spirit, Comisia este deschisă față de furnizarea de informații tehnice complete către deputații în Parlament, punând la dispoziție rapoartele consiliului, în conformitate cu sugestiile dlui Coelho.

În al treilea rând, va fi prevăzută flexibilitatea juridică necesară pentru continuarea dezvoltării prin intermediul unui scenariu tehnic alternativ și cred că suntem cu toții de acord cu privire la raționamentul în această privință.

Cât despre aspectele bugetare ale continuării dezvoltării SIS II, Comisia împărtășește obiectivul raportorului, acela de a se folosi în modul cel mai eficient de banii contribuabililor. În acest context, raportul cere să rezerve dreptul Parlamentului de a pune fondurile pentru dezvoltarea SIS II în rezerva bugetară pentru 2011. Aceasta rămâne, desigur, la latitudinea autorității bugetare. Din punctul de vedere al implementării bugetare, l-aș întreba pe dl Alvaro dacă ar putea exista un fel procedură clară și eficientă de deblocare pentru cazul în care am avea nevoie de bani. Aș dori să mulțumesc Comisiei LIBE, dlui Coelho și raportorului Comisiei pentru control bugetar, dl Alvaro, pentru cooperarea excelentă la acest dosar.

Îmi pare rău că dl Tavares nu este aici. Am fi avut posibilitatea să discutăm programul de reinstalare al UE – un subiect extrem de important. După cum știți, o mare majoritate a refugiaților se află în țări din Asia, Africa și Orientul Mijlociu. Mulți dintre acești refugiați se află în situații ca în romanul „Catch-22”: nici nu se pot întoarce în țara de origine, nici nu se pot integra în țara de azil, datorită faptului că multe dintre aceste țări sunt victime ale conflictelor sau ale sărăciei. Pentru aceste grupuri de refugiați, reinstalarea este singura soluție.

Prin reinstalare, statele membre ale Uniunii Europene pot demonstra solidaritate tangibilă cu aceste țări supraîmpovărate ale primului azil, în același timp protejând unii dintre cei mai vulnerabili refugiați în condiții sustenabile și umane. Astăzi, reinstalarea este îndeplinită, dar nu există coordonare structurală la nivel UE. Comisia crede că UE poate juca un rol mai mare și poate fi mai activă în ceea ce privește reinstalarea prin întărirea rolului global al Uniunii și demonstrând solidaritate față de regiunile cele mai afectate. Propunerea prezentată în septembrie 2009 are scopul de a îmbunătăți situația. Suntem foarte mulțumiți de răspunsul pozitiv dat de Parlament și de Consiliu propunerii. Aș dori să-i mulțumesc în special dlui Tavares pentru munca sa deosebită în această privință și salut puternicul consens politic dintre diferitele grupuri cu privire la acest subiect.

Ideea din propunere este că UE, în parteneriat cu Înalțul Comisariat al ONU pentru Refugiați, vor contribui la o utilizare mai strategică a reinstalării pe baza unei decizii anuale privind prioritățile comune pentru reinstalare. Prin punerea în comun a cotelor naționale, UE poate ajuta să reducă unele din cele mai dificile conflicte din lume și în situația refugiaților. Programul lasă la alegerea fiecărui stat membru numărul refugiaților de reinstalat, cu toate că le va permite să se coordoneze și să facă schimb de experiență și de bune practici. Prin exercițiul anual, UE va fi capabilă să fie mai reactivă la provocările în curs și la nevoile globale ale refugiaților pentru a eficientiza utilizarea de către statele membre a Fondului european pentru refugiați. Programul va ajuta, de asemenea, în cadrul unui proiect de cooperare mai orientat și mai practic, prin Biroul de Sprijin pentru Azil, lucrând cu administrațiile naționale și organizațiile societății civile. Sprijin pe deplin ideea raportorului de a crea o unitate specială în cadrul biroului care urmează a fi stabilită în Malta.

Programul comun de reinstalare al UE se discută la un moment crucial: din 2007, cinci state membre – în plus față de cele care aveau deja programe – au decis să înceapă programe naționale de reinstalare. Alte state

membre au reînștat refugiați irakieni în ultimul an ca răspuns al unei înțelegeri la nivelul UE în 2008. Este crucial să menținem acest impuls pozitiv, iar adoptarea propunerii să nu fie amânată.

Regretăm, totuși, că anumite divergențe și aspecte procedurale împiedică adoptarea rapidă a acestei propuneri. Această propunere are o mare semnificație politică. Decizia Comisiei de a stabili priorități anuale pentru reînștalar este o decizie de punere în aplicare și face parte din gestionarea financiară a Fondului european pentru refugiați. Cu privire la procedurile „actelor delegate”, suntem îngrijorați că procedura va fi considerabil întârziată, îngreunând foarte mult gestionarea fondului.

Acesta este un prim pas către o abordare comună; desigur, va avea loc o analiză a experienței și există planuri de prezenta inițiative mai ambițioase ca parte a programului de la Stockholm.

Georgios Papanikolaou, în numele Grupului PPE. – (EL) Vă mulțumesc, doamnă comisar, pentru informare. Deși dl Tavares nu se află alături de noi, țin să îi mulțumesc pentru cooperarea de care ne-am bucurat până în momentul de față și, în numele grupului nostru politic, să exprim poziția noastră în favoarea programului de reînștalar.

Vorbim despre o singură zonă de azil și de politica integrată de gestionare a refugiaților de care avem nevoie. Desigur, instrumentul financiar care va sprijini aceste demersuri va fi Fondul european pentru refugiați, care, este adevărat, nu a fost folosit suficient până acum, și există posibilități pentru a face lucruri mai mărețe și mai bune.

Până în momentul de față, răspunsul european la cerințele globale de reînștalar a fost unul adecvat. Vă reamintesc că statele membre participă în mod voluntar și, până în prezent, împreună cu cele două țări care au luat parte la această reînștalar specială, doar 12 din cele 27 de state membre s-au implicat în acest demers, iar cifrele nu au fost foarte încurajatoare până acum. Prin programul de reînștalar, în 2009, 6 896 de refugiați au ajuns în Europa, adică abia 8,2 % din totalul acestora.

Prin urmare, este nevoie de o mai bună coordonare, iar prin acest raport și prin consultarea organizată, noi încercăm să stimulăm statele membre, să le explicăm că avem toate motivele pentru a continua cu punerea în aplicare a acestui program.

Desigur, protejarea drepturilor omului și solidaritatea noastră reală față de statele terțe sunt un obiectiv prioritar. Cu toate acestea, trebuie să înțelegem că un alt motiv pentru care toate statele membre ar trebui să participe la acest program este deoarece, în acest mod, le putem transmite un mesaj tuturor celor care au nevoie de el că au toate motivele pentru a alege căi legale de a ajunge în Europa, de a ajunge pe teritoriul european, pentru un viitor mai bun.

Și problema imigrației clandestine ar putea fi soluționată în mod indirect prin intermediul programului de reînștalar pentru refugiați deoarece, în urma unor astfel de programe, refugiații nu vor mai alege căile ilegale, ci vor aștepta să fie incluși într-un astfel de program.

În final, doresc să spun că am depus un amendament privind reînștalar internă a refugiaților, care nu a fost acceptat. Doamnă comisar, așteptăm ca, la un moment dat, Comisia să vină cu o inițiativă pe această problemă. Dublin II a pus o povară pe umerii câtorva state și este foarte important ca noi să insistăm cu programul de reînștalar, cu ajutorul Fondului european pentru refugiați.

Antonio Masip Hidalgo, în numele Grupului S&D. – (ES) Doamnă președintă, țin să îi mulțumesc dnei Malmström pentru faptul că se află aici. Doresc să îmi exprim sprijinul față de raportul și spiritul cu care a lucrat dl Tavares, deoarece munca sa cu organizațiile nonguvernamentale, cu Înaltul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați, precum și urmărirea dreptului comparat din exteriorul Uniunii Europene este foarte importantă.

Aceste experiențe sunt fundamentale și, având în vedere că am făcut și eu parte dintr-un consiliu local, consider, de asemenea, că toate consiliile din Europa ar trebui să își asume angajamentul față de această problemă.

Asta deoarece, deși ne confruntăm cu o criză, cea mai adâncă criză a fost cea a refugiaților, care a fost o criză a amneziei colective. În Europa și în țările bogate am uitat că războaiele care duc la apariția refugiaților sunt războaie pentru care noi suntem responsabili, pentru care țările și guvernele noastre sunt responsabile. Trebuie să depășim această amnezie colectivă.

Sunt de acord cu ce a spus dna Malmström în legătură cu asumarea unui angajament și, într-adevăr, trebuie să ne luăm un angajament. O comisie a Parlamentului i-a vizitat pe palestinienii irakieni. Desigur că au făcut-o: trebuie să ne asumăm angajamentul față de acești refugiați.

Doresc totuși să îi spun următorul lucru dnei Malmström, cu tot respectul cuvenit: trebuie să depășim divergențele care există între Parlament – iar dânsa a făcut parte din acesta – și Comisie în legătură cu actele delegate. Nu doresc ca acest raport, care, în general, pare a fi bine primit, să fie blocat din cauza faptului că Parlamentul și Comisia nu sunt de acord în ceea ce privește actele delegate.

PREZIDEAZĂ: DOAMNA ROTH-BEHRENDT

Vicepreședintă

Nadja Hirsch, în numele Grupului ALDE. – (DE) Doamnă președintă, doamnă comisar, ceea ce am discutat cu toții pe această temă a fost că trebuie, pur și simplu, să convingem mai multe dintre statele membre să participe la acest program. Cred că sunt multe de făcut în acest sens prin explicarea programului și scoaterea în evidență a beneficiilor sale, deoarece cei care participă la acesta au spus astfel întotdeauna că vor continua să facă acest lucru și că salută programul.

Este foarte important să se precizeze clar oamenii la care se referă acesta. Se referă la oameni care, singuri, nu au puterea de a veni în Europa. Este vorba de femeile, copiii și bolnavii care ajung în tabere de refugiați din afara Uniunii Europene și care au nevoie de ajutorul nostru. Consider un lucru bun faptul că vom decide să punem la dispoziție, în viitor, o proporție mai mare din Fondului european pentru refugiați.

Dar cred, de asemenea, că este foarte important ca aceste fonduri, în cazul în care sunt acordate parlamentelor naționale, statelor națiune, cu alte cuvinte, nu trebuie pur și simplu să dispară în buget, ci trebuie efectiv utilizate în vederea construirii unei structuri durabile; cred că aceste fonduri, de fapt, chiar trebuie să fie transferate autorităților locale, municipiilor și orașelor unde are loc efectiv integrarea, unde sunt asigurate locuri de grădiniță și de locuințe. Faptul că municipiile și orașele, precum și autoritățile locale, în calitatea lor de aliați ai noștri, trebuie să fie implicate în această discuție, reprezintă un aspect foarte important.

Probabil că statele membre înclină mai mult să respingă acest lucru pe termen scurt decât autoritățile locale pe teren. În previzibilitatea pe care acest lucru o aduce, văd un element important care ne leagă pe noi, UE, de cei de pe teren care înfăptuiesc integrarea. Per ansamblu, aceasta ar putea da, cu siguranță, un impuls programului de reinstalare, un lucru bun zic eu. Mai presus de toate, există un lucru care trebuie precizat foarte clar, acela că cetățenii nu pot fi lăsați în urmă – trebuie să se găsească persoane și asociații care să înlesnească calea celor care doresc să înceapă o viață nouă la nivel local și care să le arate cum funcționează noul lor oraș și unde se găsește cel mai apropiat bazin de înnot.

Avem nevoie de un consens la nivelul întregii societăți potrivit căruia ne dorim să luăm parte la un program de reinstalare, aceasta reprezintă o soluție bună și oamenii vor înfăptui integrarea pe teren.

Hélène Flautre, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) Doamnă președintă, mi-aș fi dorit să-l aud pe domnul raportor Tavares, dar nu-i nicio problemă; ni s-a alăturat, în sfârșit, și domnia sa acum acestei dezbateri și asta e ceea ce contează. Cred că munca pe care a reușit să o depună pentru a ajunge la un consens cu privire la utilizarea Fondului european pentru refugiați, a cărui misiune este aceea de a finanța și de a încuraja statele membre să dezvolte propriul program de reinstalare a refugiaților, reprezintă un lucru foarte pozitiv, pe care comisarul Malmström îl încurajează cu tărie, iar eu salut acest lucru.

Trebuie totuși să ținem cont de câteva cifre, care ne vor permite să relativizăm domeniul de aplicare al acestui fond. Dacă ar fi să alocăm întregul Fond european pentru refugiați, ceea ce eu personal nu doresc deoarece aceasta ar fi, în mod inevitabil, în defavoarea finanțării condițiilor de primire a refugiaților și solicitanților de azil în Europa, abia dacă am putea să restabilim 20 000 de refugiați în Europa, un număr extrem de îndepărtat de solicitarea ICNUR, care a identificat mai mult de 470 000 de refugiați în toată lumea care au nevoie de reinstalare, adică într-adevăr persoane care au nevoi specifice, vulnerabilități, puncte slabe și care sunt incapabile să se întoarcă în țara lor de origine. În consecință, trebuie să rămânem sensibili la această problemă.

Pentru mine, cea de-a doua măsură de precauție pe care trebuie să o luăm – deoarece am experimentat acest lucru în țara mea, Franța – se referă la acoperirea mediatică a reinstalării unor refugiați ca la un copac de caritate ce ascunde o pădure de practici incorecte, pentru că, în același timp, această țară, Franța, tocmai a fost condamnată de către Comitetul Națiunilor Unite de luptă împotriva torturii pentru că a întors solicitanți de azil în țări terțe în care riscă să fie supuși unui tratament inuman și degradant.

Eu cred – și acesta este ultimul meu punct – că acestea sunt măsuri de precauție pe care trebuie să le avem în vedere.

Marie-Christine Vergiat, în numele Grupului GUE/NGL. – (FR) Doamnă președintă, doresc să vorbesc despre Sistemul de Informații Schengen. Trebuie să examinăm astăzi cadrul juridic în care are loc migrarea de la SIS I la SIS II. Aș spune că, pe această temă, toate luminile de avertizare sunt pe roșu intermitent. Cel puțin, doamnă comisar, putem spune că testele nu au fost concludente în această privință.

Cu toate acestea, în ciuda opoziției a trei dintre statele membre mai mari – Franța, Germania și Austria – Comisia continuă să persiste. După cum știți, noi, cei din Grupul Confederal al Stângii Unite Europene – Stânga Verde Nordică, suntem la fel de persistenți, aș spune, când vine vorba de reticența noastră față de problemele legate de stocare și riscurile pe care aceasta le implică în materie de protecție a datelor. Cred că trăim într-o perioadă destul de ireală, în care abuzurile și riscurile legate de fiecare aspect de securitate sunt criticate din ce în ce mai mult de către experți, care știu ce spun. Trebuie să luăm măsuri de precauție în domeniul protecției datelor pentru toți cetățenii, oricare ar fi aceștia. Trebuie să dăm dovadă de un angajament minim în ceea ce privește riscurile de conexiune a fișierelor. Noi, în Franța, suntem conștienți de abuzurile care pot rezulta din conexiunea fișierelor.

Doamnă comisar, în aceste circumstanțe, Grupul GUE/NGL nu poate susține această migrare.

Gerard Batten, din partea Grupului EFD. – Doamnă președintă, Marea Britanie nu este semnatară a acordului Schengen, astfel încât, din punct de vedere tehnic, prezenta propunere nu trebuie să se aplice Regatului Unit. Vechiul guvern laburist nu a optat pentru acesta, iar noul guvern de coaliție liberal-democrat/conservator trebuie să aibă aceeași opțiune. Un astfel de sistem ar încuraja pur și simplu mai mulți refugiați, veritabili sau nu, să vină în Uniunea Europeană.

Imaginați-vă ce s-ar întâmpla dacă Turcia va adera la Uniunea Europeană: ne putem aștepta nu doar la 72 de milioane turci care vor avea automat dreptul de intrare în țările europene și Marea Britanie, ci la mulțimi de refugiați din locuri precum Iran și Irak care vor traversa frontiera în Turcia și vor căuta apoi reinstalarea în Europa! Marea Britanie nu trebuie să se alăture acestui sistem, dar va fi interesant să vedem cum se va confrunta noul nostru guvern cu astfel de probleme. O jumătate a sa, Partidul Conservator, pretinde a fi eurosceptic, orice ar însemna acest lucru, în timp ce cealaltă jumătate, Partidul Liberal Democrat, este fără nicio rezervă eurofil. Cu toate acestea, noul nostru prim-ministru, domnul Cameron, poate rezolva astfel de probleme dintr-o lovitură, așa cum am explicat și ieri.

Creșterea numărului membrilor acestei adunări necesită o re-ratificare completă a Tratatului de la Lisabona. Domnul Cameron poate pur și simplu alege să nu-l re-ratifice sau poate susține cu întârziere garanția sa de fier și să dea poporului britanic referendumul privind Tratatul de la Lisabona ce i-a fost refuzat.

Rui Tavares, raportor. – (PT) Doamnelor și domnilor, există refugiați în lume care nici nu se pot întoarce în țările lor, deoarece situația este prea instabilă, nici nu pot șede într-o țară de tranzit, pentru că aceasta nu a semnat Convenția de la Geneva, și nu pot, de exemplu, să lucreze în această țară.

Cifrele sunt relativ limitate: 200 000 pe an, iar problema a fost deja rezolvată pentru unii dintre acești refugiați – a căror singură opțiune este să li se acorde o viață nouă într-o țară terță – de către actorii de pe scena internațională, care reinstalează refugiați: 80 000 de către Statele Unite și alți câțiva de către Canada, Australia, Brazilia și Chile. Cine lipsește de pe această listă? Europa, ea e cea care lipsește.

În timpul Președinției suedeze, Consiliul a recunoscut în timp util că este necesar să se crească considerabil numărul refugiaților ce vor fi reinstalați în Europa, mergând până la a vorbi despre 100 000. Comisia a revizuit, de asemenea, în timp util, unele declarații ale Fondului european pentru refugiați pentru a permite o politică mai puternică și mai robustă de reinstalare a refugiaților.

Am în prezent două rapoarte în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne: unul în cadrul procedurii de codecizie și unul din proprie inițiativă. Avem patru noi completări pentru a corecta politicile care sunt în prezent în procedura de codecizie; cu toate acestea, două dintre ele sunt procedurale.

Prima nouă adăugire reprezintă o abordare dublă. Propunerea Comisiei la care lucrăm susține în principal prioritățile regionale și apoi, dintre cele regionale, prioritățile pe care eu le-aș numi „umanitare”. Am considerat potrivit să menținem aceste priorități, dar să le dăm autonomie. Cu alte cuvinte, credem că Europa trebuie să aibă strategii de intervenție în ceea ce privește reinstalarea refugiaților, strategii ce sunt foarte importante din punctul de vedere al politicii externe. Aceste strategii trebuie să permită uneori intervenția în anumite zone ale lumii, să deschidă ușile unei anumite țări, sau să stabilească relații de încredere în anumite zone ale

lumii. Acestea trebuie totuși să acorde statelor membre libertatea de a răspunde la situații din restul lumii, care sunt prioritare din punct de vedere umanitar.

Care sunt situațiile prioritare? Victimele torturii, femeile și copiii care sunt victime ale violenței sexuale, sau oamenii care au nevoie să fie reinstalați din motive grave de sănătate, de exemplu.

Cea de-a doua caracteristică nouă este modularea. Aceasta are scopul de a merge mai departe de la numai 10 state membre care reinstalează în prezent refugiați la nivel european, astfel încât să putem încerca să ne asigurăm că celelalte 27 state membre vor începe reinstalarea lor. Pentru a realiza acest lucru, ne-am propus creșterea sumei care urmează să fie alocată, pentru fiecare refugiat, noilor state membre în primul an, micșorând-o puțin în cel de-al doilea și făcând-o egală cu cea din celelalte state membre care reinstalează refugiați începând cu cel de-al treilea an; acest lucru a fost condiționat de creșterea sumei în primii ani, când majoritatea costurilor sunt pentru începerea unui nou program de instalare, fiind folosită pentru a dezvolta un program de instalare durabil.

Celelalte două caracteristici noi sunt de natură procedurală. Una conferă Comisiei oportunitatea de a începe o procedură de urgență pentru a reinstala refugiați dintr-o anumită zonă a lumii – acolo unde a avut loc un dezastru umanitar sau o situație de criză –, deoarece procedura pe care am avut-o a fost realizată pe o bază anuală iar dezastrele și crizele umanitare, în mod clar, nu urmează un calendar. Cea de-a patra caracteristică nouă a fost cea a actelor delegate, și aici trebuie să vă spun foarte clar, doamnă Malmström, că Parlamentul poate să se ocupe foarte eficient de probleme de calendar și de procedură și promitem să nu întârziem prea mult în a răspunde la actele delegate. Avem, de asemenea, promisiunea că dezbaterile și consultările prealabile pe care ni le-am propus, de exemplu, cu Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, Comisia pentru afaceri externe și Comisia pentru dezvoltare pot preveni eventualele diferențe de opinie dintre Parlamentul European și Comisie în ceea ce privește regiunile prioritare pentru instalare.

Ceea ce nu putem accepta este să ne spună Comisia, în calitate de gardian al tratatelor, că actele delegate față de care nu are nicio obiecție din punct de vedere juridic nu trebuie să fie adoptate în cadrul prezentei decizii, care este atât de importantă din punctul de vedere al politicii externe și umanitare, doar pentru că actele i se par Comisiei birocratice, în timp ce noi spunem că nu sunt.

Ceea se întâmplă este că, din punctul nostru de vedere și cel al serviciului juridic, această decizie face parte din actele delegate, și, ca atare, credem că este de competența Comisiei să pledeze pentru adoptarea actelor delegate în acest caz, în calitatea sa de gardian al tratatelor, și nu să ridice obiecții, care sunt, în prezent, doar de procedură. Mai presus de toate, credem că niciuna dintre aceste probleme nu trebuie să ne împiedice să ne atingem scopul nostru comun: acela de a reinstala mai mulți refugiați în Uniunea Europeană.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Doamnă președintă, acest program de instalare care este în curs de înființare completează un vid semnificativ care durează de mult timp. Sunt, de fapt, uimit de faptul că acest program nu a existat la nivel european înainte. Există țări care au dat deja un exemplu, cum ar fi Statele Unite, care derulează deja programe de instalare foarte eficiente, acumulând o experiență considerabilă în acest domeniu. Noi putem învăța mult de la ei.

Aceste tipuri de programe sunt importante, deoarece demonstrează disponibilitatea Uniunii Europene de a-și arăta latura umană față de refugiații din întreaga lume. Cu toate acestea, celălalt obiectiv important al lor este de a stopa afluxul de imigranți ilegali spre Uniunea Europeană, inclusiv cei care necesită protecție.

Prin urmare, dacă programul de instalare care ar urma să fie înființat astăzi poate fi folosit pentru a reinstala solicitanți de protecție internațională în Libia, atunci acești oameni vor avea, fără îndoială, puține motive să traverseze Marea Mediterană, riscându-și astfel viața. În acest fel, i-am ajutat atât pe ei, cât și pe acele țări ale Uniunii Europene pe umerii cărora apasă o sarcină disproporționată.

Se subînțelege că acest program trebuie să fie utilizat în conjuncție cu un alt program, unul destinat să ajute țările Uniunii Europene care susțin o sarcină disproporționată din cauza fluxului actual al imigrării. Avem nevoie să dovedim acestor țări că suntem dispuși să stabilim un program care va permite transferul persoanelor cărora li se acordă protecție internațională în alte țări europene.

Până în prezent, acesta este încă în fază de proiect pilot, unul care se referă la Malta. Cu toate acestea, aș dori să văd acest proiect manifestându-se permanent și să-l văd extins la nivelul celorlalte țări ale Uniunii Europene care îl solicită.

Ioan Enciu (S&D). - În calitate de raportor din partea Grupului S&D pentru problema SIS, mă voi referi la acesta. În primul rând, aș dori să-l felicit pe domnul Coelho pentru munca enormă depusă și, mai ales, pentru

consecvența de care a dat dovadă în finalizarea acestor două rapoarte. Aș dori să mulțumesc și doamnei comisar Malmström pentru faptul că, de la preluarea funcției de către dânsa, Comisia a început să dea dovadă de transparență.

Ceea ce a trezit și trezește îngrijorarea noastră este nerespectarea termenelor de punere în aplicare a SIS II. Parlamentul și-a exprimat de mai multe ori poziția vizavi de întâzieri, îndeosebi în ceea ce privește incapacitatea Comisiei de a stabili o dată precisă pentru începerea funcționării. Faptul că nici la ora actuală nu știm cu siguranță dacă testele au fost sau nu încununate de succes nu poate decât să provoace dubii serioase în ceea ce privește modul de gestionare a proiectului.

Ținând cont de faptul că Parlamentul European are obligația să supravegheze modul în care se cheltuie banii comunitari, propunerea de a păstra în rezervă fondurile care urmează să fie alocate pentru dezvoltarea SIS II în cadrul exercițiului bugetar 2011 este o măsură normală de siguranță. Parlamentul trebuie să fie consultat și informat permanent cu privire la desfășurarea proiectului SIS II, care nu poate fi compromis pe motiv de lipsă de voință politică sau incapacitate de gestionare. El trebuie să corespundă cerințelor zilei, să țină cont de protecția datelor și să respecte principiul cost-beneficiu, încadrându-se în limitele concrete de timp pentru punerea lui în aplicare.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). – Doamnă președintă, și eu voi vorbi cu privire la Sistemul de Informații Schengen. Mai întâi de toate, aș dori să-i mulțumesc domnului Coelho pentru activitatea sa excelentă și aș dori să subliniez că grupul meu – de la bun început – a fost destul de prudent în acceptarea SIS II, din cauza numeroaselor implicații în ceea ce privește protecția datelor.

Acum, se pare că îndelungata saga SIS II este departe de a se fi terminat. Observăm întâzieri și depășiri ale costurilor; nu avem niciun rezultat pozitiv. Nu avem nici măcar un consens cu privire la evaluarea rezultatelor testelor – deoarece Austria, Germania și Franța nu le consideră ca fiind de succes. După părerea noastră, abordarea adoptată de către raportor este absolut corectă. Trebuie să fim sinceri și să recunoaștem faptul că actualul proiect ar putea eșua, și trebuie să discutăm alternativele. Trebuie să examinăm cu atenție, de asemenea, motivele din spatele acestui eșec; dacă trebuie să investim încă 30 de milioane de euro, Parlamentul ar trebui să aibă toate informațiile necesare pentru a da un aviz informat.

Trebuie să menținem, de asemenea, o clauză de caducitate. Nu putem continua să investim bani într-un proiect pe viață. Desigur, trebuie să existe și o anumită flexibilitate, dar trebuie să avem criterii clare de evaluare și să reacționăm rapid în cazul în care, din nou, ceva nu va merge bine.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Doamnă președintă, în primul rând, permiteți-mi să spun că eu cred – și mă refer la Sistemul de Informații Schengen aici – că Uniunea Europeană nu ar trebui să utilizeze o politică bazată pe dorințe, ci una bazată pe realitate. Când vine vorba de Sistemul de Informații Schengen, înseamnă că trebuie să ținem seama de faptul că testele – ce au fost numite „primele teste de referință” – au eșuat.

După opt ani de cârpeli, știm că obiectivul măsurii propuse de Comisie – migrarea de la SIS I+ la SIS II – este imposibil de realizat de către statele membre, din motive atât tehnice, cât și juridice. Aceasta nu este evaluarea mea – este evaluarea Republicii Federale Germania. Aceasta este poziția în țara mea natală și, de altfel, este o poziție pe care o împărtășesc întru totul. 90 de milioane de euro au fost, până acum, risipite pe acest sistem, iar Comisia ar dori să cheltuiască mai mult. Noi nu ne dorim o prelungire a termenului până în 2013; vrem ca acest lucru să fie foarte clar. În schimb, vrem să abandonăm acest sistem și să începem căutarea unei alternative.

În al doilea rând, Partidul german de stânga este în mod fundamental critic la adresa SIS II – aș dori să subliniez și acest lucru, în acest moment – deoarece accesul la sistem este considerabil prelungit, de exemplu la serviciile secrete. În Germania, există o cerință ca serviciile secrete și poliția să fie separate. Astfel, orice amestecare a datelor serviciilor secrete cu cele ale poliției va însemna că întregul sistem va fi adus în fața Curții Constituționale Federale a Germaniei. Este un lucru pe care simțeam că trebuie să-l menționez, cel puțin din punctul de vedere al cetățeanului german. Ne opunem SIS II inclusiv deoarece implică o colecție de vaste cantități de date, precum și colectarea și înregistrarea de date biometrice. Acest lucru nici nu are finalitate, nici nu este proporțional.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnă comisar, doamnelor și domnilor, scopul de a defini un cadru de strategii coerente din dorința de a exprima solidaritatea reală între statele membre reprezintă un pas înainte în coordonarea politicilor comunitare privind fluxurile migratoare. Totuși, această măsură reprezintă, de asemenea, o parte a unui proces mai amplu, al cărui scop este protecția internațională

a refugiaților. În cazul în care societatea civilă poate fi util implicată în acest proces, această măsură pare să fie strâns legată de activarea iminentă a Biroului European de Sprijin pentru Azil.

Trebuie să stabilim imediat o listă de priorități și obiective care trebuie atinse, cu un calendar și măsuri de stimulare specifice. Trebuie, de asemenea, să alocăm o finanțare specifică pentru a crește numărul de membri, în prezent de numai zece, care participă la program. Nu trebuie nici să uităm de nevoia de protecție a sănătății pentru a completa protecția socială oferită persoanelor care sunt adesea istovite de starea lor de slăbiciune extremă.

O bază de date electronică va permite, de asemenea, trasabilitatea fiecărui proces pus în aplicare pentru a proteja unitatea familiei în timp ce aceasta se află în curs de reinstalare. În acest context, colaborarea cu statele membre poate fi decisivă pentru garantarea faptului că procedurile sunt simplificate și flexibile. Ne dorim o Uniune Europeană mai corectă și mai realistă, care să ia în considerare eforturile depuse de statele membre din sudul Europei, în special.

În cazul țărilor terțe, este crucial pentru Uniunea Europeană să își asume responsabilitatea de a defini acorduri de cooperare, așa cum a făcut Italia recent cu Libia și Niger. Credem că aceasta este calea, singura cale posibilă, pentru a trece de la o formă de solidaritate care, până în prezent, a fost mult prea des doar o fațadă la o solidaritate corespunzătoare între statele membre ale Uniunii Europene în ceea ce privește gestionarea globală a fluxurilor migratoare.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) În primul rând, aș dori să-i mulțumesc domnului Tavares pentru activitatea sa în domeniul politicii pentru refugiați și, în acest moment, aș dori, de asemenea, să îmi exprim dezamăgirea că mai puțin de jumătate din toate statele membre ale Uniunii Europene dețin programe oficiale de reinstalare pentru refugiații provenind din țări terțe.

În plus, așa cum s-a spus aici de multe ori, aceste programe nu sunt suficient de coordonate și, ca urmare a nivelului scăzut de coordonare și cooperare între statele membre ale Uniunii, costurile asociate cu reinstalarea sunt, de asemenea, ridicate, ceea ce face această idee, în mod natural, mai degrabă neatractivă.

Cred cu tărie totuși că, având în vedere suficiența dorință politică, noi, europenii, vom putea crea un program de reinstalare eficient, corect și armonizat. În acest scop, va fi esențial să creăm nu numai programul în sine, ci și un fond special pentru reinstalarea refugiaților în Uniunea Europeană. Acest pachet ar finanța crearea unor programe de reinstalare naționale, acolo unde acestea nu există deja, precum și coordonarea activităților la nivel central. În opinia mea, coordonatorul ideal pare a fi Biroul European de Sprijin pentru Azil.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – Doamnă președintă, aș dori să mulțumesc tuturor celor care au lucrat din greu la povestea aparent fără sfârșit a SIS II: domnului Coelho și tuturor celor din teren.

Problema întârzierilor recurente și a depășirilor costurilor este foarte îngrijorătoare și, dacă nu acest lucru, atunci ce altceva ar putea fi mai grăitor despre abilitățile de gestionare ale domnului Barroso în primul său mandat de președinte al Comisiei? Personal, cred că ar trebui să luăm aminte la aceste lecții care pot fi învățate astăzi în acest caz și să le aplicăm pentru înființarea unei noi agenții de IT, care ar putea fi situată la Tallinn. Aceasta ar fi o situație reciproc benefică: în timp ce colegii francezi ar putea menține serverele la Strasbourg, noua activitate de programare ar fi făcută la Tallinn de către specialiști competenți, cu costuri de gestionare scăzute, evitându-se astfel un monopol și îmbrățișând ideea de integrare europeană, oferind, de asemenea, o garanție a protecției datelor.

În cele din urmă, aș dori să-mi exprim încrederea în capacitatea doamnei comisar Malmström de a rezolva aceste probleme complicate.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Doamnă președintă, îmi voi explica poziția în mod succint.

Aș dori mai întâi să-l felicit pe domnul Coelho. Procesul ar fi trebuit să fie finalizat înainte de 30 septembrie, astfel că instrumentele de reglementare trebuie să fie modificate înainte să expire.

În al doilea rând, nu există nicio propunere din partea Comisiei de a stabili un termen limită sau de a elimina clauzele de expirare din propunerile inițiale.

În al treilea rând, ar trebui stabilită o perioadă de precauție pentru migrare, care, dacă va fi cazul, să poată fi extinsă prin procedura de comitologie.

În al patrulea rând, procesul nu este supus controlului din partea Parlamentului, ceea ce cred că este un lucru foarte rău.

În al cincilea rând, nu știm care sunt rezultatele testelor pentru Sistemul de Informații Schengen de a doua generație, iar Parlamentul trebuie să fie informat.

În al șaselea rând, în baza a ceea ce am spus, sprijin propunerile raportorului și avertismentul că Curtea de Conturi va interveni în cazul în care proiectul va eșua.

În ceea ce privește rapoartele domnului Tavares privind Fondul European pentru Refugiați și reinstalarea, aș dori, de asemenea, să îl felicit pe domnul Tavares. Principala problemă este lipsa de solidaritate în cadrul Uniunii. Trebuie să fim precauți cu privire la ajutorul financiar pentru statele membre care primesc refugiați pentru prima dată, în special din cauza nedreptății inacceptabile. Aceste măsuri, pe care eu le susțin în principiu, domnule Tavares, necesită un studiu financiar detaliat în prealabil.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, în multe privințe, este esențial să votăm mâine în favoarea modificării Fondului European pentru Refugiați, iar discursul meu se va concentra asupra acestei teme, felicitându-i în același timp pe domnii Coelho și Tavares pentru eforturile pe care le-au depus.

Votul privind FER va face lumină cu privire la necesitatea ca statele membre ale Uniunii Europene să-și asume în totalitate rolul în cadrul reinstalării în scopul de a umple un gol dublu care există în ceea ce privește numărul de țări dedicate programului și capacitatea de primire a fiecărei țări. Să ne amintim că aici este vorba de refugiați care adesea de-abia sunt tolerați în țările care i-au primit și ale căror condiții de viață pot avea uneori o turnură tragică, dacă nu sunt găsite soluții rapide.

Datorită acestor noi mijloace putem, de fapt, oferi acestor persoane deosebit de vulnerabile mai multă securitate atâta timp cât – și subliniez acest lucru – fiecare dintre statele membre implicate în FER folosește fondurile în cauză în mod corect și transparent, lucru față de care știu că sunteți foarte preocupată, doamnă comisar Malmström. Provocarea va fi dificilă când cunoaștem primirea călduroasă pe care statele membre au rezervat-o pentru această nouă măsură, și doresc din nou aici să subliniez, doamnă comisar, determinarea dumneavoastră în această privință.

Vreau să insist, în cele din urmă, asupra faptului că integrarea refugiaților este una dintre cheile către succesul acestei inițiative. Cu cât ne vom pregăti și vom explica mai mult sosirea refugiaților, cu atât vor fi mai mari șansele să fie acceptată și să aibă loc în cele mai bune condiții și cu atât mai multe state membre – sperăm noi – își vor dovedi angajamentul cu privire la reinstalare. De aceea, acest Parlament trebuie să voteze cu o majoritate covârșitoare în favoarea acestor modificări cu privire la Fondul European pentru Refugiați.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Doamnă președintă, în multe state membre, inclusiv în țara mea natală, Austria, oamenii nu mai știu unde se pot duce noii solicitanți de azil, iar populația, pe bună dreptate, se împotrivesc ideii de a avea noi centre de primire. Cum se întâmplă că, în ciuda acestui fapt, reinstalarea refugiaților în UE este promovată? Planul de a accepta în Uniunea Europeană solicitanți de azil care au fugit deja într-o țară terță riverană, cum ar fi Ucraina, deoarece nivelul de trai de aici este mai ridicat, este, așadar, întru totul de neînțeles. În special în astfel de vremuri de criză economică, tot ceea ce puteți face este să dați din cap atunci când vine vorba de propuneri de genul acesta.

Din punctul meu de vedere, întregul concept de azil în Uniunea Europeană este un dezastru. Potrivit conceptului, un solicitant de azil care este reținut, mai întâi, în România poate fi trimis înapoi acolo pentru evaluare și pentru un proces de azil. Ideea de a acorda prevederi sociale de bază solicitanților de azil la același nivel ridicat de securitate socială ca și resortisanților statului membru în cauză este una nerealistă și inaccesibilă. UE ar trebui să ofere protecție de azil tuturor celor care au cu adevărat nevoie, celor care suferă într-adevăr, dar să nu deschidă porțile migrațiilor din rațiuni economice.

Ceea ce ne trebuie este o mai mare protecție a frontierelor externe, proceduri rapide și nebirocratice și, desigur, o strategie coerentă de repatriere.

Petru Constantin Luhan (PPE). - Implicarea Comunității Europene în domeniul azilului are ca principiu de bază asigurarea unui nivel sporit de colaborare și solidaritate între statele membre. Acest lucru nu poate fi realizat la nivel de țări individuale. Luarea unei inițiative comune la nivelul Uniunii Europene este impusă de creșterea utilizării strategice a reinstalării. Este necesar un program solid, bine orientat, care să asigure eficiență și o bună calitate. Acest program va oferi un cadru adecvat pentru garantarea faptului că statele membre vor participa la procesul de reinstalare a refugiaților.

Eforturile depuse de statele membre pentru admiterea refugiaților trebuie sprijinite și încurajate de stimulente financiare suplimentare. Prin aceste măsuri vom demonstra o mai mare solidaritate a Uniunii față de problematica globală a refugiaților și vom încuraja participarea unui număr semnificativ de state membre la acest proces

Marian-Jean Marinescu (PPE). - Aș vrea să încep, în primul rând, cu o remarcă pentru colegul meu din partea stângă: cred că și exemplul invers este valabil - când un englez sau un irlandez comite o infracțiune la mine în țară să poată fi trimis înapoi.

Procesul de implementare a Sistemului de informații Schengen de a doua generație este întârziat și se pare că nu va putea avea loc înainte de sfârșitul anului 2011. Prin urmare, doresc să întreb Comisia care sunt repercusiunile asupra calendarului de aderare a țărilor care nu sunt încă incluse în spațiul Schengen.

Este inacceptabil faptul că, în acest moment, Comisia nu poate da o dată precisă pentru începerea funcționării SIS II, ceea ce provoacă îndoieli semnificative asupra gestionării acestui proiect. Cheltuielile suplimentare și nevoia de noi investiții, dacă migrarea la SIS II se va solda cu un eșec și se va ajunge la planul de urgență SIS I+R, implică nevoia unui control bugetar mult mai strict, în special în cazul noii Agenții de reglementare și coordonare a implementării SIS, VIS și Eurodac.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Doamnă președintă, cu un an în urmă, toți deputații în Parlamentul European se aflau în mijlocul unei campanii electorale și căutau fie să câștige, fie să-și recâștige mandatele, și știu că, în multe țări, problema spațiului Schengen în special a jucat un rol incredibil de important în campania electorală. Există o nemulțumire majoră în rândul electoratului nostru, cetățenii Europei, despre modul în care UE se ocupă de aceste probleme: lipsa controalelor la frontierele interne, controalele la frontierele externe foarte deficitare, controlul total inadecvat al imigrației și fantasma care ne pândeste de mai puțin de un an asupra posibilității din partea Comisiei de a-și da sau nu acordul pentru Bulgaria și România de a se alătura și ele spațiului Schengen.

Aud oameni spunând că trebuie să dăm dovadă de solidaritate, dar, să fim sinceri, cui trebuie să ne demonstrăm solidaritatea? Cine are nevoie să i se dea dovadă de solidaritate? Atunci când vedem o exploatare masivă a sistemului stabilit atât de UE, cât și de statele noastre membre, este, probabil, momentul să dăm dovadă, de asemenea, de puțină solidaritate față de cetățeni, care trăiesc cu politica eșuată pe care Comisia și statele sale membre au urmărit-o.

Roberta Angelilli (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, crearea unei politici comune europene în domeniul azilului și a politicii de reinstalare înseamnă garantarea drepturilor omului și, în același timp, limitarea imigrației ilegale.

Mulțumesc, prin urmare, vorbitorilor și doamnei comisar Malmström, deoarece avem acum un instrument valoros, în special pentru țările riverane din bazinul mediteranean: țări precum Italia care, până acum, nu au putut să se bazeze nici pe solidaritatea reală dintre statele membre, nici pe o repartizare echitabilă a responsabilităților. Aceste politici trebuie să fie susținute de un buget adecvat, dar și de controale serioase cu privire la programele puse în aplicare, cu efecte corespunzătoare și identificarea unor bune practici.

Închei cu câteva cuvinte pe tema drepturilor omului: trebuie să acordăm prioritate celor mai vulnerabili, minorilor, femeilor care sunt victime ale traficului, exploatării și a violenței, inclusiv victimelor mutilării genitale, dar știu că doamna comisar Malmström este stăpână pe situație.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Doamnă președintă, în prezent, Uniunea Europeană pare să aibă acces la resurse financiare de necrezut. După pachetul de sprijin în valoare de 750 miliarde de euro, ne pregătim acum să cheltuim, din nou, sume enorme pe chestiuni de migrație, dar nu, de exemplu, pe măsuri de repatriere sau chiar pe securizarea frontierelor – frontierele Schengen așa-zise sigure sunt, în orice caz, la fel de găurite precum o brânză elvețiană. Nu, ar fi nevoie de 6 000 de euro de persoană pentru admiterea voluntară a refugiaților din țările terțe.

Dacă, într-adevăr, UE are mijloacele financiare necesare la dispoziție, atunci ar trebui, și vă rog acest lucru, să sprijine familiile europene – și poate am avea atunci o rată a natalității în creștere. Argumentul că avem nevoie de imigrare pentru a contracara lipsa de copii ar fi în cele din urmă de prisos. În loc să deschidem pur și simplu porțile imigrației, ar trebui să se aplice corect în cele din urmă Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților, și cu siguranță aceasta nu se aplică armatei de migranți economici. Dacă vrem cu adevărat să cheltuim zeci de milioane, atunci acestea ar putea fi cheltuite pe FRONTEX, agenția pentru protecția frontierelor, decât să îngropăm banii în Sistemul de Informații Schengen.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Aș dori să vorbesc despre Sistemul de Informații Schengen. Știm că a durat destul de mult până ce a fost dezvoltat acest sistem și că a costat o grămadă de bani, la care se adaugă cheltuielile de punere în aplicare aflate în continuă creștere, iar rezultatele testelor nu sunt cunoscute.

Poate că ar fi cazul să se efectueze un audit al activității desfășurate până acum cu privire la acest sistem, pentru a analiza dacă sistemul este viabil sau nu și dacă știm cum să-l ducem la final, în așa fel încât să fie util pentru Europa, și apoi să decidem cum să procedăm în continuare.

În ceea ce privește programul de reinstalare, sunt de acord că este necesar să se elaboreze un standard legislativ care ar restrânge imigrația ilegală în Uniunea Europeană și care ar stabili condițiile pentru o migrație legală.

Cu toate acestea, poate că ar trebui să ne bazăm pe experiența colegilor noștri din țările în curs de dezvoltare, care spun că nu întreg procesul de migrație, nu toate călătoriile conaționaliilor lor în Uniunea Europeană au legătură cu restricțiile de securitate cu care se confruntă acești oameni, ci se întâmplă din motive economice.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Doamnă președintă, aș dori doar să-mi iau de pe inimă, de fapt, câteva comentarii cu privire la raportul Maňka. Am convenit acest lucru mai devreme cu colegul dumneavoastră. Doresc să-mi exprim foarte clar opoziția față de creșterea indemnizației de secretariat, mai ales la suma prevăzută de 1 500 de euro. De asemenea, mă opun oricărei creșteri de personal aferent acestui Parlament, iar dacă după o evaluare suplimentară se va decide acordarea a 1 500 de euro pe lună în plus pentru indemnizația de secretariat, acest lucru ar fi pur și simplu o bătaie de joc la adresa contribuabililor.

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

Președinta. – Doamne Ehrenhauser, cred că vorbiți despre un alt subiect. Aceasta este dezbateră comună cu privire la Acordul Schengen. Îmi pare rău că nu ați apucat să vorbiți despre raportul Maňka, dar mi-e teamă că acum va trebui să trecem mai departe.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Mai presus de toate, aș dori să-l felicit pe domnul Coelho pentru încă două rapoarte de succes. În al doilea rând, nu mai poate exista cale de întoarcere de la SIS II astăzi. Dacă vrem să ne gândim la un sistem sigur, SIS II trebuie să fie introdus, și de aceea cred că trebuie să continuăm aceste măsuri și să sprijinim Comisia în acest sens. Voi aminti tuturor că noul cod al vizelor stipulează că datele biometrice trebuie să fie vizibile în sistem. SIS 1+ nu oferă această garanție. SIS II va permite verificarea rapidă a datelor în viitor. Așadar, în această zonă de securitate, nu trebuie să încetăm activitatea cu privire la SIS II. Desigur, ne-am putea dori ca această activitate să fie mai eficientă și mai reușită.

Voi aminti tuturor că, nu cu mult timp în urmă, am adoptat, de asemenea, măsuri care înlesnesc condițiile de călătorie în toată zona Schengen datorită unei vize pe termen lung. În acest sens, activitatea cu privire la SIS II trebuie să continue. Dorim să susținem Comisia în acest sens, în speranța că activitatea sa se va desfășura mai rapid și mai eficient, și ar trebui să-i urăm succes Comisiei din acest punct de vedere. Vă mulțumesc.

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Doamnă președintă, aș dori să mulțumesc tuturor deputaților pentru sprijinul lor și comentariile cu privire la aceste două subiecte diferite, dar foarte importante.

Vorbind mai întâi despre SIS II, acesta a fost cu siguranță – și eu sunt prima care a recunoscut acest lucru – o poveste lungă, după cum a spus cineva. Reprezintă un dosar complex și foarte dificil. Probabil au existat lucruri care ar fi putut fi făcute mai bine în trecut, dar, de când am preluat postul, am încercat cu adevărat să mă ocup de acest lucru într-un mod foarte transparent și amănunțit. Comisia a urmat întocmai foaia de parcurs prezentată de către Consiliu, iar la ultima reuniune Consiliul a convenit asupra concluziilor. Unele state membre au fost sceptice, dar au fost de acord cu privire la concluzia că primul test de referință a avut succes. În acest moment, lucrăm cu diferiți experți în scopul de a evalua și de a defini cerințele finale ale statelor membre pentru a răspunde nevoilor lor operaționale și pentru a stabili un calendar mai concret, precum și direcția de urmat. Pe 3 și 4 iunie voi face această propunere miniștrilor în vederea discutării și va exista o evaluare ulterioară a acesteia după perioada de vară. Vom da dovadă, desigur, de transparență și vom lucra tot timpul cu Parlamentul European și cu raportorul.

Pentru a răspunde la întrebarea cu privire la noile state membre, aderarea Bulgariei și României se va face în ambele cazuri prin intermediul SIS I. Între timp se fac, în acest sens, aranjamente referitoare la Bulgaria și România.

Ne pregătim acum pentru al doilea test de referință al SIS, unul de succes sperăm noi, ce va avea loc ceva mai târziu în această toamnă. Până la finalizarea cu succes a acestuia, am stabilit contacte și modalități în scopul de a menține planul de rezervă în caz de urgență pentru viitor. Să sperăm că nu va fi nevoie, dar noi ne-am

pregătit și pentru acest lucru. În același timp, permiteți-mi să mulțumesc tuturor deputaților, mai ales domnului Coelho, pentru sprijin și să vă asigur de transparența și angajamentul total din partea Comisiei în relația cu Parlamentul European cu privire la acest dosar.

Referitor la problema reinstalării, sunt întru totul de acord cu domnul Busuttil, care a spus că a fost surprins de faptul că acest lucru nu a existat mai dinainte. Este, desigur, o inițiativă foarte bună să adunăm resursele statelor membre și să încurajăm angajamentul ulterior pe scena internațională, în scopul de a atenua presiunea în taberele de refugiați în urma unei crize sau a unei situații foarte dificile. Putem inspira statele membre să utilizeze mai inteligent fondurile și să coordoneze acest lucru împreună cu ICNUR. Acesta este, desigur, un lucru care ar putea consolida într-adevăr rolul nostru pe scena internațională și care ar avea cu adevărat importanță pentru acești oameni care sunt prinși într-o situație foarte dificilă. ICNUR estimează că numai anul trecut 747 000 de persoane au avut nevoie de reinstalare. Așa cum a spus dna Flautre, ceea ce putem face noi este să oferim ajutor, însă nevoile sunt enorme. Cred că există un acord major cu privire la obiectivul și scopul acestui fond și sper să putem găsi o soluție la problemele de procedură foarte curând, astfel încât propunerea să poată fi adoptată fără întârziere.

Cațiva deputați au făcut trimitere la solidaritatea internă. Aceasta are, desigur, o legătură, dar reprezintă un subiect puțin diferit. Personal, eu recunosc și nevoia pentru acest lucru. Comisia a făcut deja propuneri în acest sens. Am propus un mecanism de suspendare temporară în Regulamentul Dublin și am înființat Biroului European de Sprijin care se va deschide în Malta în cursul acestui an. Avem proiectul-pilot Malta, iar acum îl evaluăm. Sunt de acord că ar trebui să încercăm să găsim modalități pentru a-l face mai permanent și pentru a implica mai multe state membre. Aceasta, desigur, sub rezerva dorinței statelor membre de a contribui, dar Comisia va analiza acest aspect și, de asemenea vom cerceta un mecanism general de solidaritate în cadrul UE și-l vom prezenta anul viitor. Așadar, putem reveni la această discuție, care este ușor diferită față de programul de reinstalare al UE, dar, cu toate acestea, foarte importantă.

Mulțumesc foarte mult, domnilor Coelho, Tavares și Alvaro pentru activitatea dvs. cu privire la aceste două dosare foarte importante. Aștept cu nerăbdare să lucrez cu dvs. pentru a le finaliza cât mai curând posibil.

Carlos Coelho, raportor. – (PT) Multe mulțumiri pentru comentariile pozitive din partea diferiților colegi deputați. Doamnă Malmström, am vrut să știți că Parlamentul este conștient de faptul că ați moștenit acest proces și am încredere în abilitățile și inteligența dumneavoastră în vederea găsirii celui mai bun final posibil. Apreciam, de asemenea, eforturile pe care le-ați făcut în ceea ce privește transparența, pe care colegul meu deputat, domnul Enciu, le-a evidențiat foarte bine, de altfel.

În ceea ce privește termenul limită, transmitem semnale greșite dacă noile instrumente de migrare nu au un termen limită. După toate întârzierile, prelungirea pe termen nelimitat a mandatului Comisiei nu are niciun sens. Înțeleg că Comisia nu este în măsură să respecte în mod obligatoriu obiectivul propus de Parlament, dar noi îl vom stabili și, dacă, dintr-un motiv sau altul, procesul nu a fost finalizat până la acel punct, puteți reveni la Parlamentul European pentru a solicita o prelungire și explica motivul pentru aceasta. Prelungirea mandatului Comisiei fără niciun termen limită este un semnal teribil după aceste întârzieri, atât pentru instituțiile europene, cât și pentru publicul european.

Sunt de acord cu ideea dumneavoastră conform căreia Consiliul pentru gestionarea programului global nu trebuie să fie o adunare. Înțeleg, prin urmare, rezervele Comisiei cu privire la limitarea accesului la lucrările sale: Sunt întru totul de acord. Propunerea Parlamentului a fost rezultatul unui proiect mai puțin favorabil al propunerii inițiale din partea Comisiei, deoarece Comisia, simultan cu limitarea componenței Consiliului pentru gestionarea programului global, permitea participarea oricărei alte persoane oficiale din partea Comisiei, a Consiliului sau a statelor membre. Astfel, apare o întrebare legitimă: de ce oficialii Comisiei și ai statelor membre pot participa, iar cei ai Parlamentului nu? Dacă restrângem acest organism la nivelul funcțiilor sale, cred că vom fi cu toții de acord, mai ales având în vedere garanțiile pe care comisarul le-a dat cu privire la îmbunătățirea transparenței.

Rui Tavares, raportor. – (PT) Doamnă președintă, transmit mulțumirile mele deputaților care au luat parte la dezbateri și doamnei comisar. Eu cred că, dacă există vreun acord cu privire la ceea ce se dorește în ceea ce privește problema reinstalării refugiaților, se datorează faptului că înțelegem în sfârșit, în dezbateri privind imigrația – și știm cu toții cât de dificil este în Europa, împreună cu dezbateri privind dreptul de azil și de refugiați –, avem de-a face cu o problemă pe care o putem rezolva pentru noi și pentru refugiați, pentru că orice persoană care a vizitat taberele de refugiați știe că acolo sunt copii care pierd unul, doi sau trei ani de studiu pe care i-ar putea urma în Europa. Cred că acest lucru ne dă gradul corespunzător de urgență pentru această dezbateri.

De asemenea, sper că problemele de procedură vor fi depășite rapid, în conformitate cu ceea ce este scris în tratate, pentru că știm cu toții că ceea ce avem nu este de ajuns și știm cu toții că simpla atribuire a unei părți din buget nu reprezintă încă un program de reinstalare a refugiaților în adevăratul sens al cuvântului. De fapt, acesta este tipul de subiect pentru care ne-am propus raportul din proprie inițiativă, pe care, de asemenea, îl discutăm astăzi și în care este vorba despre calitate: calitatea este de o importanță vitală în integrarea refugiaților și necesită o abordare multilaterală care implică organizații non-guvernamentale, factori locali și autorități locale. Această abordare trebuie să rezolve, de asemenea, multe dintre problemele birocratice de coordonare pe care le întâmpinăm astăzi.

Faptul că procesul în cazul acestor copii, care sunt în tabere de refugiați și nu merg la școală încă și care ar avea dreptul să fie restabiliți, durează mult se datorează, după cum ne spun factorii din cadrul agențiilor de frontieră din mai multe state membre, perioadei lungi de timp de care au nevoie statele membre pentru a se coordona pentru a valida documentația de tranzit, de exemplu, care poate fi realizată în principal cu ajutorul unui instrument despre care am sugerat, în raportul din proprie inițiativă, că ar trebui să fie pus în aplicare de către Biroul European de Sprijin pentru Azil (BESA). BESA este o unitate de reinstalare cu un număr redus de funcționari, dar cu oameni care lucrează permanent la reinstalare, care știu cum să facă schimb de bune practici, care știu cum să prezinte noilor state membre mecanismele de reinstalare și care știu cum să se coordoneze chiar și cu Serviciul european pentru acțiune externă pentru a facilita procesul de reinstalare.

Odată hotărâți că aceste persoane vor fi reinstalate, nu există niciun motiv să amânăm lupta împotriva birocratiei, înainte de a putea face cu adevărat față integrării acestora pe teritoriul european.

Președinta. – Dezbateră comună a fost închisă.

Votul va avea loc azi la prânz.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Stavros Lambrinidis (S&D), în scris. – (EL) Votăm azi cu privire la adoptarea unui program comun de reinstalare la nivelul Uniunii Europene pentru solicitanții de azil provenind din țări terțe. Cu toate acestea, există o altă dezbateră care trebuie să aibă loc. De mai bine de zece ani, Europa se confruntă cu un aflus mare de refugiați și cu valuri de imigrație. Sudul Europei a fost lăsat să ducă întreaga povară a umanitarismului european și și-a atins limitele cu ceva timp în urmă. În timp ce Europa – pe bună dreptate – a pregătit un fond pentru țările terțe, nu există nicio dispoziție pentru statele membre.

Raportul nu face decât să recunoască problema. Alte rapoarte, cum ar fi cel cu privire la înființarea Biroului european de sprijin pentru azil, constituie – cel puțin pe hârtie – obligația de a sprijini statele membre ale căror sisteme de azil și primire sunt sub o anumită presiune din cauza poziției lor geografice. Un obiectiv declarat în mod expres este acela de a sprijini dezvoltarea unui mecanism de solidaritate, cum ar fi transportul persoanelor care au dreptul la protecție internațională în cadrul UE.

Să sperăm că Europa descoperă treptat solidaritatea. Trebuie să avem în vedere că orice întârziere aici îi va afecta pe colegii noștri nevinovați.

Jiří Maštálka (GUE/NGL), în scris. – (CS) În ceea ce privește chestiunea Sistemului de Informații Schengen, doresc să subliniez din nou faptul că autoritățile de stat din Republica Cehă, precum și autoritățile locale și politicieni individuali, inclusiv europarlamentari, au de-a face în mod constant cu plângeri din partea cetățenilor cehi cu privire la controalele și inspecțiile nejustificate și umilitoare ale poliției la care sunt adesea supuși atunci când călătoresc în Germania, atât în imediata apropiere a frontierei de stat, cât și în regiunile mai largi ale frontierei germane. Această abordare a poliției și autorităților vamale germane, desfășurate cu mare frecvență și dexteritate, are un impact negativ semnificativ, nu numai asupra relațiilor ceho-germane, ci și, mai presus de toate, asupra atitudinii cetățenilor cehi față de integrarea europeană. Ca urmare a aderării Republicii Cehă la Sistemul de Informații Schengen, cetățenilor cehi li s-a spus că se bucură de libertatea de circulație nestingherită pe teritoriul UE, inclusiv în Germania, exact așa cum anticipează și garantează sistemul Schengen. În opinia mea, comportamentul autorităților statului german față de persoanele care călătoresc din Republica Cehă este nefondat într-o mare majoritate a cazurilor și în contradicție cu libera circulație a persoanelor declarată.

7. Măsuri specifice din domeniul agriculturii în favoarea regiunilor ultraperiferice ale Uniunii (modificarea Regulamentului (CE) nr. 247/2006) (dezbateri)

Președinta. – Următorul punct este raportul întocmit de dl Alves, în numele Comisiei pentru agricultură și dezvoltare rurală, referitor la propunerea de regulament al Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr 247/2006 privind măsurile specifice în domeniul agriculturii în favoarea regiunilor ultraperiferice ale Uniunii (COM(2009)0510 - C7-0255/2009 - 2009/0138(COD)) (A7-0054/2010).

Luís Paulo Alves, raportor. – (PT) Doamnă președintă, doamnă comisar, doamnelor și domnilor, permiteți-mi să subliniez faptul că dezbaterem acum primul raport al Comisiei pentru agricultură și dezvoltare rurală care face obiectul procedurii legislative ordinare prevăzute în Tratatul de la Lisabona. Este un moment istoric și, dacă acest Parlament votează în sensul pe care îl sugerez, se va iniția cel mai bun start posibil pentru această nouă perioadă de competențe comune în ceea ce privește agricultura în Uniunea Europeană.

Acest lucru se întâmplă tocmai prin colegierare cu regiunile sale cele mai îndepărtate, într-o demonstrație practică a voinței de a construi o Uniune care este întărită de coeziune, într-un spirit de solidaritate activă, în ceea ce privește pentru caracteristicile și diferențele componentelor sale, ca singura cale viabilă spre construirea proiectului nostru comun european.

De asemenea, acest lucru se realizează prin introducerea unor regulamente de bază pentru a face sectorul zahărului din Azore – și salut în mod deosebit acest lucru, deoarece este regiunea mea natală – mai viabil, având în vedere că are sute de ani. În plus, aceasta contribuie la diversificarea sănătoasă a agriculturii într-o regiune care, după cum știm, are o contribuție de neînlocuit în sectorul laptelui din Portugalia. Trebuie să-l consolidăm și să-l facem mai durabil.

Doamnă președintă, doresc să mulțumesc domnului comisar Ciolos și înalților oficiali ai Comisiei cu care am colaborat și negociat, pentru deschiderea și flexibilitatea de care au dat dovadă. Președinția spaniolă a făcut tot posibilul în direcția îndeplinirii dorinței noastre comune de a ajunge la un acord în primă lectură. Aș extinde, în mod evident, mulțumirile mele și raportorilor noștri alternativi din celelalte grupuri politice, precum și excelenților funcționari ai secretariatului Comisiei pentru agricultură și dezvoltare rurală a Parlamentului European, a căror colaborare ne-a permis atingerea unui rezultat pe care eu îl consider foarte pozitiv.

Aș dori să subliniez, de asemenea, contribuția decisivă a Asociației Agricole din Insulele Azore, precum și a guvernului regional și a guvernului republicii; acești factori au fost implicați și au jucat un rol important în găsirea unei soluții pentru zahărul din Azore.

Propunerea de regulament al Consiliului a fost prezentată la 2 octombrie în cadrul Comisiei pentru agricultură și dezvoltare rurală, într-un moment în care nu exista nicio perspectivă de intrare în vigoare a Tratatului de la Lisabona, care continua să aștepte ratificarea de către statele membre. În acest context, ideea inițială a Comisiei și Consiliului a fost de adoptare a propunerii în cadrul procedurii simplificate, fără amendamente, pentru a putea intra în vigoare la 1 ianuarie 2010.

Odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și în ciuda faptului că opinia conform căreia propunerea ar trebui să continue să urmeze procedura simplificată a predominat în rândul celorlalte grupuri politice și a Consiliului – pentru că au crezut că propunerea nu are nevoie de modificări și ar trebui să intre în vigoare rapid – la acel moment, Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European și eu personal am înțeles că Parlamentul trebuie să-și dea avizul atunci în conformitate cu Tratatul de la Lisabona și să-și preia rolul de colegiator.

Am făcut-o la momentul potrivit, pentru că, în consecință, s-au deschis noi posibilități, în primul rând ca urmare a contribuției Comisiei pentru dezvoltare regională și a avizului domnului Teixeira – pe care aș dori să-l felicit și cărui îi mulțumesc, cu această ocazie, pentru ajutorul pe care l-a pus întotdeauna la dispoziție pe tot parcursul procedurii – și apoi ca urmare a raportului meu care permite introducerea unor noi posibilități pentru industria zahărului în Insulele Azore, precum și ca urmare a contribuției și sprijinului colegilor mei din Comisia pentru agricultură și dezvoltare rurală.

În cele din urmă, aș dori să spun în acest prim discurs că nu am reușit să obținem amendamentele propuse de Comisia pentru dezvoltare regională și Comisia pentru agricultură și dezvoltare rurală și susținute de mine, acceptate în cadrul angajamentului obținut în cadrul negocierilor trilaterale. A fost esențial să se obțină un angajament în primă lectură, garantând astfel îmbunătățirile deja obținute și necesitatea de a intra în

vigoare mai repede, pentru a nu compromite retroactivitatea sa din luna ianuarie a acestui an. Cu toate acestea, deoarece Comisia pregătește deja un document de revizuire pentru POSEI, cu siguranță vom avea în curând o altă oportunitate de a le dezbate.

Președinta. – Am schimbat numele pe ecran, așa cum ați văzut. Din păcate, comisarul în cauză nu a putut ajunge la timp, lucru pe care îl consider regretabil, deoarece momentan nu există nici nor de cenușă și este deja ora 11.00.

Poate la un moment dat, Comisia ar putea discuta despre faptul că acei comisari care sunt competenți ar trebui să se afle aici. Și acesta este un subiect pentru acordul cadru. Sunt sigură că doamna Malmström va fi un reprezentant excelent.

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Doamnă președintă, vă mulțumesc pentru înțelegerea dumneavoastră. Aș dori să cer scuze în numele colegului meu, domnul Ciołoș, care întârzie și încearcă să ajungă aici cât mai curând posibil, pentru a discuta cu dumneavoastră. Dânsul mi-a cerut să le mulțumesc domnului raportor Alves și raportorilor alternativi ai Parlamentului European pentru munca excelentă pe care au realizat-o în adoptarea acestei propuneri.

Adoptarea este importantă deoarece este primul text adoptat în cadrul procedurii legislative ordinare privind agricultura și dezvoltarea rurală după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. O foarte bună colaborare a fost stabilită între Parlamentul European, Consiliu și Comisie pe parcursul acestor luni, iar acest lucru a creat condițiile pentru o adoptare rapidă în primă lectură a acestei propuneri.

Cu această primă experiență a procedurii legislative ordinare, colegul meu, comisarul Ciołoș,, și cabinetul său au învățat foarte multe, iar acest lucru a stabilit un precedent excelent pentru activitatea viitoare. Adoptarea prezentului regulament este foarte importantă pentru regiunile ultraperiferice, deoarece impune simplificări tehnice și impune, de asemenea, derogări în beneficiul mai multor sectoare: sectorul produselor lactate în Insulele Canare, Madeira și Réunion, sectorul zahărului în cazul Insulelor Azore și sectorul viticol, pentru Madeira și Azore.

În ceea ce privește Insulele Azore, considerăm că circumstanțele actuale justifică un efort suplimentar și conjugat din partea noastră, a tuturor – publicul, guvernele regionale, guvernele naționale și Uniunea Europeană –, în scopul de a facilita o diversificare a activităților agricole în această regiune. Diversificarea trebuie să fie într-adevăr, una dintre prioritățile majore ale regiunilor ultraperiferice cărora tratatul le-a conferit un statut special din cauza handicapurilor lor specifice. Diversificarea trebuie să permită o dezvoltare indigenă, care ar crea stabilitate și bunăstare în aceste regiuni. Din acest motiv, după asigurarea primită din partea autorităților portugheze, care s-au angajat să sprijine sectorul sfeclei de zahăr în Insulele Azore, pot să-mi dau acordul pentru prelungirea unei derogări care a fost deja acordată în trecut în beneficiul industriei zahărului din Azore.

Voi asculta comentariile dumneavoastră la acest text și voi încerca, atât cât îmi vor permite abilitățile mele, să răspund întrebărilor dumneavoastră în numele colegului meu.

PREZIDEAZĂ: DL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vicepreședinte

Nuno Teixeira, raportor pentru aviz al Comisiei pentru dezvoltarea regională. – (PT) Domnule președinte, domnule comisar, în primul rând, aș dori să îl felicit pe raportor, colegul meu, dl Alves, pentru activitatea sa, în special pentru capacitatea pe care a demonstrat-o de a fi inclus contribuțiile diferite pe care le-a primit și care nu sunt nimic mai mult decât respectul pentru interesele diferitelor regiuni ultraperiferice acoperite.

În funcția mea de raportor pentru aviz al Comisiei pentru dezvoltare regională, salut faptul că toate amendamentele propuse au fost pe deplin acceptate de raportor și Comisia pentru dezvoltarea regională a votat în favoarea tuturor. Acestea sunt propunerile care au ca scop îmbunătățirea și corectarea aspectelor reglementării în vigoare care sunt inadecvate și anacronice. Dintre aceste aspecte, aș sublinia faptul că sumele maxime pentru exportul și expedierea oricăror produse procesate care au beneficiat de subvenții POSEI sunt în prezent calculate pe baza mediei dintre 1989 și 1991.

Presupunând că raportul este adoptat, sper că Comisia și Consiliul vor putea să înțeleagă poziția Parlamentului și nu vor folosi o posibilă viitoare revizuire a regulamentelor schemei POSEI ca scuză pentru neacceptarea pozițiilor acestui Parlament și a amendamentelor propuse, care sunt de cea mai mare importanță pentru regiunile afectate.

Maria do Céu Patrão Neves, în numele grupului PPE. – (PT) Din cauza permanentelor lor handicapuri naturale, regiunile ultraperiferice au nevoie de Uniunea Europeană care să urmărească cele mai bune condiții de desfășurare a activitățile lor economice.

În cazul regiunilor cum ar fi Azore, care sunt puternic dependente de agricultură, o atenție specială asupra acestui sector este necesară. În acest context, salutăm acest raport referitor la măsurile specifice privind agricultura în regiunile ultraperiferice. Versiunea votată de Comisia pentru agricultură și dezvoltare rurală a fost destul de satisfăcătoare; versiunea care a apărut din discuțiile trilaterale penalizează implacabil condițiile de muncă din sectorul zahărului, a cărei alocare pentru export este atinsă doar simbolic.

Într-un moment în care diversificarea agriculturii câștigă teren ca una dintre modalitățile de minimizare a crizelor recurente din sector, este regretabil că acest raport nu exprimă încrederea și încurajarea că producția de sfeclă de zahăr și industria asociată din São Miguel au fost necesare.

Vasilica Viorica Dăncilă, în numele grupului S&D. – În primul rând, felicitări raportorului pentru obiectivele menționate în cadrul agriculturii din regiunile ultraperiferice. Schema de sprijin din domeniul agriculturii pentru regiunile ultraperiferice ale Uniunii constituie un mecanism important pentru continuarea activității agricole și menținerea peisajului rural.

Susțin exercițiul actual de revizuire a delimitării acestor zone pentru eliminarea eventualelor inconsecvențe în delimitarea acestor arii și consider că, prin aplicarea unor criterii unitare, se asigură simplificarea implementării schemei de plăți pentru zonele ultraperiferice la nivelul Uniunii Europene, un plus de transparență și un tratament unitar al beneficiarilor acestor scheme de sprijin. Știm cu toții că agricultura deține un rol central în economia locală.

În acest sens, consider oportun ca în zonele ultraperiferice din Uniunea Europeană să existe măsuri care să vizeze creșterea competitivității sectorului agricol și promovarea diversificării. Sprijin și sunt în totalitate de acord cu obiectivele fundamentale ale schemei pentru regiunile ultraperiferice, pe care le consider relevante și care s-au dovedit un instrument eficient în vederea continuării activității agricole în aceste zone.

Riikka Manner, în numele grupului ALDE. – (FI) Domnule președinte, în primul rând doresc să mulțumesc și să îl felicit pe raportor, dl Alves, pentru activitatea sa excelentă depusă la acest raport. Grupul nostru sprijină în totalitate acest compromis, deoarece este foarte important și clar că dezvoltarea economică și socială a regiunilor ultraperiferice ale UE este în mare parte determinată de poziția lor periferică, clima dificilă și dependența geografică și economică de o gamă mică de bunuri și servicii. Este foarte important, în special în prezent pe timp de criză, să ne concentrăm pe dezvoltarea echilibrată a regiunilor Europei și pe realizarea coeziunii regionale și sociale.

Noi și Uniunea Europeană trebuie să ne asigurăm că suntem autonomi în agricultură oriunde în Europa. Acest lucru este vital pentru securitate și biodiversitate. Măsurile propuse în acest raport trebuie acum să fie puse în practică, producând astfel rezultate permanente și, mai presus de orice, pe termen lung pretutindeni în Europa, inclusiv în regiunile periferice ale Europei.

James Nicholson, în numele grupului ECR. – Domnule președinte, în primul rând, aș dori, de asemenea, să îl felicit pe raportor pentru activitatea sa foarte bună. Grupul meu a putut, de asemenea, să sprijine acordul în cadrul negocierilor trilaterale și consider că s-a ajuns la un compromis bun.

Cred că regiunilor ultraperiferice ale Europei trebuie să li se acorde sprijinul necesar de care au nevoie, acolo unde este posibil, pentru a compensa poziția lor geografică și dificultățile pe care aceasta le implică. Aceste regiuni au handicapuri permanente și trebuie să recunoaștem acest lucru. Criza economică și criza din sectorul laptelui au afectat aceste regiuni în mod disproporționat în comparație cu cea mai mare parte a restului Europei și acesta este motivul pentru care aceste regiuni merită o atenție specială.

Sunt deosebit de înțelegător în ceea ce privește situația din Azore, unde sectorul produselor lactate este foarte important și întâmpină dificultăți serioase. Acordarea permisiunii ca regiunea Azore să exporte cantități relativ mici de zahăr în UE trebuie să fie o decizie bună pentru viitorul economic al acestei regiuni speciale.

João Ferreira, în numele grupului GUE/NGL. – (PT) Domnule președinte, justificarea prelungirii reluării exportului de zahăr folosind metodele care sunt propuse în prezent, cu abolirea treptată a sistemului cotelor de lapte, este periculoasă și inacceptabilă. Această abolire – împotriva căreia am luptat și vom continua să luptăm, sprijinind lupta producătorilor de lapte – va avea consecințe foarte grave pentru un sector productiv care este fundamental pentru economia regiunii Azore. Contrar celor sugerate, nu va fi posibilă diminuarea

acestor consecințe folosind măsurile care sunt propuse în industria de prelucrare a zahărului; cu atât mai mult atunci când se sugerează și abolirea treptată. Ce va rămâne când acești cinci ani se vor termina?

Pe de altă parte, este important să ținem cont de faptul că procesul de reconversie a viței de vie este mult în urma programului, nu în ultimul rând în cazul insulelor Madeira, și ar putea fi compromis dacă stimulentele nu vor fi consolidate. Restricțiile și constrângerile care afectează regiunile ultraperiferice sunt permanente. Din acest motiv, efectul practic al confirmării specificității acestor regiuni trebuie să fie un set de măsuri de asistență permanente, nu unele neconectate și limitate în timp. Este important să menținem asistența Uniunii pentru sectorul agricol în regiunile ultraperiferice, cu atât mai mult în climatul socioeconomic prezent.

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Domnule președinte, domnule comisar, ne confruntăm cu o reformă care este simplă, dar extrem de importantă pentru regiunile ultraperiferice. Este cazul în special într-un moment în care criza ne afectează pe toți, dar afectează aceste regiuni într-un mod fundamental, pentru că au handicapuri structurale permanente, ceea ce înseamnă că au nevoie de aceste schimbări.

Voi vorbi despre Insulele Canare. În cazul Insulelor Canare, cea mai importantă schimbare se referă la aprovizionarea cu preparate pe bază de lapte destinate prelucrării industriale. Discutăm despre laptele praf degresat cu grăsime vegetală, care este un produs tradițional pentru consumatorii locali, ce se vinde în Insulele Canare de peste 40 de ani. După mult efort și în pofida numeroaselor dificultăți, a fost creată o industrie locală care generează locuri de muncă și valoare adăugată evidentă. Aș dori să pun accent pe acest aspect deoarece, în prezent, în special în insulele noastre, care se confruntă cu un șomaj extrem de ridicat, sprijinirea unei industrii mici care creează locuri de muncă nu este doar o necesitate, ci și o obligație.

Propunerea este să se mențină furnizarea acestui produs, care este folosit pentru consumul local în cantități mici de 800 de tone pe an. Acest lucru ar elimina natura provizorie a măsurii, care este de mică importanță în contextul global și, prin urmare, ar asigura stabilitate acestei industrii.

După cum am mai spus înainte, regiunile ultraperiferice au handicapuri semnificative, dar trebuie să fie considerate o oportunitate pentru Europa. Diferitele acorduri de asociere la care se lucrează și asupra cărora se dezbate în prezent, cum ar fi acordurile de liber schimb cu Columbia și Peru și cu alte state ale căror negocieri încep, cum ar fi cu Mercosur, sunt o amenințare clară la adresa sectorului agricol. Mă refer la numeroase produse: roșiile, bananele și sectorul creșterii animalelor.

Am spus acest lucru de mai multe ori: aceste acorduri trebuie să realizeze un echilibru, prin care toată lumea cedează puțin teren, astfel încât toți să câștigăm. Cu toate acestea, sub nicio formă un produs sau un sector specific nu trebuie să fie forțat să suporte costurile acordurilor.

În cele din urmă, aș dori să îl felicit pe raportor, dl Alves, și să mulțumesc Comisiei și Consiliului, care, alături de Parlament, au reușit să ajungă la un acord în aceste prime negocieri tripartite cu privire la agricultură.

Patrice Tirolien (S&D). – (FR) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, când acest text a fost prezentat Comisiei pentru dezvoltare regională, am reușit să introduc ideea unei extinderi a scutirii autorizării producției de lapte reconstituit în Martinica și Guadelupa, urmând exemplul modelului de creștere sustenabilă care și-a dovedit utilitatea în Madeira.

Din păcate, nu a existat niciun consens în privința acestei poziții în cadrul ultimelor negocieri tripartite. Acest lucru este regretabil din două motive. În primul rând, în ceea ce privește substanța, producția de lactate în departamentele franceze de peste mări ar oferi multiple oportunități care nu trebuie ratate: consolidarea industriei bovinelor, asigurarea autonomiei în privința produsele alimentare de bază și crearea de locuri de muncă. În al doilea rând, în ceea ce privește conținutul, Parlamentul nostru ca întreg nu a putut ajunge la o decizie cu privire la propunerea mea, deoarece a vrut să treacă acest text în primă lectură printr-o procedură informală căreia mă opun.

Cu toate acestea, lucrul nostru la regulamentul POSEI va continua foarte curând în timpul revizuirii intermediare a acestui regulament. În acel moment, voi solicita din nou o exceptare în celelalte departamente franceze de peste mări.

Albert Deß (PPE). – (DE) Domnule președinte, domnule comisar, sunt încântat că raportul referitor la măsurile specifice pentru agricultură în regiunile ultraperiferice ale Uniunii a fost dezbătut pe o cale atât de amiabilă în Parlament.

În timpul legislației precedente, am fost raportor alternativ pentru reforma pieței zahărului. La vremea respectivă, Comisia pentru agricultură și dezvoltare rurală a vizitat insula Réunion unde am vizitat o mică

proprietate agricolă care cultivă trestie de zahăr. Fără sprijinul nostru, această mică proprietate agricolă nu ar fi continuă să existe. Ca cineva de pe continent, am observat, de asemenea, că acești fermieri din regiunile ultraperiferice ale Uniunii se confruntă cu o serie de circumstanțe speciale.

Este necesar să ne asigurăm, prin anumite norme privind excepțiile, că oferim acestor fermieri din toate aceste regiuni ce fac parte din Uniunea Europeană perspective pentru viitor și să ne asigurăm că putem garanta securitatea alimentară în aceste regiuni, măcar pentru cea mai mare parte. Depinde de noi toți să contribuim la asigurarea faptului că agricultura – inclusiv prin aceste norme cu privire la excepții – are perspective de viitor și că securitatea populației locale este protejată. Modul în care raportul a fost redactat acum oferă condiții bune pentru realizarea acestor obiective. Sincerele mele mulțumiri tuturor celor implicați.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Doamnă președinte, doamnelor și domnilor, regiunile ultraperiferice se deosebesc prin particularitățile socioeconomice și structurale determinate de distanța lor față de piețe, de izolare, de suprafața mică, de topografie, de clima dificilă și de dependența lor economică față de anumite produse. Există trei sectoare agricole deosebit de importante: sfecla de zahăr, produsele lactate și producția de vinuri.

Sistemul economic al acestor regiuni depinde de funcționarea corectă a sistemelor de producție pentru fiecare dintre sectoarele de mai sus, dar va fi nevoie de multă muncă pentru a restabili echilibrul care au apărut de-a lungul timpului și pentru a asigura derogările necesare pentru aplicarea instrumentelor de piață corespunzătoare.

Doamnă președinte, domnule comisar, am aflat cu îngrijorare despre negocierile care au loc cu țările Mercosur. Dacă acestea nu vor fi însoțite de măsuri compensatorii corespunzătoare, acest acord ar putea pune într-un pericol mare nu doar regiunile ultraperiferice, ci și multe sectoare ale agriculturii europene.

Elie Hoarau (GUE/NGL). – (FR) Doamnă președinte, trebuie să spun despre compromisul referitor la zahăr, obținut în cadrul negocierilor trilaterale, că nu își atinge scopul pe care ni l-am propus în cadrul Comisiei pentru dezvoltare rurală și al Comisiei pentru agricultură și dezvoltare rurală și regret profund acest lucru.

Totuși, în ceea ce privește Insula Réunion, acest text este important pentru fermieri, care așteaptă punerea rapidă în aplicare a excepției pentru produsele lactate. Pentru aceștia, aceasta va garanta durabilitatea industriei. Cu toate acestea, aș fi preferat ca garanțiile recomandate în comisie să fi fost menținute.

Tot în legătură cu laptele, sunt de acord cu colegul meu, dl Tirolien. Am fi preferat să se facă un studiu pentru Martinica și Guadelupa pentru a menține industria în aceste regiuni. Totuși, aceste chestiuni vor reveni categoric în discuție în timpul negocierilor POSEI și vom avea oportunitatea să le dezbaterem din nou.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Doamnă președinte, de mulți ani observăm un fenomen față de care Uniunea Europeană pare să fie lipsită de puteri, și anume un număr mare de ferme sunt ruinate, ceea ce compromite autonomia statelor UE. Categoric, cei mai loviți de acest lucru sunt cei din regiunile dezavantajate, cum ar fi regiunile ultraperiferice, dar și fermierii din regiunile montane, cum ar fi cei din Austria.

Din păcate, aceasta este o consecință a politicii agricole comune, o politică ce a fost subiectul multor ani de critică, care este constant reformată și care totuși nu funcționează corespunzător. Am ajuns într-un moment de cotitură totuși. În situații de criză – cauzate de deprecierea monedei euro sau pur și simplu de faptul că un vulcan din Islanda a paralizat traficul aerian și cu acesta furnizarea bunurilor ușor perisabile – statele membre trebuie să se bazeze pe ele însele. Am observat aceasta foarte recent, când Rusia a închis gazul.

Când lucrurile devin dificile, totul depinde de autonomia unei țări și acest lucru trebuie să fie menținut în cadrul UE, în acele țări și regiuni cu zone dezavantajate și în regiunile ultraperiferice. Consider că se poate face acest lucru numai dacă agricultura va fi, într-o anumită măsură, renaționalizată.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Doamnă președinte, în această dezbatere referitoare la măsurile specifice pentru agricultura din regiunile ultraperiferice, aș dori să încep prin a-l felicita pe raportor și pe toți cei care au lucrat la acest subiect. De asemenea, aș dori să spun că amendamentele, care sunt uneori tehnice și specifice, nu conduc la schimbări semnificative.

Cu toate acestea, a atrage atenția asupra chestiunii zahărului și producției de zahăr din Azore înseamnă, de asemenea, a atrage atenția asupra unei probleme mai profunde. Regiunile ultraperiferice precum Azore, pe care am avut recent ocazia să le vizitez, au o legătură foarte puternică cu sectorul agricol. În mod specific, în Azore, chestiunea cotelor de lapte este foarte importantă. Producția de lapte și felul în care este reglementată sunt extraordinar de relevante pentru sute de producători și mulți oameni din Azore și, din acest motiv,

doresc chiar acum, aici, în Parlament, să atrag atenția asupra necesității găsirii unor soluții care să vizeze situația specifică a acestor regiuni.

Diane Dodds (NI). – Domnule președinte, sunt încântată să văd un raport asupra sprijinirii agriculturii în regiunile ultraperiferice ale Europei. Nu există nicio îndoială că poziția geografică, distanța față de piețe și alți astfel de factori creează multe dificultăți. Criza economică a avut, de asemenea, un impact. Volatilitatea prețurilor a fost foarte semnificativă și a avut un efect defavorabil și destabilizator asupra agriculturii, nu doar în regiunile ultraperiferice, ci în toate regiunile Europei. Cu toate acestea, doresc să semnaliez Comisiei un subiect foarte special astăzi, și anume faptul că Comisia trebuie să aibă grijă ca, prin propriile sale acțiuni, să nu dezavantajeze fermierul european și industria agricolă europeană.

În Irlanda de Nord, industria produselor lactate și a cărnii de vită a fost foarte afectată de importuri. Acest lucru a dus la volatilitatea prețurilor și la mari pierderi financiare pentru fermieri. Săptămâna trecută, am participat la spectacolul agricol regal în Irlanda de Nord. Acesta este cel mai mare spectacol de acest tip din provincie și fermier după fermier și-au exprimat preocupări foarte mari față de atitudinea Comisiei în privința redeschiderii negocierilor comerciale cu Mercosur. Cu siguranță Comisia și noi în acest Parlament trebuie să fim foarte atenți să nu sacrificăm industria Europei pentru așa-zisele „câștiguri” din alte regiuni.

Seán Kelly (PPE). – Domnule președinte, salut propunerile de sprijinire a regiunilor ultraperiferice. În primul rând, agricultura este mai întâi de toate o industrie care pune mâncarea pe masă – fără care noi toți nu am putea trăi – dar, în același timp, aceste regiuni, fără agricultură, ar muri, atât din punct de vedere economic, cât și probabil prin faptul că ar fi părăsite de oameni. Așadar, salut orice propunere de a le ajuta.

De asemenea, doresc să adaug vocea mea celor care și-au exprimat îngrijorarea în legătură cu propunerile referitoare la Mercosur. Acestea ar putea provoca daune regiunilor ultraperiferice și chiar tuturor regiunilor.

Cred că este momentul ca Uniunea Europeană să devină mai puternică și mai echitabilă cu propriii săi agricultori. Nu am avut niciodată menirea să fim polițistul pentru agricultorii din Uniune și îngerul protector pentru agricultorii din restul lumii. Asta este ceea ce se întâmplă aici: ar fi mai puține reguli stricte, mai puțină transparență și mai puțină responsabilitate pentru alimentele care sunt importate în Uniunea Europeană decât pentru alimentele care sunt produse în interiorul ei, iar aceasta ar fi incorect pentru regiunile ultraperiferice și pentru toate regiunile.

Dacian Cioloș, membru al Comisiei. – (FR) Domnule președinte, vă rog să mă scuzați că am întârziat, dar țineam foarte mult să fiu prezent la această dezbatere, deoarece este prima mea dezbatere și se referă la prima decizie luată în codecizie în domeniul agriculturii. Aș dori din nou să îl felicit și să îi mulțumesc dlui Alves și tuturor serviciilor Parlamentului pentru modul foarte cooperant și eficient în care au lucrat cu Comisia și Consiliul pentru a se ajunge la această decizie.

Am dorit o decizie rapidă tocmai pentru ca măsurile oferite în acest raport să poată fi aplicate rapid în regiunile în cauză. Unele decizii vor fi chiar aplicate retroactiv. Acesta este motivul – și răspund, de asemenea, dlui Tirolien aici – pentru care nu am introdus alte amendamente. De fapt, la fel ca în cazul altor propuneri, am fi avut nevoie de justificări și analize suplimentare, pentru a stabili modul în care să le introducem. Am preferat să ne mișcăm rapid și am purtat câteva discuții cu dl Alves asupra acestui subiect. Prin urmare, sunt încântat să observ sprijinul de care se bucură această propunere și sper că vom putea să lucrăm în același mod cu Parlamentul în privința altor subiecte din viitor. În plus, sunt sigur că vom fi capabili să facem acest lucru.

În calitate de comisar pentru agricultură, pot, de asemenea, să vă asigur pe toți vorbitorii că negocierile cu Mercosur au fost menționate de mai multe ori. Vă pot asigura, așa cum am procedat în timpul dezbaterilor din cadrul organismelor Comisiei referitoare la redeschiderea acestor negocieri, că voi verifica foarte atent ca aceste negocieri să continue în interesul agriculturii europene. Desigur, trebuie să luăm în considerare aceste negocieri într-un mod mai cuprinzător, fără să le limităm la agricultură, dar vă pot asigura că, în lunile și anii viitori ai acestor negocieri, voi face în așa fel încât modelul agricol european, care se bazează pe calitate, diversitate și utilizarea terenurilor, să fie conservat fie prin rezultatele acestor negocieri, fie prin măsurile care vor fi luate în urma acestor negocieri.

S-a pus, de asemenea, întrebarea de ce trebuie să aplicăm degresivitatea, de ce nu optăm pentru cantități cum ar fi cele aplicate până acum în cazul insulelor Azore pentru zahăr. În cel din urmă caz, am convenit în mod specific cu autoritățile portugheze și cu autoritățile locale din Azore să înființăm un instrument economic care să permită sectorului în cauză să facă față concurenței prin intermediul unor măsuri de investiții economice. Sunt încântat de sprijinul pe care l-am observat și de angajamentele care au fost asumate de

guvernul portughez pentru sprijinirea sectorului în această direcție și sper că, în acest fel, vom putea să oferim o alternativă producătorilor din Azore.

Dl Mølzer a declarat că politica agricolă comună nu este destul de robustă, că nu funcționează bine și că avem nevoie de renaționalizare. Aș dori să vă adresez o simplă cerere: luați în considerare ce venituri obțin agricultorii astăzi, ce parte din aceste venituri este suportată de la PAC și întrebați-vă cum ar putea face față agricultorii astăzi dacă nu am avea politica agricolă comună. Acest lucru nu înseamnă că PAC nu trebuie să fie adaptată. Trebuie să fie adaptată substanțial pentru a ține cont de aceste schimbări cu care se confruntă agricultura europeană. Vă pot asigura că se vor depune toate eforturile în cadrul reformei PAC din 2013 pentru a ține mai bine seama de realitățile prezente. Cu siguranță, acest lucru se va limita la resursele pe care Consiliul și Parlamentul le alocă acestei politici. Sper că aceste resurse vor fi direct legate de ambițiile pe care europenii și Europa le au pentru agricultura lor. Nu cred că renaționalizarea este o soluție, deoarece, în opinia mea, statele membre nu ar avea mijloacele pentru asigurarea adoptării unor măsuri specifice în regiunile ultraperiferice dacă nu ar exista politica agricolă comună și o abordare comunitară.

Prin urmare, voi încheia, cu speranța că, în privința reformării regulamentului POSEI, vom putea face progrese în anumite privințe care au fost semnalate astăzi și că, în general, în toate deciziile referitoare la politica agricolă comună vom putea lucra la fel de eficient cum am procedat cu acest regulament.

Luís Paulo Alves, raportor. – (PT) Domnule președinte, domnule comisar, doamnelor și domnilor, în acest ultim discurs, aș sublinia importanța actualizării Regulamentului (CE) nr. 247/2006. Schimbarea care a apărut din momentul adoptării în 2006 – atât în domeniul legislației și al aplicării sale, cât și față de situația în sine – a necesitat introducerea unor amendamente pentru ca o versiune actualizată a sa să poată continua să fie un instrument important în adaptarea unor anumite politici agricole ale Uniunii referitoare la caracteristicile regiunilor ultraperiferice, astfel cum este prevăzute la articolele 349 și 107 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Permiteți-mi să enumăr pe scurt îmbunătățirile aduse. În Insulele Canare, derogarea permisă preparatelor pe bază de lapte care sunt considerate „produs tradițional pentru consumatorii locali” este pe cale să fie temporar prelungită. În Réunion, va fi acum posibilă introducerea laptelui UHT reconstituit din laptele praf sub limita stabilită de Organizația Mondială a Comerțului, fără obligația de a stabili nivelul laptelui praf integrat. În Madeira, această excepție este reinnoită folosind aceste modele, iar vinul produs din vița de vie hibrid direct de la producători poate fi consumat în regiune. În Azore, derogarea pentru reexportarea zahărului este readusă și extinsă, atât cantitativ, cât și temporal; regiunea beneficiază, de asemenea, de pe urma dispozițiilor referitoare la vin menționate deja pentru Madeira.

Acestea sunt măsuri de aplicat retroactiv de la 1 ianuarie 2010 care nu reprezintă niciun obstacol pentru libera concurență pe piața noastră unică și constituie contribuții importante la economiile din aceste regiuni, ale căror slăbiciuni naturale le fac mai vulnerabile într-un moment de criză profundă. În cele din urmă, aș dori să menționez că, în afară de oportunitatea acordată diversificării agricole, adoptarea acestui raport înseamnă că interdicția reexportării anumitor produse a fost ridicată. De asemenea, este important să amintesc faptul că, datorită adoptării sale, vom contribui decisiv la restructurarea și menținerea câtorva zeci de locuri de muncă în Azore, precum și a know-how-ului tehnic legat de activitatea din sectorul agro-industrial al zahărului, într-un moment de criză economică extrem de dură.

Președintele. – Sunt încântat să îl informez pe dl Alves și pe toată lumea că peste 8 sau 10 zile, va avea loc o conferință amplă referitoare la regiunile ultraperiferice sponsorizată de Președinția spaniolă. Președintele Parlamentului m-a desemnat să vorbesc alături de dl Durão Barroso, dl Rodríguez Zapatero și președintele guvernului din Insulele Canare în deschiderea conferinței.

Voi folosi categoric rezultatul acestei dezbateri și raportul dlui Alves ca surse importante de inspirație pentru discursul pe care îl voi susține atunci.

Dezbaterea a fost închisă.

Votul va avea loc astăzi la ora 12.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Daciana Octavia Sârbu (S&D), în scris. – Regiunile insulare și ultraperiferice ale Uniunii Europene se confruntă în această perioadă cu o serie de probleme, de aceea este nevoie de măsuri specifice pentru a încuraja viitoarea lor dezvoltare socială și economică. Măsurile suplimentare propuse de Parlament și de

Comisie, menite să îmbunătățească situația agriculturii în regiunile ultraperiferice sunt binevenite, mai ales în contextul problemelor cu care se confruntă insulele Azore și Madeira.

Laptele este principalul produs agricol din Azore, însă, având în vedere faptul că, recent, mai multe state membre ale Uniunii Europene s-au confruntat cu criza laptelui, este nevoie de o reconversie a profilului agricol al acestor insule. În acest sens, sunt de acord cu raportorul, în viziunea căruia sfecla de zahăr este cea mai bună alternativă la producția de lapte, atât din punct de vedere al eficienței economice, cât și al protecției mediului și subliniez faptul că expedierea de cantități maxime de sfeclă de zahăr către Europa continentală trebuie încurajată în continuare.

În încheiere, vreau să accentuez faptul că, în contextul crizei economice actuale, cadrul financiar de după 2013 trebuie să aibă ca fundament principal principiul solidarității și trebuie să urmărească în continuare atingerea unor standarde ridicate de coeziune teritorială și socială.

Președintele. – (*Ședința a fost suspendată la ora 11.35 și reluată la ora 12.05*)

PREZIDEAZĂ: DNA WALLIS

Vicepreședintă

8. Votare

Președinta. – Următorul punct este votarea.

(Pentru rezultate și alte detalii cu privire la vot: vă rugăm să consultați procesul-verbal)

8.1. Cerere de consultare a Comitetului Economic și Social European - Către un spațiu european de siguranță rutieră: orientări strategice pentru siguranța rutieră până în 2020 (vot)

8.2. Crearea unui Birou European de Sprijin pentru Azil (A7-0118/2010, Jean Lambert) (vot)

8.3. Performanța energetică a clădirilor (reformare) (A7-0124/2010, Silvia-Adriana Țicău) (vot)

8.4. Fondul european pentru refugiați pentru perioada 2008-2013 (modificarea Deciziei nr. 573/2007/CE) (A7-0125/2010, Rui Tavares) (vot)

8.5. Migrarea de la Sistemul de Informații Schengen (SIS 1+) la Sistemul de Informații Schengen din a doua generație (SIS II) (modificarea Regulamentului (CE) nr. 1104/2008) (A7-0126/2010, Carlos Coelho) (vot)

8.6. Migrarea de la Sistemul de Informații Schengen (SIS 1+) la Sistemul de Informații Schengen din a doua generație (SIS II) (modificarea Deciziei 2008/839/JAI) (A7-0127/2010, Carlos Coelho) (vot)

8.7. Crearea unui program comun de reinstalare al UE (A7-0131/2010, Rui Tavares) (vot)

8.8. Competențe cheie pentru o lume în curs de schimbare: punerea în aplicare a programului de lucru „Educație și formare 2010” (A7-0141/2010, Maria Badia i Cutchet) (vot)

8.9. Chestiuni deontologice legate de administrarea societăților (A7-0135/2010, Klaus-Heiner Lehne) (vot)

–Înainte de votare:

Derek Roland Clark (EFD). – Doamnă președinte, înainte de a supune la vot raportul Lehne privind deontologia, îmi este permis vă rog să întreb la ce servește acest vot? Raportul trebuia dezbătut aseară în cadrul procedurii „catch the eye”. Acea dezbateră a fost anulată, drept care ne aflăm acum în poziția de a vota ceva ce nu a fost dezbătut, deși nu se spune acest lucru. Pentru informarea dvs., doamnă președintă, când acest raport a ajuns nu cu mult timp în urmă în Comisia pentru ocuparea forței de muncă, nimeni din această comisie – nici chiar președintele ei – nu știa ce este deontologia, până nu am încercat să le explic. În consecință, consider că este total nepotrivit să votăm această moțiune necunoscută și nedezbătută.

Președinta. – Vă pot informa că a fost dezbătută în Comisia pentru afaceri juridice de unde ne-a și fost trimisă și a parcurs toate procedurile corecte, deci intenționez să continui și să o supun votului.

8.10. O strategie a UE pentru tineret - investiție și mobilizare (A7-0113/2010, Georgios Papanikolaou) (vot)

– Înainte de votare:

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Doamnă președinte, doamnelor și domnilor, traversăm o perioadă dificilă pentru întreaga Europă. Un viitor pentru Europa – căci despre asta doresc să vorbesc – înseamnă, mai mult decât orice altceva, generațiile viitoare. A fi optimist în privința viitorului Europei presupune ca tinerii să aibă șanse, competențe și calificări.

Acest raport și fiecare dintre inițiativele care privesc acest subiect nu vor avea în viitor nicio valoare decât dacă fiecare dintre noi, cei aleși în mod direct de către cetățenii europeni, vom sublinia în fiecare dintre politici, în fiecare dintre pilonii acțiunii noastre, prioritatea și importanța pe care trebuie să le acordăm tinerilor. În această perioadă dificilă, atât în Grecia, cât și în alte țări, credem că putem atinge acest deziderat. Îl putem atinge făcând un efort real împreună cu tinerii care, dacă vor avea atât cele necesare, cât și oportunitatea, vor lua viitorul în mâinile proprii și ne vor conduce către un viitor mai bun.

Le mulțumesc raportorilor alternativi ai tuturor grupurilor pentru cooperare și pentru unanimitatea pe care am obținut-o.

(Aplauze)

8.11. Egalitatea de tratament între bărbații și femeile care desfășoară o activitate independentă (A7-0146/2010, Astrid Lulling) (vot)

8.12. Denumirile fibrelor textile și etichetarea corespunzătoare a produselor textile (A7-0122/2010, Toine Manders) (vot)

8.13. Asistența macrofinanciară acordată Ucrainei (A7-0058/2010, Vital Moreira) (vot)

– Înainte de votare:

Vital Moreira, raportor. – Doamnă președintă, aceasta este o scurtă explicație a ceea ce urmează să votăm.

Anul trecut, în noiembrie, aici în Strasbourg, atunci când discutam aprobarea propunerilor noastre anterioare privind asistența macrofinanciară referitoare la alte țări, Comisia ne-a promis că, în baza Tratatului de la Lisabona și până la adoptarea unui regulament cadru referitor la asistența macrofinanciară, fiecare dintre propunerile privind acest gen de asistență vor face obiectul codeciziei între Parlament și Consiliu. Astăzi, după numai șase luni, aveți în față nu numai o propunere de decizie ce urmează a fi adoptată prin procedura de codecizie, ci și un acord în primă lectură cu Consiliul. În încercarea de a ajunge la acest acord, am lucrat sub presiunea timpului. Prin urmare, doresc să-mi exprim recunoștința față de Președinția spaniolă, Consiliu

și Comisie, dar și față de raportorii alternativi din cadrul Comisiei pentru comerț internațional și față de fiecare dintre cei implicați pentru abordarea lor pozitivă și constructivă.

Conform deciziei propuse, Ucraina ar putea primi un împrumut de până la 500 de milioane de euro pentru a-și finanța deficitul balanței de plăți și pentru a-și îndeplini obligațiile financiare externe. Acest împrumut ar suplimenta sprijinul FMI și asistența UE de 110 milioane care a fost convenită în 2002, dar care nu a fost încă plătită.

Pe parcursul negocierilor noastre tripartite, Parlamentul a insistat asupra păstrării unor trimiteri la condițiile de efectuare a plăților considerate de către noi ca fiind importante, cum sunt eficiența, transparența și responsabilitatea asistenței. Am insistat, de asemenea, asupra importanței de a informa corespunzător Parlamentul în privința modului în care se pune în aplicare această asistență.

(Aplauze)

Pentru protejarea prerogativelor noastre instituționale, ne-am opus și solicitărilor de introducere a procedurii comitetului de gestionare pentru măsurile de punere în aplicare, astfel încât, în cele din urmă, o procedură a comitetului consultativ...

(Președinta l-a întrerupt pe vorbitor)

8.14. Măsuri specifice din domeniul agriculturii în favoarea regiunilor ultraperiferice ale Uniunii (modificarea Regulamentului (CE) nr. 247/2006) (A7-0054/2010, Luís Paulo Alves) (vot)

8.15. Estimarea bugetului de venituri și cheltuieli pentru exercițiul financiar 2011 - Secțiunea I - Parlamentul (A7-0134/2010, Helga Trüpel) (vot)

– Înainte de votare:

Jutta Haug (S&D). – (DE) Doamnă președintă, deși este un pic neobișnuit, trebuie totuși să-mi informez propriul grup că lista de vot pentru raportul Trüpel nu este corectă în forma în care noi am întocmit-o. A existat o neînțelegere. Respingem toate amendamentele, cu excepția celor care ne aparțin.

Președinta. – Domnișoară Haug, vă mulțumesc pentru acest lucru. Se pare că totuși conducerea grupului dvs. cunoaște foarte bine situația.

8.16. Simplificarea PAC (A7-0051/2010, Richard Ashworth) (vot)

8.17. Noi evoluții în achizițiile publice (A7-0151/2010, Heide Rühle) (vot)

8.18. Coerența politicilor UE în favoarea dezvoltării și conceptul de „asistență oficială pentru dezvoltare plus” (A7-0140/2010, Franziska Keller) (vot)

– Înainte de exprimarea votului asupra punctului 34:

Filip Kaczmarek, în numele Grupului PPE. – (PL) Doamnă președintă, propun ca după formularea „introducerea unei taxe asupra tranzacțiilor financiare internaționale” să se adauge trei cuvinte: „la nivel mondial”. Mi se pare că această formulare ar avea mai mult sens. Vă mulțumesc foarte mult.

(Amendamentul oral nu a fost acceptat)

8.19. Sancțiunile pentru încălcările grave ale normelor sociale în transportul rutier (A7-0130/2010, Hella Ranner) (vot)

9. Explicații privind votul

Explicații orale privind votul

Raport: Rui Tavares (A7-0125/2010)

Philip Claeys (NI). – (NL) Am votat împotriva raportului Tavares pentru că introducerea programului comun de reinstalare este pasul „n” către uniformizarea completă a politicii europene în domeniul azilului.

Nu trebuie să fii clarvăzător ca să poți prevedea chiar și acum că o politică uniformă ca aceasta va conduce la o creștere masivă a numărului solicitanților de azil în statele membre. Considerentul din raport în care se susține că introducerea unui program comun de reinstalare ar face imigrarea ilegală mai puțin atractivă este în mod special neplăcut. Acest pseudo-argument ipocrit iese la suprafață de fiecare dată când se votează în această cameră texte care privesc imigrația sau azilul. Se aruncă astfel praf în ochii oamenilor. În țări precum Belgia, imigrația ilegală apare de obicei când oamenii, după declanșarea procedurii de azil, se fac nevăzuți și sunt ulterior recompensați cu regularizarea situației lor.

Acest lucru trebuie combătut, iar programul comun de reinstalare nu oferă sub nicio formă o soluție.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Am aprobat o directivă care va deschide fără niciun dubiu noi oportunități de cercetare a eficienței energetice a clădirilor și va contribui la realizarea de economii în ceea ce privește încălzirea clădirilor. Bineînțeles că problema o constituie în special clădirile vechi, și nu doar blocurile de apartamente. Colegul meu Marian-Jean Marinescu a menționat ieri un fond special. Alocarea de resurse suplimentare în vremuri de criză este destul de improbabilă. Este de aceea necesar ca resursele existente – care reprezintă 4 % pentru perioada 2010-2014 – să fie mai bine folosite.

Raport: Carlos Coelho (A7-0126/2010)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Am dorit să vorbesc din nou despre raportul referitor la fondul pentru refugiați și de aceea m-am prezentat în fața dvs. Doresc să spun că echipamentul de vot a arătat că m-am abținut. Cu toate acestea, doresc să declar aici că sprijin împărțirea responsabilității în asigurarea unor condiții mai demne pentru cei care în mod îndreptățit solicită azil și că am votat pentru această propunere. Pe de altă parte, trebuie să luptăm mai eficient împotriva imigrației ilegale.

Cu permisiunea dvs., aș face referire la subiectul Schengen. Astăzi am aprobat pașii care trebuie făcuți în continuare către lansarea Sistemului de Informații Schengen de a doua generație, care consolidează garanțiile de securitate pentru toți europenii care trăiesc într-un spațiu unificat și fără bariere.

Cu toate acestea, acțiunile poliției din Germania și Austria aruncă o umbră întunecată asupra a ceea ce Schengen reprezintă și asupra ideii de solidaritate europeană, atunci când numeroși cetățeni cehi sunt obligați să se supună unor controale intime, degradante și inutile la granițele interne. Am ridicat această problemă, alături de alte subiecte, acum doi ani într-o întrebare adresată Comisiei Europene, dar situația nu a fost încă rezolvată într-o manieră satisfăcătoare. Ea reprezintă o încălcare serioasă a normelor, iar în cazul cetățenilor cehi, inclusiv al oamenilor de afaceri și lucrătorilor, restricționează libera circulație, care este una din libertățile fundamentale garantate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Raport: Rui Tavares (A7-0131/2010)

Clemente Mastella (PPE). – (IT) O politică referitoare la migrație, doamnă președintă, care își propune să fie corectă și realistă presupune în mod necesar adoptarea unor reglementări europene comune cu privire la azil și trebuie, de asemenea, să prevadă un program de reinstalare care să fie eficient, solid și sustenabil. Simt că în acest moment trebuie să subliniez că reinstalarea urmărește nu numai un scop umanitar, dar și unul politic și economic, acela de a ușura atât sarcina țărilor terțe de a accepta un număr mare de refugiați, cât și sarcina la fel de dificilă a distribuirii costurilor și responsabilităților financiare.

Credem, cu toate acestea, că o singură linie bugetară și o singură formă de sprijin financiar nu sunt suficiente și de aceea chemăm statele membre să promoveze crearea în continuare a unor mecanisme private de finanțare, încurajând parteneriatele public-privat cu ONG-urile și alți parteneri sociali, cum sunt organizațiile cu profil etnic sau religios, pentru a ajuta la promovarea voluntariatului în acest sector. Când ne referim la noile perspective financiare, credem, de exemplu, că ar fi o idee bună să prevedem o alocare financiară specifică ad-hoc, eventual prin intermediul unui nou fond înființat în acest scop.

În cele din urmă, propunem o angajare fermă a tuturor celor implicați pentru asigurarea accesului refugiaților, în special al celor mai vulnerabili dintre ei, la condiții de adăpost decente, la educație și cursuri de limbă, la asistență medicală și servicii psihologice, precum și a accesului lor pe piața muncii, care este vital pentru a asigura integrarea lor adecvată.

Recomandare pentru a doua lectură: Astrid Lulling (A7-0146/2010)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Sunt foarte mulțumită că raportul Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen a primit un sprijin atât de larg în cadrul votului de astăzi. Sunt conștientă că este în primul rând responsabilitatea statelor membre să se asigure că condițiile sociale ale antreprenorilor femeii se situează la un nivel de egalitate cu acelea de care se bucură angajații femeii. În orice caz, acest raport prevede orientări clare pe care țările ar trebui să le urmeze. Nu consider acest lucru ca fiind o încălcare a subsidiarității, dar dacă cineva are dubii, atunci poate iniția o reexaminare. Mulțumită Tratatului de la Lisabona, chiar și parlamentele naționale pot face acest lucru. Sunt curioasă dacă ele vor profita de aceste critici sau se vor angaja doar în discuții fără substanță și fără de sfârșit.

Laima Liucija Andrikiene (PPE). – (LT) Am votat pentru acest raport și simt că este important să subliniez faptul că, în medie, femeile din Uniunea Europeană sunt în continuare plătite cu 17,4 % mai puțin pentru o oră de muncă decât bărbații. Această disparitate a fost doar întrucâtva redusă pe parcursul ultimilor 15 ani, în timp ce în unele țări chiar s-a accentuat. Sunt de acord cu apelul Parlamentului la prezentarea de rapoarte periodice referitoare la decalajul de salarizare dintre genuri în Uniunea Europeană și sprijin toate măsurile care ajută la reducerea discriminării împotriva femeilor în Uniunea Europeană.

Raport: Toine Manders (A7-0122/2010)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Am aprobat această propunere controversată pentru că Comisia pentru piața internă și protecția consumatorilor a extins-o și a îmbunătățit-o prin introducerea țării de origine în etichetare și pentru Uniunea Europeană. Deputații italieni au prezentat propuneri suplimentare în ședința de astăzi, incluzând extinderea domeniului de aplicare a regulamentului pentru a include și pantofii. Susținut această idee de foarte mult timp, dar ea trebuie redactată la un standard înalt de către Comisia Europeană. Este o chestiune care se referă la rezolvarea definițiilor cu caracter tehnic, pe care Parlamentul nu o poate face de unul singur foarte bine. De aceea nu am votat în favoarea ei, dar, în același timp, doresc să cer Comisiei să înceapă să lucreze de îndată și să prezinte propunerea.

Morten Løkkegaard (ALDE). – (DA) Doamnă președintă, aș vrea doar să spun că am votat împotriva acelor părți ale raportului care se referă la etichetarea de tipul „fabricat în”, pentru că nu cred că există vreo dovadă că avantajele sunt mai mari decât dezavantajele. Cred că aceasta tinde către protecționism, și acesta este un lucru în a cărui favoare îmi este greu să votez. Prin urmare, am votat împotriva părților în cauză.

Raport: Luís Paulo Alves (A7-0054/2010)

Marek Józef Gróbarczyk (ECR). – (PL) Doamnă președintă, am decis să sprijin această inițiativă care oferă câtorva regiuni din Europa o șansă de dezvoltare. Trebuie atrasă atenția asupra faptului că, în termeni economici, chiar anumite zone din Europa devin, de asemenea, regiuni ultraperiferice. De aceea, programe de acest gen au ca obiectiv, printre altele, dezvoltarea zonelor în Europa și sper că vor stimula dezvoltarea prin intermediul agriculturii și al industriei piscicole.

Laima Liucija Andrikiene (PPE). – Doamnă președintă, doresc să îmi exprim îngrijorarea referitoare la situația în care se află producătorii de banane din Insulele Canare, Guadalupe, Martinica și Madeira, regiuni pe care tratatul le include printre regiunile ultraperiferice.

Situația lor a devenit și mai dificilă în special din momentul în care UE a încheiat în cadrul Organizației Mondiale a Comerțului un acord cu țările din America Latină care prevede scăderea tarifelor pentru importurile de banane din acea regiune. Vreau să atrag atenția asupra faptului că, în 2006, UE și-a reformat organizarea comună a pieței bananelor. UE și-a asumat obligația de a aloca fonduri bugetare cu titlu de ajutor pentru producătorii de banane din respectivele regiuni. De la această reformare, UE a alocat 28 de milioane de euro pe an pentru sprijinirea producătorilor de banane din Insulele Canare, Antilele Franceze, Madeira și, într-o măsură mai redusă, din Insulele Azore.

Deși ar trebui să apreciem un astfel de sprijin, pentru mulți dintre producătorii de banane acest sprijin nu va fi suficient. De aceea doresc să solicit instituțiilor competente să adopte măsurile necesare pentru a se asigura că ramurile tradiționale ale economiei în UE nu sunt compromise în favoarea unor obiective comerciale cu caracter strategic mai pronunțat.

Mairead McGuinness (PPE). – Doamnă președintă, sprijin acest raport pentru că abordează subiectul diversității și politicii agricole dintre regiuni. Cu toate acestea, doresc să comentez remarcile finale ale comisarului Ciolos. Dânsul a răspuns preocupărilor exprimate cu privire la redeschiderea discuțiilor cu țările

din Mercosur și în timp ce cuvintele sale au adus o oarecare alinare celor care au ascultat – pentru că a spus că se va asigura că interesele fermierilor din UE și modelul de exploatare agricolă al UE vor fi salvagardate – mi-e teamă că pe mine nu m-a liniștit.

Reiese cu claritate din propriile documente ale Comisiei că producătorii de carne de vită, carne de pasăre și carne de porc din Uniunea Europeană vor fi afectați în mod negativ dacă se va ajunge la o înțelegere. Această redeschidere a discuțiilor intervine într-un moment în care noi ne aflăm în plin proces de reformare a politicii agricole. Bugetul este amenințat. Deși poate că nu avem un buget suficient, ne confruntăm totuși în continuare cu distorsiuni ale prețurilor și ale veniturilor fermierilor. Acest lucru nu are niciun sens și sper că comisarul ascultă aceste opinii.

Raport: Richard Ashworth (A7-0051/2010)

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Sprijin acest raport pentru că simplifică enorma povară administrativă și birocratică care apasă în prezent asupra fermierilor. Sunt foarte sigură că, în urma acestui raport, un nou tip de relație va apărea între oficialii însărcinați cu punerea în aplicare a politicii agricole comune în statele membre, în special în statele post-comuniste, precum Ungaria, și fermieri. Aceasta va pune capăt practicii folosite în prezent care a pedepsit, penalizat și și terorizat în mod sistematic fermierii. Sper, de asemenea, că o nouă formă de cooperare se va dezvolta până la urmă între oficiali și clienți. Cred că este foarte important ca responsabilitatea să nu revină doar fermierilor care au trebuit până acum să plătească amenzi pentru fiecare incident minor, ci și ca statul să își asume propria responsabilitate, așa cum este cazul întârzierii plășilor datorate fermierilor. Cererile referitoare la astfel de plăși ar trebui să poată fi puse în executare prin instanță, atât de către fermieri, cât și de către clienți.

Alfredo Antoniozzi (PPE). – (IT) Am votat în favoarea raportului Ashworth pentru că eu cred că simplificarea și reducerea procedurilor birocratice referitoare la PAC, politica agricolă comună, nu este doar dezirabilă, ci și necesară, astfel încât fermierii europeni să poată beneficia pe deplin de beneficiile ei și să nu se confrunte, așa cum se întâmplă deseori, cu dificultăți și întârzieri de ordin administrativ.

Mai cred și că mulți vor împărtăși dorința de a asigura o legislație mai clară și mai inteligibilă, atât pentru autoritățile administrative, cât și pentru fermieri, de a înlătura toate reglementările superflue și de a promova schimbul de bune practici între statele membre și autoritățile locale.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Doamnă președintă, politica agricolă comună are nevoie de o verificare constantă a practicabilității ei, pentru că hârțogăria ne costă mult timp și mulți bani, atât pe noi, cât și, în primul rând, pe fermierii noștri. Elementele fără înțeles ori cele care nu sunt potrivite trebuie demontate și simplificate. Acesta este cazul în mod special al reglementărilor eco-condiționalității, care de multe ori sunt complicate și disputate.

Scopul nostru declarat este de a face politica agricolă mai simplă și mai transparentă. Fermierii din Uniunea Europeană trebuie să fie capabili să petreacă din nou mai mult timp pe câmp decât în spatele unui birou. Sper cu sinceritate că Comisia la lua botă de acest mesaj cuprins în raportul nostru și-i va da curs.

Diane Dodds (NI). – Doamnă președintă, am votat pentru acest raport la fel ca mulți dintre cei angajați în activitatea fermierilor din regiunile lor. Unul dintre lucrurile foarte importante pe care îl auzim de fiecare dată este birocracia existentă în această industrie. De aceea, un aspect-cheie al noii politici agricole comune trebuie să fie o reducere a birocrăției și a hârțogăriei. Legislația trebuie să aibă înțeles pentru fermieri și nu trebuie să îi restricționăm pe aceștia în privința producției de alimente. Cu toate acestea, nu este importantă doar simplificarea legislației, ci și flexibilitatea pentru statele membre, și, chiar mai important, pentru Comisie și Curtea Europeană de Conturi.

Curtea Europeană de Conturi a arătat fie puțină, fie niciun fel de flexibilitate sau chiar bun simț în aplicarea penalităților. Această legislație are nevoie urgentă de atenție și este necesar mai mult bun simț. O analiză financiară este, de asemenea, necesară pentru a evalua costurile inspecției exploatațiilor agricole și sumele de bani recuperate din penalități pentru a vedea dacă raportul calitate-preț este de fapt asigurat pentru contribuabil.

Mairead McGuinness (PPE). – Doamnă președintă, cred că atunci când am introdus decuplarea, puțini dintre noi au realizat care sunt implicațiile integrării eco-condiționalității în pachetul pe care fermierii trebuie acum să îl respecte. Cred că este vorba de peste 17 directive diferite. Poate că noi, cei din această cameră, ar trebui să ne întrebăm cât de bine legiferăm în vederea simplificării.

Cu toate acestea, există o zonă pe care doresc să o comentez în mod special, și aceasta este zona inspecțiilor. Avem inspecția generală pentru eco-condiționalitate efectuată de autoritățile competente, dar fermierii se confruntă din ce în ce mai mult cu alte niveluri și straturi de inspecție din partea procesatorilor, distribuitorilor, din partea unor grupuri diferite; avem nevoie de puțină coordonare, și nu de duplicarea inspecțiilor. Ele nici nu adaugă valoare și nici nu aduc un plus de siguranță sau securitate produsului final, ci un grad imens de birocrație și frustrare pentru producători, cărora li se cere să întâlnească și să salute toți acești inspecțori. Salut acest raport.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Doamnă președintă, doresc în primul rând să mulțumesc raportorului dlui Ashworth pentru excelentul său raport. După părerea mea, există acum un motiv foarte bun pentru a atrage atenția asupra abilității noastre de a simplifica procesele care se referă la agricultura din Uniunea Europeană. Se poate spune că jungla plăților este de natură să descurajeze simplul fermier, din nordul ori estul Finlandei sau în general de oriunde altundeva din Europa, în deslușirea ei. Avem de aceea nevoie de modele clare, inteligibile și funcționale. Mai avem nevoie și de încredere între populația agricolă și guvern pentru a putea să avansăm.

În prezent, politica agricolă a Uniunii Europene este într-o stare atât de haotică, având în vedere cele 27 de țări și culturi diferite, încât este dificil să întrevezi un viitor clar altul decât simplificarea și clarificarea sistemelor. Raportul dlui Ashworth este un pas excelent în această direcție și sper că vom putea să continuăm pe acest drum: instrucțiuni și orientări în domeniul agriculturii clare și simple, acum și în viitor.

Seán Kelly (PPE). – Doamnă președintă, cred că este reconfortant să avem astăzi în fața Parlamentului un raport care începe cu cuvântul simplificare. Bineînțeles că acest lucru în sine nu ar trebui să fie necesar, dar sugerează că, până acum, a fost prea complicat.

Orice implică o abordare educațională a unui subiect specific ar trebui să implice simplificare în loc de complicare. Am avut prea multă complicare până, acum așa cum probabil oricine dintre cei care au participat la reuniuni ale fermierilor știe. Fermierii sunt în mod absolut cuprinși de furie de numărul de formulare pe care trebuie să le completeze și de corpul de control arogant pe care trebuie să îl îndure.

De aceea salut această propunere. Bineînțeles că trebuie spus, de asemenea, că ceea ce faci cu formularele nu va decide de fapt modul în care îți lucrezi pământul. Ceea ce ne va da posibilitatea de a urmări, de a responsabiliza, de a asigura siguranța și calitatea alimentelor de care avem nevoie este felul în care fermierii își tratează animalele și modul în care aceștia își lucrează pământul.

Acesta este așadar un pas în direcția corectă. Sper să vedem mai mulți asemenea pași și să eliminăm în scurt timp necesitatea de a include cuvântul simplificare, pentru că ar trebui să se afle acolo în mod automat.

Raport: Helga Trüpel (A7-0134/2010)

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Doamnă președintă, am votat în favoarea acestui raport, dar am votat în mod greșit în privința celui mai important articol, 34, la amendamentul 5. Este foarte important să clarificăm mărimea acestei amprente de carbon și, în continuare, să descoperim costurile ei. Este timpul ca Parlamentul European să se reunească doar într-o singură locație și sunt foarte mulțumit că noul guvern din Regatul Unit a decis ca analizarea acestei chestiuni să facă parte din programul său. Sper că și celelalte state membre vor include această problemă printre preocupările lor. Este o chestiune care privește mediul și una care privește costurile. Atâta timp cât Parlamentul European va putea cheltui bani așa cum o face acum pentru o întrunire de acest fel, noi vom continua să ignorăm criza economică.

Recomandare pentru a doua lectură: Silvia-Adriana Țicău (A7-0124/2010)

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) În ceea ce privește raportul Țicău, am votat în favoarea poziției comune referitoare la actualizarea directivei privind performanța energetică a clădirilor, pentru că scopul este ca de la sfârșitul lui 2020 toate clădirile nou construite să aibă o balanță energetică egală cu zero, un scop pentru atingerea căruia instituțiile europene trebuie să facă toate eforturile necesare. Europa are un angajament comun și este ferm convinsă că în viitorul apropiat nu va mai fi necesar să producă mai multă energie, ci să o folosească mai bine pe cea care este deja produsă.

Economisirea energiei și eficiența energetică reprezintă o sursă de producere a energiei. Nu avem nevoie să așteptăm zece ani pentru a avansa în această direcție; trebuie mai degrabă ca statele membre să se angajeze încă de acum să atingă ținte eficiente din punct de vedere energetic, folosind resursele financiare care până acum au fost alocate producerii unor cantități mai însemnate de energie.

Vă reamintesc în special de lansarea nedreaptă a programului nuclear din Italia, care a pus în pericol sănătatea cetățenilor și a adus pagube acestora și mediului înconjurător. O uriașă cantitate de resurse publice a fost irosită cu această lansare pentru a produce, în mai puțin de douăzeci de ani, aceeași cantitate de energie de care ne-am putea lipsi dacă ar fi să investim aceleași resurse chiar acum în eficiența energetică. Să facem investiții ecologice pentru copiii noștri, nu să producem deșeuri radioactive!

Acum voi merge mai departe cu explicarea votului privind raportul Rühle.

Raport: Heide Rühle (A7-0151/2010)

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Am votat pentru deoarece cred că este important pentru Parlament să sprijine simplificarea și raționalizarea legii achizițiilor publice. Aceasta va ușura munca organismelor administrative și a întreprinderilor, în special a celor mici și mijlocii, pentru care va fi mai ușor să participe la licitații.

Consider că este esențial să mă refer la utilizarea achizițiilor publice ca modalitate de a încuraja trasee de dezvoltare durabilă, prin introducerea criteriilor sociale și a celor referitoare la mediu în cadrul invitațiilor de participare la licitație. Cred, de asemenea, că este de datoria acestui Parlament și a instituțiilor europene să continue să exercite presiune pentru o transparență din toate punctele de vedere a tot ceea ce înconjoară folosirea banilor publici, în mod special în privința achizițiilor publice, folosind toate mijloacele posibile și internetul în mod special.

Controlul exercitat de către cetățeni reprezintă o contribuție crucială pentru folosirea fondurilor publice într-un mod care să fie cu adevărat în interesul colectiv și, așa cum ne-a reamintit Comisia pentru dezvoltare regională, pentru lupta împotriva corupției care predomină în cadrul autorităților locale și regionale.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Din nefericire, achizițiile publice sunt un domeniu care suferă de unele dintre cele mai înalte niveluri de corupție. Am fost fericită să susțin raportul întocmit de Heidi Rühle, care face un apel la simplificarea achizițiilor publice. Cu toate acestea, doresc în același timp să arăt că, până la introducerea de către Comisie a unui portal public cu informații privind circumstanțele unor contracte suspecte finanțate de Uniune, nu se vor schimba multe lucruri. Concurența nu va fi una eficientă, loială și accesibilă pentru întreprinderile mici și mijlocii. Mă refer la monitorizare și analiză, la un preț de referință pentru un kilometru de autostradă, la publicarea numelor proprietarilor reali ai firmelor câștigătoare, inclusiv ai filialelor firmelor mamă, dar și la publicarea denumirilor firmelor care câștigă în mod repetat, astfel încât să poată fi investigate de media și de către public.

Raport: Franziska Keller (A7-0140/2010)

Mairead McGuinness (PPE). – Doamnă președintă, am vrut, de asemenea, să vorbesc despre eficiența energetică, dar se pare că regula este că dacă nu sunt amendamente, nu se pot formula explicații orale, astfel că voi prezenta o explicație scrisă.

În privința raportului Keller, vreau să fiu foarte explicită și să spun că îl resping în baza punctelor 44 și 45 și a considerentul I. Consider că punctul 44 este foarte îngrijorător.

În plus, unde se întrunește acest Parlament? Anul trecut și acum doi ani, am insistat pe lângă Comisie să treacă la acțiune și să asiste fermele de lapte din Europa care se aflau într-o situație cumplită. Comisia a răspuns cu restituiri la export ca măsură de urgență. Singurele persoane care mi s-au plâns despre ele au fost din Noua Zeelandă, care nu este o țară în curs de dezvoltare. Cred că introducerea acestor paragrafe într-un raport de altfel foarte bun face un deserviciu acestui Parlament și producătorilor noștri de pe întreg teritoriul Europei, care se zbat. Noi reducem producția din Europa. Acest lucru produce consecințe pentru țările emergente. Trebuie să îi acordăm atenția necesară.

Președinta. – Doamnă McGuinness, ați avut perfectă dreptate în privința Regulamentului. Am crezut că dna Alfano urma să continue pe un ton similar ca și dna Jäättänen, dar de fapt raportul nu ar fi trebuit să aibă niciun fel de explicații ale votului. Aveți dreptate.

Seán Kelly (PPE). – Doamnă președintă, vreau doar să spun că sunt de acord cu colega mea, dna McGuinness. Am întâmpinat dificultăți cu unele dintre propunerile de aici și, din acest motiv, nu am urmat linia PPE așa cum în mod normal ne-ar fi plăcut să procedăm. Cred că dna McGuinness a explicat de ce. Înțeleg pe deplin și sunt de acord cu ceea ce dânsa a spus și sper că și PPE va înțelege.

Raport: Hella Ranner (A7-0130/2010)

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Doamnă președintă, am votat în favoarea raportului Ranner pentru că oferă o soluție adecvată la problema duratelor maxime de conducere și a perioadelor minime de repaus și de pauză în domeniul transporturilor rutiere. Această soluție constă în armonizarea și interpretarea legislației. Aceasta poate fi găsită la punctul 17, astfel cum a fost modificat.

Comisia Europeană, în cooperare cu Confederația Organizațiilor de Control în Transporturile Rutiere (CORTE), Tispol și Euro Contrôle Route trebuie să lucreze la interpretarea articol cu articol a aplicării legislației. Această interpretare trebuie, în plus, să fie clară pentru toți cei implicați în punerea în aplicare a legislației pe drumurile din Europa și să fie cunoscută de aceștia.

Salut, de asemenea, punctul 27 modificat și îi chem pe toți conducătorii auto să apeleze la acest Birou de reclamații împotriva sancțiunilor disproporționate înființat de Euro Contrôle Route. Conducători auto, lucrurile trebuie să se schimbe în Europa în privința duratelor maxime de conducere și a perioadelor minime de repaus și de pauză și de aceea avem nevoie de dovezi. În consecință, vă încurajez să înaintați plângerile voastre acestui birou înființat de Euro Contrôle Route.

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Doamnă președintă, raportul colegului meu arată cu acuratețe că există încă discrepanțe majore între modurile în care sunt tratate încălcările grave ale normelor sociale în transportul rutier în diferite state membre. Sunt de aceea de acord atât cu măsurile propuse pentru armonizarea și uniformizarea reglementării încălcărilor și sancțiunilor europene respective, cât și cu posibila înființare a unui instrument de coordonare la nivelul Uniunii Europene.

Explicații scrise privind votul**Cerere de consultare a Comitetului Economic și Social European - Către un spațiu european de siguranță rutieră: orientări strategice pentru siguranța rutieră până în 2020**

Andreas Mölzer (NI), în scris. – (DE) Există încă mult prea multe accidente pe șoselele Europei. Această situație este determinată de creșterea volumului traficului rutier, de solicitarea excesivă a participanților la trafic cauzată de stresul personal sau profesional ori de surmenare, precum și de numărul ridicat și așadar derutant al semnelor de circulație și al panourilor publicitare etc. Nu trebuie nici să uităm că, în special în cazul accidentelor soldate cu victime sau cu răni grave, traficul greu joacă un rol negativ.

Pentru a proteja mediul înconjurător, trebuie în sfârșit să punem în aplicare idei despre care doar am vorbit, cum este aceea a transferării transportului de marfă către rețelele feroviare, dar trebuie și să implementăm amenajări de trafic inteligente cum este sincronizarea indicatoarelor luminoase. Zone de trafic calm, interzicerea traficului în centrele orașelor și alte asemenea măsuri nu au fost încă explorate în mod suficient și de aceea nu ar trebui puse în aplicare la scară largă. Există o serie de probleme pe care acest raport nu le abordează suficient de detaliat și din acest motiv am votat împotriva lui.

Recomandare pentru a doua lectură: Jean Lambert (A7-0118/2010)

Carlos Coelho (PPE), în scris. – (PT) Această propunere face parte din efortul legislativ al Uniunii pentru stabilirea unui sistem european comun de azil. Acest Birou European de Sprijin pentru Azil trebuie, în consecință, să ofere statelor membre expertiză și să contribuie la aplicarea unei politici europene comune de azil care să fie coerentă și de înaltă calitate.

Înființarea acestui nou birou va constitui fără îndoială un plus de valoare pentru consolidarea încrederii reciproce și împărțirea responsabilităților între statele membre. Acesta trebuie să faciliteze schimburile de informații, analizele și experiențele dintre statele membre, să organizeze activitățile de pregătire și să îmbunătățească cooperarea concretă dintre administrațiile însărcinate cu analiza cererilor de azil. Este important să comparăm divergențele importante existente în cadrul proceselor de luare a deciziilor din cele 27 de state membre cu privire la cererile de protecție internațională și să ajungem cu succes la un anumit grad de convergență în modul în care statele membre analizează și răspund acestor cereri.

Sprijin propunerea raportului de a include oferirea sprijinului pentru reinstalare. Sunt de acord cu faptul că schimbările necesare de ordin bugetar ale Fondului european pentru refugiați vor pune la dispoziția noii agenții finanțarea adecvată pentru funcționarea în fazele sale inițiale.

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) Subiectele referitoare la imigrație și în special dreptul la azil sunt deosebit de sensibile. Dacă acest drept este sau nu acordat cetățenilor din afara Uniunii Europene poate avea un efect

dramatic asupra vieții acestora și de aceea decizia trebuie să fie luată în serios, să fie bine gândită și elaborată cu umanitate. Consider că este realist faptul că o politică a ușilor deschise – fără criterii care să restricționeze accesul pe teritoriul Uniunii – este de neacceptat, în timp ce o politică care să interzică accesul în mod absolut este intolerabilă. Este nevoie de un echilibru corect, care să împace interesele și îngrijorările legitime ale cetățenilor statelor membre cu necesitățile celor care se află în căutarea acestora.

Fondarea Biroului European de Sprijin pentru Azil ar putea constitui un pas important către adoptarea celor mai bune practici în acest domeniu, generând o mai mare încredere între statele membre, care să conducă la un schimb de informații îmbunătățit.

Cu toate acestea, trebuie să accentuez faptul că statele membre trebuie să continue să aibă o anumită libertate de mișcare cu privire la a admite sau nu pe cei care caută să obțină azil în interiorul granițelor lor. Aș mai sublinia că UE nu trebuie să ascundă faptul că interesele statelor membre în acest domeniu nu sunt în totalitate convergente.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Scopul Biroului European de Sprijin pentru Azil este acela de a oferi expertiza care să contribuie la aplicarea coerentă și de înaltă calitate a politicii europene comune de azil. Acest birou permite dezvoltarea încrederii reciproce și împărțirea responsabilităților și va fi însărcinat cu coordonarea schimbului de informații și a altor acțiuni referitoare la reinstalarea în statele membre. În calitate de promotor al valorilor demnității umane care constituie elementele de bază ale libertății, democrației și dezvoltării socioeconomice, în contextul peisajului global actual, Uniunea Europeană trebuie să fie un pionier și un exemplu pentru alții atunci când este vorba despre azil. Crearea unui birou european pentru a sprijini statele membre în acest domeniu de intervenție, care implică cetățeni din țări terțe, se va constitui într-un factor determinant atât pentru aplicarea sistemului european comun de azil, cât și pentru solidaritatea statelor membre în acțiunea conformă cu principiile și valorile proiectului de construire a Europei. Solicit să se instituie de urgență mecanismele și să se aloce resursele necesare înființării Biroului European de Sprijin pentru Azil.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Am votat în favoarea creării Biroului European de Sprijin pentru Azil în speranța că va aduce un plus de valoare sistemului european de azil, care astăzi este în mod clar defectuos. Mi-ar fi plăcut, desigur, ca mandatul acestui birou să fie mai ambițios și să constituie instrumentul prin care solidaritatea obligatorie dintre statele membre să fie în sfârșit asigurată, astfel încât să se pună capăt acestei loterii a dreptului la azil. Aceasta va rămâne o speranță pioasă până când procedurile comune de azil vor fi adoptate. Să sperăm că acest birou va avea măcar meritul de a fi contribuit la identificarea mai bună a chestiunilor și problemelor referitoare la azil, pentru a asigura cea mai bună protecție posibilă acelor care sunt victime ale persecuției și care caută să se refugieze în țara noastră.

Petru Constantin Luhan (PPE), *în scris.* – Am votat în favoarea constituirii Biroului European de Sprijin pentru Azil întrucât, în cazul statelor membre al căror sistem de azil național este supus unor presiuni, Biroul sprijină punerea în aplicare a unor mecanisme de solidaritate menite să favorizeze o mai bună repartizare a beneficiarilor de protecție internațională din statele membre în cauză către alte state membre, asigurându-se totodată faptul că sistemele de azil nu fac obiectul unui abuz. Este salutar faptul că Biroul European de Sprijin pentru Azil va coordona acțiunile comune de asistare a statelor membre care se confruntă cu situații specifice, precum fluxuri mari de resortisanți din țări terțe care au nevoie de protecție internațională.

Este esențial să aliniem atât legile, cât și practicile ce țin de azil. Biroul European de Sprijin pentru Azil va identifica bunele practici, va organiza formări la nivel european și va îmbunătăți accesul la informații exacte despre țările de origine. De asemenea, consider că printre activitățile Biroului European de Sprijin pentru Azil ar trebui să figureze și elaborarea de orientări în vederea facilitării unei evaluări mai corecte a cererilor de azil, precum și monitorizarea respectării și aplicării legislației comunitare în cauză.

Clemente Mastella (PPE), *în scris.* – (IT) Suntem convinși de valoarea adăugată adusă de Biroul European de Sprijin pentru Azil la dezvoltarea încrederii reciproce și la distribuirea responsabilităților politice și financiare. Statele membre ale UE mai trebuie să ajungă la un acord final referitor la tratamentul acordat refugiaților, la profilul indivizilor cărora ar trebui să le fie acordat statutul de refugiat și, înainte de orice, să ajungă la un acord cu privire la depășirea rezervelor pe care anumite guverne le au atunci când este vorba despre costuri ce ar putea să apară.

Biroul va fi responsabil pentru acordarea asistenței de specialitate. Rolul său va include coordonarea, schimbul de informații și acțiunile referitoare la reinstalarea refugiaților. Va desfășura programe de pregătire dedicate celor cu responsabilități în acest domeniu din fiecare țară, contribuind la o mai mare armonizare între

diversele practici. Noi, deputații în Parlamentului European, ne rezervăm dreptul fundamental de a desemna directorul său executiv.

Cred că e de datoria mea să accentuez solicitarea noastră de a aduce Fondului european pentru refugiați schimbările necesare, astfel încât noua agenție să funcționeze corespunzător. Cea mai serioasă întrebare de ordin politic se referă la relația dintre solidaritatea umană și distribuția poverilor financiare: Uniunii Europene i se cere să acorde sprijin eficient statelor afectate cel mai mult de fluxurile migratoare și de un mare număr de solicitanți de azil, state care se confruntă cu presiuni specifice și de multe ori disproporționate din cauza dimensiunilor lor relativ mici.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Asupra unui subiect atât de sensibil care se referă la drepturile omului, crearea unui Birou European de Sprijin pentru Azil este importantă, pentru că asigură asistența specializată la nivelul UE pentru definirea unei politici europene comune de azil care să fie coerentă și de înaltă calitate. De aceea am votat în acest fel.

Andreas Mölzer (NI), *în scris.* – (DE) Biroul European de Sprijin pentru Azil ar putea să reprezinte un organism foarte util, în special dacă și-ar asuma un rol de coordonare în relație cu repatrierea și măsurile accelerate de repatriere. Ca urmare, sprijinul ar fi, de asemenea, util pentru reinstalare. Prezentul raport se referă la acest element, pe care îl consider foarte important, dar îl tratează ca pe un subiect secundar. În schimb, raportul conține numeroase propuneri birocratice care vor genera un aparat supradimensionat și o implementare lentă a măsurilor. În consecință, m-am abținut de la vot.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris.* – (IT) Îmi exprim sprijinul pentru crearea Biroului European de Sprijin pentru Azil. Rolul acestui birou, finanțat într-o fază inițială din Fondul pentru refugiați, va fi să asigure asistența specializată necesară activării unei politici comune de azil și să coordoneze schimbul de informații și acțiunile referitoare la reinstalarea refugiaților. Parlamentul European va avea sarcina de a desemna directorul său executiv, cu respectarea principiului transparenței și al controlului democratic. Solidaritatea în cadrul comunității va fi asigurată de un acord între statele membre cu consimțământul părților interesate. Sprijin, de asemenea, constituirea unui forum consultativ, ca rezultat al presiunii exercitate de noi, deputații în Parlamentul European, care va asigura un dialog aprofundat între Biroul de Sprijin pentru Azil și părțile interesate.

Georgios Papanikolaou (PPE), *în scris.* – (EL) Astăzi dăm undă verde fondării Biroului European de Sprijin pentru Azil. Va aduce multe beneficii. Biroul European de Sprijin pentru Azil va aduce o contribuție decisivă la integrarea unei zone europene unice privind azilul. Va permite crearea rapidă a unei organizații care va coordona și întări cooperarea statelor membre în problemele care se referă la azil, prin promovarea și apropierea diferitelor practici naționale. Biroul va contribui la promovarea convergenței între măsurile care se aplică în UE în domeniul drepturilor de azil. Având în vedere toate aceste lucruri și acordul statelor membre și al instituțiilor europene cu privire la înființarea acestui birou european, am fost încântat să votez pentru instituirea lui.

Recomandare pentru a doua lectură: Silvia-Adriana Țicău (A7-0124/2010)

Alfredo Antonozzi (PPE), *în scris.* – (IT) Deși un vot favorabil acestui raport este doar o formalitate, pentru că punerea în aplicare a Tratatului de la Lisabona a necesitat o oarecare adaptare a temeiului juridic și a actelor delegate, doresc totuși să subliniez importanța eficienței energetice în industria de construcții, atunci când este vorba despre atingerea țintei UE de a reduce consumul de energie și emisiile de CO₂ cu 20 % și de a mări producția de energie provenind din surse regenerabile cu 20 % până în 2020. După cum știm, atingerea țintelor de eficiență energetică și de reducere a nivelului emisiilor în centrele urbane depinde în primul rând de îmbunătățirea eficienței energetice a clădirilor existente și a celor aflate în construcție.

Cu toate acestea, mai cred încă că directiva fixează ținte foarte ambițioase, pe care administrațiile locale se vor zbate să le atingă, mai puțin în cazul în care li se va acorda sprijin financiar, inclusiv de la UE. Mă gândesc în special la imensa cantitate de muncă necesară recuperării din punct de vedere energetic a stocului de clădiri existent, astfel cum sunt locuințele sociale, unde renovarea energetică (care va ajuta familiile să-și reducă valoarea facturilor la utilități) va necesita un angajament financiar semnificativ din partea autorităților locale.

Sophie Auconie (PPE), *în scris.* – (FR) Obiectivul acestui text ambițios este să încurajeze construirea/renovarea clădirilor în conformitate cu standarde mai ecologice, deoarece sunt mai eficiente din punct de vedere energetic. Am votat fără nicio ezitare în favoarea adoptării sale. Cu acest tip de inițiativă, Uniunea Europeană își demonstrează rolul de lider în domeniul dezvoltării durabile. Această directivă reprezintă un bun

compromis între încurajare și constrângere atunci când este vorba despre construirea în mod responsabil și ecologic.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris. – (PT)* Sectorul construcțiilor este răspunzător pentru 40 % din consumul de energie și pentru 35 % din emisiile calculate la nivelul UE. Această legislație stipulează că, până în 2020, noile clădiri trebuie să fie aproape de nivelul zero energie și că clădirile renovate existente trebuie să îndeplinească cerințe minime de performanță energetică. Prin urmare, această legislație va contribui la reducerea dependenței energetice a Europei, reducând emisiile de CO₂, ameliorând calitatea aerului din interior și exterior și sporind confortul vieții în orașe. Încurajarea ameliorării performanței energetice a clădirilor reprezintă și o șansă de a ne reclassifica orașele, contribuind la dezvoltarea turismului, la crearea de locuri de muncă și la creșterea economică sustenabilă în UE. Cu toate acestea, reclassificarea necesită sporirea investițiilor publice și private. Analizăm investițiile publice directe care au un efect direct asupra creării locurilor de muncă și implicării întreprinderilor mici și mijlocii; un program de regenerare urbană va fi adecvat pentru redresarea economică. Cer, de aceea, Comisiei și statelor membre să folosească fondurile structurale pentru reclassificarea clădirilor din punct de vedere energetic și al mediului înconjurător, folosind această finanțare ca pe un catalizator al celei private. Le mai cer acestora să găsească modelul de finanțare adecvat pentru renovarea clădirilor existente.

Marielle De Sarnez (ALDE), *în scris. – (FR)* Petrecem mai mult de 50 % din viețile noastră în casele noastre. Astăzi, 30 % din casele existente în Europa sunt nesănătoase, chiar dacă din acest punct de vedere există o importantă disparitate între diferitele statele membre. Este de aceea important nu numai să promovăm noile clădiri sustenabile, dar și să realizăm o renovare sustenabilă. Salut această nouă legislație care va ajuta atât consumatorii să își reducă valoarea facturilor la energie, cât și întreaga UE să își atingă obiectivul său climatic de a reduce consumul de energie cu 20 % în 10 ani. Statele membre vor trebui să își adapteze reglementările din domeniul construcțiilor, astfel încât toate clădirile construite începând cu sfârșitul anului 2020 să respecte standarde înalte de eficiență energetică. Acolo unde va fi posibil, clădirile existente vor trebui ameliorate. Pentru Mișcarea Democrată, subiectul locuirii este și un subiect de urbanism și unul privind calitatea în construcții. Trebuie să acordăm prioritate modului în care casele noastre sunt proiectate. Trebuie, de aceea, să încurajăm reabilitarea stocului de clădiri existent, de exemplu, prin ajustarea impozitelor pe proprietate în funcție de performanța energetică a clădirilor. Facem în consecință un apel la statele membre să stabilească un sistem de impozitare care să se reorienteze către încurajarea tuturor părților implicate de a se manifesta într-o manieră mult mai responsabilă față de mediul înconjurător.

Ioan Enciu (S&D), *în scris. –* Consider acest report ca fiind benefic pentru viitorul energetic al Uniunii Europene, atât timp cât obiectivele trasate sunt fezabile și în concordanță cu situația financiară din toate statele membre. Obiectivele adoptate de către Consiliu în 14 aprilie 2010 referitoare la necesitatea reducerii diferențelor majore dintre statele membre în materie de eficientizare termică a clădirilor, precum și ținta propusă de a face ca toate clădirile să aibă un consum zero de energie până în 31 Decembrie 2020, prin efectuare unor pași graduali de către statele membre în 2015 și 2018, sunt salutare. Comisia și Consiliul trebuie să ia însă în considerare faptul că multe din statele membre se confruntă încă cu recesiunea economică și vor avea nevoie de sprijin financiar și logistic pentru atingerea obiectivelor propuse. Comisia trebuie să aibă în vedere pentru viitor elaborarea unui plan de intervenție financiară prin alocarea de fonduri pentru dezvoltare care să vină în sprijinul statelor membre ce nu reușesc să aloce fondurile necesare, în special pentru lucrările de reabilitare. Această măsură trebuie percepută în folosul cetățeanului, întrucât acesta este cel care suportă o parte din cheltuielile de reabilitare.

Edite Estrela (S&D), *în scris. – (PT)* Am votat pentru recomandarea referitoare la performanța energetică a clădirilor pentru că prezintă propuneri fezabile și ambițioase de reducere cu 20 % a consumului de energie și a emisiilor de CO₂, în sectoarele cărora nu li se aplică sistemul de comercializare a emisiilor, până în anul 2020. Această directivă va avea un efect direct asupra vieții publicului european, ajutând consumatorii să își reducă cheltuielile pentru energie și va putea în același timp să contribuie la crearea a milioane de locuri de muncă pe întreg teritoriul UE prin investiții planificate în ameliorarea eficienței energetice și prin folosirea surselor de energie regenerabilă.

Diogo Feio (PPE), *în scris. – (PT)* În 2008, UE s-a obligat să reducă cu 20 % consumul energetic până în 2020 și să se asigure că, din întreaga energie consumată, 20 % va proveni din surse regenerabile. Cea mai eficientă modalitate de a reduce cu 20 % consumul de energie și emisiile, în sectoarele cărora nu li se aplică sistemul de comercializare a emisiilor, este ameliorarea eficienței energetice a clădirilor. În plus, economia de energie în cazul clădirilor eficiente din punct de vedere energetic este de până la 30 % față de consumul energetic al clădirilor convenționale.

La 13 noiembrie 2008, Comisia a prezentat o propunere de modificare a Directivei 2002/91/CE privind performanța energetică a clădirilor. Aceste amendamente vor avea un impact semnificativ asupra vieții europenilor deoarece vor avea consecințe imediate asupra clădirilor în care trăiesc și vor induce în sectorul construcțiilor necesitatea cercetării și dezvoltării unor tehnologii mai eficiente. În plus, această strategie va crea locuri de muncă și va contribui la creșterea sustenabilă. Sprijin propunerea raportorului pentru că prezentul proiect se bazează pe acordul care s-a realizat în noiembrie 2009 între Parlament și Consiliu.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Adoptarea acestei directive privind performanța energetică a clădirilor este un pas important către reducerea emisiilor de CO₂ ale Europei și a dependenței sale energetice. Acești factori devin din ce în ce mai relevanți pentru calitatea vieții publicului european și pentru competitivitatea economiei și a organizării noastre sociale. Având în vedere faptul ca sectorul construcțiilor este răspunzător pentru 40 % din consumul energetic și pentru 35 % din totalul emisiilor de CO₂, ameliorarea performanței energetice și independența energetică a clădirilor renovate au o importanță decisivă pentru capacitatea Uniunii Europene de a atinge până în 2020 obiectivul de reducere cu 20 % a consumului de energie și de a spori cu 20 % atât utilizarea surselor regenerabile de energie, cât și eficiența energetică. Se speră că, pe lângă sprijinirea consumatorilor privați și a serviciilor publice în reducerea costurilor referitoare la energie, noua legislație va sprijini lupta împotriva crizei din sectorul construcțiilor civile și va contribui la dezvoltarea programelor de regenerare urbană care vor avea un impact pozitiv asupra îmbunătățirii calității vieții și bunăstării publicului.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Ameliorarea performanței energetice a clădirilor este deosebit de importantă pentru sporierea eficienței energetice generale a UE și pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră. Dacă Uniunea Europeană dorește să își realizeze obiectivele pe care le propune, căutând să reducă cu 20 % consumul de energie, să sporească cu 20 % eficiența energetică până în anul 2020 și să se asigure că din totalul energiei consumate 20 % va proveni din surse regenerabile de energie, atunci va trebui să își asume un angajament semnificativ în privința performanței energetice a clădirilor.

Acordul politic realizat între Parlament și Consiliu a rezultat în clarificarea aspectelor tehnice, cerințele minime de performanță energetică depinzând de vechimea clădirilor și de faptul că au fost sau nu renovate, precum și în evaluarea rolului autorităților locale și regionale și sprijinirea autorităților publice în aplicarea recomandărilor.

Cu toate acestea, suntem în continuare preocupați de rolul consolidat al Comisiei în evaluarea planurilor naționale și rapoartelor de inspecție, precum și de adaptările la Tratatul de la Lisabona care conferă mai multă putere Comisiei prin așa-numitele „acte delegate”.

Adam Gierek (S&D), *în scris.* – (PL) Factorii principali care afectează performanța energetică sunt: 1. Conversia unei forme de energie în alta, astfel încât să poată fi folosită într-un anumit scop. Cu cât lanțul de conversie este mai lung, cu atât pierderile sunt mai mari. În practică, aceasta se referă în principal la fluxul de energie termică eliberat de sursele primare de energie. O mare parte din aceasta energie trece în mediul înconjurător. Acest efect poate fi redus în procesele de cogenerare care pot obține randamente energetice de până la 90 %. 2. Rezistența electrică sau rezistența Ohm, care este importantă în transmiterea energiei electrice. 3. Rezistența termică. O rezistență mică este importantă în schimburile de căldură, în timp ce o rezistență mare este importantă din cauza conductivității termice scăzute a materialelor izolatoare. Folosirea acestor materiale izolatoare, cum sunt polistirenul, vata minerală și betonul celular, reduce semnificativ cerințele de energie termică ale clădirilor de locuit. Pentru moment, aceasta este destul de mare, aproximativ 40 % din totalul energiei folosite. 4. Procesele de fricțiune și antifricțiune, cum sunt cele care apar la rulmenți sau procesele de fricțiune care apar la frânare. Acestea privesc în principal mașinile și turbulențele în cazul avioanelor. Pierderile datorate fricțiunii se situează la aproximativ 30 % din energia totală.

Am votat în favoarea regulamentului fără amendamente pentru că pierderile de energie în clădirile rezidențiale sunt – alături de cele cauzate de conversie – cele mai mari, iar economiile vor ajuta oamenii săraci. În cazul Poloniei, modernizarea termică și cogenerarea pot aduce beneficii economice, sociale și ecologice. Ar trebui stabilită în acest domeniu o anumită ordine de prioritate în privința aplicării, deoarece, de multe ori, noile reglementări încetinesc punerea în aplicare a celor anterioare.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Am votat pentru proiectele de directive revizuite referitoare la performanța energetică a clădirilor pentru că eu cred că noile clădiri ar trebui să se supună principiului economiei de energie și că în acest domeniu ar trebui să se aplice standarde obligatorii, astfel încât să fie respectate peste tot într-un mod efectiv. Clădirile publice vor deschide drumul începând din 2018, atribuind autorităților publice mai multă greutate și legitimitate în campaniile lor de informare a cetățenilor. Aceste

texte stipulează, de asemenea, că economia de energie trebuie să fie un element fundamental în renovarea clădirilor. Mi-ar place, de aceea, ca aceste măsuri să ofere IMM-urilor o nouă șansă și ca statele membre să își îmbunătățească programele de pregătire dedicate forței de muncă responsabile cu construirea clădirilor eficiente din punct de vedere energetic. În mod similar, în ceea ce privește etichetarea din punct de vedere energetic a produselor consumatoare de energie, cred că consumatorii ar trebui să fie informați cu privire la caracteristicile energetice ale produselor pe care le cumpără.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Subiectul eficienței energetice este crucial pentru strategia 2020. Odată cu adoptarea acestei recomandări s-a făcut un pas important către reducerea consumului de energie în anii care vor urma, propunându-și un consum net de energie aproape de zero pentru clădiri până în 2020. Trebuie depuse eforturi nu numai în construirea noilor clădiri, ci și în cazul proiectelor ample de renovare a clădirilor existente. Va fi, de asemenea, crucial să se dea un exemplu bun în cazul proiectelor de construcții publice. De aceea am votat în acest fel.

Andreas Mölzer (NI), *în scris.* – (DE) Măsurile de economisire a energiei care sunt ușor de implementat (însemnând că sunt posibile fără a necesita lucrări extrem de extinse de renovare) au fost frecvent puse în aplicare în trecut și este dificil să estimăm cât de ridicat este potențialul de economisire al acestora. În orice caz, toate acestea nu trebuie să ajungă până într-acolo încât clădirile asupra cărora s-au efectuat lucrări excelente de renovare pentru creșterea eficienței energetice să rămână neocupate din cauza chiriei care crește exorbitant. În general, chiar și în interesul protecției climei, nu trebuie să intervenim într-un mod inacceptabil asupra drepturilor de proprietate ale cetățenilor atunci când este vorba despre renovări.

Măsurile de economisire a energiei sunt în primul rând foarte costisitoare și nu implică întotdeauna o tehnologie matură, astfel că, în această privință nu trebuie doar să dispunem ceva; trebuie să oferim stimulente prin intermediul subvențiilor. Având în vedere reducerile salariale și cele din domeniul securității sociale cu care ne confruntăm, trebuie să verificăm de două sau de trei ori ca noile reglementări să nu îi conducă pe constructorii de case sau pe cetățeni la dezastru și ruinare. Impactul cererii de energie nu poate fi estimat cu claritate și de aceea am votat împotriva.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *în scris.* – (LT) Sectorul construcțiilor a fost identificat de UE ca fiind una dintre piețele cu cel mai mare potențial de economisire energetică. Economii de energie pentru clădirile eficiente din punct de vedere energetic se situează în medie la 30 % față de clădirile convenționale. În noile state membre ale UE, inclusiv în Lituania, în multe dintre blocurile de apartamente, aproximativ 60 % din energia termică se irosește. Numai în Lituania există 35 000 de blocuri de apartamente. Nu numai că cei care locuiesc în ele plătesc sume uriașe pentru încălzire, dar ele sunt responsabile și pentru tone de emisii de CO₂. Guvernul conservator din Lituania este incapabil să înceapă izolarea lor termică. După aproape doi ani de promisiuni conform cărora începerea renovării este iminentă, nici măcar o clădire nu a fost renovată.

Am votat pentru această recomandare privind performanța energetică a clădirilor pentru că își propune un consum net de energie aproape de zero pentru clădiri. Acest lucru va garanta faptul că, în timp, clădirile din UE vor deveni sustenabile din punct de vedere energetic. Prin implementarea acestei directive, vom declanșa procesul de reducere a consumului de energie al UE cu o cincime până în 2020. Investițiile în creșterea eficienței energetice vor crea milioane de locuri de muncă și vor contribui la creșterea economică a UE.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris.* – (IT) Îmi exprim sprijinul pentru recomandarea de a îmbunătăți eficiența energetică a clădirilor. Eficiența energetică înseamnă nu doar economisirea energiei, ci și reducerea emisiilor de CO₂ și a emisiilor de gaze cu efect de seră. Pentru a atinge această țintă, trebuie să limităm pierderile de energie casnică care au crescut datorită unei tehnologii ce a deplasat costurile energiei din domeniul construirii în cel al întreținerii. Cercetarea în domeniul construcțiilor se îndreaptă către o abordare mai ecologică a construirii.

Astăzi, cele mai ample proiecte sunt concentrate în țările cu climă temperată, unde acest gen de tehnologie se răspândește cu o rată care sugerează că vom avea orașe sustenabile în viitorul nu prea îndepărtat. În țările cu climat mediteranean, aceste tehnologii noi nu se răspândesc în același ritm. Chiar dacă problema dispersiei căldurii este mai puțin importantă în aceste zone, clădirile nu mai sunt sustenabile din punctul de vedere al mediului.

Folosirea din ce în ce mai frecventă a sistemelor de aer condiționat, care sunt întâlnite frecvent în case, necesită de fapt o mare cantitate de energie. Uniunea Europeană trebuie, de aceea, să desfășoare campanii de informare și să acționeze prin intermediul fondurilor europene, a campaniilor de informare, prin acordarea de stimulente și prin cercetarea și punerea în aplicare a noi tehnologii de producție.

Georgios Papanikolaou (PPE), *în scris.* – (EL) Atingerea obiectivului 20-20-20 până în anul 2020, cu alte cuvinte o reducere cu 20 % a consumului de energie, o creștere la 20 % a ponderii energiei obținute din surse regenerabile din totalul energiei consumate și o creștere cu 20 % a eficienței energetice, impune o acțiune coordonată și concentrată atât din partea UE, cât și a statelor membre. Un lucru și mai important, ameliorarea eficienței energetice a clădirilor este modalitatea cea mai eficientă de reducere cu 20 % a consumului de energie și a emisiilor în sectoarele cărora nu li se aplică sistemul UE SCE. Pentru a fi mai precis, economia de energie pentru clădirile eficiente este în medie de 30 % față de consumul energetic al clădirilor convenționale. În plus, clădirile eficiente din punct de vedere energetic folosesc mai puțină apă și prezintă costuri de întreținere și valori ale facturilor la utilități mai reduse. De aceea am votat în favoarea directivei privind performanța energetică a clădirilor pentru, că ne așteptăm să aibă un impact semnificativ asupra vieții cetățenilor europeni, având în vedere faptul că afectează în mod direct clădirile în care aceștia trăiesc și pe care le folosesc. În plus, investițiile făcute în ameliorarea eficienței energetice și în folosirea surselor de energie regenerabilă vor crea milioane de locuri de muncă și vor contribui la creștere în cadrul UE; în același timp, ele vor ajuta și la reducerea sumelor de bani pe care le cheltuim în prezent pentru administrarea clădirilor ineficiente din punct de vedere energetic.

Rovana Plumb (S&D), *în scris.* – Sectorul clădirilor este responsabil de aproape jumătate din emisiile de CO₂ neincluse în sistemul UE de comercializare a certificatelor de emisii și are un mare potențial de reducere, cu costuri negative sau scăzute, a acestor emisii. Noua directivă privind eficiența energetică a clădirilor stabilește un set de indicatori/ cerințele minime în cazul performanței energetice a clădirilor noi, astfel încât acestea să ajungă, până în 2020, la un consum de energie aproape egal cu zero, energia provenind în mare parte din surse regenerabile, precum și aplicarea acestor cerințe clădirilor existente.

Este esențială informarea cetățenilor asupra acestor cerințe și încurajarea lor ca și la renovarea clădirilor să introducă sisteme inteligente de contorizare (să înlocuiască sistemele de apă caldă și climatizare cu alternative eficiente din punct de vedere energetic, precum pompele de căldură reversibile). Pentru stimularea măsurilor legate de eficiența energetică, se va asigura o finanțare parțială din bugetul Uniunii. Statele membre trebuie să ia măsuri adecvate pentru implementarea rapidă a acestei directive. Am votat acest raport deoarece noua legislație îi va ajuta pe consumatori să își reducă valoarea facturilor la energie, iar UE va putea astfel să atingă obiectivul de reducere a consumului de energie cu 20 % până în 2020

Teresa Riera Madurell (S&D), *în scris.* – (ES) Am votat în favoarea acestei importante directive pentru că este necesar să ameliorăm eficiența energetică a clădirilor, care este unul dintre domeniile cu cel mai ridicat potențial de a contribui la atingerea țintei generale a UE de sporire a eficienței energetice cu 20 % până în 2020. Conform textului adoptat de comun acord de Parlament și Consiliu, înainte de finalul anului 2020, toate clădirile noi trebuie să aibă un consum net de energie zero, producând tot atâta energie cât consumă. Clădirile publice trebuie să se supună acestei cerințe până la data de 31 decembrie 2013, constituind în acest mod un exemplu. O parte din costurile acestor reforme va fi finanțată din bugetul UE. În plus, clădirile existente vor trebui să respecte standarde foarte înalte de eficiență energetică calculate de statele membre pe baza unui cadru comun stabilit în directivă. Indicatorul de eficiență energetică trebuie inclus în anunțurile de vânzare sau închiriere publicate în media. Un alt nou element important este includerea contoarelor inteligente și a controalelor, precum și a sistemelor de administrare orientate către economisirea energiei. Directiva va fi revizuită înainte de 2017.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris.* – (FR) Votul de astăzi asupra normelor UE în materie de performanță energetică a clădirilor reprezintă un progres major în domeniul eficienței energetice. Cu toate acestea, deplângem cu adevărat faptul că legislația nu ia în considerare cerințele privind renovarea clădirilor existente, care reprezintă 40 % din consumul de energie și 36 % din emisiile de gaze cu efect de seră din Europa. În loc să stabilească o politică ambițioasă privind eficiența energetică prin investirea masivă în renovarea clădirilor, UE se concentrează exclusiv asupra clădirilor noi. UE lasă să îi scape ocazia de a crea milioane de locuri de muncă, de a reduce dependența noastră energetică față de vecinii noștri și de a combate semnificativ schimbările climatice.

Bart Staes (Verts/ALE), *în scris.* – (NL) Sectorul construcțiilor este unul cu un potențial formidabil de economisire a energiei. Acesta este responsabil pentru 40 % din consumul de energie și pentru 35 % din emisiile totale de gaze cu efect de seră.

Ameliorarea eficienței energetice a clădirilor este cel mai eficient mod de a reduce consumul de energie și emisiile.

Acest acord merită tot sprijinul nostru. Până la 31 decembrie 2020, toate clădirile noi trebuie să aibă un consum energetic net apropiat de zero. Toate clădirile din sectorul public trebuie să atingă acest obiectiv cu doi ani mai devreme. Cerințe minime de performanță energetică se vor aplica chiar și renovărilor în cazul clădirilor mai vechi. Clădirile cu un consum energetic net aproape de zero sunt clădiri cu o performanță energetică foarte ridicată. Mai mult, cantitatea foarte mică ori neglijabilă de energie pe care o consumă trebuie produsă într-o mare măsură din surse regenerabile de energie.

Este de salutat faptul că directiva acordă atenție prevederii de instrumente de finanțare care să facă posibilă această tranziție. Statele membre trebuie să întocmească o listă de măsuri îndreptate către atingerea obiectivelor prevăzute de această directivă, până la 30 iunie 2011. În sfârșit, Comisia trebuie să evalueze funcționarea directivei din timp, adică până la 1 ianuarie 2017. Această directivă reprezintă o importantă contribuție la lupta împotriva schimbărilor climatice.

Raport: Rui Tavares (A7-0125/2010)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *în scris.* – (LT) Programul de la Stockholm prevede crearea unei politici comune solide și durabile privind azilul în Uniunea Europeană. Totuși, pentru a transpune și asigura obiectivele politicii comune privind azilul, este necesară încurajarea statelor membre de a participa în mod voluntar la programul comun de reînaltare a refugiaților. Astfel, Parlamentul European dorește să ofere câtor mai multe dintre statele membre posibilitatea de a participa la programul comun de reînaltare a refugiaților. Parlamentul European sprijină propunerea Comisiei și consideră că reînaltarea refugiaților ar trebui să ocupe un rol esențial în politica externă a UE privind azilul. UE ar trebuie să o dezvolte și să o transforme într-un instrument de protecție eficient.

Vito Bonsignore (PPE), *în scris.* – (IT) Votând în favoarea acestui raport, Europa a făcut un pas înainte spre obținerea unei politici comune privind azilul. Acesta lucru va facilita protejarea drepturilor omului mai eficient și, în același timp, va limita imigrația ilegală.

UE trebuie să-și facă cunoscută poziția sa asupra migrației și integrării. Trebuie să își asume responsabilitatea de a stabili norme europene și de a contribui la cheltuielile generate de statele membre afectate de fluxurile migratoare. Reînaltarea nu trebuie și nu poate fi separată de o acțiune comună împotriva imigrației ilegale. O asemenea acțiune nu necesită doar acordul țărilor de graniță, ci și al țărilor din care acești imigranți vor pleca.

David Casa (PPE), *în scris.* – Reînaltarea refugiaților este un proces care face posibil ca aceste persoane să fie reînaltate în urma unei solicitări a Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR), prin care se stabilește că aceste persoane necesită protecție internațională. Acesta este unul dintre criteriile eligibile în temeiul FER. Acest proces poate fi soluția ideală pentru acele persoane a căror protecție nu poate fi garantată în mod adecvat de către națiunile de prim azil.

Sunt de acord cu concluziile raportorului și, prin urmare, am decis să votez în favoarea acestui raport.

Carlos Coelho (PPE), *în scris.* – (PT) Doar prin intermediul unei politici comune privind azilul și a unei scheme comune de reînaltare a refugiaților vom putea avea o politică UE adecvată în materie de protecție a drepturilor omului. Reînaltarea este, fără îndoială, una din soluțiile durabile pentru refugiații a căror protecție nu poate fi garantată în țările de prim azil. Este important ca fondurile adecvate să fie disponibile, însă doar alocarea unei sume din buget nu poate fi privită ca un adevărat program de reînaltare a refugiaților.

Nu punem la îndoială importanța acestei modificări aduse Fondului european pentru refugiați, mijlocind acoperirea discrepanțelor existente între statele membre și ameliorând capacitatea acestora de reînaltare. Sunt bucuros să remarc creșterea din ultimii ani a numărului statelor membre care participă la acest program; este important să reușim să-i convingem și pe ceilalți să ni se alăture. Dezvoltarea și extinderea de către Comisie a acestui instrument de reînaltare trebuie să continue în vederea stabilirii celei mai bune protecții cu putință.

În acest sens, Comisia va fi în măsură să stabilească prioritățile comune ale UE cu privire la reînaltarea refugiaților în fiecare an. Aceste priorități depind de regiuni geografice specifice, de naționalități sau de categorii de refugiați ce trebuie reînaltați și sunt de acord că trebuie asigurată flexibilitatea în vederea reacționării la situațiile de urgență.

Corina Crețu (S&D), *în scris.* – Presiunea fluxurilor migratoare se accentuează și există o serie de state-țintă pentru migrație, a căror îngrijorare în fața acestui fenomen trebuie înțeleasă. De aceea este important să

funcționeze Programul de reinstalare, care ar permite o repartizare echitabilă a responsabilității de a respecta obligațiile internaționale privind protecția refugiaților, precum și ușurarea sarcinii țărilor împovărate de numărul mare de refugiați pe care îi găzduiesc.

Un lucru pozitiv l-ar reprezenta operaționalizarea, în cursul acestui an, a Biroului European de Sprijin pentru Azil, care poate oferi sprijin statelor membre pentru punerea în aplicare a inițiativelor de reinstalare. Indiferent de statul în care se va produce reinstalarea, lucrul cel mai important este acela de a li se oferi refugiaților acces imediat la cursuri de limbă și de cultură ale țării respective, cât și alte facilități de ordin spiritual și, la nevoie, consiliere psihologică.

Cred că durabilitatea trebuie să fie principala calitate a unui astfel de program, căruia i se asigură prin această decizie o perspectivă bugetară pe termen mai lung. Beneficiarii sunt deja persoane traumatizate de ruperea de cultura și de tradițiile țării din care provin. Ei trebuie să-și construiască o nouă identitate, proces traumatizant, care nu trebuie accentuat de precaritatea și nesiguranța viitorului lor.

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) Necesitatea de a reinstala refugiații a devenit din ce în ce mai importantă într-o Europă care nu dorește să fie izolată de lumea din afară sau oarbă la ceea ce se petrece acolo. Natura primitoare și solidaritatea cu cei ce suferă sunt două dintre caracteristicile europene inspirate de creștinătate care ar trebui readuse la viață în totalitate. În orice caz, acest lucru trebuie înfăptuit fără a neglija limitele impuse de statele membre. Prioritățile comune anuale ale UE în materie de regiuni geografice și de categorii specifice de refugiați care trebuie reinstalați trebuie să ia în considerare cu adevărat necesitățile statelor membre și circumstanțele fiecăreia; trebuie încurajată participarea statelor membre la acțiunile de reinstalare a refugiaților.

José Manuel Fernandes (PPE), în scris. – (PT) Una din „acțiunile eligibile” ale Fondului european pentru refugiați (FER) este reinstalarea. Programul de la Stockholm prevede că UE trebuie să acționeze în parteneriat și să coopereze cu țările terțe care găzduiesc populații numeroase de refugiați. În fiecare an, Comisia stabilește prioritățile comune ale UE în ceea ce privește persoanele care trebuie reinstalate, iar această definiție trebuie să fie suficient de flexibilă pentru a permite reacția la situațiile de urgență. Trebuie acordată o atenție specială în special victimelor celor mai represive sisteme culturale, politice și sociale. Numărul statelor membre participante la programul UE de reinstalare a refugiaților este în creștere și trebuie extins la cel mai mare număr posibil de state membre. Doresc să subliniez efectul pozitiv al introducerii fondurilor de asistență pentru reinstalare, care asigură sume mai mari în primul și în al doilea an al acestui proces. Aceste fonduri răspund creșterii costurilor generate în mod natural de crearea mecanismelor și structurilor, precum și importanței garantării condițiilor de durabilitate și calității procesului de reinstalare a refugiaților.

Sylvie Guillaume (S&D), în scris. – (FR) Dată fiind slaba performanță a Europei, aceasta trebuie să contribuie la eforturile de reinstalare a refugiaților a căror existență este amenințată în țările ce i-au găzduit. Am votat în favoarea acestui raport, care urmărește încurajarea primirii și reinstalării refugiaților în Europa, pentru a încuraja statele membre să se alăture acestei mișcări de solidaritate colectivă. Bunele intenții nu mai sunt suficiente; trebuie să transpunem cuvintele în fapte și să acordăm prioritate mai ales femeilor și copiilor care sunt victime ale actelor de violență sau ale exploatării, minorilor neînsoțiți, oamenilor care sunt victime ale torturii și oamenilor care suferă de afecțiuni grave.

Nuno Melo (PPE), în scris. – (PT) Doar 10 dintre statele membre UE, inclusiv Portugalia, acceptă refugiați în vederea reinstalării. Reinstalarea este o procedură prin care cetățeni ai țărilor terțe sau apatrizii sunt transferați dintr-un stat terț într-un stat membru, în baza unei solicitări a Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) în funcție de necesitatea unei persoane de protecție internațională. Adoptarea acestei recomandări urmărește să crească numărul statelor membre care reinstalează refugiați, iar în acest scop statele care fac acest lucru pentru prima dată vor beneficia de asistență financiară sporită în primii doi ani. Reinstalarea următoarelor categorii trebuie să aibă prioritate, indiferent de prioritățile geografice pe care UE le-a impus pentru o anumită perioadă: copiii și femeile amenințate de violență sau exploatare psihologică, fizică sau sexuală; minorii neînsoțiți; persoanele cu nevoi medicale speciale; supraviețuitorii actelor de violență și ai torturii; și persoanele care necesită reinstalarea de urgență din motive de protecție sau motive legale.

Andreas Mölzer (NI), în scris. – (DE) Măsurile eligibile pentru sprijin în temeiul Fondului european pentru refugiați (FER) include reinstalarea refugiaților din țările terțe. Prin reinstalare se înțelege un proces prin care, în baza unei solicitări a Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) în funcție de necesitatea de protecție internațională a unei persoane, cetățeni ai țărilor terțe sau apatrizii sunt transferați dintr-un stat terț într-un stat membru unde a) le este permis să domicilieze ca refugiat sau b) li se conferă un statut care le conferă aceleași drepturi și beneficii în temeiul dreptului național și comunitar în calitate de refugiat.

Măsurile propuse de acest raport va face ca Europa, care deja se confruntă cu problema imigrației în masă, să devină mai atractivă în fața migranților. Cifrele indicate de Înaltul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) confirmă acest lucru. În timp ce, în 2008, aproximativ 5 000 de persoane erau reinstalate pe întreg teritoriul UE, astăzi în lume există 750 000 de persoane cu această necesitate. Acesta este motivul pentru care am votat împotriva raportului.

Franz Obermayr (NI), în scris. – (DE) În multe dintre statele membre, inclusiv în Austria, țara în care locuiesc, capacitatea de a accepta refugiați este extinsă dincolo de limite, iar populația se opune pe bună dreptate noilor centre de primire sau altor facilități similare. Modul în care raportul cu privire la Fondul european pentru refugiați face apel la reinstalarea refugiaților în UE face ca acest raport să fie cu atât mai de neînțeles. Prin urmare, am votat împotriva acestui raport.

Alfredo Pallone (PPE), în scris. – (IT) Problema refugiaților este o problemă europeană a cărei gestionare nu poate fi lăsată la latitudinea statelor membre, având în vedere în special diferențele geografice și economice. Astfel, sunt în favoarea instituirii unui fond la nivel european.

Instituirea unui asemenea fond trebuie să servească două obiective: să sprijine refugiații care ajung în țările noastre, de cele mai multe ori în zonele noastre de coastă, căutând ajutor, și să sprijine, de asemenea, acele state care, datorită poziției lor geografice, primesc majoritatea acestor oameni disperați. Problema este și trebuie să fie la nivel european, iar noi nu putem permite ca anumite state să gestioneze această problemă singure. Sper că acest fond este doar începutul unui drum spre crearea unei abordări mai europene și mai unite a acestei probleme.

Czesław Adam Siekierski (PPE), în scris. – (PL) Având în vedere nevoia de a ajuta refugiații în Europa, cred că decizia Parlamentului European în acest sens este extrem de importantă. Obiectivul major al acestui fond este de a susține măsurile luate de către statele membre, care, în genere, incumbă cheltuieli suplimentare. Asemenea măsuri sunt destinate asigurării unor condiții decente de trai pentru refugiați și vizează în egală măsură reglementarea juridică a șederii acestora în țările Uniunii. Creșterea asistenței financiare este esențială pentru țările implicate în sprijinirea refugiaților.

Nu trebuie să dăm niciun motiv pentru a fi criticați că, în calitate de țări dezvoltate, în loc să ajutăm refugiații cu orice preț, îi împiedicăm să ajungă la noi. Refugiații care ajung în Europa din țările în curs de dezvoltare și care s-au confruntat adesea cu probleme majore precum violența, lipsa mijloacelor de trai sau lipsa accesului la îngrijiri medicale, trebuie îngrijiți în cel mai bun mod posibil de către statele membre ale UE.

Anna Záborská (PPE), în scris. – (SK) Doamnelor și domnilor, în Comisie, au fost multe propuneri de amendamente supuse votului care urmăreau să sublinieze rolul important al bisericii și a grupurilor religioase în rezolvarea problemei refugiaților. Toate aceste propuneri de amendamente au fost respinse. Atunci când liberalii și politicienii de stânga afirmă că organizațiile non-guvernamentale și fondurile de stat acoperă în mod suficient activitatea zilnică legată de refugiați, se dezvăluie îngustimea cinismului și ipocriziei lor. În realitate, lucrurile stau exact invers. Nu este cumva adevărat faptul că statele sunt adeseori criticate din cauza condițiilor din lagărele de refugiați care sunt, în mare parte, nedemne? Ar fi deplasat să afirmăm în mod deschis ipocrizia unor state precum Germania, Spania, Franța, Italia sau Malta? Guvernele nu reușesc să primească și asigure îngrijire refugiaților. Suferința acestor oameni este un afront adus puternicii Europe, drept care îi întoarcem din drum. Datorită corectitudinii politice, ignorăm faptul că, în cea mai cruntă sărăcie a lagărelor de refugiați în care organizațiile non-guvernamentale corecte din punct de vedere politic au renunțat deja să mai lupte, doar umilele ordine ale călugărițelor catolice continuă să lucreze cu entuziasm. Grație Ordinului Maltez, Serviciului lezuit pentru Refugiați și multor organizații creștine, guvernele își asumă obligația de a se ocupa de soarta refugiaților. Organizațiile creștine sunt ca un spin în ochii conștiinței noastre. Pentru aceasta, ele merită mulțumirile noastre – chiar și acum, când obțin fonduri foarte limitate de la bugetul UE, neputând nici măcar să fie menționate în raportul din proprie inițiativă întocmit pe această temă.

Raport: Carlos Coelho (A7-0126/2010)

Sophie Auconie (PPE), în scris. – (FR) Raportul cu privire la Sistemul de Informații Schengen și modernizarea acestuia contribuie la minunatul progres al liberei circulații intra-europene. Confrunțați cu o circulație în crescendo a persoanelor din statele membre ale spațiului Schengen, precum și cu extinderea celui din urmă, trebuie să ameliorăm prelucrarea acestor date pentru a asigura exercitarea acestui drept în condiții de siguranță. Raportul Coelho contribuie la dorința de a eficientiza circulația informațiilor, precum și la necesitatea de a respecta drepturile individuale garantate de Uniunea Europeană. În mod logic, am votat pentru acest raport.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *în scris.* – (LT) Obiectivul acestei propuneri este de a asigura migrarea de la Sistemul de Informații Schengen, utilizat acum în varianta SIS I+, la Sistemul de Informații Schengen de a doua generație (SIS II). Este într-adevăr regretabil faptul că s-a întârziat punerea în funcțiune a acestui sistem. Parlamentul European a făcut tot ceea ce i-a stat în putință pentru ca sistemul să fie pus în funcțiune cât mai rapid și pentru ca procesul de punere în aplicare a sistemului SIS II să fie complet transparent. În orice caz, trebuie obținut acordul tuturor instituțiilor. Este important să subliniem că Comisia va trebui să utilizeze un program alternativ în cazul în care proiectul SIS II eșuează, iar Parlamentul European ar trebui să fie implicat în procesul decizional cu privire la migrație. Înainte de a trece la noul sistem SIS II, Comisia trebuie să informeze Parlamentul pe deplin cu privire la rezultate și să îi acorde posibilitatea de a-și exprima avizul.

David Casa (PPE), *în scris.* – Înainte de a migra la noul sistem SIS, este necesară efectuarea testelor adecvate și instalarea sistemelor de siguranță necesare. Sunt de părere că cele menționate mai sus trebuie efectuate într-un mod profesional și conștient, dar totodată împărtășesc dezamăgirea raportorului cu privire la întârzierile prelungite care împiedică migrarea la noul sistem.

Mário David (PPE), *în scris.* – (PT) Am votat în favoarea amendamentelor propuse la acest regulament. Etapa migrării datelor este ultima sarcină în cadrul mandatului de dezvoltare a Sistemului de Informații Schengen de a doua generație (SIS II). Astfel, acest fapt justifică necesitatea de a acorda Comisiei un mandat de dezvoltare valabil până când acest sistem va deveni operațional. Date fiind întârzierile considerabile care au fost confirmate și costurile ridicate ale proiectului SIS II, înțeleg necesitatea menținerii clauzei de caducitate. Noul mandat conferit Comisiei trebuie stabilit conform datei avute în vedere pentru punerea în funcțiune a sistemului SIS II, la sfârșitul anului 2011.

În orice caz, Comisia trebuie să dea dovadă de flexibilitate pentru a putea amâna datele prin procedura de comitologie astfel încât să poată adapta cadrul juridic la un scenariu alternativ în cazul în care SIS II va eșua. Este inacceptabilă incapacitatea Comisiei de a stabili o dată pentru punerea în funcțiune a sistemului SIS II, având în vedere că de aceasta depinde o mai eficientă garantare a securității, libertății și justiției în spațiul european. Totodată, acest lucru generează îndoieli referitoare la transparența modului de gestionare a acestui proces.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Sensibilitatea specială a acestui subiect justifică atribuirea raportului dlui Coelho, unul dintre membrii acestei camere care s-a dedicat cel mai mult acestui subiect; doresc să îl felicit pentru munca sa. Sunt regretabile amânările pe care le-a suferit acest proces și împărtășesc prudența dânsului privind succesul procesului de migrare și preocuparea sa cu privire la dreptul Parlamentului de a fi informat asupra progresului.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Epopeea migrării de la SIS I la SIS II durează de prea multă vreme. Acesta este motivul pentru care am votat în favoarea acestui raport: pentru a sublinia nevoia de respectare a termenelor limită și de a pune capăt la ceea ce poate fi considerat, în urma numeroaselor rezultate fără efect și având în vedere resursele alocate pentru obținerea obiectivului migrării, care până acum nu a avut niciun succes, ca fiind gestiune eronată. Mîngea se află în terenul Comisiei, însă în calitatea sa de autoritate în materie bugetară, Parlamentul European trebuie să facă uz de puterile sale și să își rezerve dreptul de a solicita Comisiei să efectueze un audit detaliat al gestionării proiectului și al impactului financiar pe care un eșec l-ar putea avea asupra bugetului UE.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *în scris.* – (FR) Constat un anumit progres în amendamentele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne cuprinse în acest raport. Acesta solicită, în esență, implicarea Parlamentului European în procesul decizional și afirmă necesitatea avizului său favorabil înainte de migrarea la Sistemul de Informații Schengen de a doua generație. Cu toate acestea, acest raport este în continuare inacceptabil. Nu putem susține posibilitatea migrării la sistemul SIS II, noua unealtă de obținere a securității totale, cu impunitate.

Cu ajutorul acestui sistem, pot fi adunate din ce în ce mai multe date, din motive a căror validitate este interpretabilă. Cum poate fi considerată ca fiind validă suspectarea intenției de a comite un act terorist? Cel mai rău lucru ar fi că Statelor Unite li s-ar putea permite accesul la aceste date. În aceste vremuri de criză, eurocrația care ne domină continuă să clădească o Europă caracterizată prin concurență și accentuarea exagerată a legii și ordinii. În orice caz, acum mai mult ca oricând, este timpul să clădim Europa solidarității și cooperării de care avem nevoie.

Andreas M \ddot{u} lzer (NI), *în scris.* – (DE) Dispunem de un Sistem de Informații Schengen operațional și capabil de expansiune și avem un proiect care ne costă milioane și care pare să fie șubred. Este timpul să ne oprim

din a îngropa banii și să salvăm ceea ce se mai poate salva. Dacă UE dorește cu adevărat să continue să cheltuiască milioane, acestea ar trebui investite în protecția granițelor sau în beneficiul familiilor indigene. În loc de a plăti pur și simplu bonificații pentru găzduirea refugiaților, ar trebui în sfârșit aplicată cu strictețe Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților, aceasta însă nefiind aplicabilă armatelor de migrați economici.

În final, nu avem nevoie a un nou birou de sprijin pentru azil pentru a extinde jungla azilului și mocirla agențiilor UE care înghit milioane. Până când nu vom avea un Sistem de Informații Schengen funcțional, spațiul Schengen nu trebuie extins. Noile propuneri nu sunt greșit concepute, sunt doar contra-productive, iar din acest motiv m-am abținut de la vot.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris.* – (IT) Îmi afirm întregul sprijin pentru raportul dlui Coelho. Sistemul de Informații Schengen s-a dovedit un instrument excelent și valid pentru gestiunea și controlul din cadrul Uniunii Europene. Totuși, acesta a necesitat ajustare și adaptare pe perioada sa de dezvoltare, dar și atunci când au apărut cerințe suplimentare.

Propunerea raportorului este în concordanță cu următorul punct de vedere: migrarea către a doua generație nu mai poate suferi amânare sau prelungire. Avem nevoie de instrumente eficiente de controlare a persoanelor și de coordonare a informațiilor despre aceste persoane care intră și circulă în spațiul Schengen. Din acest motiv, mă alătur dlui Coelho în a sublinia necesitatea punerii în aplicare de către Comisie a sistemului SIS de a doua generație cât mai repede cu putință.

Raport: Carlos Coelho (A7-0127/2010)

David Casa (PPE), *în scris.* – Înainte de a migra la noul sistem SIS, este necesară efectuarea testelor adecvate și crearea sistemelor de siguranță necesare. Sunt de părere că cele menționate mai sus trebuie efectuate într-un mod profesional și conștient, dar totodată împărtășesc dezamăgirea raportorului cu privire la întârzierile prelungite care împiedică migrarea la noul sistem.

Mai mult, cred că este necesar să se solicite Curții de Conturi să analizeze amănunțit gestionarea acestei chestiuni.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Numărul ridicat de state membre a complicat în mod considerabil procesul de tranziție și migrarea de la Sistemul de Informații Schengen la Sistemul de Informații Schengen de a doua generație. Parlamentul nu a conținut să solicite informații exacte și actualizate cu privire la progresul acestui raport, fiind îndrituit în acest sens. Sper că migrarea se va efectua în cel mai eficient mod cu putință, că această schimbare nu va afecta negativ securitatea Europei și că rezultatul va fi satisfăcător.

Raport: Rui Tavares (A7-0131/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), *în scris.* – (LT) Am votat în favoarea acestui raport deoarece chestiunea refugiaților din UE este încă foarte actuală. În prezent, problema reinstalării refugiaților în Uniunea Europeană nu este coordonată în mod corespunzător și doar 10 state membre reinstalează refugiați anual, determinând neutilizarea strategică a reinstalării ca instrument al politicii externe a UE. Salut decizia Comisiei de a institui Biroul European de Sprijin pentru Azil, care va putea să ajute statele membre în materializarea inițiativelor de reinstalare, asigurând coordonarea politicilor la nivelul UE.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *în scris.* – (FR) În comparație cu Statele Unite și Canada, UE participă într-o măsură mult mai redusă la primirea și reinstalarea refugiaților din țările terțe. Am votat în favoarea raportului din proprie inițiativă a Parlamentului European cu privire la stabilirea unui program comun european de reinstalare. UE solicită stabilirea unui program ambițios și durabil de reinstalare în UE și propune sprijin financiar statelor membre pregătite să participe la acesta.

Acest raport indică totodată dezacordul nostru cu viziunea Comisiei. Aceasta dorește să acorde prioritatea la reinstalare în baza naționalității refugiaților. Pe lângă originea geografică a refugiaților, dorim stabilirea unei categorii vulnerabile de refugiați (copiii și femeile expuse la acte de violență și la exploatare, minorii neînsoțiți, persoanele care necesită îngrijiri medicale, victimele torturii etc.). Cei din urmă trebuie mereu să aibă prioritate.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris.* – (PT) Este esențial ca Uniunea Europeană să aibă o politică a migrației realistă și corectă. Din acest motiv, salut acest program de reinstalare eficient, coerent și sustenabil, care oferă o soluție durabilă refugiaților care nu se pot întoarce în țara lor de origine. Programul de reinstalare

poate face ca imigrația ilegală să devină neatractivă pentru refugiații care doresc să pătrundă în Uniunea Europeană. Succesul unui program de reinstalare eficient necesită accesul pe piața muncii a adulților și integrarea imediată a minorilor în școli. Din acest motiv, accesul la serviciile de consultanță educațională și profesională este esențial. Măsurile de progres trebuie luate de către diferitele entități publice (de exemplu, municipalitățile) și societatea civilă, precum și de către ONG-uri, societățile caritabile, școli și serviciile sociale; este esențială promovarea cooperării între entități. Fac un apel către statele membre să promoveze crearea mecanismelor pentru fondurile private și inițiative public-privat de mai mare amploare în vederea facilitării programului european de reinstalare.

Carlos Coelho (PPE), *în scris.* – (PT) Este un aspect pozitiv faptul că numărul statelor membre care participă la aceste programe de reinstalare a crescut în ultimii ani. În orice caz, doar 10 state membre reinstalează refugiați anual, fără niciun fel de coordonare între acestea sau un program comun european de reinstalare. Este important ca statele membre să fie solidare și să participe în mod corect la responsabilitatea față de îndeplinirea obligațiilor internaționale.

Un program de reinstalare eficient va aduce beneficii refugiaților reinstalați, statelor membre și Uniunii Europene însăși prin acordarea rolului de lider în domeniul ajutorului umanitar internațional. Se dorește o abordare multilaterală, care să implice toți actorii la nivel local, fără să pierdem din vedere rolul fundamental al Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR).

Un program de reinstalare eficient trebuie să prevadă soluții și protecție de durată, precum și crearea unor mecanisme de cooperare și coordonare între statele membre. Un asemenea program trebuie să permită schimbul bunelor practici, să creeze strategii comune și să reducă costurile operațiunilor de reinstalare. Sprijin sugestia raportorului, dl Tavares, pe care îl felicit pentru excelența său raport, de a crea o unitate de reinstalare care să mijlocească coordonarea și facilitarea procesului de reinstalare.

Robert Dušek (S&D), *în scris.* – (CS) În mod prioritar, proiectul de regulament aplicabil programului UE de gestionare și reglementare a reinstalării va rezolva acomodarea și adaptarea refugiaților în noul lor mediu. Catastrofele umanitare și alte evenimente neprevăzute pot dezlănțui valuri de refugiați, față de care trebuie să avem o reacție comună într-un cadru european. Cu toate acestea, resping în totalitate refugiații aflați în UE pe motive politice. Nu îmi pot imagina că, din punct de vedere juridic, în oricare stat membru ar putea fi acceptabilă persecutarea vreunui cetățean pe motive politice. Participarea autorităților locale la programul de reinstalare trebuie să fie făcută mereu în mod voluntar, așa cum este cazul statelor membre participante.

Unele state sunt obișnuite ca populația locală să conțină un număr mare de străini, însă pentru alte state este ceva nou. Pentru a evita fobiile și îngrijorările cu privire la străini în anumite țări sau regiuni, trebuie să respectăm interesul sau lipsa de interes a acestora în a participa. În vederea garantării conformității și complementarității programului UE de reinstalare sau a altor politici UE legate de azil, ar fi totodată potrivit să coordonăm programul propus într-un cadru al Biroului European de Sprijin pentru Azil (EASO). În ciuda rezervelor menționate anterior, susțin întregul raport.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Reinstalarea refugiaților s-a dovedit a fi necesară acolo unde țările gazdă terțe nu puteau oferi siguranță și condiții de trai, astfel încât aceștia să se poată stabili acolo. Din acest motiv, diverse entități active în domeniu consideră că această problemă trebuie abordată la nivel european, iar programul UE comun de reinstalare propus de Comisie poate fi instrumentul adecvat de abordare a acestei probleme. Indiferent care model va fi cel câștigător, este fără îndoială urgent ca statele membre să coopereze mai strâns între ele și cu țările de primă reinstalare, pentru a putea oferi o soluție de durată, sustenabilă și interconectată la această problemă umanitară.

Bruno Gollnisch (NI), *în scris.* – (FR) Cetățenii europeni nu trebuie să se lase înșelați de titlul acestui raport: de reinstalare. Nu discutăm despre vreun pachet de ajutoare sau altceva similar destinat repatrierii imigranților, ci despre găzduirea pe teritoriul UE, la recomandarea Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR), a unor persoane care au solicitat deja azil într-o țară terță – o țară de prim azil sau refugiu care, dintr-un motiv sau altul, nu este pe placul lor sau al Națiunilor Unite. Acesta este un incredibil stimulent nou pentru imigrația socioeconomică, deghizată în solicitarea de protecție internațională, în timp ce un Birou European de Sprijin pentru Azil va deveni din ce în ce mai responsabil cu distribuirea solicitanților pe teritoriul UE, fie că ne convine sau nu. Cum putem avea încredere că Națiunile Unite sau țările de prim azil organizează o asemenea verificare? Cum putem tolera faptul că o agenție europeană indică statelor membre pe cine trebuie să accepte pe teritoriul lor și cu ce statut? Conform ICNUR, în lume există 7 500 000 de persoane care pot solicita azil. Trebuie să îi primim pe toți în țările noastre, la ordinul acestei organizații? Acest lucru este complet iresponsabil.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Doar 10 state membre, printre care și Portugalia, acceptă refugiați pentru reinstalare. Această situație trebuie schimbată și trebuie găsite soluții și stimulente pentru a determina majoritatea statelor membre să accepte reinstalarea refugiaților. Crearea acestui program este un pas important în această direcție. Acesta va contribui la implicarea UE în reinstalarea la nivel mondial și va influența totodată ambiția UE de a avea rolul de conducător în chestiunile ce privesc ajutorul umanitar și pe scena internațională.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris.* – (IT) Permiteți-mi să îmi exprim sprijinul pentru raportul dlui Tavares. Așa cum am atras atenția asupra creării unui fond european pentru refugiați, această problemă necesită un cadru european de acțiune și abordare.

Pentru a atinge acest scop, cred că procedurile de acordare a statutului de refugiat trebuie armonizate. Nu putem avea discrepanțe în definirea acestuia la nivel european. Un concept comun va preveni migrarea refugiaților în statele europene, permițând în același timp o gestionare mai adecvată. Prin urmare, sunt de părere că un program comun ne va purta în direcția cea bună. În final, un program UE eficient de reinstalare trebuie să prevadă protecție și soluții de durată, nu doar pentru refugiații pe termen lung, ci și pentru necesitatea de a reacționa rapid și corespunzător la situațiile de urgență sau în cazurile neprevăzute de urgență.

Georgios Papanikolaou (PPE), *în scris.* – (EL) Aprobarea programului european de reinstalare a refugiaților din țările terțe în statele membre ale UE este un pas în direcția cea bună și, în mod evident, am votat în favoarea acestui raport în care am fost implicat în calitate de raportor pentru Grupul Partidului Popular European (Creștin Democrat). De fapt, este foarte important să creăm solidaritate între UE și statele terțe cu privire la problema refugiaților. În orice caz, în curând va trebui să fim curajoși și să facem dovada aceleiași solidarități în cadrul UE prin crearea unui program intern de întoarcere forțată pentru a atenua presiunea disproporționată exercitată asupra unor state membre în comparație cu altele. Programul pilot din Malta este un exemplu foarte bun în acest sens.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *în scris.* – (PL) Este bine că a fost stabilit un program UE comun de reinstalare a refugiaților. Numărul refugiaților ce necesită reinstalarea este în creștere, în contrast cu numărul locurilor disponibile în care pot fi acceptați. În orice caz, statele membre care primesc refugiați sunt de cele mai multe ori cele mai sărace, iar resursele acestora nu le permit să accepte un număr mare de persoane. Reinstalarea nu trebuie tratată ca ultimă soluție – singura soluție atunci când refugiații nu se pot întoarce în țara lor și nu pot fi adăpostiți în condiții de siguranță într-un stat terț. Statele membre ar trebuie să adopte un program mai ambițios, care să asigure calitatea și eficiența reinstalării.

Trebuie să sprijinim crearea mecanismelor de finanțare privată și adoptarea inițiativelor publice și juridice mai frecvente pentru a consolida programul european de reinstalare. Trebuie acordată o atenție specială resurselor umane necesare în actualul și viitorul program UE de reinstalare, astfel încât să fie introdusă o procedură care să asigure bunele practici cu privire la adaptarea și integrarea refugiaților în societatea care îi primește.

Obiectivul constă în stabilirea unui program comun de reinstalare al UE, astfel încât datorită unei cooperări mai strânse între guvernele statelor membre ale UE, numărul persoanelor ce pot fi reinstalate să crească, iar situația acestora în UE să se îmbunătățească. Trebuie depuse toate eforturile pentru ca mai multe state membre să se alăture programului UE comun de reinstalare, care va iniția cooperarea politică și practică între statele membre pentru protecția permanentă a străinilor.

Rapoarte: Rui Tavares (A7-0125/2010 - A7-0131/2010), Carlos Coelho (A7-0126/2010 - A7-0127/2010)

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris.* – Am votat în favoarea acestor rapoarte, așa cum am convenit cu raportorii în cadrul dezbaterilor din cadrul Comisiei pentru libertăți civile.

Raport: Maria Badia i Cutchet (A7-0141/2010)

Maria Badia i Cutchet (S&D), *în scris.* – (ES) Raportul pe care sper că vasta majoritate dintre voi îl va vota este o evaluare a progresului înregistrat în Europa cu privire la educație și politicile de formare profesională în perioada 2007-2009. Raportul pune în discuție și provocările identificate de inițiativa „Noi competențe pentru noi locuri de muncă”. Rezultatul arată marile lacune care există încă în formarea profesională a tinerilor, atât în materie de pregătire pentru noile sectoare economice, cât și în ceea ce privește dotarea cu competențe pentru a se dezvolta într-un context în care Europa și lumea sunt din ce în ce mai deschise și independente. Strategia 2020 reflectă importanța formării profesionale și educației în abordarea provocărilor sociale și economice cu care ne vom confrunta în următorul deceniu. Prin urmare, în contextul unei crize

economice în UE, doresc să accentuez importanța menținerii bugetelor pentru educație și formare profesională la nivel național și la nivelul Uniunii.

Zigmantas Balčytis (S&D), *în scris.* – (LT) Am susținut acest raport deoarece cred că trebuie să ameliorăm calitatea educației și formării profesionale în UE. Din păcate, orientările identificate în Tratatul de la Lisabona nu vor fi transpuse decât la sfârșitul lui 2010. În ciuda progresului înregistrat în ultimii ani, mulți cetățeni europeni încă nu au suficiente competențe, iar o treime din populația Europei dispune de calificări educaționale de nivel inferior. Este, de asemenea, îngrijorător faptul că un număr din ce în ce mai mare de tineri recurg la abandonul școlar și nu obțin nicio calificare mai târziu. Cred că este foarte important să începem să punem în aplicare cât mai repede cu putință o politică care urmărește să amelioreze calitatea educației și formării profesionale în statele membre. Comisia Europeană, statele membre și angajatorii trebuie să fie în strânsă cooperare cu furnizorii serviciilor de educație și formare profesională cu scopul de a asigura un nivel mai ridicat al educației și un orizont mai larg în vederea satisfacerii cerințelor sectoarelor profesionale și ale pieței muncii.

Mara Bizzotto (EFD), *în scris.* – (IT) Am votat în favoarea acestui raport privind punerea în aplicare a programului de lucru „Educație și Formare 2010”, deoarece raportul include niște pasaje foarte importante, care sper că vor fi aplicate în sfera politicilor UE iar apoi vor fi puse în aplicare în întregime de către statele membre.

Mă refer în special la punctele privind formarea profesională și la legătura dintre procesele de formare și cerințele de pe piața muncii. Din acest punct de vedere, pentru viitorul sistemului nostru educațional și al celui economic, care este format aproape exclusiv din IMM-uri, se poate spera că se va admite necesitatea de a consolida legătura dintre instituții, în special cele de formare profesională, și lumea întreprinderilor.

Încurajarea formelor de parteneriat între întreprinderile de producție naționale și locale, pe de o parte, și lumea formării profesionale, pe de altă parte, este fără îndoială o idee bună: acest lucru va permite școlilor să coordoneze cu mai mult succes programele de formare profesională cu necesitățile locale reale și lumea economică care reflectă aceste necesități, ca să nu mai menționăm faptul că ideea ar ajuta școlile să depășească permanenta problemă de a găsi resursele adecvate de a dota tinerii cu formare profesională de calitate, pe care o vor putea aplica imediat în plan profesional.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *în scris.* – (LT) Am votat pentru acest raport pentru că este momentul potrivit să reexaminăm obiectivele educaționale și ale formării profesionale care au fost stabilite de strategia Lisabona și să evaluăm eșecurile din acest domeniu. Mă bucură faptul că unul dintre cele mai importante obiective ale noii strategii Europa 2020 este de a ameliora nivelul educațional, de a reduce rata abandonului școlar fără calificare și de a crește numărul persoanelor cu studii superioare sau studii echivalente. În primul rând, doresc să subliniez faptul că, datorită rapidei dezvoltări a tehnologiilor noilor și ale informației, mediul educațional a devenit din ce în ce mai complex și variat, fiind necesară o adaptare la noile cerințe ale unei lumi aflate în schimbare. Prin urmare, este necesară reformarea și ameliorarea planului de învățământ din școli și universități, luând în considerare necesitățile pieței aflate în schimbare. În al doilea rând, fac apel la sporirea eforturilor de a ridica nivelul de alfabetizare și la încurajarea creșterii competențelor persoanelor care provin din păturile defavorizate. Unul dintre cele mai importante obiective ale acestui program este modernizarea educației și formării profesionale (EFP) și a învățământului superior. Cu alte cuvinte, sunt necesare relații mai strânse cu lumea afacerilor, fiind esențial să dezvoltăm perspective de calificare și oportunități de mobilitate noi și mai atractive pentru studenții înrolați în EFP. Sunt încântată de faptul că Parlamentul European a atras atenția în mod semnificativ asupra nevoii de a facilita integrarea persoanelor cu dizabilități în domeniul educației și formării profesionale. Sunt totodată de acord cu faptul că trebuie să alocăm fonduri adecvate pentru a asigura integrarea persoanelor cu dizabilități în domeniul formării profesionale.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris.* – (PT) Calitatea educației și formării profesionale sunt imperative atunci când este vorba de împlinirea personală a unei persoane, egalitate, combaterea excluziunii sociale și a sărăciei, inițiativa civică activă și coeziunea socială. Este esențial să ameliorăm calitatea educației și formării profesionale a tuturor studenților cu scopul de a obține rezultate și competențe mai bune. Acesta este singurul mod de a pune în aplicare agenda socială reinnoită privind oportunitățile, accesul și solidaritatea și de a ajuta la crearea mai multor locuri de muncă, de calitate mai bună. Mobilitatea între instituțiile universitare, lumea afacerilor și educația și formarea profesională trebuie promovate pentru a promova educația orientată către student și dobândirea competențelor, a calității antreprenoriale, a înțelegerii interculturale, a abilității de a gândi critic și a creativității. Fac totodată un apel la statele membre să modernizeze agenda pentru învățământul superior și, în special, să adapteze planul de învățământ la cerințele pieței muncii.

Mário David (PPE), *în scris.* – (PT) Odată cu strategia de la Lisabona, politicile ce privesc educația și formarea profesională au devenit din ce în ce mai importante în Uniunea Europeană. Prin urmare, salut acest raport în general și, în particular, comunicarea Comisiei „Competențe cheie pentru o lume în curs de schimbare”. Cu toate acestea, mă preocupă discrepanțele dintre nivelul de competențe dobândite în școală și cerințele de pe piața muncii în Uniunea Europeană.

Un angajament clar privind formarea profesională și învățarea de-a lungul vieții va contribui semnificativ la succesul inițiativei „Noi competențe pentru noi locuri de muncă”, așa cum va contribui și dezvoltarea competențelor transversale cheie precum abilitățile digitale, capacitatea de a învăța, competențele sociale, civice, sportive și artistice, simțul antreprenorial și conștiința culturală.

Pentru ca generațiile următoare să acopere discrepanțele actuale dintre competențele dobândite și cerințele pieței muncii, cred că este esențial ca educația preșcolară să fie de bună calitate, servind ca instrument de dobândire timpurie a competențelor esențiale. De asemenea, consider ca fiind esențială educația primară și cea secundară concentrată pe dezvoltarea competențelor specifice, spre exemplu, stăpânirea limbilor străine și adaptarea la cerințele comunității în care sunt situate școlile. Învățământul superior care este adaptat la necesitățile pieței muncii, a întreprinderilor și a societății în general este de o importanță crucială.

Edite Estrela (S&D), *în scris.* – (PT) Am votat pentru raportul privind competențele cheie pentru o lume în curs de schimbare: punerea în aplicare a programului de lucru „Educație și formare profesională 2010”. În ciuda unor ameliorări, suntem încă departe de a atinge obiectivele în materie de educație și formare profesională prevăzute de Strategia de la Lisabona. Acest raport analizează ceea ce a eșuat și propune provocări ce trebuie încă depășite, cum ar fi o conectare mai bună a sistemelor de învățământ, de formare profesională și de învățare de-a lungul vieții.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Deoarece în țara mea am lucrat în guvern în domeniul educației, consider ca fiind foarte regretabil faptul că educația este clasificată în continuare greșit practic în toți indicatorii legați de acest subiect. Mi-e teamă că aceste rezultate nefavorabile sunt, în mare parte, urmările unei ideologii a educației ce pare a fi complet absentă din comunicarea Comisiei și din rezoluția Parlamentului: acestea nu menționează nici măcar o singură dată cuvintele „merit”, „rigoare”, „efort”, „concentrare” și „disciplină”, iar „transferul de cunoștințe” și „memorarea” sunt privite ca fiind mai puțin importante decât chestiunea legată de „aptitudini” și „atitudini” bazate pe „competențe esențiale”.

Ar fi folositor dacă guvernele ar înceta să se mai preocupe cu statistici, abordând în schimb problema de la rădăcina ei, lăsând la o parte metodele ce presupun multă vorbărie, preluarea responsabilității de la toți cei implicați în învățământ și camuflajul statistic. Aceștia trebuie să adopte metode concentrate mai ales pe conținutul științific și procesele cognitive; pe învățare și predare eficientă. Trebuie să se concentreze mai puțin pe afirmarea pozițiilor comune, care sunt la fel de goale precum sunt bine intenționate. Dat fiind conținutul în general pozitiv al hotărârii, voi vota în favoarea acesteia, însă nu fără a menționa profundul dezacord cu această interpretare a ceea ce ar trebui să fie sistemul educațional.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Problemele ce privesc educația și formarea profesională sunt fără îndoială de cea mai mare importanță, dată fiind neconținutul dezvoltare a științei și tehnologiei și încorporarea în crescendo a cunoștințelor științifice și tehnice în procesele de producție. Acesta este contextul în care raportul de față consideră ca fiind vitală introducerea politicilor ce urmăresc să amelioreze calitatea educației și a formării profesionale; evident, împărțim această preocupare.

În orice caz, expunerea acestei preocupări nici măcar nu face referirea necesară la importanța școlilor de stat în atingerea acestui scop, și nici la excluderea multor tineri de la accesul la educație și formare profesională; ea alege în schimb să facă o referire eronată și ambiguă la consolidarea cooperării dintre sferile publice și private. În ceea ce privește învățământul superior, Procesul de la Bologna nu oferă nicio soluție pentru îmbunătățirile necesare în materie de educație: din contră, în țări precum Portugalia, a cauzat o înrăutățire, în special a sistemului de stat.

Nu putem să ometem să subliniem și să condamnăm pledoaria în favoarea flexibilității, care împinge tinerii către munca nesigură, incertă, intermitentă și slab plătită. De asemenea, nu suntem de acord cu conceptul de voluntariat ca substitut al locurilor de muncă, care exacerbează exploatarea tinerilor care doresc să pătrundă pe piața muncii.

Emma McClarkin (ECR), *în scris.* – Eu și colegii mei, Conservatorii britanici, putem fi de acord cu o mare parte a acestui raport. Continuăm să susținem încercările de a dezvolta strategiile de învățare de-a lungul vieții și de promovare a educației și formării profesionale (EFP) și de integrare mai bună a competențelor

cheie, precum învățarea limbilor străine, a matematicii și a științelor. De asemenea, cred că cel mai important element este să ne asigurăm că piețele muncii sunt suficient de flexibile astfel încât tinerii să poată obține un loc de muncă.

Cu toate acestea, nu putem sprijini mențiunea din acest raport conform căreia toți copiii migranți trebuie educați în limba lor maternă. Credem că acest lucru este complet inaplicabil, costisitor și ineficient, mai ales în școlile care au elevi cu rădăcini lingvistice foarte diverse, ceea ce nu ar contribui la integrarea migranților în comunitățile locale. În orice caz, politica de educație este și ar trebui să rămână în competența statelor națiuni. Din acest motiv, am votat împotriva acestui raport.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) În urma Strategiei de la Lisabona din 2000, o serie de inițiative au fost puse în aplicare cu scopul de a atinge obiectivul strategic stabilit de către Consiliul European, prin care Europa avea să devină, până în 2010, cea mai competitivă și mai dinamică economie bazată pe cunoaștere din lume. Angajamentul față de educație și formare profesională este esențial și trebuie să implice ameliorarea calității și eficienței sistemelor educaționale din Europa. Trebuie luat un angajament față de profesorii și educatorii formatori, față de mijlocirea accesului tuturor la sistemele de educație și formare profesională, un proces de formare mai atractiv, deschiderea sistemelor de educație și formare profesională către restul lumii și promovarea unor legături consolidate cu activitatea lucrativă. Standardizarea obiectivelor într-un cadru al competențelor cheie a fost un pas important în atingerea obiectivelor propuse pentru 2010 care, totuși, nu au fost complet îndeplinite. Din punctul de vedere al revizuirii și evaluării a ceea ce s-a făcut până acum, acest document devine și mai important dacă este privit din perspectiva elaborării strategiilor de redresare cu scopul de a atinge obiectivele propuse inițial pentru sectorul educației, având în vedere noua propunere de consolidare strategică a cooperării europene în acest sector: Educație și formare profesională 2010.

Andreas Mölzer (NI), *în scris.* – (DE) Educația este importantă, însă realitatea este că, de la o vreme încoace, educația și formarea profesională de calitate nu au garantat ocuparea forței de muncă, ca să nu mai vorbim de un post bun. În loc de a investi bani în scheme de calificare adecvate, planul este de a aduce personal slab calificat în UE utilizând toate soluțiile din agendă, respingând termenele limită provizorii de pe piața muncii pe motiv ca sunt inutile. În contextul condițiilor fundamentale menționate, programul de formare profesională este inadecvat, motiv pentru care am votat împotriva.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris.* – (IT) Recunoașterea educației și formării profesionale ca fiind esențiale pentru o societate bazată pe cunoaștere și pentru economia viitoare a încetat să mai fie un mit. Acestea reprezintă baza societății noastre și fundamentul viitorului nostru și al generațiilor ce urmează.

Educația (ciclul preșcolar, primar, secundar și cel universitar) și formarea profesională de calitate sunt indispensabile dacă dorim să reacționăm la provocările cu care Europa trebuie să se confrunte, inclusiv în cadrul strategiei UE 2020. Sprijin sistemul de comunicare care include diferite strategii care ar putea fi puse în aplicare, precum sprijinirea dezvoltării competențelor formatorilor, actualizarea metodelor de evaluare și introducerea noilor metode de organizare a învățământului. Îmi exprim sprijinul și o felicit pe raportoare pentru sensibilitatea de care a dat dovadă în elaborarea raportului.

Georgios Papanikolaou (PPE), *în scris.* – (EL) Am votat în favoarea raportului privind competențele cheie pentru o lume în curs de schimbare: punerea în aplicare a programului de lucru „Educație și formare profesională 2010”. Textul prezintă o abordare globală cu privire la actualizarea și adaptarea educației la cerințele lumii moderne. Identificarea motivelor care au stat la baza eșecului obiectivelor cuprinse în Procesul de la Bologna la convergența dintre învățământul superior și statele membre, importanța adaptării sistemelor educaționale cu scopul de pregăti societățile europene pentru ieșirea din criză și revenirea la creșterea durabilă, precum și importanța pătrunderii noilor tehnologii în toate nivelurile educaționale sunt puncte cheie ale sistemului educațional de mâine. Din acest motiv am depus amendamente în acest sens, care au fost adoptate de către Comisia pentru cultură și educație.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris.* – Sunt foarte încântat pentru ca astăzi am adoptat raportul condus de colega mea catalană din Grupul S&D, Maria Badia i Cutchet, privind problema educației și formării profesionale, considerate ca fiind competențe cheie pentru o lume în curs de schimbare.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE), *în scris.* – (FR) Am votat în favoarea acestui raport și doresc să reamintesc importanța competențelor fundamentale pe care fiecare european trebuie să le dobândească. Numărul tinerilor care nu știu să citească corect până la vârsta de 15 ani este într-o creștere constantă (21,3 % în 2000 și 24,1 % în 2006). Având o strategie europeană concentrată pe locuri de muncă de calitate și o economie inteligentă, această lacună educațională va marginaliza un sector al populației care este în

permanentă creștere. Statele membre trebuie să integreze această prioritate de dobândire a competențelor fundamentale (scris, citit, aritmetică) în programele lor educaționale înainte ca elevii acestora să se specializeze. În plus, învățarea limbilor străine are o importanță crucială. În calitate de profesor de limba engleză, sunt conștientă în mod particular de acest lucru. Faptul că anumite state europene au rămas în urmă cu predarea limbilor străine închide multe uși în fața studenților, mai ales în vremurile în care latura internațională a locurilor de muncă devine din ce în ce mai pregnantă. În final, adaptarea modelelor educaționale la noile profesii ale economiei verzi sau ale economiei digitale este o provocare majoră a educației în Europa. Din acest motiv, asistența pentru învățarea de-a lungul vieții este cheia unei linii profesionale flexibile și adaptate la noile locuri de muncă ale viitorului.

Joanna Senyszyn (S&D), *în scris*. – (PL) Am susținut încântată raportul privind programul Educație și formare profesională 2010 cu speranța unei puneri în aplicare rapide a ideilor din program. În calitate de profesor universitar și profesor cu mulți ani de experiență, îmi îndrept atenția în special asupra necesității de a crea o mobilitate mai mare între instituțiile de învățământ superior, lumea antreprenorială și educația și formarea profesională.

Învățământul superior modern ar trebuie să pregătească foarte bine studenții, păstrând în vedere pătrunderea pe piața muncii. Așa cum cunoștințele corecte, competențele precum spiritul antreprenorial, simțul cultural și creativitatea devin din ce în ce mai importante, oamenii joacă un rol decisiv, fiind la egalitate cu educația formală în obținerea succesului profesional.

Prin urmare, educația este foarte importantă din acest punct de vedere. Este totodată esențial să adoptăm măsuri eficiente pentru a crește reprezentarea femeilor în domeniul științific și în cercetarea științifică. În acest sens, am solicitat deja Comisiei Europene să prezinte o opinie și să analizeze posibilitatea de a stabili programe speciale de creare a oportunităților nediferențiate pentru femei în domeniul științific.

Luând în considerare statisticile alarmante cu privire la calificările europenilor – inclusiv, printre altele, faptul că 77 de milioane de oameni, sau aproape o treime din populația Europei cu vârste cuprinse între 25 și 64 de ani, fie nu au educație formală, fie au calificări foarte slabe – consider că acest raport este extrem de important în promovarea științei și dezvoltarea calificărilor profesionale. În acest sens, fac apel la statele membre ale UE și la Comisie în vederea materializării eficiente a ideilor din program.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *în scris*. – (PL) Educația are funcții sociale importante, deschide uși și oferă perspective pentru un viitor mai bun. Prin urmare, trebuie să depunem toate eforturile pentru a contribui la educația tinerilor prin programe și burse combinate cu măsuri la nivel național. Într-o eră a globalizării, a unei concurențe ridicate și a schimbărilor rapide, este important să participăm la învățarea de-a lungul vieții.

Datorită schimburilor de studenți, precum Erasmus, tinerii noștri nu își dezvoltă doar cunoștințele în domenii specifice, ci își largesc și orizontul. Prin cunoașterea altor culturi și limbi și prin contactele internaționale se creează legături mai strânse în Europa, contribuind la identitatea europeană. Ambiția Europei este de a fi într-o poziție de lider în ceea ce privește cercetarea și dezvoltarea, inovarea și noile soluții tehnologice care permit o mai bună gestionare a resurselor energetice.

Speranțele noastre se îndreaptă către tineri, drept care noi trebuie să tratăm acest grup în mod prioritar. Tinerilor absolvenți universitar le este dificil să pătrundă pe piața muncii, deoarece angajatorii, de cele mai multe ori, pun accentul pe experiența profesională de care tinerii nu dispun în acel moment al vieții lor. Din acest motiv, trebuie să promovăm dialogul dintre universități și întreprinderi, să adaptăm cursurile de studii la cerințele pieței muncii și să accentuăm plasarea și experiența practică care va înlesni găsirea unui loc de muncă.

Viktor Uspaskich (ALDE), *în scris*. – (LT) Doamnelor și domnilor, se strâng curelele în întreaga Europă – ca o măsură dureroasă și severă – iar impactul acestui lucru a început să se facă simțit. Victimele și compromisurile au devenit parte din viața cotidiană în multe sectoare ale UE, dar este important (mai ales pe parcursul recesiunii economice) să nu ne neglijăm angajamentele într-un domeniu politic atât de important precum este cel al educației. Așa cum a demonstrat istoria, educația este ceva pentru care merită să ne luptăm – fie în școlile secrete din Europa ocupată de naziști, fie în „universitățile volante” ale dizidenților din epoca stalinistă. Criza economică mondială ne obligă să ne adaptăm din nou. Educația și formarea profesională trebuie adaptată la cerințele pieței muncii. Rata alfabetizării trebuie ridicată în Europa, având în vedere că în aceste vremuri Europa a rămas cu mult în urma Statelor Unite și a Japoniei. Trebuie să umplem golurile. Nu este important doar să creștem nivelul alfabetizării, al cunoștințelor matematice sau despre computer ale tinerilor, ci și ale șomerilor adulți care provin din clasele socioeconomice inferioare. Învățarea de-a lungul vieții începând cu vârste fragede și până la bătrânețe, precum și așa-numitele programe de tip „a doua șansă”

destinate adulților cu abilități limitate nu sunt importante doar pentru stimularea economică și a pieței muncii, ci și pentru incluziunea socială și cetățenia activă. Este datoria noastră să creștem nivelul calității formării profesionale în Europa și să facem în așa fel încât educația să devină atractivă. Această luptă se va da pe termen lung, însă este într-un scop care merită.

Raport: Klaus-Heiner Lehne (A7-0135/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *în scris*. – Administrarea și conducerea societăților comerciale este un domeniu care, deși a beneficiat de o reglementare constantă, ridică noi preocupări, mai ales în contextul actualei crize. Astfel, responsabilizarea managerilor și nu numai, mă refer aici la administratori, este absolut necesară în contextul în care ne propunem reducerea riscurilor sistemice. În cazul unor corporații activând în ramuri strategice ori având o cifră de afaceri importantă sau o cotă de piață semnificativă, problemele financiare pe care le poate avea o astfel de corporație depășesc evident simplul interes al acționarilor, intrând în zona cunoscută de „părți interesate”, adică creditorii, angajații, consumatorii, industria respectivă sau statul.

În acest context, amendamentul subsemnatului referitor la responsabilizarea membrilor consiliului de administrație al acestor corporații prin obligarea unei fracțiuni dintre membrii acestuia de a fi profesioniști vine în sprijinul reducerii riscurilor sistemice deoarece, în prezent, simpla calitate de reprezentant al acționarului nu mai este satisfăcătoare atâta vreme cât, așa cum arătăm, interesul pentru sănătatea financiară și stabilitatea anumitor corporații depășește interesul strict investițional sub forma participării la capitalul social. De asemenea, pentru a încuraja implicarea societară a acționariatului acestor corporații, în multe cazuri pasiv atunci când fracțiunea de capital deținută este prea mică, ar trebui reglementat votul electronic

Diogo Feio (PPE), *în scris*. – (PT) Administrarea și etica societară reprezintă un aspect de cea mai mare importanță, în special în circumstanțele actuale în care, din cauza încălcării unora dintre aceste principii, numeroși acționari înregistrează pierderi în investițiile lor. Bunii administratori, care manifestă responsabilitate și se comportă etic, constituie un element central al unui proces decizional echilibrat, care conduce societățile spre o mai mare competitivitate. Atunci când vorbim despre reglementarea anumitor practici etice, nu putem pierde din vedere principiul autonomiei sectorului privat și faptul că reglementarea respectivelor practici trebuie să cunoască o anumită limită.

Consider, de asemenea, că este esențial ca acționariatul să participe în mai mare măsură și să-și asume responsabilități sporite, în sensul de a garanta că piața îi recompensează pe administratorii buni și îi sancționează pe cei care respectă mai puțin criteriile etice, astfel ca practicile acestora să nu aducă atingere drepturilor acționarilor sau să afecteze negativ întreaga piață.

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) În contextul recente crize financiare, nevoia de a ține seama de aspectele deontologice legate de administrarea cu mai multă responsabilitate a societăților a devenit și mai imperioasă. Regimul de remunerare și structura de conducere, determinante în ceea ce privește remunerarea membrilor consiliilor de administrație și a directorilor executivi ai societăților cotate, trebuie să fie guvernate de principii etice și deontologice care să nu permită situații cum au fost cele care s-au produs în anii din urmă, când au fost acordate bonificații conducerii unor societăți care, la scurt timp după aceea, și-au declarat falimentul ori s-a constatat că întâmpină mari dificultăți. UE trebuie să dispună de un model productiv, social și ambiental caracterizat printr-o perspectivă pe termen lung, care să respecte interesele tuturor: societăți, acționariat și lucrători. De aceea am votat în acest fel.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris*. – (IT) Îmi exprim sprijinul pentru raportul dlui Lehne. Recentă criză financiară a ilustrat necesitatea analizării aspectelor legate de politicile de remunerare a membrilor consiliilor de administrație ale societăților. Sunt de acord cu raportorul atunci când domnia sa sugerează o metodă bazată pe măsuri ce produc obligații, concepută să evite situațiile în care componenta variabilă a remunerației (bonificația, acțiunile etc.) dau naștere unor politici investiționale excesiv de riscante, care se îndepărtează prea mult de economia reală.

În acest scop, se pare că este nevoie de măsuri legislative, care să ne permită soluționarea problemei pe care o constituie disparitatea dintre reglementările naționale privind remunerarea în cadrul societăților, în special în cazul fuziunilor transfrontaliere. Este necesar ca, mai ales atunci când este vorba de sectorul financiar, aspectele etice să ocupe un loc central; nu numai din punct de vedere moral, ci și, în primul rând, din punct de vedere social. Pentru realizarea acestui deziderat, trebuie să introducem orientări cu caracter global și uniform.

Evelyn Regner (S&D), *în scris.* – (DE) Am votat în favoarea raportului din proprie inițiativă privind chestiunile deontologice legate de administrarea societăților deoarece, înainte de toate, susțin solicitarea Parlamentului European de a încuraja numirea unui număr mai mare de femei în funcții de conducere și solicitarea adresată Comisiei Europene de a prezenta o propunere de introducere a unui sistem de ocupare a posturilor din cadrul organelor de decizie ale societăților, a posturilor din cadrul altor organe și a posturilor în general. Totodată, regret însă că amendamentul meu, care i-ar fi conferit acestuia un caracter obligatoriu, nu a fost inclus în rezoluția finală.

M-aș fi bucurat să constat că Parlamentul European formulează cereri mai ambițioase. În legătură cu politica de remunerare, aș dori, de asemenea, să scot în evidență diferențele considerabile care predomină în realitate și să subliniez că principiile statuate în directivele europene privind tratamentul și remunerarea egală a bărbaților și femeilor se cer respectate și promovate. Pledez pentru obligativitatea acestor principii fundamentale în toate statele membre și consider că ar trebui introdus un sistem punitiv care să sancționeze nerespectarea lor.

Raport: Georgios Papanikolaou (A7-0113/2010)

Alfredo Antoniozzi (PPE), *în scris.* – (IT) Am susținut raportul dlui Papanikolaou deoarece sunt conștient că consecințele crizei economice și financiare au atins și au afectat deja textura societății, în special pe tinerii europeni, expunându-i la cote alarmante de șomaj.

În consecință, cred că este de datoria instituțiilor europene să stabilească o strategie bine definită, care să pună cât mai bine în valoare programele de formare și mobilitate existente (cum sunt Comenius, Erasmus și Leonardo da Vinci), corelând totodată în mai mare măsură formarea și competențele oferite cu cerințele și nevoile pieței muncii, astfel încât tranziția necesară dintre formarea profesională și cea ocupațională să se producă fără obstacole și în condiții de siguranță sporită.

Zigmantas Balčytis (S&D), *în scris.* – (LT) Sunt de acord cu această rezoluție deoarece, atunci când configurăm politicile de astăzi, avem însemnate răspunderi față de tineri și de generațiile viitoare. Uniunea Europeană dispune de instrumente importante în ceea ce privește politicile în materie de tineret, însă acestea trebuie să fie pe deplin exploatate, comunicate și integrate. Mă îngrijorează numărul din ce în ce mai mare de șomeri tineri, tineri care sunt sub-ocupați sau ocupă locuri de muncă nesigure, în special în contextul actualei crize economice. Este deosebit de important ca tinerilor să le fie asigurată o perspectivă în cadrul strategiilor Europa 2010 și Lisabona post-2010. Sprijin, de asemenea, propunerea de a concepe măsuri adecvate destinate tinerilor în cadrul planurilor de redresare elaborate în contextul planurilor privind criza economică și financiară și o mai bună integrare a tinerilor pe piața muncii.

Mara Bizzotto (EFD), *în scris.* – (IT) Raportul, pentru care am votat pentru, cuprinde considerații și sugestii interesante referitoare la elaborarea unor politici constructive care urmăresc să inducă tinerilor din societatea de astăzi sentimentul responsabilității.

În prezent, atunci când își caută drumul către piața muncii și în societate, tinerii se confruntă cu numeroase provocări. Sunt de acord cu premiza de bază a raportului: Parlamentul ar putea fi un instrument util de implementare a strategiilor europene pentru tineret, având în vedere sorgința sa democratică și capacitatea ce decurge din aceasta de a colecta la fața locului, în statele membre, doleanțele tinerilor și de a atrage atenția Europei asupra acestora.

Așa cum am mai făcut-o și în alte luări de cuvânt, relev din nou cât de important este ca parcursul formativ să reflecte modelele comerciale locale: numai în acest fel putem ajuta tinerii de astăzi și de mâine să pătrundă mai ușor și cu mai multă satisfacție pe piața muncii. În zilele noastre, locul de muncă continuă să fie principala problemă pentru milioane de tineri din Europa, în special în timpul actualei crize economice, care a ridicat rata șomajului în rândul tinerilor la peste 20 %.

Sunt, de asemenea, întru totul de acord cu importanța pe care o acordă raportul participării tinerilor la activitățile voluntare, ca factor menit să-i ajute să se dezvolte în plan personal și colectiv.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *în scris.* – (LT) Am votat pentru acest raport deoarece pregătirea și punerea în aplicare a strategiei UE pentru tineret este foarte importantă, în special acum, când criza economică și financiară a avut un impact negativ asupra șomajului în rândul tinerilor și continuă să amenințe prosperitatea lor viitoare. Întrucât tinerii reprezintă viitorul Europei, este de datoria noastră să-i ajutăm prin aplicarea unei strategii pentru tineret pregătită în mod corespunzător. În consecință, înainte de toate, statele membre trebuie să garanteze dreptul tuturor copiilor și tinerilor la educația publică, oferind tuturor aceleași oportunități

educative, indiferent de originea lor socială și situația financiară. Aș dori să atrag atenția asupra faptului că, așa cum prevede noua strategie Europa 2020, este necesar să fie luate, cât mai curând posibil, măsuri în vederea reducerii numărului de elevi care abandonează școala fără a obține diplome. Numai prin crearea unor condiții de învățământ mai flexibile pentru toți tinerii, garantându-le tuturor dreptul la învățatură și studiu, vom putea oferi tinerilor oportunități în ceea ce privește pătrunderea pe piața muncii. Aș dori, de asemenea, să subliniez că este necesară elaborarea unor orientări politice specifice în vederea implementării politicii în materie de ocupare a forței de muncă și a combaterii șomajului. Este foarte important să stimulăm antreprenoriatul în rândul tinerilor, oferindu-le condiții mai flexibile pentru a beneficia de microcredite și facilități de microfinanțare.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris. – (PT)* Criza financiară a avut un impact imens asupra vieții tinerilor. În consecință, salut noua strategie pentru tineret, care include bunăstarea generațiilor viitoare în agenda politică. Întrucât triumful cunoașterii este un element-cheie al dezvoltării și creării de locuri de muncă, aș sublinia importanța pe care o prezintă punerea la dispoziția tinerilor a mai multor oportunități în materie de educație și obținerea unui loc de muncă printr-o interacțiune mai strânsă între educație, cercetare și inovare. Deputații în Parlamentul European joacă un rol de prim rang în promovarea politicilor europene pentru tineret în statele membre. V-aș atrage atenția asupra problemei abandonului școlar și necesitatea majorării procentului de tineri care absolvă învățământul obligatoriu.

Parlamentul European joacă, de asemenea, un rol esențial în ceea ce privește conceperea, punerea în aplicare, monitorizarea și evaluarea strategiei pentru tineret. Este de maximă importanță ca programele și fondurile Uniunii să reflecte ambițiile pe care le nutrește Europa în ceea ce-i privește pe tineri și ca, din perspectiva strategiei UE pentru tineret, politicile, programele și acțiunile acestora să fie coordonate.

Nessa Childers (S&D), *în scris. –* Am votat pentru, deoarece, chiar dacă strategia UE pentru tineret este, prin natura sa, un document integrator și de largă cuprindere, este esențial să reafirmăm că orice strategie nouă trebuie să așeze educația în centrul ambițiilor și politicii sale. În trecut, o astfel de politică în materie de educație ar fi pus, în mod îndreptățit, accentul pe necesitatea ca toți elevii din UE să termine învățământul primar și secundar. Din fericire, am ajuns în punctul în care ne putem permite să ne ațintim atenția asupra unor obiective mai ambițioase. În ultimele aproximativ două decenii, au fost puse la încercare numeroase inițiative urmărind să-i determine pe aceia care, provenind din grupurile demografice ce nu manifestă, în mod tradițional, înclinații către studiile universitare să frecventeze în număr mai mare instituțiile de învățământ de gradul III. Unele dintre aceste inițiative au avut mai mult succes decât altele, dar, în general, grupul social care alcătuiește majoritatea covârșitoare a studenților rămâne același. Nu putem accepta ca această situație să continue. Dacă vrem să soluționăm cu adevărat sărăcia care rămâne, dar trece adesea neobservată în UE, trebuie instituit un sistem eficace prin intermediul căruia păturile sociale cu mai puține propensiuni să ajungă să fie cu adevărat reprezentate în învățământul de gradul III.

Carlos Coelho (PPE), *în scris. – (PT)* Sprijin raportul dlui Papanikolaou privind „O strategie a UE pentru tineret – investiție și mobilizare”. Sunt de acord cu apelul adresat statelor membre de a aplica pe deplin prevederile Tratatului de la Lisabona în domeniul politicii pentru tineret, cum ar fi încurajarea tinerilor să participe la viața democratică, acordarea unei atenții speciale tinerilor sportivi și sportive, precum și punerea în aplicare a Cartei drepturilor fundamentale.

Aș sublinia rolul important al programelor Comenius, Erasmus și Leonardo da Vinci în dezvoltarea politicilor europene în materie de educație și formare profesională. Îndemn Comisia să acorde prioritate unor instrumente menite să îmbunătățească calificările tinerilor și oportunitățile ocupaționale, precum și, în special, să dezvolte programul „Erasmus – primul loc de muncă”. Sunt de acord cu combaterea consumului de droguri, alcool și tutun, precum și a altor tipuri de dependență, inclusiv jocurile de noroc.

Aș sublinia rolul pe care îl are informarea tinerilor cu privire la aspectele educației sexuale în ceea ce privește protecția propriei sănătăți. Aș dori să subliniez importanța activităților de voluntariat și, așa cum a argumentat dintotdeauna Mișcarea Tineretului Social–Democrat Portughez, investirea tinerilor cu responsabilități centrale în ceea ce privește elaborarea și punerea în aplicare a politicilor pentru tineret la nivel european, național și regional.

Mário David (PPE), *în scris. – (PT)* Investițiile în politicile pentru tineret sunt esențiale pentru viitorul societăților europene, în special într-o vreme în care numărul tinerilor în ansamblul populației continuă să scadă. Am salutat primirea „strategiei UE pentru tineret”, în cadrul căreia au fost colectate, pentru prima dată, informații cu privire la situația tinerilor din Europa, precum și cele trei priorități pentru tineret stabilite de Comisie.

Crearea mai multor oportunități pentru tineret în ceea ce privește educația și ocuparea unui loc de muncă, îmbunătățirea accesului și deplina participare a tinerilor în societate constituie obiective fundamentale ale unei politici europene pentru tineret eficace, în măsură să contribuie la dezvoltarea unei mentalități europene. Cu toate acestea, existența unor definiții diferite a „tineretului” în diverse state membre, precum și faptul că politica pentru tineret este acoperită de principiul subsidiarității pun în lumină dificultățile pe care le implică punerea în aplicare efectivă a instrumentelor politicii pentru tineret. Pentru a produce rezultate concrete, cum este consolidarea urgentă a metodei deschise de coordonare, o cooperare europeană reînnoită în ceea ce privește tineretul reclamă din partea guvernelor statelor membre o dorință puternică și multă dedicație.

Edite Estrela (S&D), în scris. – (PT) Am votat pentru raportul privind „O strategie a UE pentru tineret – investiție și mobilizare”. Criza financiară instituie, cel puțin pe termen scurt, o ipotecă asupra viitorului profesional a milioane de tineri de pe tot cuprinsul Uniunii Europene, în principal din cauza dificultăților tot mai mari de a pătrunde pe piața muncii. Trebuie să asigurăm urgent faptul că măsurile luate în materie de formare instituie o mai bună concordanță între competențe și cerințele pieței muncii, promovând astfel autonomia și independența economică a tinerilor; în caz contrar, ne expunem riscului de a irosi talentul celor tineri.

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) Într-un moment în care Europa se zbate în cea mai mare și mai gravă criză economică și financiară din ultimele decenii, este esențial ca strategia europeană pentru tineret despre care discutăm acum să se axeze asupra problemelor pe care le-a generat aceasta și care îi afectează în special pe tineri. Dintre acestea, am sublinia rata înaltă a șomajului în rândul tinerilor, dificultatea de a pătrunde pe piața muncii, remunerația redusă, caracterul inadecvat al educației formale obținute în școli și universități în raport cu cerințele vieții profesionale, precum și dificultatea de a reconcilia debutul în activitatea lucrativă, niciodată lipsit de greutate, cu viața de familie.

Acestea sunt preocupări ce nu trebuie să lipsească din nicio strategie europeană pentru tineret. De asemenea, trebuie căutate politici și strategii care să le permită europenilor să se adapteze mai bine și mai rapid la provocările secolului al XXI-lea, în special într-o situație de criză. Aș dori să subliniez în special importanța măsurilor care conferă educației relevanța cuvenită, a acelor care urmăresc dobândirea unor noi competențe și a acelor care stimulează creativitatea și antreprenoriatul. În sfârșit, cred că, pentru a realiza cu succes obiectivele propuse, este necesar să consolidăm coordonarea dintre diferiții actori implicați în desfășurarea strategiei pentru tineret.

José Manuel Fernandes (PPE), în scris. – (PT) Angajarea în beneficiul tineretului presupune un sistem de învățământ de bună calitate, care conferă prioritate absolută problemelor legate de abandonul școlar și de analfabetism și care sprijină accesul nediferențiat al tuturor tinerilor la o educație și formare de înaltă calitate la toate nivelurile. Pledăm, de asemenea, pentru promovarea oportunităților în materie de învățare de-a lungul vieții. Având în vedere rata ridicată a șomajului la care sunt expuși tinerii europeni și întrucât șomajul este mai probabil în rândul tinerilor mai puțin calificați, este esențial ca aceștia să primească cea mai bună formare, care să le asigure accesul și menținerea pe termen lung pe piața muncii. Primul loc de muncă este foarte important. De aceea, am propus schema „Erasmus – primul loc de muncă”, care a fost aprobată; așteptăm ca Comisia să dea curs acestei propuneri. UE trebuie să informeze, să dezvolte și să aplice mai bine instrumentele pe care le are deja la dispoziție. Tinerii trebuie să fie chemați să participe în mai mare măsură, nu în ultimul rând la edificarea societății axate pe reciclare, și să se implice în obiectivul combaterii schimbărilor climatice la care, de fapt, au contribuit deja cu generozitate.

João Ferreira (GUE/NGL), în scris. – (PT) Suntem încredințați că acest raport adoptă un punct de vedere corect în abordarea problematicii tineretului, considerând-o cu toate implicațiile sale din mai multe sectoare ale societății. Procedând astfel, raportul identifică probleme specifice în mai multe domenii: educație și formare profesională, ocuparea unui loc de muncă, sănătatea, bunăstarea și mediul, cultura și altele. Printre aceste probleme se numără, alături de altele: abandonul școlar, locurile de muncă nesigure și precare, stagii în mediu profesional neplătite, migrarea talentelor, degradarea mediului, dependența de droguri și excluderea socială.

Deși raportorul prezintă unele propuneri pentru soluționarea acestor probleme care ni se par satisfăcătoare și care merită sprijinul nostru, există și altele, în mod clar inadecvate; unele sunt chiar ambigue, iar altele merg atât de departe, încât devin contradictorii. Nu putem accepta, de exemplu, ca o strategie Europa 2020 axată, în mai mare măsură, asupra tineretului poate adopta angajările în condiții de nesiguranță sau temporare drept soluții „strategice” pentru tineri; ambele aceste concepte sunt prezente în strategia menționată mai sus, care prezintă competitivitatea ca pe o cale posibilă de ieșire din criză.

La fel ca în alte domenii, și aici este nevoie de armonizare realizată prin progres social, și nu prin coborârea tuturor la un standard de viață scăzut. Unele țări, printre care Portugalia, au inclus în constituțiile lor o largă varietate de drepturi pentru tineret; este important ca acestea să fie puse în aplicare, și nu restrânse.

Elisabetta Gardini (PPE), *în scris*. – (IT) Șomajul, angajarea pe durată determinată, stagiile. Ce perspective are tânăra generație? Ce așteptări poate avea de la viață? Cum trebuie să se simtă tinerii, forțați fiind să stea acasă și să fie întreținuți de părinți, fără a putea măcar să se gândească la formarea unei familii? Lucrând din când în când, adesea plătiți necorespunzător și îndeplinind o muncă cu mult sub nivelul pregătirii lor. Nicio perspectivă în ceea ce privește vreo pensie. Ce le rezervă viitorul?

Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, tinerii sunt aceia care poartă povara acestei crize.

Ei sunt dezamăgiți și speriați de eventualitatea rămânerii în afara pieței muncii. Este inutil să ne ascundem în spatele unor bune intenții și promisiuni. Tinerii cer fapte. Este de datoria noastră să le răspundem cum se cuvine.

Trebuie să investim; trebuie să furnizăm certitudini, să oferim oportunități. Universul muncii este în schimbare, iar noi trebuie să creăm condiții care să le permită tinerilor să fie cei dintâi care se adaptează la aceste schimbări, valorificând la maxim noile tehnologii și urmând parcursuri educaționale adecvate noilor necesități.

Trebuie să ne dublăm eforturile; trebuie să-i așezăm pe tineri în centrul politicilor noastre europene. Dacă tinerii nu au un viitor, nu există niciun viitor pentru societate în ansamblul ei.

Tunne Kelam (PPE), *în scris*. – Am votat în favoarea raportului cu privire la noua strategie pentru tineret, deoarece cred că astăzi viitorul Europei se află în mâinile tinerilor. Trebuie să luăm măsuri acum pentru a ne asigura că tinerii dispun de cea mai bună pregătire cu putință pentru viața care le stă înaintea și că sunt echipați cât mai bine pentru a putea face față provocărilor.

Îndemn statele membre să trateze cu seriozitate noua strategie pentru tineret și să pună în aplicare în mod perseverent măsurile propuse. Strategia pentru tineret trebuie să contribuie la dezvoltarea personală și profesională a fiecărei persoane tinere din Europa prin oferirea mijloacelor de a învăța acasă sau în străinătate, prin metode formale, non-formale sau informale. Strategia ar trebui totodată să mobilizeze tinerii și să accentueze activitatea acestora în cadrul societății.

Mai mult decât atât, nicio politică nu poate funcționa fără o punere în aplicare intra-sectorială. Toți actorii sectoarelor trebuie să colaboreze pentru a transforma această strategie într-un succes. În ciuda faptului că politica europeană pentru tineret se practică la nivel național, trebuie să învățăm unii de la ceilalți și să stabilim exemple. Publicarea rapoartelor naționale este un pas esențial pentru a ne apropia de tinerii noștri cetățeni, dar și pentru a putea învăța unii de la ceilalți prin intermediul celor mai bune practici sau prin posibilele provocări.

Iosif Matula (PPE), *în scris*. – Criza economică globală reprezintă doar unul dintre factorii care contribuie la modificarea comportamentului și condițiilor de viață ale tinerilor europeni, lucru care trebuie să constituie un semnal de alarmă atât pentru statele membre, cât și pentru Uniune în ansamblul său.

De o bună perioadă de timp, asistăm în Europa la fenomenul scăderii demografice, cu consecințe dramatice asupra economiilor și sistemelor de solidaritate socială. Este îngrijorător că tinerii se căsătoresc tot mai târziu și au tot mai puțini copii, la o vârstă înaintată. În același timp, nu li se asigură condiții suficiente pentru dezvoltarea competențelor și participarea activă la societate.

Educația, ocuparea unui loc de muncă, incluziunea socială și sănătatea reprezintă preocupări majore ale generațiilor tinere, dar și provocări pentru statele membre. Tocmai de aceea, am votat pentru proiectul de raport elaborat de colegul meu, domnul Papanikolaou. Am convingerea că amendamentele pe care le-am propus vor contribui semnificativ la elaborarea de politici destinate tinerilor, asigurându-le independența în luarea deciziilor, sprijinind inițiativele private ale acestora, accesul egal la educație pentru tinerii defavorizați și, mai apoi, inserția pe piața muncii.

Consider că parteneriatul cu mass-media pentru popularizarea programelor și proiectelor europene pentru tineret este un element esențial în atingerea obiectivelor noastre.

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) Strategia UE pentru tineret a devenit din ce în ce mai importantă și trebuie pusă în aplicare acum în calitate de prioritate politică a Uniunii, dat fiind faptul că tinerii reprezintă 20 % din populație. Obiectivele sunt clare și stabilite, și sunt conectate cu domeniul la fel de importante precum crearea

mai multor oportunități de ocupare a forței de muncă sau încurajarea tinerilor de a juca un rol mai activ în societate. În situația crizei financiare și economice prin care trecem acum, la care se adaugă problema îmbătrânirii populației, tinerii formează grupul cel mai vulnerabil. În acest sens, pledez în favoarea unui angajament mai puternic față de politicile pentru tineret la nivelul UE. De aceea am votat în acest fel.

Andreas Mölzer (NI), în scris. – (DE) Tinerii sunt afectați în mod special de actuala criză. Având în vedere creșterea șomajului în rândul tinerilor, este important să ameliorăm oportunitățile educaționale. În timp ce discutăm despre promovare la nivelul UE, statele membre reduc fondurile destinate universităților.

Dacă dorim cu adevărat să ajutăm tinerii, trebuie să punem capăt fenomenului „stagiului etern”. În cel mai bun caz, aceste măsuri sunt o declarație de bune intenții, însă date fiind condițiile acestei crize, abia dacă ajung să contribuie la obținerea vreunui obiectiv. În consecință, m-am abținut de la vot.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE), în scris. – (LT) Am votat în favoarea acestui document, deoarece eu însămi fac parte din aceeași tânără generație care formează viitorul Europei și mă preocupă ce fel de viitor stă în fața mea și a celor din generația mea. În prezent, șomajul este una dintre cele mai mari probleme cu care se confruntă tinerii din țara mea, Lituania, și din celelalte state membre, referindu-ne deja acum la tinerii de azi ca fiind generația pierdută a acestei epoci. O altă problemă este incompatibilitatea sistemului de învățământ cu cerințele pieței muncii. Chiar dacă suntem de acord cu comunicarea Comisiei privind strategia UE pentru tineret, teama mea este, la fel ca în cazul multor altor strategii pe care le-am adoptat, că nu va depăși niciodată stadiul unor frumoase declarații pe hârtie. Noi, cei din Parlamentul European, din alte instituții ale UE și din statele membre trebuie să înțelegem că dacă nu ne vom ocupa de tineri astăzi, este probabil ca niciuna dintre strategiile noastre să nu fie pusă vreodată în aplicare, inclusiv strategia 2020, pentru că nu va mai avea cine să le pună în aplicare. Din acest motiv, fac apel la Comisie, la celelalte instituții competente și la statele membre să ia măsurile corespunzătoare cât mai repede cu putință pentru ca această strategie să devină realitate.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), în scris. – (PL) Am votat în favoarea rezoluției Parlamentului European privind raportul nr. A7-0113/2010 referitor la „O strategie a UE pentru tineret – investiție și mobilizare” (2009/2159(INI)), deoarece este foarte important să stabilim o strategie pentru tineret. Grupul format din tineri din societatea noastră se confruntă cu multe provocări care vor trebui abordate în viitorul apropiat. Criza economică și îmbătrânirea societății sunt fără îndoială probleme importante și urgente, afectându-i în special pe aceia care vor clădi viitorul. Ceea ce se cade să facem și ceea ce trebuie să facem este să creăm șanse egale și să oferim acces nediferențiat aceluia care își vor începe viața adultă în următorii ani, precum și aceluia care devin adulți astăzi. Din păcate, există mulți oameni tineri și talentați care, din varii motive, au fost lăsați în urmă. Trebuie să le acordăm o a doua șansă. Măsuri precum cele de sprijin financiar pentru cei ce își încheie studiile universitare sunt esențiale pentru o tranziție lină spre piața muncii. Din păcate, rata șomajului este foarte ridicată în rândul tinerilor, iar inegalitățile de pe piața muncii persistă. Cu siguranță lista problemelor nu se limitează la cele menționate de mine. Din acest motiv, împărtășesc opinia raportorului conform căreia acest raport reprezintă încă un pas al unui efort continuu. Un efort care este datoria noastră. O datorie nesfârșită față de generațiile viitoare. Acestea sunt așteptările la înălțimea cărora trebuie să ne ridicăm noi astăzi, fiind exact ceea ce ar și trebui să facem.

Alfredo Pallone (PPE), în scris. – (IT) Sunt de acord cu cele exprimate de dl Papanikolaou. Elaborarea unei noi strategii a UE pentru tineret este de o importanță crucială. Obiectivul principal al noii strategii a UE pentru tineret este de a folosi mai eficient instrumentele deja existente și de a promova cunoașterea. Se poate obține un progres prin îndemnarea guvernelor să coopereze mai mult în acest sens, indiferent de deosebirile existente între politicile naționale pentru tineret.

Acesta este un factor esențial atunci când este vorba de a oferi un viitor generațiilor următoare ale cetățenilor Europei. Criza economică are un efect profund asupra tinerilor, reprezentând o amenințare la prosperitatea viitoare a acestora. Și îmbătrânirea populației va avea un impact asupra viitorului acestora. Având în vedere multiplele presiuni la care sunt supuși tinerii, datoria rezultantă de a-i susține printr-o strategie pentru tineret eficientă, faptul că politicile pentru tineret sunt supuse principiului subsidiarității și faptul că cooperarea statelor membre din acest domeniu este voluntară, este extrem de important ca noua strategie să depășească punctele slabe ale strategiilor anterioare și să ofere rezultate concrete.

Ioan Mircea Pașcu (S&D), în scris. – Formarea tinerilor este o sarcină crucială, pentru că, dacă se fac greșeli și acestea nu sunt corectate la timp, tendința va fi ca acestea să aibă consecințe asupra mai multor generații și să fie repetate, ducând astfel la continuarea degradării. Problema strategiilor noastre este că, odată elaborate, devenim obsedați cu punerea lor în aplicare, neglijând astfel necesitatea de a le reconsidera și ajusta periodic.

Strategia actuală pentru tineret, elaborată înainte de criza actuală, se confruntă deja cu numeroase provocări: cum să protejăm tinerii în fața impactului psihologic negativ al acestei crize, cum să îi pregătim pentru lumea de mâine, nu pentru cea de astăzi, cum să le asigurăm oportunități egale de educație indiferent de venituri, cum să separăm „mobilitatea” de „migrarea talentelor” și cum să creăm un echilibru între legăturile virtuale prin intermediul internetului și legăturile adevărate și spiritul de echipă prin activități colective.

Acestea sunt provocări strategice care necesită o atenție strategică din partea puterii decizionale din toate statele UE.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE), în scris. – (FR) Am votat în favoarea acestui raport deoarece obiectivul acestuia este promovarea cetățeniei active, incluziunea socială și solidaritatea tuturor tinerilor. În ceea ce privește politica pentru tineret, care este dominată de principiul subsidiarității, trebuie să încurajăm statele membre să stabilească obiectivele și agendele, să sporească cooperarea și să facă schimb de bune practici. Aceasta este o urgență, deoarece suntem conștienți că în Europa unul din patru tineri în vârstă de 15 ani nu știe să citească corect. În timp ce discutăm despre bugetul pentru 2011, mă preocupă lacunele dintre ambițiile raportului pe care abia l-am votat și reducerea de 3,4 % din suma afectată bugetului pentru „Tineretul în acțiune”. De ce să fie redus un program care urmărește exact dezvoltarea simțului civic, a solidarității și toleranței în rândul tinerilor europeni? Prin urmare, sper că strategia 2020, care este bazată pe o economie a incluziunii, inteligentă și durabilă va avea ca rezultat angajamente financiare ambițioase față de educația și formarea profesională a tinerilor, deoarece în aceste vremuri de criză sistemică, supraviețuirea UE pe termen mediu depinde de tineretul care este educat și mobilizat prin proiectul european.

Joanna Senyszyn (S&D), în scris. – (PL) Am susținut strategia UE pentru tineret cu o puternică convingere și siguranță în ceea ce privește succesul acesteia. Acesta este unul din domeniile cheie ale activității Comisiei pentru cultură și educație, în cadrul căreia activez. Este imperativă ameliorarea situației tinerilor și a șanselor lor educaționale și profesionale. În acest sens, există trei probleme cruciale.

1. Tinerii din UE, precum și cei din Polonia, utilizează cu bune rezultate programele UE precum Erasmus, Comenius și Leonardo da Vinci. Din acest motiv, este foarte important ca fondurile destinate acestor programe să crească, iar acestea să fie recunoscute ca bază a dezvoltării unei strategii a UE multianuale pentru tineret. Pe viitor, aceste programe trebuie să beneficieze de un sprijin financiar mai mare. Investițiile în educația tinerilor este cea mai bună întrebuintă cu puțință a bugetului UE. Totodată, fac un apel la ameliorarea și punere în aplicare în întregime a programului Erasmus Mundus.

2. În calitate de socialist, subliniez totodată nevoia de a crea oportunități nediferențiate pentru tineri în ceea ce privește accesul acestora la educație. Este esențial să se ofere asistență financiară celor care nu au posibilități să își încheie studiile universitare. Este, de asemenea, important ca tinerii să fie sprijiniți prin facilitarea accesului lor pe piața muncii.

3. Având în vedere intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, doresc să atrag atenția asupra obligațiilor statelor membre cu privire la punerea în aplicare a strategiei, care includ încurajarea tinerilor să participe la viața democratică, acordarea unei atenții speciale tinerilor sportivi și tinerelor sportive și transformarea Cartei drepturilor fundamentale într-un act cu putere de lege.

Czesław Adam Siekierski (PPE), în scris. – (PL) Raportul adoptat de către Parlamentul European este o analiză amănunțită a problemei multidimensionale care se referă la tineret – o problemă care uneori nu este discutată îndeajuns sau este dată la o parte. Tinerii de azi vor fi cei ce vor crea Europa viitorului; așadar, trebuie să ne asigurăm că aceștia se dezvoltă în mod corespunzător și trebuie să îi ajutăm să folosească în modul cel mai bun posibil oportunitățile pe care le oferă Uniunea. Tinerii reprezintă o formă specială de valoare adăugată – ei aduc noutate și inovare și pot transpune viziunea socială europeană în realitate, pe o bază a toleranței, diversității și egalității. Problema tinerilor capătă și mai multă amploare în contextul situației actuale – criza economică și factorii demografici din Europa.

Tinerii sunt mai vulnerabili la efectele adverse cauzate de actuala situație economică. Rata șomajului în cadrul acestui grup este aproape dublă față de procentajul total, iar, de multe ori, situația financiară a tinerilor determină abandonul școlar, fapt ce poate conduce la sărăcie și excludere.

În contextul îmbătrânirii populației, trebuie găsite instrumente prin care să îi încurajăm pe tineri să întemeieze o familie. De multe ori, aceștia amână această decizie din cauza situației lor financiare nefavorabile, a problemelor în găsirea unui loc de muncă sau a necesității de a împăca munca și viața familială. În ceea ce privește problemele de organizare și structurile de cooperare în domeniile pertinente tineretului, trebuie să fim mai clari și mai exacti. Problema tineretului este complexă și necesită implicarea multor domenii politice.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), *în scris.* – (PL) Rezoluția adoptată azi referitoare la comunicarea Comisiei „O strategie a UE pentru tineret” ne îndreaptă către direcția cea bună, pe baza unei abordări integrate a problemelor și necesităților tinerilor. Ne așteptăm ca prin luarea în considerare a intereselor tinerilor și a generațiilor viitoare în formularea strategiilor politice la toate nivelurile politice, să se asigure o rezolvare eficientă și efectivă a problemelor celor mai stringente. Spre exemplu, nivel ridicat continuu al șomajului în cadrul acestui grup social indică o lipsă a soluțiilor structurale, precum erori ale sistemelor educaționale care instruiesc tinerii prin izolarea față de cerințele pieței muncii.

Trebuie să încurajăm tinerii să fie activi în societatea civilă, să fie activi din punct de vedere politic și să-i încurajăm spre activități antreprenoriale. Trebuie să creăm condițiile necesare pentru ca aceștia să fie creativi în domeniul culturii și să le trezim interesul în artă, științe și noile tehnologii. Pe de altă parte, trebuie să asigurăm protecția tinerilor față de discriminare și să facem campanii de promovare a ideilor ecologice, dar, în același timp, să nu uităm combaterea abuzului de droguri sau a altor dependențe în fața cărora tinerii sunt în special vulnerabili. Din acest motiv, azi am susținut cu mândrie rezoluția elaborată de dl Papanikolaou.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *în scris.* – (RO) Cei 96 milioane de tineri europeni cu vârsta între 15 și 29 ani reprezintă aproximativ 20 % din populația Uniunii. Datorită crizei economice, rata șomajului în rândul tinerilor a ajuns la 20 % la începutul anului, iar rata abandonului școlar la 17 %, acest fenomen afectând în principal tinerii din mediul rural. De asemenea, tinerii sunt tot mai mult expuși contractelor de muncă cu caracter temporar, reducând astfel șansa acestora de a avea o stabilitate financiară și a-și achiziționa o locuință. Tinerii reprezintă viitorul și ar trebui să îi implicăm mai mult în procesul de adoptare a deciziilor la nivel european. Ei sunt cei care ar trebui să proiecteze și să acționeze, alături de noi, pentru dezvoltarea societății în care trăim. Solicit Comisiei și statelor membre să adopte urgent o strategie și măsuri concrete pentru o mai bună implicare a tinerilor în societate. Aceste măsuri ar trebui să vizeze accesul nediscriminatoriu la educație pentru dobândirea competențelor necesare găsirii unui loc de muncă care să le asigure un trai decent, asigurarea de servicii accesibile pentru îngrijirea copilului pentru a putea reconcilia viața de familie cu viața profesională și sprijin pentru încadrarea tinerilor pe piața forței de muncă și pentru asigurarea de locuințe sociale pentru tineri.

Viktor Uspaskich (ALDE), *în scris.* – (LT) Criza economică mondială a fost o lovitură dureroasă pentru noi toți. Faptul cel mai trist este că cea mai puternică lovitură au resimțit-o cei de care depinde viitorul nostru. Tsunami-ul financiar al ultimilor ani a cauzat șomajul sau slaba angajare în rândul tinerilor. În baza acestui raport, rata șomajului în rândul tinerilor din majoritatea statelor membre aproape s-a dublat față de populația angajată. Acum avem șansa de a transforma această criză într-o oportunitate. Datorăm acest lucru generației viitoare de europeni.

Este important pentru țara mea, Lituania, alături de majoritatea vecinilor săi, să punem capăt migrației talentelor din rândul lucrătorilor. Așa cum sugerează titlul raportului, putem obține acest lucru prin investiții și prin oferirea oportunităților. Educația și ocuparea forței de muncă sunt domeniile principale dintr-o perspectivă a investițiilor. Trebuie să facilităm o tranziție mai lină între educație și piața muncii. Totuși, efectul acestei investiții esențiale va fi limitat dacă nu vom oferi oportunități tinerilor noștri. Trebuie să încurajăm tinerii să devină cetățeni mai activi atât în plan social, cât și în plan politic. În Europa de Est, prezența la vot în rândul tinerilor este foarte scăzută. Prin urmare, trebuie să revigorăm interesul acestora față de procesul politic.

Societatea civilă și organizațiile neguvernamentale corespunzătoare pot sprijini interesele UE, spre exemplu proiectul „Votul meu”, care a utilizat tehnologiile inovatoare ale internetului, contribuind la conștiința politică a tinerilor. În plus, trebuie să pornim un dialog constructiv cu tinerii și cu tinerele generații din Europa, departe de păienjenii birocratic și jargonul tehnic.

Derek Vaughan (S&D), *în scris.* – Am sprijinit raportul cu privire la o strategie a Europei pentru tineret, deoarece cred că se va dovedi vital în ocuparea forței muncă a tinerilor cu normă întreagă pe parcursul următorilor ani. Având în vedere cele 5,5 milioane de europeni sub vârsta de 25 de ani care nu lucrează, este clar că este necesară o strategie eficientă pentru a combate problema.

Problema șomajului în rândul tinerilor nu se datorează crizei economice; angajatorii caută persoane cu experiență profesională. Sunt perfect de acord cu sugestia conform căreia studiile superioare ar trebui să fie conectate în mod mai eficient la piața muncii. Cooperarea dintre statele membre este un element cheie în abordarea problemelor privitoare la șomajul în rândul tinerilor, fapt ce poate genera atât costuri sociale, cât și economice.

Recomandare pentru a doua lectură: Astrid Lulling (A7-0146/2010)

Sophie Auconie (PPE), *în scris*. – (FR) A fost important să consolidăm protecția femeilor care desfășoară activități independente. Raportul dnei Lulling referitor la egalitatea de tratament între bărbații și femeile care desfășoară o activitate independentă este un pas în această direcție. Față de situația anterioară, acesta prevede dreptul la concediu de maternitate de 14 săptămâni și asigurare de sănătate pentru soții/soțiile colaboratoare. Încă o dată, Parlamentul European garantează protecția femeilor în activitatea pe care o desfășoară. Am votat pentru acest raport întrucât propune o viziune pe care o împărtășesc.

Regina Bastos (PPE), *în scris*. – (PT) Având în vedere necesitatea de a abroga Directiva 86/613/CEE privind aplicarea principiului egalității de tratament între bărbații și femeile care desfășoară o activitate independentă, modificarea propusă reprezintă o evoluție importantă, inclusiv pentru situația soților/soțiilor lucrătorilor independenți.

În ceea ce privește protecția socială, se propune ca, acolo unde există deja un sistem de protecție socială pentru lucrătorii independenți, statele membre să adopte măsurile necesare pentru ca soții/soțiile să poată beneficia de asigurarea socială în conformitate cu legislația națională. Deși protecția socială a soților/soțiilor nu este obligatorie, propunerea constituie o evoluție importantă, dat fiind faptul că în multe state membre soții nu beneficiază de nicio formă de protecție socială, nici obligatorie, nici voluntară.

În cele din urmă, prezenta propunere cuprinde dispoziții legate de protecția maternității, deși nu prevede pentru soțiile colaboratoare ale lucrătorilor independenți concedii de maternitate egale ca durată cu cele de care beneficiază lucrătoarele salariate. Cu toate acestea, este prevăzut dreptul la o indemnizație adecvată care să le permită să-și întrerupă activitatea pentru cel puțin 14 săptămâni și/sau să solicite un serviciu de înlocuire temporară. Din motivele prezentate mai sus, am votat în favoarea acestei propuneri.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *în scris*. – (LT) Investițiile în capitalul uman și în infrastructura socială sunt esențiale pentru depășirea recesiunii economice, pentru că astfel sunt create condițiile pentru ca atât bărbații, cât și femeile să poată exploata toate oportunitățile care le sunt oferite. Uniunea Europeană s-a apropiat de obiectivul Strategiei de la Lisabona de a atinge până în 2010 o rată de ocupare a femeilor de 60 %, aceasta fiind însă foarte inegal distribuită în statele membre. Prin urmare, Comisia și statele membre trebuie să adopte măsuri eficiente pentru a pune în aplicare cât mai curând directiva privind aplicarea principiului egalității de tratament între bărbații și femeile care desfășoară activități independente. Problema protecției maternității pentru femeile care desfășoară activități independente și pentru soțiile/soții colaboratori sau partenerii recunoscuți este foarte importantă. Trebuie să li se recunoască dreptul la o indemnizație care să le permită să-și întrerupă activitatea pentru o perioadă suficientă pentru buna desfășurare a unei sarcini normale și restabilirea fizică după o naștere normală, iar valoarea indemnizației de maternitate acordată femeilor trebuie să fie adecvată. Prin urmare, sunt în special de acord cu avizul raportoarei referitor la propunerile făcute la această a doua lectură a directivei. În plus, în cadrul consultărilor Comisiei referitoare la noua strategie 2020, problema egalității de gen nu este tratată cu suficientă atenție. Trebuie să consolidăm și să integrăm în noua strategie problemele legate de dimensiunea egalității de gen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris*. – (PT) Salut adoptarea acestei directive care stabilește în statele membre un cadru de aplicare a principiului egalității de tratament între bărbații și femeile care desfășoară activități independente sau care contribuie la desfășurarea unei astfel de activități. Participarea redusă a femeilor la activitățile independente reprezintă o inegalitate în măsura în care, comparativ cu bărbații, responsabilitățile de familie par să aibă un impact negativ asupra spiritului antreprenorial al femeilor. În ceea ce privește soții/soțiile colaboratoare, lipsa asigurării sociale și nerecunoașterea contribuției lor la activitățile întreprinderii familiale oferă un avantaj competitiv incorect anumitor întreprinderi; prin urmare această inițiativă ar garanta condiții egale în Europa. Este esențial să se adopte măsurile necesare pentru a elimina disparitățile de gen din mediul antreprenorial, în scopul de a reconcilia mai eficient viața privată și cea profesională. Îndemn statele membre să asigure o egalitate deplină și efectivă între femei și bărbați în viața profesională, în scopul de a promova inițiativele antreprenoriale în rândul femeilor.

Carlos Coelho (PPE), *în scris*. – (PT) Directiva din decembrie 1986 s-a dovedit a fi ineficientă și, potrivit rapoartelor de punere în aplicare, a avut rezultate foarte nesatisfăcătoare. De aceea este esențial să se consolideze protecția maternității pentru femeile care desfășoară activități independente și să se asigure un tratament egal pentru femeile care lucrează în mod independent, inclusiv pentru soțiile/soții colaboratori.

În Europa, 16 % din populația activă desfășoară activități independente, femeile reprezentând doar o treime din acest procent. Această cifră este fără îndoială rezultatul nenumăratelor obstacole cu care se confruntă femeile de afaceri, nu în ultimul rând în ceea ce privește încercările lor de a împăca viața de familie cu cea

profesională. Directiva din 1986 nu a realizat însă aceste obiective, prezenta propunere nefiind nici ea foarte ambițioasă.

Este regretabil că potențialul acestei directive a fost limitat de nevoia de a ajunge la un compromis politic cu Consiliul. Cu toate acestea, poate fi considerată ca un pas în direcția ameliorării actualei situații din domeniul protecției sociale acordate lucrătorilor independenți și a soților/soțiilor colaboratoare. Au fost create norme minime în conformitate cu care, pentru prima dată, va fi recunoscut la nivelul Uniunii dreptul la indemnizație de maternitate, prin care se va permite întreruperea lucrului pentru cel puțin 14 săptămâni.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic și Alf Svensson (PPE), în scris. – (SV) Delegația suedeză din cadrul Grupului Partidului Popular European (Creștin Democrat) a votat ieri (18 mai 2010) împotriva recomandării pentru a doua lectură referitoare la poziția comună a Consiliului în primă lectură în vederea adoptării unei directive a Parlamentului European și a Consiliului privind aplicarea principiului egalității de tratament între femeile și bărbații care desfășoară activități independente și de abrogare a Directivei 86/613/CEE (A7-0146/2010). Este esențial ca statele membre să coopereze pentru a asigura un tratament egal pentru bărbați și femei, astfel încât numărul femeilor care desfășoară activități independente să crească. Pe de altă parte, nu considerăm că deciziile legate de politica privind egalitatea de gen, care au un impact amplu asupra finanțelor publice din statele membre, țin de competența UE. Statele membre trebuie să aibă posibilitatea de a decide singure. În plus, nu considerăm că femeile și bărbații se bucură de un tratament egal în condițiile în care doar femeilor care desfășoară activități independente (nu și bărbaților) li se garantează indemnizații și concediu parental atunci când devin părinți. În cele din urmă, dorim să subliniem faptul că realizarea unei mai mari egalități este una dintre provocările majore ale UE, Suedia putând fi un exemplu în acest sens pentru alte state membre ale Uniunii. În actuala criză economică, este vital ca cei care desfășoară activități independente să fie sprijiniți și încurajați.

Corina Crețu (S&D), în scris. – Au trecut mai bine de doi ani de la dezbaterile raportului privind situația femeilor din mediul rural, când pledam pentru actualizări necesare ale legislației protecției sociale. Acum, Consiliul ne propune o nouă formă a directivei, dar și restrângerea domeniului de aplicare doar la agricultură. Cred că nu există rațiuni pentru această limitare. Situația femeilor din mediul rural este foarte grea, mai ales în noile state membre, și trebuie să facă obiectul unei preocupări constante și aplicate. Dar nu putem omite, când vorbim despre activități independente, persoanele ce desfășoară activități lucrative în artizanat și meșteșuguri, în IMM-uri și în sfera profesiilor liberale.

De asemenea, consider că trebuie evitate acele dispoziții propuse de Consiliu ce ar putea permite statelor membre să limiteze accesul la sistemele de protecție socială. Respectând principiile proporționalității și subsidiarității, directiva, în forma modificată de Parlament, asigură cadrul favorabil necesar atenuării disparităților dintre femei și bărbați care desfășoară activități independente. În acest sens, cred că sunt esențiale, pe de o parte, protecția maternității, prin dreptul la concediu pentru minim 14 săptămâni și la alocația de maternitate, iar pe de alta parte, dreptul de a constitui juridic societăți între soți sau parteneri de viață.

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) Ca apărător fervent al drepturilor omului și al principiului egalității, nu voi submina inițiative menite să protejeze drepturile femeilor pe piața muncii, cum este cazul acestui raport al dragei mele colege, dna Lulling. După cum am spus deja, „bărbații și femeile trebuie tratați în mod egal, acordându-le aceleași drepturi, însă luând în considerare nevoile lor respective. În cazul femeilor, acest lucru este cu atât mai pertinent în domenii precum sprijinul pentru maternitate, reconcilierea vieții de familie cu cea profesională...”

De aceea salut faptul că regăsesc în acest raport, printre altele, preocuparea pentru protecția maternității în cazul lucrătoarelor care desfășoară activități independente. Cu toate acestea, sunt în egală măsură un apărător fervent al principiului subsidiarității și consider că multe dintre subiectele dezbătute trebuie să rămână sub jurisdicția statelor membre.

José Manuel Fernandes (PPE), în scris. – (PT) Salut eforturile depuse de Parlamentul European pentru a consolida mecanismele de justiție socială și egalitate de gen din Uniunea Europeană. Pe lângă faptul că este un principiu incontestabil al lumii civilizate și, nu în ultimul rând, al unei Europe care se consideră dezvoltată din punct de vedere cultural și social, garantarea tratamentului egal al femeilor și bărbaților care desfășoară activități independente, în special în ceea ce privește accesul la mecanismele de protecție socială și mai ales la cele legate de maternitate, devine o problemă tot mai stringentă și mai acută în această lungă perioadă de criză economică și socială profundă. Doresc să subliniez preocuparea noastră legată de nevoia de a elimina diferențele de tratament dintre diferitele domenii de activitate, având în vedere binecunoscutele evoluții la nivelul organizării și al instrumentelor și mecanismelor de lucru sau producție. Aceleași criterii trebuie

aplicate pentru toți lucrătorii pentru accesarea sistemelor de protecție socială, în special în ceea ce privește contribuțiile și beneficiile. Doresc să subliniez, de asemenea, că prezenta recomandare va consolida cu siguranță stimulentele acordate întreprinderilor dezvoltate de femei. O participare mai puternică și mai incluzivă a femeilor va fi foarte benefică pentru economia europeană, care va trebui să parcurgă multe transformări.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Fiind foarte sensibilă la aspectele legate de egalitatea de gen și în general de egalitate, inclusiv de egalitatea drepturilor sociale, salut adoptarea acestui raport. Mi se pare într-adevăr fundamental ca statele membre să garanteze accesul la protecție socială pentru femeile care desfășoară activități independente și soții/soțiile colaboratoare și ca această protecție să fie egală cu cea de care beneficiază femeile salariate. Este o măsură menită să încurajeze activitatea antreprenorială a femeilor din Europa, care este încă mult prea ezitantă și, mai ales, este o măsură care le permite acestor femei să beneficieze de concediul de maternitate în mod similar cu femeile care desfășoară o altfel de activitate. Concediul de maternitate trebuie garantat în toate statele membre pentru toate femeile, indiferent de activitatea pe care o desfășoară. Având în vedere că în acest domeniu se aplică principiul subsidiarității, să sperăm că statele membre vor lua măsurile necesare pentru a se asigura că atât bărbații, cât și femeile au toate condițiile pentru a găsi cât mai repede și mai ușor un echilibru între viața de familie și cea profesională.

Livia Járóka (PPE), *în scris.* – (HU) Doresc să o felicit pe colega mea, dna Astrid Lulling, pentru sprijinul de care s-a bucurat raportul său, care reprezintă un pas important către rezolvarea unei probleme care trenează de extrem de mult timp. Directiva din 1986 a Consiliului nu a putut aborda în mod satisfăcător situația soților/soțiilor și a partenerilor de viață a lucrătorilor independenți, care contribuie la activitățile și câștigurile întreprinderii fără a avea însă statutul de angajat sau partener de afaceri. Așadar, legislația menționată mai sus trebuia abrogată pentru a permite introducerea unei noi directive care să recunoască activitatea soților/soțiilor colaboratoare, echivalând statutul acestora cu cel al lucrătorilor independenți în ceea ce privește securitatea socială.

O realizare importantă a raportoarei și a Parlamentului European este și faptul că, față de recomandarea inițială a Consiliului, domeniul de aplicare nu mai este limitat doar la activitățile independente lucrative din sectorul agricol, grupul țintă fiind activ și în întreprinderi mici și mijlocii sau de pildă în comerțul cu amănuntul, unde reprezintă majoritatea. Deși Consiliul nu a acceptat mai multe recomandări importante făcute de raportoare și Parlament, lăsând la latitudinea statelor membre introducerea dispoziției privind protecția socială egală pentru soți/soții și parteneri de viață și permițând statelor membre să mențină dispozițiile restrictive legate de anumite sisteme sau niveluri de protecție socială, proiectul de directivă per ansamblu reprezintă totuși o evoluție importantă.

Barbara Matera (PPE), *în scris.* – (IT) Salut aprobarea propunerii de directivă privind aplicarea principiului egalității de tratament între bărbații și femeile care desfășoară activități independente. Parlamentul European își exprimă, în sfârșit, poziția referitoare la acest principiu plin de un puternic simbolism al progresului social și economic!

Respectând prerogativele de stat, consider că, pe lângă formularea unui standard minim de protecție pentru mamele desfășurând activități independente și pentru soțiile/soții colaboratori și partenerii de viață recunoscuți, este necesar ca gradul de protecție acordat acestora să fie echivalent cu cel de care beneficiază mamele care sunt angajate.

Să sperăm că enunțarea acestor drepturi va fi urmată și de respectarea în fapt a acestora și că statele se vor angaja să introducă măsurile adecvate, în special pentru a proteja pe timpul sarcinii și al maternității femeile care desfășoară activități independente și soții colaboratori. Trebuie să combatem orice formă de discriminare la locul de muncă pentru a sprijini în egală măsură emanciparea femeilor și a bărbaților.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Propunerea Comisiei urmărește să asigure un tratament egal pentru bărbații și femeile care desfășoară activități independente. Având în vedere că drepturile fundamentale la egalitate și protecție socială sunt deja protejate și că amendamentele propuse la textul original se îndreaptă în direcția unei ameliorări generale în ceea ce privește protecția soților/soțiilor lucrătorilor desfășurând activități independente, în special în ceea ce privește indemnizația de maternitate acordată femeilor desfășurând activități independente și a soților/soțiilor sau a partenerilor recunoscuți ai lucrătorilor independenți, consider că adoptarea acestui text reprezintă un pas pozitiv în direcția alinierii la actuala legislație europeană privind lucrătorii salariați. Astfel se explică votul meu.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *în scris.* – (LT) Am votat în favoarea acestui raport nu doar pentru că este foarte important și va afecta probabil milioane de cetățeni UE. Cunosco mulți artiști, avocați și alte categorii

care desfășoară activități independente și știu că foarte adesea sunt sprijiniți de membrii familiilor lor, de obicei de soții sau copii. Faptul că acum vor avea dreptul la protecție socială le va ameliora fără îndoială statutul material, moralul și îi va stimula să lucreze. Este un lucru deosebit de important pentru Lituania, pentru că într-o perioadă în care statele baltice au fost puternic lovite de criză, statutul material al multor familii este la limita sărăciei.

Nu mai putem privi de pe margine cum femeile sau bărbații care au familii și desfășoară activități independente suferă din cauza nedreptății sociale. Adoptarea acestui raport transmite un semnal clar guvernelor statelor membre UE, care sunt îndemnate să sprijine soții/soțiile persoanelor care desfășoară activități independente, să le garanteze dreptul la pensie, concedii plătite, concediu de maternitate sau paternitate și să îi ajute să se reintegreze pe piața muncii.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris*. – (IT) Doresc să-mi exprim sprijinul pentru raportul dnei Lulling. Propunerea este necesară din cauza diferențelor majore care există încă între femei și bărbați în sectorul activităților independente și care riscă să se amplifice. Propunerea vizează și asigurarea protecției sociale pentru soții/soțiile colaboratoare, care adesea contribuie în mod semnificativ la activitățile lucrătorilor independenți, fiind însă total lipsiți de orice formă de protecție în multe state membre.

Propunerea, care are ca scop promovarea accesului femeilor la piața muncii și contribuie la lupta împotriva muncii nedeclarate, introduce trei schimbări majore în actuala legislație comunitară: definiția „soților colaboratori” este modificată și include cuplurile care nu sunt căsătorite, dar sunt recunoscute de legislația națională; femeilor care desfășoară activități independente și soților colaboratori li se acordă dreptul de a beneficia, la cerere, de concediu de maternitate plătit pentru o perioadă de cel puțin 14 săptămâni. De asemenea, soțul/soția colaboratoare poate accesa, la cerere, un sistem de protecție socială.

Rovana Plumb (S&D), *în scris*. – Am votat acest raport deoarece am considerat că adoptarea directivei este de importanță majoră la nivelul Uniunii Europene, având în vedere perioada de criză economică și financiară pe care o traversăm. Ținând seama că, în majoritatea statelor membre, soții/soțiile colaboratoare nu beneficiază de securitatea socială a soțului/soției, am susținut ca, în cazul în care un stat membru obligă lucrătorii independenți să adere la un sistem de securitate socială, acesta să fie obligatoriu și pentru soții și partenerii de viață colaboratori.

Este regretabilă poziția Consiliului de a nu accepta ca afilierea soților/soțiilor și a partenerilor de viață, colaboratori ai lucrătorilor independenți la sistemele de protecție socială să fie obligatorie, acolo unde acest statut le este recunoscut prin dreptul intern. Având în vedere că marea majoritate nu se afiliază, se ignoră astfel beneficiile sistemelor de securitate socială care acoperă cazurile de boală, invaliditate și bătrânețe.

Ca raportor alternativ în numele Grupului S&D, am susținut ca lucrătoarele independente, soțiile și partenerii de viață care decid să aibă copii să beneficieze de protecție socială și concedii plătite și nu să li se taie din indemnizația pentru creșterea copilului, așa cum face Guvernul României.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris*. – Sunt foarte fericit că Parlamentul European a adoptat astăzi în a doua lectură poziția sa referitoare la Directiva Parlamentului European și a Consiliului privind aplicarea principiului egalității de tratament între bărbații și femeile care desfășoară activități independente și de abrogare a Directivei 86/613/CEE.

Femeile joacă un rol esențial în susținerea întreprinderilor independente în calitate de proprietare și soții colaboratoare sau parteneri de viață. Salut ca parte importantă din legislația UE decizia Parlamentului privind aplicarea principiului egalității de tratament pentru bărbații și femeile care desfășoară activități independente și pentru soții/soțiile acestora.

Marina Yannakoudakis (ECR), *în scris*. – Grupul ECR este un susținător puternic al eforturilor de a elimina diferențele de gen care există în cazul lucrătorilor independenți și al partenerilor lor. Susținem obiectivul raportului, pentru că ne dorim ca toate țările UE să acorde sprijin și protecție socială lucrătorilor independenți. Cu toate acestea, nu suntem de acord ca această legislație să fie făcută la nivelul UE. Grupul ECR a apărut întotdeauna principiul subsidiarității și are convingerea că statele membre trebuie să joace rolul principal în crearea și aplicarea legislației privind ocuparea forței de muncă și politica socială. Din aceste motive, Grupul ECR s-a abținut în cazul amendamentelor 1-17.

Raport: Toine Manders (A7-0122/2010)

Roberta Angelilli (PPE), *în scris. – (IT)* Astăzi, Parlamentul a reiterat necesitatea de a obține un nivel înalt de protecție a consumatorilor în întreaga UE și importanța armonizării normelor referitoare la etichetarea produselor textile, aceasta devenind obligatorie pentru toate articolele de îmbrăcăminte comercializate în Europa. Punerea în aplicare a unui viitor regulament referitor la denumirile fibrelor textile, precum și informațiile de pe etichete referitoare la materiale vor simplifica actualul cadru de reglementare, care va deveni transparent, clar și avantajos pentru consumatori și întreprinderile mici și mijlocii.

Pe baza etichetelor, consumatorii vor putea alege în cunoștință de cauză ce produs cumpără, inclusiv ținând cont de considerații etice, cum ar fi sănătatea, considerații legate de impactul asupra mediului, drepturile omului și de condițiile și salariile lucrătorilor angajați în fabricarea produselor textile. În același timp, întreprinderile mici și mijlocii și în general industria textilă vor putea proteja calitatea, designul și originalitatea produselor lor, ceea ce le va spori competitivitatea nu doar pe piața europeană, ci și pe plan mondial. Marcajul „made in” le va permite consumatorilor să obțină informații suplimentare despre caracteristicile produselor și în același timp va contribui la consolidarea economiei prin dezvoltarea de noi produse pentru multe sectoare, promovarea ocupării forței de muncă și lupta împotriva contrafacerii în ceea ce privește produsele provenind din țările terțe.

Sophie Auconie (PPE), *în scris. – (FR)* În epoca globalizării, când tot mai adesea produsele rezultă dintr-o călătorie de-a lungul unui lanț de producție internațional, este dificil să le cunoaștem „naționalitatea”. La polul opus acestui fenomen, consumatorii doresc să poată face cumpărături în deplină cunoștință de cauză, privilegiind uneori articolele provenind din țări cu standarde de calitate mai înalte sau norme sociale și de mediu mai stricte. În acest context, am decis să votez în favoarea acestui raport, deoarece propune ca marcajul de origine să devină obligatoriu. După părerea mea, este vorba de o informație esențială care trebuie întotdeauna comunicată consumatorului. Susțin, de asemenea, ideea ca în interval de doi ani, Comisia Europeană să elaboreze un raport sau chiar o propunere legislativă menită să armonizeze etichetarea produselor textile. Având în vedere faptul că de zeci de ani avem o piață comună, cum este posibil ca sistemul mărimilor și multe alte indicații la fel de importante să varieze încă de la un stat membru la altul?

Zigmantas Balčytis (S&D), *în scris. – (LT)* Am votat în favoarea acestui regulament deoarece consider că va oferi mai multă claritate atât pentru producătorii de textile, cât și pentru consumatori. Salut forma de regulament pentru care s-a optat și care reunește diferitele directive în vigoare și reduce astfel povara administrativă cu care se confruntă statele membre atunci când transpun în legislația națională ajustările tehnice necesare de fiecare dată când o nouă fibră textilă este adăugată în listă. Cu toate acestea, cred că este momentul să aducem în discuție revizuirea sistemului de etichetare a produselor textile, care să nu constituie o povară suplimentară pentru producători și să fie ușor de înțeles și acceptat de consumatori. Prin urmare, sprijin propunerile adoptate în regulament, conform cărora raportul Comisiei Europene trebuie să cuprindă aspecte legate de un sistem uniform de etichetare a mărimilor la nivel UE, indicarea substanțelor potențial alergene sau periculoase și etichetarea cuprinzând mențiuni ecologice și sociale.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *în scris. – (FR)* Oricât de surprinzător ar părea, mențiunea „made in” pe care o regăsim pe multe etichete de îmbrăcăminte nu este obligatorie, utilizarea acesteia variind complet de la un stat membru la altul. Analizând propunerea de regulament a Comisiei referitoare la timpul de lansare pe piață a unei noi fibre textile, am profitat de ocazie pentru a corecta această problemă de etichetare. În absența unei legislații europene, există riscul să apară produse fabricate în țări terțe, însoțite însă de o inscripție care să sugereze că au fost fabricate în Europa. De asemenea, raportul solicită Comisiei să găsească o formă de etichetare care să furnizeze consumatorilor informații legate de condițiile sociale și de mediu în care au fost fabricate produsele pe care le cumpără.

Vito Bonsignore (PPE), *în scris. – (IT)* Doresc să îl felicit pe raportor, dl Manders, pentru munca sa dificilă de a reuni într-un singur act trei directive complexe. Prezentul raport simplifică cadrul de reglementare actual, garantând, de pildă, introducerea rapidă pe piață a unei noi fibre textile. Pentru întreprinderile noastre mici și mijlocii, acest lucru înseamnă o reducere a cheltuielilor administrative și profituri mai rapide ca urmare a vânzării noilor fibre. Sunt măsuri care încurajează inovația, element pe care îl consider esențial pentru întreprinderile europene. Inovația și produsele de înaltă calitate sunt într-adevăr singurele căi prin care putem face față concurenței globale acerbe și ieși din această dificilă perioadă de criză.

Textul protejează și consumatorii, ale căror interese sunt centrale în politicile noastre, și subliniez acest fapt. Normele adoptate vor asigura reglementări mai clare și mai transparente pentru cetățenii europeni, care vor putea beneficia mai rapid de produse inovatoare. În cele din urmă, sănătatea publică se va bucura de un nivel

mai ridicat de protecție, etichetele mai detaliate furnizând cetățenilor informații legate de originea firelor textile și a produselor conexe.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris.* – (PT) Salut prezenta propunere de regulament menită să simplifice și să îmbunătățească cadrul legislativ actualmente în vigoare, în scopul de a încuraja inovația în sectorul textilelor și al produselor de îmbrăcăminte, utilizatorii de fibre textile și consumatorii beneficiind în același timp mai rapid de produse inovatoare. Simplificarea este esențială pentru promovarea inovației în industria europeană și pentru creșterea volumului de informații furnizate consumatorilor. Este, de asemenea, important să se găsească o alternativă legislativă mai puțin greoaie în ceea ce privește procedurile și costurile implicate de transpunerea directivelor. Industria va profita de reducerea intervalului de timp dintre prezentarea unei oferte și posibilitatea de a introduce produsul pe piață, fapt care se traduce printr-o reducere a costurilor administrative și posibilitatea de comercializare mai rapidă, adică profituri mai mari din vânzări.

Lara Comi (PPE), *în scris.* – (IT) În sfârșit am adoptat normele referitoare la „made in” în sectorul textilelor. Parlamentul a votat deja în 2005 în favoarea propunerii de regulament al Consiliului referitor la indicarea țării de origine a anumitor produse importate din țările terțe, propunere blocată însă în Consiliu. Nefiind însă vorba de o procedură de codecizie, opoziția manifestată de unele guverne naționale nu a putut fi contracarată.

Votul de azi transmite însă un semnal politic puternic din partea Adunării care reprezintă cetățenii europeni și care acum invită Consiliul cu determinare să adopte aceste regulamente. Astăzi suntem mai aproape de realizarea acestui obiectiv, care este în conformitate cu cele stabilite în Tratatul de la Lisabona.

Chiar dacă vorbim doar de un vot în primă lectură, rezultatul este unul important și reprezintă rodul muncii intense pe care am desfășurat-o în ultimele luni împreună cu colegii din alte delegații naționale și alte grupuri politice. Noul regulament protejează atât consumatorii europeni care doresc să cunoască originea produselor textile, cât și întreprinderile mici și mijlocii care le produc în interiorul statelor membre. Acest lucru înseamnă, de exemplu, că nu vom mai putea declara că un produs este „fabricat” într-un stat membru, când de fapt doar 25 % din el este produs acolo; astăzi, cel puțin 50 % dintr-un produs trebuie să fie fabricat în țara indicată prin marcajul „made in”.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt și Cecilia Wikström (ALDE), *în scris.* – (SV) Per ansamblu, sprijinim raportul dlui Manders referitor la denumirile fibrelor textile și etichetarea produselor textile. În același timp, însă, ne opunem obligativității de a indica originea, deoarece avem convingerea că singurele efecte vor fi creșterea prețurilor pentru consumatorii din Europa, condiții inferioare și costuri majorate, în special pentru întreprinderile mici și mijlocii. Credem în liber schimb și de aceea considerăm că este important să nu creăm bariere tehnice suplimentare în calea comerțului prin reglementări inutile. Susținem, în schimb, un sistem de etichetare voluntar, marcajul de origine putând fi aplicat la cererea consumatorilor.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) La 30 ianuarie 2009, Comisia a adoptat o propunere pentru un nou regulament referitor la denumirile fibrelor textile și etichetarea corespunzătoare a produselor textile. Propunerea reunește într-un singur regulament întreaga legislație existentă în materie de denumiri ale fibrelor textile și etichetare corespunzătoare a produselor textile. În cuvintele raportorului, revizuirea „este, în esență, un exercițiu tehnic fără implicații politice însemnate”.

Cu toate acestea, având în vedere concurența cu care știm că se confruntă sectorul textilelor european în special din partea produselor provenind din China, este necesar ca în viitor să se adopte măsuri mai profunde în materie de etichetare, sarcină care de acum înainte îi revine Comisiei. În plus, provocările cu care se confruntă astăzi Uniunea Europeană obligă la o îmbunătățire și o consolidare a pieței, motiv pentru care se impun eforturi pentru a elimina obstacolele din calea realizării acestor obiective. Armonizarea și simplificarea standardelor în materie de denumiri ale fibrelor textile au în vedere acest obiectiv, deoarece clarifică informațiile furnizate consumatorilor, contribuind astfel la creșterea competitivității sectorului.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Posibilitatea de a identifica corespunzător unde și cum a fost fabricat un produs și care sunt caracteristicile principale ale compoziției sale este o prerogativă fundamentală a consumatorilor, pentru a le asigura încrederea și proteja drepturile, introducând în același timp un factor important pentru promovarea concurenței loiale pe piața globală a produselor textile. În acest context, standardizarea modului de etichetare a produselor textile va aduce beneficii concurenței din industria textilă și de îmbrăcăminte din Europa în general și Portugalia în special. Doresc să subliniez nevoia de a avea norme armonizate în ceea ce privește originea produselor textile importate din țări din afara UE și criterii precise de utilizare a indicației de origine „made in” pentru produsele fabricate în Uniune, precum și etichete sociale care să informeze consumatorii cu privire la respectarea standardelor de sănătate și siguranță și a drepturilor

omului. La fel de importantă consider că este etichetarea ecologică, legată de performanțele de mediu ale produselor textile. Introducerea acestor norme mai clare și mai transparente în materie de etichetare, care includ și informații legate de componentele netextile de origine animală, vor ameliora capacitatea consumatorilor de a diferenția produsele și calitatea acestora.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris. – (PT)* Am votat în favoarea acestui raport datorită orientării sale generale care pledează pentru indicarea originii și apărarea drepturilor consumatorilor, ale lucrătorilor și producției din industriile textile și de îmbrăcăminte ale țărilor noastre. Cu toate acestea, nu suntem de acord cu unele detalii legate de etichetare, și în special cu conținutul excesiv de detaliat referitor la fibre, având în vedere costurile pe care le-ar presupune pentru întreprinderile mici și mijlocii implicate.

Așadar, deși per ansamblu am votat pentru, există detalii propuse cu care nu suntem de acord. Considerăm că aceste aspecte ar trebui revizuite sau, cel puțin, că ar trebui prevăzute măsuri de sprijin pentru a preveni problemele IMM-urilor.

Nuno Melo (PPE), *în scris. – (PT)* Denumirea de origine a produselor este importantă pentru ca astfel consumatorii să cunoască sursa exactă a produselor pe care le cumpără. Nu este corect ca un produs care nu a fost decât ambalat în UE, restul etapelor de producție desfășurându-se în țări terțe, să fie desemnat ca fiind originar din UE. Noile norme adoptate vor contribui la o mai mare transparență a comerțului internațional și vor aduce clarificări suplimentare pentru consumatori. Astfel se explică votul meu.

Andreas Mölzer (NI), *în scris. – (DE)* Încă o dată, eticheta organică promite ceva total diferit de ceea ce oferă în realitate și e suficient să ne gândim la scandalul legat de „bumbacul organic” sau recente eșecuri biochimice. În primul rând, dă naștere la o nouă confuzie a etichetelor și mărcilor pe această piață organică, pe care UE le-ar putea standardiza odată pentru totdeauna, ceea ce de altfel face cu plăcere și, în al doilea rând, este timpul ca UE să accepte bumbacul modificat genetic. Dacă așteptăm studii legate de posibilele efecte ale substanțelor nocive, între timp ar trebui ca etichetele să precizeze că produsele conțin bumbac modificat genetic.

În plus, este timpul ca UE să se ocupe și de identificarea prin frecvențe radio (RFID). Nu putem aplica etichetarea electronică a produselor textile fără înștiințarea celor interesați; lipsesc, în continuare, norme de etichetare corespunzătoare. Dacă pietonii pot fi identificați prin intermediul îmbrăcăminte prevăzute cu RFID, devine posibilă supravegherea pas cu pas a oamenilor. Pentru că raportul conține această observație, am votat în favoarea acestuia.

Cristiana Muscardini (PPE), *în scris. – (IT)* Sprijin raportul dlui Manders referitor la etichetarea originii pentru produsele textile, deoarece soluționează o problemă care amenință de mult timp libertatea de alegere a consumatorilor noștri. Marcarea originii este esențială pentru a asigura transparența, siguranța și informația pentru cetățenii europeni și, în același timp, pentru a furniza întreprinderilor noastre norme comune și clare.

Cu toate acestea, problema rămâne deschisă în cazul produselor textile provenind din țările terțe, de la partenerii noștri comerciali. Prin urmare, îmi invit colegii să-și confirme sprijinul pentru regulamentul referitor la marca de origine aflat în discuție în Comisia pentru comerț internațional. Astfel, consumatorii și întreprinderile vor fi protejate nu doar în ceea ce privește produsele textile și de îmbrăcăminte, ci și sectoarele sensibile pentru creșterea economică europeană.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris. – (IT)* Industria textilă europeană a reacționat la provocările economice majore ale ultimilor ani trecând printr-un proces dificil de restructurare, modernizare și inovație tehnologică. Întreprinderile europene și-au consolidat poziția pe piața globală, concentrându-se asupra unor avantaje competitive precum calitatea, designul, inovația și produsele cu valoare adăugată mai mare. Industria UE este lider mondial în ceea ce privește dezvoltarea de noi produse, de textile tehnice și neșesute pentru aplicații noi, de produse de igienă și produse pentru industria automobilelor sau pentru sectorul medical.

Salut propunerea de regulament a Comisiei, deoarece consider că simplifică actualul cadru de reglementare pentru dezvoltarea și definirea de noi fibre și are potențialul de a încuraja inovația în sectorul textil și al îmbrăcăminte și, în același timp, de a le permite utilizatorilor de fibre și consumatorilor de a beneficia mai rapid de produse inovatoare.

În cele din urmă, îmi voi exprima sprijinul deplin pentru regulamentul privind marcajul ”made in”, deoarece consider că este esențial să garantăm că consumatorii au acces la informații adecvate referitoare la compoziția și originea produselor pe care le cumpără.

Raiül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris*. – Noi, verzii, ne-am abținut de la votul final asupra acestui raport, în special din cauza unora dintre amendamentele cheie propuse de PPE, Liberali și EFD. Pe scurt, toate aceste amendamente prevăd extinderea dispozițiilor referitoare la indicația „made in”.

Tokia Saïfi (PPE), *în scris*. – (FR) Nu am susținut în raportul Manders referitor la denumirile fibrelor textile și etichetarea corespunzătoare a produselor textile amendamentele privind mențiunea „made in” (47/49, 48, 12 și 67). Aceste amendamente care vizează impunerea mărcii de origine pentru produsele textile importate din țările terțe (cu excepția Turciei și a statelor membre SEE) sau reglementarea exactă a condițiilor de marcare voluntară a originii în cazul produselor textile fabricate în Europa prin intermediul acestui regulament ar compromite adoptarea acestei legislații importante într-un interval de timp rezonabil. Propunerea de regulament privind marcajul de origine prezentată de Comisia Europeană se află încă în faza negocierilor în cadrul Consiliului și face obiectul unui raport al Comisiei pentru comerț internațional.

Nu sunt împotriva transparenței și a trasabilității produselor în avantajul consumatorilor. Cu toate acestea, ca deputați în Parlamentul European, avem responsabilitatea de a respecta anumite cadre de reglementare. După părerea mea, înainte de a adopta mențiunea obligatorie „made in” pe etichetele îmbrăcămintei vândute în Europa, ar fi trebuit ca în prealabil să ne asigurăm că proiectul de regulament privind mențiunea în chestiune include toate garanțiile necesare, mai ales în ceea ce privește metodele de punere în aplicare.

Raport: Vital Moreira (A7-0058/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), *în scris*. – Am sprijinit acest document. UE și Ucraina au avut întotdeauna relații foarte strânse, bazate pe un dialog constructiv. La fel ca economiile statelor membre UE, și economia ucraineană a fost afectată de criza financiară internațională, ale cărei consecințe se traduc într-o scădere dramatică a producției, o deteriorare a situației bugetare și o creștere a nevoilor de finanțare externă. Asistența macrofinanciară în valoare de 500 de milioane de euro acordată de Uniune nu ar trebui doar să completeze programele și resursele provenind de la FMI și Banca Mondială, ci ar trebui să asigure valoarea adăugată a implicării UE. Cu toate acestea, asistența poate contribui la stabilizarea economică din Ucraina doar dacă principalele forțe politice din Ucraina vor asigura stabilitatea politică a țării și vor realiza un consens amplu cu privire la implementarea riguroasă a reformelor structurale necesare.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *în scris*. – (LT) Asistența macrofinanciară acordată Ucrainei este deosebit de importantă în acest moment. Această asistență poate spori influența pe care UE o exercită în elaborarea politicii ucrainene și poate ajuta Ucraina să depășească actuala criză economică profundă. Asistența financiară a Comunității demonstrează că Ucraina are o importanță strategică în calitate de potențială țară candidată la aderarea la UE. Asistența macrofinanciară este acordată într-un moment în care UE contribuie, de asemenea, la mobilizarea finanțării pentru a sprijini reforma sectorului energetic ucrainean. Comisia și celelalte instituții implicate elaborează în prezent un pachet de sprijin destinat autorităților ucrainene menit să ofere asistență pentru elaborarea unei soluții durabile pentru problemele cu care Ucraina se confruntă pe termen mediu în ceea ce privește tranzitul gazelor naturale și obligațiile de plată aferente. Chiar dacă nu se intenționează să fie corelată direct cu acest pachet, AMF propusă ar urma să sprijine stabilizarea și reformele economice ale Ucrainei. Sunt de acord cu această decizie de a acorda Ucrainei o asistență macrofinanciară excepțională. Fără această asistență, Ucraina ar fi în imposibilitatea de a se integra în continuare pe deplin în multe domenii ale economiei și de a-și realiza obiectivele.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *în scris*. – Ucraina plătește acum prețul unei crize economice severe, dar și al unei instabilități politice prelungite, care au făcut posibile derapajele de la angajamentele luate de autoritățile de la Kiev în fața organismelor financiare internaționale. Este important ca Uniunea Europeană să se implice în ajutorarea vecinului său de la granița estică, în condițiile degradării situației sociale pe fondul lipsei lichidităților ce asigură funcționarea oricărui stat.

Ucraina trebuie să se bucure de stabilitate, iar împrumutul acordat de Comisia Europeană, cu acceptul legislativului comunitar, vine să confirme și faptul că Kievul poate fi considerat un candidat la aderare. Însă, de data aceasta, Comisia Europeană trebuie să acorde o foarte mare atenție mecanismelor de monitorizare a traseului împrumutului acordat Kievului.

În plus, Uniunea Europeană se află în poziția de a cere Ucrainei să abordeze mai hotărât reforme esențiale care să conducă la consolidarea statului de drept. Trecerea Ucrainei de la o economie controlată de stat la una de piață este un proces dificil și dureros, mai ales pentru populație. Această tranziție economică trebuie să fie dublată de eforturi de reformă instituțională. Ucraina trebuie să taie în carne vie, pe ambele planuri, oricât de dificil ar părea în acest moment.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris.* – (PT) Salut adoptarea rezoluției legislative care prevede acordarea de asistență macrofinanciară Ucrainei, deoarece astfel i se permite acestei țări să abordeze consecințele crizei financiare globale asigurând sustenabilitatea finanțelor publice și a conturilor sale externe. Acest răspuns la solicitarea Ucrainei, alături de actualul program al Fondului Monetar Internațional, este esențial pentru stabilizarea economică. Cu toate acestea, Ucraina trebuie să adopte măsurile necesare pentru a preveni și combate fraudă, corupția și orice alte nereguli care afectează asistența și pentru a permite controalele efectuate de Comisie și auditurile ce vor fi realizate de Curtea de Conturi. Mă refer aici la memorandumul de înțelegere și la acordul de împrumut care vor fi încheiate cu autoritățile Ucrainei și care prevăd adoptarea unor măsuri specifice ce urmează a fi aplicate de către Ucraina în legătură cu prevenirea și combaterea fraudei, a corupției și a altor nereguli care afectează asistența.

Mário David (PPE), *în scris.* – (PT) M-am bucurat să pot vota în favoarea propunerii Parlamentului referitoare la acordarea de asistență macrofinanciară Ucrainei. Ca potențială candidată la aderarea la Uniunea Europeană, Ucraina este un partener privilegiat și trebuie să facă obiectul unor politici adecvate, menite să soluționeze problemele sale specifice. Cu toate acestea, asistența macrofinanciară acordată Ucrainei de Uniunea Europeană va contribui la stabilizarea economică a țării doar dacă peisajul partidelor politice se stabilizează și forțele politice dominante, care în ultimii ani au fost prea prinse în micile lor lupte interne pentru putere și influență, reușesc să ajungă la un consens amplu privind punerea strictă în aplicare a reformelor structurale de care are nevoie viitorul țării.

În egală măsură, este esențial ca guvernul ucrainean să adopte măsuri pentru a pune capăt lipsei de independență a autorităților judiciare, care fac obiectul unei influențe prea mari nu doar din partea puterilor politice, ci și a actorilor economici. Fără un sistem juridic liber și independent, nu poate exista un stat de drept, nu pot fi garantate drepturile omului și nu există investiții străine sau progres. Orice mecanisme stabilite prin acordul de împrumut trebuie să ia în considerare acești factori, în scopul de a permite instituțiilor UE să monitorizeze strict aplicarea corespunzătoare a acestuia.

Ioan Enciu (S&D), *în scris.* – Printre statele europene care au fost afectate grav de criza economică mondială se numără și Ucraina, țară aflată în vecinătatea imediată a Uniunii Europene. Impactul nefast al crizei asupra economiei ucrainene pune în pericol nu numai stabilitatea internă, dar și cea regională în ansamblu. Am votat în favoarea acordării unei asistențe macrofinanciare Ucrainei, fapt deosebit de important pentru stabilizarea și continuarea reformelor economice în această țară.

Comisia și celelalte instituții implicate - Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială, Banca Europeană pentru Dezvoltare și Banca Europeană pentru Investiții trebuie să urgenteze elaborarea unui pachet de sprijin destinat Ucrainei pentru identificarea și implementarea unei soluții durabile în ceea ce privește reformarea economiei acesteia și, în primul rând, a sectorului energetic.

Soluționarea problemelor legate de tranzitul gazelor naturale pe teritoriul Ucrainei este de importanță strategică. Consider că includerea chestiunii tranzitului gazelor în Agenda de asociere Ucraina - Uniunea Europeană a fost bine-venită și sunt convins că această cooperare trebuie consolidată, inclusiv prin găsirea unor noi modalități de conlucrare. Ucraina trebuie susținută să continue reformele pentru a avansa pe calea integrării europene, acest lucru fiind în concordanță cu obiectivele Uniunii Europene tratate în cadrul politicii europene de vecinătate.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Recentele știri despre violențele care au avut loc între membrii parlamentului ucrainean au îngrijorat întreaga Europă și au reflectat în mod clar diviziunea din interiorul societății ucrainene, intersecțiile la care se află țara astăzi și rolul inevitabil al Rusiei în regiune. Cred că Uniunea Europeană trebuie să continue să indice Ucrainei calea europeană. În acest scop, asistența macrofinanciară pe care o oferim în prezent trebuie să constituie încă un semnal de solidaritate și de apropiere de Ucraina într-un moment de mare vulnerabilitate socială, economică și financiară.

Sper că Ucraina se va angaja fără rezerve într-un proces de convergență cu Uniunea Europeană, că acordul de asociere propus va intra în vigoare și va consolida relațiile bilaterale și schimburile și că, la sfârșitul acestui drum, Ucraina va putea adera la spațiul nostru comun. De asemenea, sper că necesitatea unei astfel de asistențe va deveni tot mai rară, că Ucraina își va redobândi stabilitatea politică, că țara va reuși să se reechilibreze din punct de vedere social și să reinnoiască mediul de afaceri și că va continua să aleagă democrația, drepturile omului și statul de drept.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Economia ucraineană a fost puternic lovită de criza financiară internațională, determinând scăderea dramatică a producției, deteriorarea situației bugetare și creșterea nevoilor de finanțare externă. Sprijinul financiar acordat de UE reflectă importanța strategică a Ucrainei ca

țară potențial candidată la aderarea la Uniune. Am votat, așadar, pentru acordarea de asistență macrofinanciară Ucrainei sub forma unei facilități de împrumut cu o sumă a capitalului de maximum 500 de milioane de euro, cu scopul de a sprijini stabilizarea economică a țării și de a reduce deficitele din balanța de plăți și nevoile bugetare identificate în actualul program al Fondului Monetar Internațional. Consider că este important să ajutăm Ucraina să revină la nivelurile socioeconomice minime necesare și să facilităm stabilizarea conturilor sale publice, creând astfel premisa necesară pentru creștere și încredere politică. Sunt, de asemenea, de acord că trebuie asigurate mecanisme de monitorizare care să sporească claritatea, transparența și responsabilitatea. Parlamentul European trebuie informat în mod regulat cu privire la activitatea Comitetului economic și financiar.

João Ferreira (GUE/NGL), în scris. – (PT) Prezenta propunere referitoare la acordarea de asistență macrofinanciară Ucrainei nu constituie o formă de ajutor sincer, dezinteresat. Dimpotrivă. Printre altele, faptul că asistența este condiționată de respectarea cerințelor Fondului Monetar Internațional și a „principiilor și obiectivelor fundamentale ale reformei economice, stabilite în Agenda de asociere UE-Ucraina” înseamnă următoarele: stabilirea unei ample zone de liber schimb între UE și Ucraina; obediență față de obiectivele politicii externe și de securitate comună a UE; intensificarea cooperării prin canale militare în scopul de a aborda probleme de interes comun; posibila participare a Ucrainei în operațiunea navală a UE, Atalanta; crearea în Ucraina a unei economii de piață complete și pe deplin funcționale și stabilirea principiilor stabilității macroeconomice definite de UE și schimbul de „bune practici” între UE și Ucraina cu privire la reformarea sistemului de securitate socială, cu scopul de a ameliora sustenabilitatea sistemului de pensii al Ucrainei. Având în vedere tot ceea ce este formulat în mod explicit și tot ceea ce se poate citi printre rânduri, dată fiind binecunoscuta semnificație a limbajului UE menționat mai sus, votul nostru nu putea fi decât împotriva acestei propuneri. Votul nostru este și o formă de a ne exprima solidaritatea cu poporul ucrainean.

Filip Kaczmarek (PPE), în scris. – (PL) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, am sprijinit raportul referitor la acordarea de asistență macrofinanciară Ucrainei. Este o decizie importantă prin care ajutăm un vecin foarte important al Uniunii Europene și al Poloniei.

Împrumutul de 500 de milioane de euro va ajuta Ucraina să iasă din criza financiară. Cred că nu e cazul să conving pe cineva că stabilizarea economică a Ucrainei și reforma sectorului energetic ucrainean sunt în interesul Uniunii. Realizarea acestor obiective depinde însă numai de ucraineni. Mă bucur că azi am demonstrat că vrem să colaborăm cu ei și să îi ajutăm.

Iosif Matula (PPE), în scris. – Am votat în favoarea asistenței financiare acordate de Uniunea Europeană Ucrainei, deoarece cred că trebuie să fim solidari, inclusiv pentru depășirea actualei crize economice. Ca țară europeană vecină, care dorește să adere în perioada următoare la UE, Ucraina trebuie să primească un semnal politic clar, care să încurajeze autoritățile în implementarea măsurilor de reformă convenite cu Uniunea.

Este totodată important pentru noi, europenii, să avem vecini prosperi, cu o politică internă stabilă, în acord cu standardele și valorile europene. În acest sens, sperăm că împrumutul pe care UE îl acordă acestei țări vecine va fi de ajutor întregii societăți ucrainene, inclusiv celor peste o jumătate de milion de români din Bucovina de Nord, Maramureșul de Nord și Basarabia de Sud. Desigur, Comisia Europeană trebuie să ia toate măsurile pentru ca această asistență financiară excepțională să fie folosită judicios, acolo unde este nevoie de ea, pentru a produce efectele scontate. Condițiile acordării acestui ajutor trebuie să fie în concordanță cu obiectivele majore ale Agendei de asociere UE-Ucraina, iar modul în care se utilizează fondurile trebuie supus unui control european riguros, cu informarea periodică a Parlamentului European.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), în scris. – (FR) Este intolerabil că împrumuturile și subvențiile europene fac obiectul constrângerilor impuse de FMI. Este inacceptabil că Comisia Europeană își asumă sarcina de a verifica dacă politicile Băncii Mondiale și ale FMI sunt aplicate în statele membre care beneficiază de ele, ignorând suveranitatea poporului ucrainean.

Votez împotriva propunerii prezentate astăzi Parlamentului European de acordare de asistență macroeconomică. Ceea ce nu înseamnă că nu sunt solidar cu poporul ucrainean. Dimpotrivă, nu vreau să văd că va suferi și mai mult din cauza sistemului neoliberal periculos și învechit pe care vor să-l impună FMI, Banca Mondială și Comisia Europeană.

Nuno Melo (PPE), în scris. – (PT) Procesul de redresare și stabilizare economică din Ucraina este susținut de asistența financiară acordată de Fondul Monetar Internațional. Confruntată cu înrăutățirea perspectivelor economice, Ucraina a solicitat Uniunii acordarea de asistență macrofinanciară. Programul de asistență macrofinanciară este vital pentru ameliorarea stabilității financiare a națiunilor europene care au trecut prin recenta criză mondială și au resimțit efectele acesteia asupra principalilor lor parteneri comerciali.

Dezechilibrele financiare sunt legate de bugete și balanța de plăți. Acest ajutor este important pentru ca Ucraina să poată aborda criza în cel mai coerent mod. UE trebuie să fie un spațiu de solidaritate. Astfel se explică votul meu.

Andreas Mølzer (NI), în scris. – (DE) Ucraina, care se numără printre cei mai importanți parteneri estici ai UE, a fost grav afectată de criza economică globală. Din acest motiv, propunerea Comisiei de a acorda un ajutor macrofinanciar sub forma unui împrumut în valoare de maximum 500 de milioane de euro trebuie aprobată. Finanțarea este menită să acopere balanța de plăți generală a țării și nevoia de finanțare externă identificată de Fondul Monetar Internațional (FMI).

Ucraina trebuie sprijinită să-și consolideze stabilitatea macroeconomică pe termen lung, având în vedere că este și un important partener comercial al UE. Pentru mine însă a fost la fel de important ca asistența acordată Ucrainei de la bugetul UE să nu se limiteze la o conformitate cu programul FMI, ci să se axeze și pe principalele obiective și principii ale politicii UE legate de Ucraina. Datorită ajutorului UE și pe baza unei condiționalități pozitive, în Ucraina au fost inițiate și alte reforme structurale necesare. Prin urmare, am votat în favoarea acestui raport.

Alfredo Pallone (PPE), în scris. – (IT) Am votat în favoarea raportului dlui Moreira. Asistența macrofinanciară propusă este menită să completeze sprijinul FMI acordat ca parte a acordului-cadru stand-by, precum și ajutorul Băncii Mondiale, care trebuie să ia forma împrumuturilor destinate sprijinirii politicii bugetare.

Programul de asistență macrofinanciară își propune să completeze alte finanțări din partea Uniunii. Ajutorul financiar acordat de Uniune reflectă importanța Ucrainei ca potențială candidată la aderarea la UE. Asistența macrofinanciară este acordată într-un moment în care UE participă și la mobilizarea de finanțări pentru reformarea sectorului energetic ucrainean. Sunt de acord cu obiectivul raportului de a ameliora claritatea, transparența și documentarea proiectului propus.

Ioan Mircea Pașcu (S&D), în scris. – Nimeni nu contestă faptul că Ucraina este „partenerul nostru strategic” a cărui situație ne interesează în mod deosebit. Având în vedere situația dificilă prin care trece, Ucraina se află astăzi la o intersecție din punct de vedere economic, în timp ce noul guvern care favorizează o apropiere a relațiilor cu Rusia o plasează la o intersecție politică. Prin urmare, decizia de a ajuta Ucraina prin mobilizarea a 500 de milioane de euro este una corectă din punct de vedere strategic, motiv pentru care o vom susține. Mă întreb, însă, dacă din punct de vedere tactic nu este o discrepanță între nivelul sprijinului financiar în valoare de doar o jumătate de miliard, față de alte scheme de ajutor financiar care implică zeci de miliarde, și controlul pe care vrem să-l obținem în schimb asupra politicii economice a Ucrainei. UE are, desigur, norme stricte pe care beneficiarii asistenței financiare trebuie să le respecte indiferent de sumele de bani pe care le primesc, însă uneori, și mai ales când nivelul sprijinului este relativ scăzut, menținerea aceluiași standarde înalte de condiționalitate reflectă o inflexibilitate politică care nu face decât să reducă eficiența acestui instrument, în special într-o perioadă în care alții dau dovadă de mult mai multă flexibilitate când acordă sprijin.

Traian Ungureanu (PPE), în scris. – În calitate de vicepreședinte al EURONEST, am votat în favoarea asistenței macrofinanciare pentru Ucraina. Sper că va fi furnizată rapid, în conformitate cu condițiile care stau la baza dispoziției. Salut, în special, implicarea Parlamentului European în acest proces de luare a deciziilor ca urmare a adoptării dispozițiilor Tratatului de la Lisabona. Asistența macrofinanciară acordată Ucrainei este primul caz decis în conformitate cu noua procedură. Este însă regretabilă întârzierea înregistrată în procesul decizional ca urmare a aplicării noii proceduri.

Îndemn instituțiile UE să se bazeze pe experiența deja acumulată în acordarea de asistență macrofinanciară Ucrainei și să evite alte întârzieri. Partenerii noștri estici nu trebuie să fie afectați de întârzieri inutile. Mă refer în special la cazul Republicii Moldova și la guvernul său pro-european, care așteaptă încă furnizarea asistenței macrofinanciare a UE. Republica Moldova are nevoie urgentă de asistență, propunerea Comisiei întârzie însă deja nepermis de mult. Va fi prezentată Parlamentului European abia săptămâna aceasta. Fac apel la toate instituțiile UE să evite întârzieri suplimentare în procesul decizional privind acordarea de asistență financiară Republicii Moldova.

Raport: Luís Paulo Alves (A7-0054/2010)

Sophie Auconie (PPE), în scris. – (FR) Cele nouă regiuni ultraperiferice ale noastre (insulele Azore, Canare, Guadelupa, Guiana Franceză, Madeira, Martinica, Réunion, Saint Barthelemy și Saint Martin) sunt un real atu pentru Uniunea Europeană. Întrucât îndepărtarea lor geografică este un handicap în calea dezvoltării, Uniunea Europeană trebuie să adopte măsuri compensatorii specifice. De exemplu, trebuie să fie posibil ca

în Réunion să se producă pentru consumul uman lapte UHT reconstituit din lapte praf. Derogarea acordată Madeirei trebuie extinsă și la Réunion, care împărtășește această caracteristică a unei îndepărtări geografice semnificative. Prin urmare, am votat în favoarea acestui raport, al cărui scop este să introducă, să extindă sau să adapteze prezentele derogări pentru Insulele Azore, Insulele Canare, Réunion și Madeira în sectorul zahărului, al laptelui și cel vitivinicol.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris*. – (PT) Regiunile ultraperiferice se confruntă cu provocări majore din cauza așezării geografice care le plasează departe de centrul Uniunii. Prin urmare, salut adoptarea de măsuri specifice în domeniul agriculturii menite să ajute aceste regiuni în actuala perioadă de criză economică. Doresc să subliniez în special natura specifică a regiunilor Azores și Madeira și salut principalele măsuri adoptate. Acestea se referă la introducerea, extinderea sau adaptarea anumitor derogări în sectorul zahărului, al laptelui și cel vitivinicol. Este important să subliniem că regiunile ultraperiferice necesită o strategie integrată, fără a uita însă de specificul fiecăreia dintre ele. Cu alte cuvinte, este important să găsim cel mai bun răspuns pentru fiecare regiune în parte. Trebuie evidențiate mai multe instrumente UE existente, cum ar fi strategiile regionale și politica europeană de vecinătate, la fel cum ar trebui subliniată și importanța dezbaterilor noastre constante referitoare la orientările strategice pentru regiunile ultraperiferice, în scopul de a sensibiliza factorii de decizie cu privire la potențialul și particularitățile acestor regiuni.

Marielle De Sarnez (ALDE), *în scris*. – (FR) Nu vorbim de o singură regiune ultraperiferică, ci de mai multe. Fiecare insulă, fiecare teritoriu își are caracterul specific, propria identitate și problemele sale. Raportul pe care tocmai l-am adoptat va permite introducerea anumitor derogări în sectorul agriculturii menite să ajute regiunile ultraperiferice. De exemplu, în Réunion se va putea acum produce lapte UHT reconstituit din laptele praf provenind din UE, compensându-se astfel producția insuficientă de lapte proaspăt. La rândul lor, insulele Azore vor beneficia de o derogare de la normele ce limitează exporturile de zahăr către UE, producția de sfeclă de zahăr reprezentând pentru insulă alternativa cea mai viabilă din punct de vedere economic și ecologic atunci când se va renunța la cotele de lapte. Sunt derogări care vor ajuta regiunile ultraperiferice. Este un lucru benefic, de aceea dorim să fie garantate pe termen lung. Este ceea ce așteptăm din partea Comisiei.

Edite Estrela (S&D), *în scris*. – (PT) Am votat pentru raportul referitor la propunerea de regulament privind măsurile specifice din domeniul agriculturii în favoarea regiunilor ultraperiferice ale Uniunii Europene. Pe lângă oportunitatea pe care o oferă diversificării agricole, adoptarea acestui raport se traduce și în ridicarea interdicției de exportare a anumitor produse. Într-o perioadă de criză economică, vorbim de o contribuție decisivă la restructurarea și menținerea nu doar a zeci de locuri de muncă din Azore, ci și a activității din industria zahărului din regiune.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris*. – (PT) Propunerea Comisiei prevede modificări ale Regulamentului (CE) nr. 247/2006 de stabilire a unor măsuri specifice din domeniul agriculturii în favoarea regiunilor ultraperiferice ale Uniunii. Modificările se referă la sectorul zahărului, al laptelui și la cel vitivinicol. Doresc să felicit raportorii pentru calitatea muncii lor. Principiul solidarității trebuie să fie unul dintre principiile fundamentale ale actualului cadru financiar multianual și ale următoarelor perspective financiare. Este modul în care poate fi asigurată coeziunea socială și teritorială. Cunoaștem cu toții dificultățile naturale cu care se luptă regiunile ultraperiferice ale Uniunii Europene din cauza poziției și condițiilor lor geografice, care au drept urmări efecte negative asupra activității economice și a capacității de producție. Modificările propuse sunt în conformitate cu acest principiu al solidarității, prin urmare le susțin.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris*. – (PT) Bugetul care stă la baza acestui raport, prezentat explicit la primul punct din preambulul propunerii de compromis, prin acceptarea eliminării cotelor de lapte, este inacceptabil pentru noi, motiv pentru care am votat împotriva. De fapt, suspendarea cotelor, astfel cum admite și raportul, prezentând-o ca un *fait accompli*, are consecințe grave asupra sectorului laptelui din Azore și a întregului sector al produselor lactate din regiune.

Consecințele eliminării cotelor de lapte asupra economiei regiunii, pe care am combătut-o și vom continua să o facem, nu vor fi atenuate prin măsurile care vizează industria prelucrării zahărului propuse acum, ținând cont de faptul că derogarea privind reexportarea zahărului a fost prelungită. Este un obiectiv corect. Însă este din start lipsit de ambiție dacă se acceptă ca și această măsură să fie eliminată treptat într-o perioadă de cinci ani.

În ceea ce privește Madeira, procesul de transformare a podgoriilor a rămas mult în urmă și ar putea fi chiar compromis dacă nu vor fi consolidate stimulentele. Sunt ignorate, de asemenea, consecințele negative pentru regiune ale așa-numitului „Acord de la Geneva” referitor la comerțul cu banane. O altă problemă care merită

toată atenția noastră este posibilitatea de a contribui la stimularea unei piețe inter-insulare pentru vânzarea produselor agricole locale.

Elie Hoarau (GUE/NGL), *în scris.* – (FR) Am votat în favoarea textului final care a fost urgentat, pentru că aplicarea diferitelor derogări pentru Insulele Réunion, Azore, Canare și Madeira era capitală pentru a asigura protejarea locurilor de muncă și continuarea activităților agricole, în special a producției de lapte în Réunion. Cu toate acestea, am votat împotriva compromisului propus de Comisia Europeană și Consiliu, pentru că propunerile acestuia din urmă se situau mult sub nivelul măsurilor propuse de noi și adoptate de Comisia pentru dezvoltare regională și Comisia pentru agricultură.

Este regretabil că în cazul insulelor Azore cotele pentru exporturile de zahăr nu au fost menținute la 3 000 de tone, că derogarea acordată Réunion pentru produsele lactate nu a fost avută în vedere și pentru alte departamente franceze de peste mări și că garanțiile privind sustenabilitatea rezultatelor obținute de producătorii de lapte din Réunion nu au fost admise de către Comisie. Voi readuce în discuție aceste chestiuni în cadrul negocierilor referitoare la reforma programului POSEI.

Jarosław Kalinowski (PPE), *în scris.* – (PL) Regiunile ultraperiferice se caracterizează în general printr-o populație redusă ca număr, dimensiuni mici, stagnare și condiții economice dificile. Sunt regiuni care depind puternic de condițiile geografice și climaterice și al căror acces la produse și servicii se bazează pe cooperarea cu partea continentală a Uniunii. Asistența acordată acestor regiuni trebuie să fie garantată în permanență, la fel cum dificultățile cu care se confruntă oamenii din zonele ultraperiferice sunt permanente. Pentru a garanta în aceste regiuni dezvoltarea spiritului antreprenorial, stimularea activității profesionale și același nivel al sectorului agricol ca în întreaga Europă, trebuie să introducem noi concesii legislative, adaptate la nevoile specifice ale regiunilor și să le continuăm pe cele care există deja.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Dezvoltarea economică și socială a regiunilor ultraperiferice ale Uniunii Europene este condiționată de poziția lor extrem de îndepărtată, de caracterul lor insular, dimensiunile reduse, condițiile geografice și climaterice dificile și de faptul că depind economic de un număr mic de produse. Întrucât toți acești factori conjugați limitează grav posibilitățile de dezvoltare, articolul 349 din Tratatul de la Lisabona prevede măsuri specifice în favoarea regiunilor ultraperiferice, care trebuie puse în aplicare prin inițiative adecvate, menite să abordeze nevoile lor specifice, nu în ultimul rând în sectorul agriculturii și al pescuitului. Principalele modificări se referă la introducerea, extinderea sau adaptarea anumitor derogări în sectorul zahărului, al laptelui și în cel vitivinicol. Având în vedere toate constrângerile menționate și criza internațională care ne devastează, votăm în favoarea acestor măsuri. Astfel se explică votul meu.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *în scris.* – (PL) Am votat în favoarea rezoluției Parlamentului European (A7-0056/2010) deoarece al doilea pilon al politicii agricole comune, și anume politica de dezvoltare rurală, este extrem de important pentru ameliorarea eficienței a PAC însăși, dar și pentru facilitarea gestionării teritoriilor care prezintă handicapuri naturale. Documentul elaborat de raportor este foarte necesar nu doar pentru noi, ci pentru întreaga Uniune Europeană. Trebuie să avem informații despre terenurile care, independent de voința proprietarilor, nu pot fi utilizate în mod adecvat sau eficient. Sunt de acord cu evaluarea pe care raportorul o face revizuirii criteriilor de clasificare a regiunilor dezavantajate, începută în 2005. Criteriile anterioare care reglementau sprijinul acordat acestor regiuni trebuie modificate, astfel încât să reflecte într-adevăr handicapurile existente. De asemenea, nu trebuie să uităm că există zone care se încadrează în anumite criterii, dar unde handicapurile au fost între timp eliminate datorită aplicării de măsuri eficiente. Răspunderea pentru identificarea zonelor mai puțin favorizate și pentru dezvoltarea de programe pentru asistență și dezvoltare ar trebui să le revină statelor membre. Desigur, toate măsurile trebuie să se bazeze pe un cadru comunitar.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris.* – (IT) Propunerea Comisiei, astfel cum a fost îmbunătățită de raportor, prevede unele modificări ale legislației comunitare anterioare, în special ale Regulamentului nr. 247 din 2006. Principalele modificări se referă la introducerea, extinderea și adaptarea unor derogări în sectorul zahărului, laptelui și al celui vitivinicol. Consider că modificările propuse sunt benefice pentru regiunile ultraperiferice în chestiune.

Situația este foarte dificilă, în special în anumite zone în care principalele sectoare economice au fost puternic lovite de recenta criză (sectorul produselor lactate în Azore, sfecla de zahăr etc.). Prin urmare, ar fi oportun să se încurajeze diversificarea activităților economice. Pentru a încuraja însă o astfel de diversificare, producătorii și cei care activează în sectorul prelucrării au nevoie de perspective pe termen lung, iar operatorii economici trebuie să aibă posibilitatea de a atinge un nivel adecvat de activitate industrială și comercială.

Având în vedere sistemul prezentat de raportor și amendamentele expuse de colegii mei din comisiile relevante, mă declar în favoarea raportului.

Nuno Teixeira (PPE), *în scris.* – (PT) În calitate de raportor pentru aviz al Comisiei pentru dezvoltare regională pentru raportul dlui Alves, sunt mulțumit de direcția urmată în vederea unei ajustări mai rapide și mai eficiente a cantităților maxime de export pentru produsele incluse în dispozițiile de aprovizionare din regiunile ultraperiferice. Cadrul acestui raport este definit la articolul 349 din Tratatul de la Lisabona, în care se prevede asistență pentru regiunile ultraperiferice pentru a le ajuta să depășească dificultățile permanente ce rezultă din situația lor geografică, topografie și climă.

Dispozițiile acestui regulament trebuie să abordeze nevoile specifice ale acestor regiuni și realitățile pieței locale. Este obiectivul pe care l-am avut în vedere atunci când am elaborat propunerile pe care Comisia Europeană s-a angajat să le analizeze în cursul revizuirii generale a acestui regulament care va avea loc în 2010.

Am fost, de asemenea, preocupat de protejarea veniturilor producătorilor de vin din soiuri hibride din Madeira și Azore, interzise prin organizarea comună a pieței vitivinicole, care să le permită să continue cultivarea acestor soiuri pentru consumul casnic, ceea ce înseamnă că nu sunt obligați să le defrișeze. Așa cum am sperat, compromisul care a rezultat din dialogul dintre Parlament, Comisie și Consiliu a fost confirmat astăzi în Parlament de o largă majoritate.

Raport: Helga Trüpel (A7-0134/2010)

Sophie Auconie (PPE), *în scris.* – (FR) Raportul Trüpel referitor la bugetul pentru 2011 reprezintă o nouă etapă în procedura de adoptare a bugetului a Parlamentului European. În martie, Parlamentul a adoptat orientările pentru 2011. Scopul este de a adopta estimările bugetare ca urmare a negocierilor care au avut loc între Comisia pentru buget și Biroul Parlamentului European, organismul responsabil în acest domeniu. Am susținut acest raport care prevede în special adoptarea celei de-a doua tranșe de majorare cu 1 500 de euro pe lună a indemnizației pentru asistență parlamentară, finanțarea preluării mandatului a celor 18 noi deputați, ameliorarea serviciilor de consultanță acordate deputaților (departamente tematice, servicii de bibliotecă) și creșterea numărului de vizitatori pe care fiecare deputat îi poate sponsoriza financiar de la 100 la 110 pe an. Aceste dispoziții răspund noilor responsabilități ce revin Parlamentului European în conformitate cu Tratatul de la Lisabona: având de acum înainte calitatea de colegislatori alături de miniștrii statelor membre în aproape toate domeniile de competență europene, deputații din Parlamentul European trebuie să beneficieze de o expertiză tehnică temeinică pe probleme legislative, având în același timp datoria de a informa cetățenii cu privire la activitatea lor, invitându-i la sediul Parlamentului din Strasbourg sau Bruxelles.

Martin Ehrenhauser (NI), *în scris.* – (DE) Am votat împotriva raportului dnei Trüpel. Astfel mi-am exprimat în mod clar opoziția față de majorarea indemnizației de asistență și de orice creștere a numărului de funcționari în Parlamentul European. Argumentul că Tratatul de la Lisabona implică mai multă muncă pentru deputați trebuie întâi dovedit.

Iar dacă este corect, într-o perioadă în care datoriile de stat explodează, soluția nu poate fi decât mai multă eficiență și nicicum mai multă birocrație. Există în această instituție un potențial imens de creștere a eficienței și ar fi ușor să sporim performanța cu un număr mai mic de personal și finanțare mai scăzută.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Așa cum am spus mai devreme, Tratatul de la Lisabona implică o creștere a numărului de domenii ce vor fi tratate de Parlament în cadrul procedurii legislative ordinare. Pentru ca activitatea să se poată desfășura rapid și eficient, sunt necesare mijloace tehnice și logistice adecvate.

Având în vedere viitoarea extindere a Uniunii Europene și nevoia de informa mai bine publicul cu privire la activitatea acestei instituții, este necesar să se aloce suficiente fonduri pentru a asigura o activitate eficientă în 2011, astfel încât întregul proces legislativ al Uniunii să nu fie încetinit din cauza finanțării deficitare a Parlamentului.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) În conformitate cu politicile pe care le-am susținut, consider că adoptarea unei politici bugetare care pornește de la zero este importantă la începutul fiecărei legislaturi parlamentare. Ca urmare, bugetul Parlamentului va reflecta necesitățile reale și va spori transparența, disciplina bugetară și eficiența. De asemenea, susțin efectuarea unei distincții între costurile fixe și costurile variabile, acestea din urmă fiind justificate de o analiză costuri-beneficii. Analiza costuri-beneficii este importantă pentru a asigura rezultate mai bune și o gestionare a resurselor mai eficientă. Odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Parlamentul a primit noi competențe și includerea celor 18 noi deputați presupune

obligația de a le crea toate condițiile necesare pentru a-și putea exercita mandatul într-un mod eficient și adecvat. Aș sublinia că prioritatea Parlamentului trebuie să fie excelența în procesul legislativ. Această instituție trebuie să dispună de resursele necesare pentru a funcționa adecvat, cu atât mai mult în această perioadă plină de exigențe, în care instituțiile UE joacă un rol esențial în viața europenilor și în general a societății.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris*. – Noi, verzi, am votat în favoarea raportului kolegi noastre, dna Helga Trüpel. Toate amendamentele depuse au fost respinse. Prin urmare, estimările PE pentru exercițiul bugetar 2011 sunt transmise Comisiei pentru a fi incluse în propunerea de proiect de buget pentru 2011. În ceea ce privește a doua majorare a tranșei pentru indemnizația de asistență parlamentară pentru 2011, acest lucru înseamnă că în prezent fondurile sunt trecute în rezervă până la o declarație financiară detaliată a tuturor costurilor aferente. Parlamentul poate reveni asupra acestei chestiuni cu ocazia primei lecturi a bugetului 2011 în septembrie/octombrie. Majorarea primei tranșe a indemnizației pentru asistență din 2010 va fi votată mâine în cadrul raportului Maňka referitor la modificarea bugetului nr. 1/2010. În acest caz vorbim de o procedură bugetară și votul de mâine va reprezenta rezultatul final.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *în scris*. – (PL) Ne-am obișnuit cu faptul că bugetul Parlamentului European reflectă compromisurile complicate dintre Parlamentul European și celelalte instituții UE, precum și, indirect, dintre Uniunea Europeană și statele membre.

Anul viitor se poate dovedi unul deosebit de dificil în această privință, având în vedere cantitatea și importanța lucrărilor pe care va trebui să le desfășoare Parlamentul. Pe de o parte, Parlamentul va trebui să se adapteze la noile condiții ce rezultă din intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și din extinderea UE prin aderarea Croației și e suficient să menționez cei 18 noi deputați, cele 68 de posturi suplimentare și cele 62 de posturi implicate de aderarea Croației. Pe de altă parte, bugetul Parlamentului nu va crește considerabil comparativ cu 2010 (5,5 %), ceea ce dă naștere la întrebare referitoare la modul în care această cifră se poate adapta la noua realitate. În acest context, salut propunerea reiterată în raport de a planifica cheltuielile cu multă prudență.

La fel ca autorul documentului, consider că este necesar să se reanalizeze nivelul subvențiilor acordate familiilor angajaților, că numărul de angajați din biblioteci nu trebuie să crească decât după o analiză minuțioasă a nevoilor deputaților și că siguranța personalului Parlamentului trebuie asigurată la costuri rezonabile și pe baza principiului deschiderii față de cetățenii obișnuiți. Parlamentul apare în continuare ca o instituție foarte închisă, motiv pentru care trebuie ca, în măsura posibilului, să majorăm finanțarea de proiecte precum Casa istoriei europene și vizitele la Parlament.

Nuno Teixeira (PPE), *în scris*. – (PT) Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona a însemnat sporirea puterilor Parlamentului, ceea ce bineînțeles că implică nevoia de noi fonduri pentru a putea face față noilor necesități. Acestea fiind datele problemei, estimările bugetare pentru 2010 prezintă o creștere cu 5,8 % comparativ cu anul financiar 2010, prin care se încearcă garantarea faptului că Parlamentul își va putea exercita și utiliza pe deplin prerogativele.

Bugetul pentru 2011 va crește la 1 710 574 354 miliarde de euro, din care 20,32 % revin capitolului 5 (administrație), făcând astfel posibilă o coerență între obiectivele politice și finanțarea necesară. Prezenta propunere bugetară include dispoziții legate de reprezentarea Croației, fonduri suplimentare pentru serviciile de secretariat ale deputaților, creșterea numărului anual de vizitatori pe care îi pot invita deputații, reducerea amprentei de carbon a Parlamentului și finanțarea proiectelor Casa istoriei europene și Centrul pentru vizitatori.

Raportul reflectă un buget rezonabil, orientat către o politică de sustenabilitate a Parlamentului. În același timp, nu ignoră o abordare riguroasă a utilizării eficiente a resurselor disponibile.

Raport: Richard Ashworth (A7-0051/2010)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD), *în scris*. – Am votat împotriva acestui raport respectând principiile UKIP și în virtutea faptului că noi nu susținem propunerile legislative decât în măsura în care limitează puterea UE sau o reîncredințază statelor naționale. Ne-am opus tuturor amendamentelor care am considerat că dăunează inutil agricultorilor britanici sau care extindeau controlul UE în acest sector. UKIP va continua să apere interesele agricultorilor britanici împotriva interferențelor UE, deoarece considerăm că sectorul agricol britanic este perfect capabil să se autoadministreze și că prezintă deja standarde înalte de calitate și siguranță. UKIP se opune unei situații care obligă contribuabilul britanic să subvenționeze fermele din alte părți ale Europei care concurează cu proprii noștri agricultori. UKIP susține comerțul cu produse agricole în conformitate cu normele OMC.

Liam Aylward (ALDE), *în scris.* – (GA) Povara administrativă suportată de agricultori și birocrăția excesivă manifestată adesea în sectorul agricol trebuie redusă. Agricultorii trebuie să se poată concentra pe responsabilitatea lor principală, aceea de a oferi produse de înaltă calitate.

Am votat în favoarea dispozițiilor acestui raport care prevăd eliminarea actualei duplicări și ameliorarea flexibilității. De asemenea, sunt de acord cu viziunea raportului în ceea ce privește legislația din acest sector, pentru că se indică faptul că legislația în cauză trebuie să fie proporțională cu obiectivul avut în vedere și nu trebuie adoptată nicio legislație fără efectuarea în prealabil a unei evaluări a impactului acesteia în ceea ce privește potențiala povară financiară implicată. Dacă dorim să avem în Europa un sector agricol eficient și competitiv, trebuie să reducem birocrăția excesivă.

Zigmantas Balčytis (S&D), *în scris.* – (LT) Am votat pentru acest document deoarece consider că trebuie să continuăm simplificarea regulamentului și a dispozițiilor ce guvernează politica agricolă comună, proces inițiat în 2005. Agricultorii și ceilalți operatori economici din sectorul agricol ar trebui dispensați de birocrăția și cerințele care nu sunt necesare pentru atingerea obiectivelor politice și garantarea unei gestionări adecvate a banilor contribuabililor. Simplificarea PAC este esențială dacă ne dorim o economie agricolă mai competitivă, conservarea și crearea de locuri de muncă și o dezvoltare corespunzătoare a zonelor rurale. În unele state membre s-a înregistrat un număr mare de erori în cererile depuse, fapt care face dificilă acordarea de asistență la timp agricultorilor. Statele membre ar trebui să pună la dispoziția potențialilor beneficiari sisteme simple, clare și transparente. Prin urmare, solicit Comisiei să includă această problemă în discuțiile bilaterale cu statele membre.

Mara Bizzotto (EFD), *în scris.* – (IT) La trei ani de la reforma PAC, analizăm modul în care putem adapta politica noastră agricolă la provocările prezentului. Raportul din proprie inițiativă oferă sugestii utile împărtășite la scară largă pentru realizarea obiectivului unui sector agricol care îmbină calitatea și competitivitatea. Trebuie să salutăm spiritul acestui raport, prin care Parlamentul solicită introducerea unei noi PAC în 2013 care reduce birocrăția pentru agricultori. Orice măsură de natură să reducă procedurile și povara administrativă cu care se confruntă producătorii agricoli, fără să mai vorbim de autoritățile locale în chestiune, și care nu compromit standardele de calitate merită tot sprijinul nostru. Un astfel de raport, atent la nevoile agricultorilor, inclusiv la necesitatea de a garanta că nu sunt împovărați cu sarcini administrative birocratice, va contribui cu siguranță în mod util la procesul de reformă a politicii agricole comune care, din motive evidente, va fi un proces complex și foarte sensibil pentru viitorul economiei europene și pentru protecția nenumăratelor varietăți de produse locale tradiționale. Prin urmare, am votat în favoarea acestui raport.

Vito Bonsignore (PPE), *în scris.* – (IT) Agricultură, sector pe care îl considerăm fundamental pentru economia europeană, s-a aflat mereu în centrul preocupărilor Grupului Partidului Popular European (Creștin Democrat). Agricultorii noștri sunt însă de prea mult timp copleșiți de poveri birocratice și administrative: a sosit timpul să le ușurăm sarcina.

De fapt, sunt convins că simplificarea procedurilor birocratice ce urmează a fi adoptate odată cu reforma PAC din 2013 nu este doar de dorit, ci și necesară. Consider așadar că este oportun să simplificăm normele pentru identificarea electronică a animalelor și să înființăm o linie telefonică de asistență în fiecare stat membru UE pentru a oferi un acces mai bun la informații. În plus, este esențial să restabilim încrederea între autorități și agricultori.

Aceștia nu mai trebuie să-și petreacă zilele completând formulare și declarații, ci cultivându-și terenurile și furnizând astfel produse agricole mai bune care respectă standarde mai înalte. Am votat, prin urmare, în favoarea acestor măsuri, care fac parte din procesul de simplificare a birocrăției, care este sprijinit pe deplin de grupul meu parlamentar și care oferă un răspuns important în vremuri de criză.

David Campbell Bannerman (EFD), *în scris.* – Am votat împotriva acestui raport respectând principiile UKIP și în virtutea faptului că noi nu susținem propunerile legislative decât în măsura în care limitează puterea UE sau o reîncredințează statelor naționale. Ne-am opus tuturor amendamentelor care am considerat că dăunează inutil fermierilor britanici sau care extindeau controlul UE în acest sector. UKIP va continua să apere interesele agricultorilor britanici împotriva interferențelor UE, deoarece considerăm că sectorul agricol britanic este perfect capabil să se autoadministreze și că prezintă deja standarde înalte de calitate și siguranță. UKIP se opune modului corupt în care a fost mereu utilizată PAC (de ex. podgorii fantomă) sau faptului că este folosită pentru a spori veniturile unor politicieni din țările UE care dețin „ferme”. UKIP se opune și unei situații care obligă contribuabilul britanic să subvenționeze fermele din alte părți ale Europei care concurează cu propriii noștri fermieri. UKIP susține comerțul cu produse agricole în conformitate cu normele OMC.

Derek Roland Clark (EFD), *în scris*. – UKIP a votat împotriva raportului referitor la simplificarea PAC pentru că, deși punerea în aplicare a proiectului ar permite o politică mai inteligibilă, transparentă și funcțională, simplificarea inspecțiilor fermelor, flexibilizarea modalităților de plată și o apropiere de nevoile agricultorilor, toate acestea înseamnă menținerea PAC și probabil chiar prelungirea acesteia pentru încă o generație! Prin urmare, UKIP a votat împotriva rezoluției per ansamblu, mai ales că este lipsită de impact legislativ

Lara Comi (PPE), *în scris*. – (IT) Am votat în favoarea raportului referitor la simplificarea politicii agricole comune și îl felicit de dl Ashworth și raportorii alternativi pentru excelenta muncă pe care au desfășurat-o. Trebuie să acționăm pentru a simplifica cerințele și procedurile birocratice impuse fermelor, în scopul de a le reduce costurile și a le crește în același timp competitivitatea și certitudinea juridică. Uităm adesea că, deși produc produse principale, și fermele sunt întreprinderi a căror competitivitate este afectată de birocrăția excesivă.

Tocmai din acest motiv consider că astfel de rapoarte sunt importante, întrucât subliniază problemele care iau naștere ca urmare a condiționalității sau a procedurilor extrem de complicate, propunând în același timp soluții pentru a simplifica și ameliora ceea ce este încă cel mai important program al UE, cel puțin în termeni economici. Consider că votând în favoarea acestui raport, Parlamentul a făcut încă un pas în direcția unei PAC mai actuale, eficiente și economice și care, mai ales, este capabilă să asigure că cerințele în materie de alimente ale UE vor fi respectate nu doar azi, ci și în următorii ani.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *în scris*. – Agricultorii au fost întotdeauna cei mai fervenți și mai constanți partizani ai construcției Uniunii Europene și ei cred cu tărie că PAC rămâne o politică comună în adevăratul sens al cuvântului. Într-o lume globalizată, Uniunea Europeană, dotată cu o piață comunitară, trebuie să acționeze unitar pentru garantarea securității aprovizionării cu alimente și pentru promovarea resurselor regenerabile, să lupte contra schimbărilor climatice și să intensifice cercetările în vederea utilizării optime a oportunităților oferite de acestea.

Eventualele reduceri de buget ale PAC ar produce perturbări sociale și economice considerabile și împiedicând agricultura să facă față provocărilor în viitor. Este important să înțelegem că veniturile agricultorilor sunt dependente de plățile directe, chiar dacă numai acestea nu asigură un nivel de trai decent agricultorilor. Venitul agricol mediu în UE, cu toate plățile directe incluse, nu reprezintă decât jumătate din salariul mediu acordat restului sectoarelor economiei.

Consider că reducerea plăților directe din cadrul primului pilon ar avea consecințe devastatoare, nu numai pentru agricultori, dar în egală măsură pentru zonele rurale, pentru serviciile publice legate de producția agricolă, pentru consumatori și pentru societate, beneficiară în ansamblul său. Plățile directe sunt, deci, esențiale și ele trebuie menținute.

Mário David (PPE), *în scris*. – (PT) Per ansamblu, am votat în favoarea eforturilor de a simplifica politica agricolă comună (PAC). Simplificarea ar trebui să avantajeze agricultorii, permițându-le să se concentreze pe a produce alimente sigure și de calitate, precum și autoritățile naționale și comunitare, reducând sarcinile administrative aferente punerii în aplicare a PAC.

PAC are o importanță majoră pentru UE, atât pentru că asigură producția de alimente sigure, cât și datorită preocupării pe care o manifestă în protecția mediului și a zonelor rurale, în scopul unei dezvoltări durabile efective. Simplificarea trebuie să presupună o mai mare responsabilitate pentru toți actorii implicați.

Doresc, așadar, să subliniez nevoia de a transforma PAC într-un instrument mai simplu, mai corect și mai transparent. Pentru început, aș evidenția propunerea de a crea un sistem uniform de identificare a animalelor. Sistemul trebuie să includă posibilitatea autocertificării, reducerea cotelor de inspecție la limite inferioare celor actuale și problema trasabilității cărnii de ovine și caprine, și mă refer în special la propunerea de identificare a efectivelor de animale. În cele din urmă, reforma PAC va trebui să facă o distincție între a acorda sprijin pentru agricultorii individuali sau cooperativele unor astfel de persoane și a lăsa marile companii agro-alimentare în voia piețelor.

Robert Dušek (S&D), *în scris*. – (CS) Proiectul de raport referitor la simplificarea politicii agricole comune reprezintă încă o etapă către o PAC mai simplă și mai eficientă. Cu siguranță trebuie să facem mai mult pentru a stimula competitivitatea agriculturii europene, pentru a menține și crea locuri de muncă și pentru a sprijini dezvoltarea naturală a zonelor rurale. În acest context, doresc să menționez chestiunea plăților directe în regiunile de frontieră unde există o competiție nelocală și discriminare în funcție de locul de înregistrare a entităților agricole.

În regiunile învecinate cu statele membre unde există niveluri de prețuri diferite, există semne ale unei ample acțiuni economice din partea unor entități agricole ca răspuns la aceste diferențe de preț. O entitate agricolă care beneficiază de prețuri mai ridicate în țara sa de origine activează în altă țară (cu prețuri directe mai mici) cu costuri de producție mai mici și înregistrează vânzările de partea cealaltă a graniței. Astfel, entitățile agricole din țările cu prețuri directe mai mici sunt discriminate și dezavantajate din punct de vedere economic pe piața locală, în timp ce entitățile agricole din statele membre cu prețuri directe mai mari beneficiază de un avantaj economic pe piață ca urmare a politicilor UE. Din aceste motive, este necesar ca reforma PAC să țină cont de implicațiile asupra prețurilor, adică să compare locul de producție cu locul în care sunt înregistrate prețurile directe. Prin acest regulament vom contribui și la crearea unei piețe agricole noi și echitabile. Sunt în favoarea raportului prezentat.

Edite Estrela (S&D), *în scris*. – (PT) Am votat în favoarea acestui raport deoarece consider că simplificarea politicii agricole comune este esențială pentru competitivitatea agriculturii UE, conservarea locurilor de muncă și dezvoltarea durabilă a zonelor rurale europene. Normele privind controalele trebuie să fie simplificate și să devină mai accesibile agricultorilor prin ajutorul și consultanța din partea organismelor naționale, în scopul de a garanta că calitatea produselor europene nu presupune sarcini inutile și dificultăți suplimentare pentru actorii implicați în activitatea agricolă.

Diogo Feio (PPE), *în scris*. – (PT) Simplificarea legislației este esențială în procesul de apropiere a Europei de cetățeni. Avem nevoie de politici simple și perceptibile pentru cei care nu stăpânesc codul Uniunii și nu vorbesc „europeneza”. De aceea, o politică fundamentală și permanentă cum este politica agricolă comună (PAC) trebuie să fie înțeleasă de principalii ei beneficiari, în acest caz de agricultorii europeni.

Nu pot decât să recunosc câtă dreptate are raportorul atunci când afirmă că „o nouă PAC ar trebui să permită agricultorilor să se concentreze asupra obiectivului fundamental privind asigurarea siguranței, calității și a trasabilității alimentelor, sprijinindu-i, în același timp, pe aceștia în livrarea de bunuri publice nedestinate comercializării”. Sper că noua PAC va fi mai simplă, mai transparentă și mai echitabilă, că va fi mai bine axată pe nevoile agricultorilor și piață și că procesele pe care le implică vor fi mai rapide și mai puțin birocratice, însă sigure și eficiente. Certitudinea juridică nu presupune complexitate sau lentoare, ci mai curând simplitate și eficiență. Exact ceea ce dorim pentru noua PAC.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris*. – (PT) Politica agricolă comună (PAC) trebuie, pe de o parte, să garanteze o aprovizionare adecvată cu alimente sigure și, pe de altă parte, să aibă capacitatea de a răspunde unor provocări precum conservarea zonelor rurale, a regiunilor montane, a zonelor dezavantajate și a multifuncționalității agriculturii europene. Armonizarea legislației trebuie să fie însoțită de eliminarea duplicării. Să sperăm că obiectivul de reducere cu 25 % a sarcinii administrative va fi realizat înainte de 2012. PAC trebuie simplificată pentru ca economia noastră agricolă să devină mai competitivă, conservând și creând astfel locuri de muncă și contribuind la dezvoltarea durabilă a zonelor rurale. Principalii beneficiari ai simplificării PAC ar trebui să fie în primul rând agricultorii și nu doar autoritățile naționale și organismele de plăți din statele membre. Agricultorii trebuie să aibă acces la sisteme funcționale care să le permită depunerea facilă și fără cerințe birocratice inutile a cererilor pentru obținerea plăților directe în locul în care trăiesc. Această simplificare ar trebui să fie însoțită de simplificarea punerii în aplicare, motiv pentru care statele membre ar trebui să reducă la minim formalitățile birocratice impuse beneficiarilor, mai ales în domeniul dezvoltării rurale. Este nevoie de o mai mare flexibilitate, de aceea pledăm pentru autorizarea unor condiții de plată mai flexibile chiar înaintea finalizării complete a tuturor controalelor.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris*. – (PT) Prezentul raport conține aspecte pozitive, printre care am dori să le subliniem pe următoarele: simplificarea politicii agricole comune (PAC) nu trebuie să însemne reducerea ajutorului pentru agricultori și eliminarea instrumentelor tradiționale de gestionare a piețelor; necesitatea de modificare a sancțiunilor, în special când sunt legate de încălcări care nu au fost comise din vina producătorului; simplificarea procesului de depunere a cererilor și modificări pozitive referitoare la identificarea animalelor și în special a ovinelor și caprinelor.

Cu toate acestea, abordarea propusă de raportor se axează în mare parte pe piață, competitivitate, „reducerea protecționismului” și continuarea procesului de liberalizare, cu binecunoscutele sale consecințe dezastruoase. De asemenea, raportul susține în continuare actualul model de distribuire a ajutorului. Acolo se afirmă că „distribuția plății unice pe exploatare ar trebui să garanteze echitatea”, însă nu sunt propuse măsuri specifice pentru realizarea acestui obiectiv.

Este exprimată convingerea că este necesară o revizuire a actualei definiții a activității agricole eligibile pentru plata unică, însă nu face nicio propunere de modificare a actualului model în care oamenii sunt plătiți ca să

nu producă. Pe scurt, din raport lipsesc propuneri și măsuri de modificare a actualului model PAC în ceea ce privește (nu doar) distribuția ajutorului.

Marian Harkin (ALDE), *în scris*. – Sunt întru totul de acord că simplificarea PAC nu trebuie să conducă la o reducere a ajutorului acordat agricultorilor și nici la eliminarea instrumentelor tradiționale de gestionare a pieței. De asemenea, sunt de acord cu amânarea obligației de identificare electronică a ovinelor.

Jarosław Kalinowski (PPE), *în scris*. – (PL) Simplificarea principiilor care definesc funcționarea politicii agricole comune este extrem de importantă. PAC nu trebuie limitată la distribuirea banilor. Personal, aș dori ca mai multe resurse să fie direcționate către investitorii agricoli individuali, care ar putea moderniza mai eficient fermele și intensifica producția. Însă creșterea finanțării plășilor directe nu reprezintă, după părerea mea, decât un mod de perpetuare a sărăciei în cele mai puțin dezvoltate regiuni prin sprijinirea unor persoane care în realitate nu au nicio legătură cu agricultura și împiedică restructurarea acesteia. Doar subvenționarea „adevăraților” agricultori, adică a producătorilor de alimente sănătoase și de produse de înaltă calitate poate garanta securitatea Europei și a lumii în acest domeniu.

Cornelis de Jong, Kartika Tamara Liotard și Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), *în scris*. – Am votat împotriva raportului Ashworth referitor la simplificarea PAC (A7-0051/2010) din cauza punctului 12. Agricultorii nu au nevoie de mai mult sprijin direct din partea UE, ci de prețuri mai corecte pentru produsele lor.

Cu toate acestea, sunt de acord cu esența raportului. PAC este excesiv de complicată și impune sarcini inutile agricultorilor, statelor membre și autorităților și administrațiilor descentralizate. Este imperios necesar să se diminueze această povară administrativă și să se reducă birocrăția în special în această perioadă de criză.

În plus, agricultorii care încalcă normele în mod neintenționat sau din cauza unor factori independenți de ei și sunt sancționați ca urmare a acestei acțiuni, trebuie să aibă posibilitatea de a corecta erorile. Este, de asemenea, nevoie de o mai mare transparență în ceea ce privește aceste sancțiuni.

Petru Constantin Luhan (PPE), *în scris*. – Politica agricolă comună reprezintă o componentă esențială a Uniunii Europene, fie că vorbim despre asigurarea hranei pentru cetățenii noștri, fie că vorbim despre conservarea și protejarea zonelor montane, rurale, a regiunilor ultraperiferice sau a celor dezavantajate. Am votat în favoarea raportului, deoarece susțin necesitatea simplificării PAC. Este nevoie ca aceasta să fie orientată către rezultate și să aibă o capacitate mai mare de reacție. De asemenea, consider că este nevoie de o colaborare mai bună între statele membre și autoritățile locale în ceea ce privește schimbul de bune practici. În același timp, agricultorii trebuie să fie bine informați și să primească mai mult ajutor din partea autorităților.

Erminia Mazzoni (PPE), *în scris*. – (IT) Agricultura constituie una dintre principalele resurse ale Europei, fiind în același timp și sectorul cel mai împovărat de mecanismele greoaie ale birocrăției UE. Nu trebuie însă să subestimăm nici impactul factorilor climatici și de mediu care, prin natura lor, sunt greu de prevăzut și obligă lumea agriculturii să se confrunte cu provocări noi și dificile ca urmare a schimbărilor globale la care asistăm.

În acest context, Parlamentul European consideră că este absolut necesar să se țină cont de faptul că obiectivul de reducere cu 25 % a sarcinilor stabilit în programul din 2003 nu este suficient și nici destul de ambițios, având în vedere că îl vom realiza probabil înainte de termenul limită din 2012. De asemenea, Parlamentul consideră că trebuie să propună Comisiei și Consiliului strategii urgente pentru a continua reducerea sarcinilor care îi împovărează pe agricultori.

Propunerile din această rezoluție parlamentară au, de asemenea, scopul de a anticipa reforma PAC în perspectiva strategiei UE 2020. Este un pas esențial pentru a asigura creșterea în acest sector și pentru a garanta menținerea finanțării alocate acestuia, având în vedere foarte probabila diminuare a resurselor UE în 2013.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *în scris*. – (FR) Acest raport are meritul de a ne aminti că doar serviciul public poate garanta independența și imparțialitatea inspecțiilor, precum și de a sublinia ideea de agricultură ca bun public. Accentul pus pe trasabilitatea produselor alimentare este, de asemenea, important, deși o etichetare clară referitoare la amprenta de mediu are mai multe șanse de a sensibiliza cetățenii (producătorii și consumatorii) cu privire la importanța relocărilor și a calității produselor din punctul de vedere al mediului.

Determinarea manifestată în raport de a simplifica normele administrative ale politicii agricole comune este importantă în egală măsură. Cu toate acestea, faptul că PAC este concepută doar din perspectiva competitivității și a neoliberalismului, în tradiția directă a politicilor aplicate de UE în ultimii ani, mă obligă să nu votez

pentru. Prin urmare, mă abțin de la votul asupra acestui text în semn de recunoaștere a progreselor înregistrate în intenții.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Este esențial să simplificăm politica agricolă comună dacă dorim să realizăm obiectivul de reducere cu 25 % a sarcinii administrative din sectorul agricol până în 2010. Birocrația este un obstacol în calea agricultorilor, nevoiți să-și neglijeze activitățile zilnice de pe câmp pentru a pierde enorm de mult timp cu formalitățile administrative. În plus, noile modificări se vor traduce și într-o reducere de sute de milioane de euro a sarcinii administrative suportate de agricultori, concretizată în beneficii tangibile, mai ales dacă luăm în considerare situația economică dificilă prin care trecem. Simplificarea standardelor și a mecanismelor de control este esențială pentru agricultorii care trebuie să asigure aprovizionarea cu alimente pentru 500 de milioane de oameni la prețuri rezonabile. Astfel se explică votul meu.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *în scris.* – Am votat în favoarea acestui raport care conține prevederi importante pentru eliminarea piedicilor birocratice care afectează agricultorii europeni, mai ales în această perioadă în care agricultura este puternic afectată de criza financiară. Doresc să mulțumesc colegilor care au votat în favoarea amendamentelor depuse de mine, păstrând astfel textul deja aprobat în comisie.

Mă refer în primul rând la amendamentul 49, care este legat de rata ridicată a erorilor la depunerea cererilor pentru plățile directe, înregistrată în unele state membre, și care subliniază că aceste erori se datorează în principal materialului ortofotografic utilizat și nu agricultorilor. Mă refer, de asemenea, la amendamentul 65 referitor la amânarea obligației de a identifica electronic ovinele și caprinele începând cu 2010, din cauza costurilor prea mari în contextul crizei economice.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris.* – (IT) Propunerea de simplificare a PAC este parte din amplul proces de reducere a procedurilor birocratice, proces inițiat în urmă cu ceva timp de diferite state membre ale UE în scopul de a asigura servicii mai eficiente și mai accesibile pentru cetățeni.

Reforma este necesară și pentru sectorul agricol pentru a le permite agricultorilor să economisească timp și bani și să aibă acces la beneficii în cadrul sistemului de condiționalitate și plăți directe, precum și în ceea ce privește unele aspecte legate de dezvoltarea rurală și metodele de identificare a animalelor.

În prezent, când dezbaterea privind PAC post 2013 este deja în curs de desfășurare, această propunere de simplificare reprezintă un test care poate servi drept bază a unei propuneri pentru viitorul agriculturii europene, evidențind oportunitățile și riscurile implicate. Având în vedere motivele expuse mai sus, am votat în favoarea raportului.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *în scris.* – (PT) Raportul referitor la simplificarea politicii agricole comune (PAC) analizează o problemă care îi preocupă foarte mult atât pe agricultori, care sunt principalii beneficiari ai PAC, cât și pe cetățenii europeni în general, care consideră că PAC este greu descifrabilă din cauza complexității mecanismelor sale. Toată lumea recunoaște așadar simplificarea măsurilor ca necesară și urgentă. Este esențial ca aceste măsuri să aibă un impact direct asupra fermierilor și nu doar a administrațiilor statelor membre, așa cum s-a întâmplat adesea. Eliminarea instrumentelor de gestionare a pieței nu poate fi invocată ca metodă de simplificare.

Simplificarea trebuie să abordeze neapărat necesitatea de a elimina discriminările existente în sistemul de plăți unice din diferitele state membre, fiind vorba de probleme ce rezultă din ineficiența administrațiilor naționale în ceea ce privește controalele, termene limită, plățile etc. Prin eliminarea acestor discriminări am evita o PAC cu mai multe viteze care încurajează inegalitățile dintre agricultorii din diferitele state membre.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *în scris.* – Am votat raportul Ashworth pentru o politică agricolă comună mai simplă și mai inteligibilă pentru fermieri. Administrarea politicii agricole comune este deseori mult prea complicată și, prin urmare, este extrem de important pentru întregul sector agricol ca aceasta să fie simplificată pentru a ușura viața agricultorilor. Normele propuse de Comisia Europeană sunt de multe ori foarte greu de pus în practică și gradul de birocrație din statele membre, în ceea ce privește aplicarea legislației din domeniul agricol, este foarte ridicat. În mod special, legislația referitoare la identificarea animalelor trebuie revizuită pentru a fi mai flexibilă și mai puțin birocratică. Actualele dispoziții legislative din acest domeniu sunt mult prea rigide și de multe ori contraproductive.

Nuno Teixeira (PPE), *în scris.* – (PT) Simplificarea politicii agricole comune (PAC) este esențială pentru ca economia agricolă a Europei să devină mai competitivă, pentru păstrarea și încurajarea creării de locuri de muncă și pentru dezvoltarea zonelor rurale. Din punctul meu de vedere, este foarte important ca, atunci

când Comisia propune noi regulamente în acest sector, să încerce în același timp și eliminarea obstacolelor birocratice inutile.

Cu cât legislația este mai simplă, cu atât va fi mai ușor de înțeles de către părțile interesate, fie ei agricultori, autorități naționale și regionale sau organisme de monitorizare a finanțărilor. În același timp, dacă se va reduce timpul pe care acești actori trebuie să îl alocă pentru pregătirea cererilor, se va reduce și numărul erorilor pe care le comit. Costul monitorizării finanțărilor va scădea, astfel, la rândul său.

Simplificarea este necesară și în procesul de monitorizare a modului în care sunt utilizate fondurile și, din punctul meu de vedere, auditurile externe par să fie cea mai eficientă metodă în acest sens. Amenzile trebuie aplicate în mod transparent și proporțional, ținând seama de dimensiunea fermelor și situația locală mai ales în regiunile ultraperiferice precum Madeira. Am votat în favoarea prezentului raport azi pentru că încearcă să abordeze aceste probleme. Reforma generală a PAC trebuie să aibă în vedere o coordonare mai bună între politica agricolă și cea de coeziune.

Artur Zasada (PPE), *în scris.* – (PL) Prin susținerea acestui document ne-am exprimat determinarea cu privire la simplificarea politicii agricole comune. Este un proces esențial pentru a putea garanta un nivel adecvat de competitivitate în sectorul agricol european. Este evident că prin armonizarea regulamentelor, reducerea poverii administrative și limitarea costurilor avem șansa de a promova o politică agricolă comună mai simplă, mai echitabilă și mai inteligibilă. Trebuie însă să reținem că beneficiarii simplificării nu trebuie să fie doar autoritățile și organismele naționale care gestionează sectorul agricol ci, în primul rând agricultorii, care sunt împovărați excesiv cu regulamente.

Raport: Heide Rühle (A7-0151/2010)

Sophie Auconie (PPE), *în scris.* – (FR) Raportul prezentat de dna Rühle este un raport din proprie inițiativă care vizează o analiză a modalităților de îmbunătățire a procedurilor de achiziții publice în Europa în scopul de stabili un cadru juridic mai stabil și mai transparent. Aplicarea incorectă a normelor privind achizițiile publice este una dintre cele mai frecvente cauze ale erorilor comise în plata fondurilor structurale europene. Sprijin principalele puncte puse în discuție de raportul din proprie inițiativă: un apel către o mai bună coordonare a procedurilor de achiziții publice în cadrul diferitelor direcții ale Comisiei Europene, constatarea că obiectivele de clarificare a normelor și crearea a unei certitudini juridice mai mari, stabilite de revizuirea din 2004 a directivelor referitoare la achizițiile publice, nu au fost încă realizate pe deplin. Sunt de acord, de asemenea, cu poziția adoptată în raport conform căreia întreprinderile mici și mijlocii sunt în mod deosebit afectate de complexitatea acestor proceduri, care uneori le împiedică să participe la licitații din cauza unei lipse de resurse în ceea ce privește asistența juridică. Am votat, așadar, în favoarea acestui raport și voi monitoriza îndeaproape aplicarea adecvată a directivelor privind achizițiile publice deja în vigoare în statele membre și îndeosebi în Franța.

Zigmantas Balčytis (S&D), *în scris.* – (LT) Am sprijinit acest raport întrucât un sistem de achiziții publice transparent și cu adevărat funcțional este deosebit de important pentru promovarea concurenței transfrontaliere și a inovației în cadrul pieței interne și pentru a aduce beneficii autorităților publice. Obiectivele stabilite în revizuirea din 2004 a directivelor privind achizițiile publice nu au fost încă realizate, în special în ceea ce privește simplificarea normelor de atribuire a contractelor și crearea unei certitudini juridice mai mari. Curtea Europeană de Justiție a examinat un număr disproporționat de cazuri de încălcare a dreptului comunitar în domeniul achizițiilor publice, ceea ce indică faptul că multe state membre s-au confruntat cu dificultăți în a se conforma directivelor privind achizițiile publice. Tratatul de la Lisabona a inclus pentru prima oară în legislația primară a Uniunii Europene recunoașterea dreptului la autonomie administrativă la nivel regional și local și a consolidat conceptul de subsidiaritate. Întrucât legislația privind achizițiile publice are rolul de a garanta că fondurile publice sunt gestionate în mod corect și eficient și de a oferi întreprinderilor interesate posibilitatea de a le fi atribuite contracte publice în contextul unei concurențe loiale, invit Comisia să simplifice procedurile legate de achizițiile publice, astfel încât administrațiile locale și întreprinderile să facă economii de timp și de bani cheltuiți exclusiv pentru rezolvarea chestiunilor birocratice și să faciliteze accesul IMM-urilor la aceste tipuri de contracte, dându-le posibilitatea de a participa la aceste proceduri în condiții mai corecte și mai echitabile.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *în scris.* – (LT) O parte importantă din fondurile provenind de la bugetele statelor membre este cheltuită pentru achiziții publice. De aceea, sunt de acord cu opinia raportoarei potrivit căreia fondurile publice trebuie să fie transparente și deschise controlului public. Contractele publice trebuie atribuite în condiții de transparență, în care toate părțile interesate beneficiază de același tratament, iar relația dintre preț și performanța proiectului este criteriul ultim, astfel încât să fie aleasă oferta cea mai bună, și nu pur și

simplicu cea mai ieftină. Pentru a spori transparența din domeniul achizițiilor publice, este necesară o simplificare a procedurilor, astfel încât administrațiile locale și întreprinderile să facă economii de timp și de bani cheltuiți exclusiv pentru rezolvarea chestiunilor birocratice. Simplificarea procedurilor va facilita și accesul IMM-urilor la aceste tipuri de contracte, dându-le posibilitatea de a participa la aceste proceduri în condiții mai corecte și mai echitabile. Este deosebit de important ca, în contextul procesului de globalizare, Comisia să se concentreze pe aplicarea criteriilor sociale în cadrul procedurilor. Orientările sau orice altfel de asistență practică acordată autorităților și organismelor publice în legătură cu achizițiile durabile sunt, așadar, esențiale.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris. – (PT)* Salut această rezoluție care urmărește simplificarea normelor legate de achizițiile publice, contribuind în același timp la crearea unei mai mari certitudini juridice. Inițiativele europene din domeniul achizițiilor publice necesită o coordonare adecvată la nivel european pentru a evita incoerențele și problemele juridice. La fel de importantă este clarificarea juridică a condițiilor în care se aplică legislația privind achizițiile publice în cazul parteneriatelor instituționalizate între sectorul public și cel privat. Invit Comisia să simplifice procedurile, astfel încât administrațiile locale și întreprinderile să facă economii de timp și de bani cheltuiți exclusiv pentru rezolvarea chestiunilor birocratice. Simplificarea procedurilor va facilita și accesul IMM-urilor la aceste tipuri de contracte, dându-le posibilitatea de a participa la aceste proceduri în condiții mai corecte și mai echitabile. Administrațiile publice trebuie încurajate să utilizeze criteriile ecologice, sociale și altele în cadrul achizițiilor publice. Invit Comisia să studieze posibilitatea de a folosi contractele publice ecologice ca instrument de promovare a dezvoltării durabile.

Diogo Feio (PPE), *în scris. – (PT)* În 2004, Comisia a efectuat o revizuire a directivelor privind achizițiile publice, obiectivul urmărit fiind simplificarea procedurilor, sporirea transparenței, a eficienței, a flexibilității și reducerea birocrăției din domeniul achizițiilor publice.

În cuvintele raportoarei, „scopul principal al achizițiilor publice îl reprezintă achiziționarea de bunuri și servicii la prețuri avantajoase în vederea asigurării sarcinilor de serviciu public. Autoritățile publice nu sunt, totuși, un participant la piață ca oricare altul; întrucât gestionează bani publici, ele poartă o anumită responsabilitate.”

Mă văd obligat să repet că o legislație complexă nu înseamnă automat și o legislație care servește cel mai bine interesele părților. În cazul achizițiilor publice, lucrurile stau chiar invers. Cu cât procedurile sunt mai complexe, mai lente și mai puțin transparente, crește și probabilitatea ca legea să fie eludată și, în cazuri extreme, să apară cazuri de corupție. Prin urmare, este esențial ca, în cadrul procesului de revizuire a actualelor directive privind achizițiile publice, să fie avute în vedere norme mai simple și mai eficiente de reglementare a acestui sector, care reprezintă aproape 16 % din PIB-ul Uniunii Europene.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris. – (PT)* Anual, cheltuielile cu achizițiile publice de bunuri și servicii în Uniunea Europeană se ridică la o valoare totală de 1 500 de miliarde de euro, reprezentând peste 16 % din produsul intern brut al UE. În contextul actualei crize economice, directivele privind achizițiile publice nu trebuie să încetinească procesul de atribuire a contractelor și nici să îl facă mai costisitor. Contractanții, și în special întreprinderile mici și mijlocii, solicită certitudine juridică și proceduri rapide. Consider că statele membre și Comisia, în cooperare cu administrațiile locale, ar trebui să revizuiască diferitele seturi de norme aplicabile în domeniul achizițiilor publice, în scopul uniformizării acestor norme și al simplificării întregului cadru juridic în materie de achiziții publice, în vederea reducerii riscului de erori și a sporirii eficienței în utilizarea fondurilor structurale. Trebuie observat că transpunerea incorectă a normelor UE în materie de achiziții publice este în mare măsură cauza neregulilor identificate în punerea în aplicare a proiectelor europene cofinanțate de fondurile structurale și Fondul de coeziune. Consider că Comisia trebuie să analizeze posibilitatea de a continua să utilizeze chiar și după 2010 proceduri accelerate în legătură cu fondurile structurale, astfel încât statele membre să nu irosească aceste resurse.

Françoise Grossetête (PPE), *în scris. – (FR)* Deși sprijin obiectivul raportului de a invita Comisia să simplifice procedurile legate de achizițiile publice, astfel încât administrațiile locale și întreprinderile să nu fie nevoite să cheltuiască timp și bani exclusiv pentru rezolvarea chestiunilor birocratice, consider că formularea celei de-a doua părți a punctului 9 este regretabilă.

Consider că o astfel de interpretare a unei hotărâri a Curții de Justiție a Uniunii Europene, care indică faptul că autoritățile locale pot coopera fără a recurge la piață, se abate de la principiul neutralității. Acest lucru riscă să aducă prejudicii întreprinderilor (cu capital public sau privat) cărora li se neagă astfel orice posibilitate de a concura pentru obținerea de contracte de furnizare de servicii publice cu caracter economic.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Prezentul raport face puțină lumină în ceea ce privește standardele sociale și de mediu care trebuie incluse în cererile de ofertă. De asemenea, propune recomandări menite să faciliteze accesul IMM-urilor la piețele achizițiilor publice. Cu toate acestea, prezintă o lacună majoră din cauza absenței explicite a oricărei referințe la nevoia de a adopta un instrument juridic care să specifice definiția și statutul concesiunilor de servicii în momentul reformării directivelor privind achizițiile publice. Nu ne putem mulțumi cu actuala jurisprudență a Curții Europene de Justiție referitoare la achizițiile publice, necesitatea unei directive-cadru în materie de servicii de interes general impunându-se tot mai acut. Clarificarea juridică este esențială pentru toată lumea. De aceea m-am abținut de la votul final asupra acestui raport.

Małgorzata Handzlik (PPE), *în scris.* – (PL) Achizițiile publice de pe piața internă a Uniunii Europene reprezintă aproximativ 15 % din PIB. Deschiderea pieței achizițiilor publice este în interesul instituțiilor administrative, piețele mai mari însemnând și un spectru mai larg de alegeri posibile, la costuri mai reduse și calitate mai mare. Modul în care sunt cheltuiți banii publici este foarte important, mai ales acum când economia are nevoie de stimulente pentru a-și reveni din criză și statele membre au probleme cu bugetele. Raportarea remarcă pe bună dreptate că actuala legislație este foarte complicată, reprezentând o provocare deosebită pentru autoritățile locale și regionale și întreprinderile mici și mijlocii. În plus, este încă nevoie de clarificare în ceea ce privește parteneriatele între sectorul public și cel privat, planificarea urbanistică și concesiunile de servicii.

Prin urmare, sunt de acord cu principalele puncte cuprinse în raportul dnei Rühle, care afirmă nevoia de mai multă transparență juridică în domeniul achizițiilor publice și care nu solicită ca actualele directive să fie modificate acum, ci ca serviciile Comisiei Europene să efectueze o analiză amănunțită a problemelor existente.

Petru Constantin Luhan (PPE), *în scris.* – Achizițiile publice dețin o cotă semnificativă din produsul intern brut al Uniunii Europene. Scopul acestora este achiziționarea de bunuri și servicii la cel mai bun raport preț-calitate. Directivele europene din domeniul achizițiilor încetinesc procesul de atribuire a contractelor, îl fac mai costisitor și îngreună libertatea de acțiune a autorităților contractante. Din nefericire, tot mai multe state membre s-au confruntat cu astfel de probleme. Din acest motiv am votat în favoarea raportului, deoarece susțin cu tărie simplificarea și modernizarea procedurilor. Este nevoie de o legislație simplificată și unitară pentru toate statele membre. În acest mod vom elimina discrepanțele existente între normele aplicate de statele membre, vom elimina erorile și vom eficientiza utilizarea banilor publici.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Achizițiile publice reprezintă o problemă foarte delicată care merită să fie tratată cu toată seriozitatea pentru că implică fonduri publice. Prin urmare, contractele publice trebuie să fie transparente și complet deschise controlului public, astfel încât să nu ridice niciun fel de suspiciune. Așa stând lucrurile, contractele publice trebuie atribuite în condiții de transparență, în care toate părțile interesate beneficiază de același tratament, iar relația dintre preț și performanța proiectului trebuie să fie criteriul ultim, astfel încât să fie aleasă oferta cea mai bună și nu doar pur și simplu oferta cea mai ieftină. Astfel se explică votul meu.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris.* – (IT) Achizițiile publice reprezintă aproximativ 18 % din PIB-ul Comunității, jucând astfel un rol esențial în relansarea economiei și a ocupării forței de muncă. Achizițiile publice au, de asemenea, un impact semnificativ asupra întreprinderilor mici și mijlocii, care se constituie adesea în subcontractanți.

În actualul context în care interacțiunea dintre piața internă și piețe internaționale se intensifică tot mai mult, întreprinderile europene sunt expuse riscului major de a înfrunța concurența nelocală a întreprinderilor din țările terțe (de pildă China) care beneficiază de subvenții de la stat interzise întreprinderilor europene și care pot oferi costuri mai reduse și durate de producție mai scurte ca urmare a nerespectării standardelor europene în materie de siguranță și drepturile lucrătorilor.

Pentru a contracara acest efect, avem nevoie de acțiuni coordonate la nivel european. În cele din urmă, doresc să vă reamintesc că este important să se respecte principiul reciprocității și al proporționalității. De exemplu, întreprinderile chineze au acces la piața europeană, însă întreprinderile europene nu pot participa la licitațiile din China. Felicit raportarea pentru munca sa și votez în favoarea raportului.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris.* – Mă bucur că amendamentul propus de Grupul Socialiștilor și Democraților a fost respins, fapt care a permis grupului nostru, Verts/ALE, să voteze în favoarea raportului Rühle.

Bernadette Vergnaud (S&D), *în scris.* – (FR) Condamn politica struțului practică de cei care cred că actuala jurisprudență a Curții Europene de Justiție în materie de concesiuni de servicii este suficientă și că nu e

deloc nevoie de a legifera. De ani de zile socialiștii se luptă și pledează pentru directive-cadru care să protejeze serviciile de interes general și nici nu se pune problema să abandonăm acest angajament. Singura garanție pe termen lung pentru serviciile publice este o reală legislație europeană și nu hotărâri judiciare, oricât de bine fundamentate ar fi. După cum putem observa din dificultățile de transpunere a Directivei privind serviciile în ceea ce privește serviciile sociale, singura modalitate de a obține certitudine juridică și calitate a serviciilor este prin crearea unui cadru specific. Întreprinderile mici și mijlocii și autoritățile locale și regionale se așteaptă la claritate și certitudine juridică în procesul de atribuire a contractelor de achiziții publice, precum contractele pentru locuințe sociale. Cu toate acestea, nu am vrut nici să votăm împotriva acestui raport care conține elemente importante, în special în ceea ce privește standardele sociale și ecologice pe care trebuie să le integrăm în procedurile legate de licitații, recomandările de facilitare a accesului IMM-urilor și un apel clar la vigilență în contractele de parteneriat între sectorul public și cel privat.

Raport: Franziska Keller (A7-0140/2010)

Sophie Auconie (PPE), *în scris.* – (FR) Este esențial ca politicile europene în materie de dezvoltare să fie coerente. Cu toate acestea, raportul dnei Keller are uneori tendința de a oscila între formulări fie excesive, fie vagi. În mod clar, spun „da” pentru coerența politicii UE, însă spun „nu” punerii sub semnul întrebării a angajamentelor asumate de Uniunea Europeană (și de Franța) în cadrul Organizației Mondiale a Comerțului. Agricultură noastră trebuie să evolueze treptat ținând cont de dificultățile cu care se confruntă agricultorii care sunt actori esențiali nu doar în zonele rurale, ci și în orașe. Prin urmare, am votat împotriva acestui raport.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *în scris.* – Uniunea Europeană este cel mai mare donator de ajutor din lume, iar anul acesta se așteaptă ca asistența pentru dezvoltare acordată statelor non-UE să ajungă la 69 de miliarde de euro, cu 20 % mai mult decât în 2008. Uniunea Europeană a demonstrat că este consecventă cu angajamentele luate în fața instituțiilor internaționale. Ciocnirea politicilor europene privind dezvoltarea cu politicile sale comerciale este o realitate. Însă Uniunea Europeană s-a angajat ca toate politicile comunitare cu impact asupra țărilor în curs de dezvoltare să țină seama de obiectivele de dezvoltare asumate.

Spre deosebire de previziunile inițiale, criza economică afectează în special țările sărace și multe dintre ele se bazează pe proiectele de dezvoltare derulate cu fonduri europene. Pe de altă parte, politicile de export și de agricultură pe care UE le aplică în aceste state au un efect negativ asupra dezvoltării acestora. Avem de-a face, astfel, cu un efect nedorit – UE construiește la nivel macro și influențează în mod negativ la nivel micro. În aceste condiții, obiectivele asumate prin rezoluția votată ieri în plen de Parlamentul European devin foarte importante și ele trebuie asumate de toate instituțiile Uniunii.

Carlos Coelho (PPE), *în scris.* – (PT) În contextul crizei economice și umanitare cu care se confruntă în prezent întreaga lume, se impune mai mult ca niciodată ca politicile în favoarea dezvoltării ale Uniunii să acționeze într-un mod coerent și unificat, în deplin acord cu celelalte politici ale Uniunii în materie de comerț, mediu etc. În ciuda angajamentului UE pentru politica de dezvoltare și a faptului că este cel mai mare donator de ajutor din lume, a devenit clar faptul că nu există întotdeauna o coerență între politicile sale, ceea ce subminează realizarea Obiectivelor de dezvoltare ale mileniului (ODM).

Încercăm, pe bună dreptate, să schimbăm actualul *status quo*. Asistența oficială pentru dezvoltare trebuie abordată dintr-o perspectivă pe termen lung, creând sinergii între toate statele membre și coerență între politici. Realizarea acestei coerențe se impune ca o necesitate, deoarece contribuie la satisfacerea nevoilor de dezvoltare ale celor în chestiune. Per ansamblu, sprijin acest raport al Parlamentului European și consider că este esențial ca actorii UE să facă tot ce le stă în putință pentru a elimina obstacolele din calea dezvoltării, pentru a realiza ODM, pentru a lupta împotriva sărăciei și pentru a garanta că drepturile umane, sociale, economice și de mediu sunt într-adevăr respectate în țările în curs de dezvoltare.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark și Anna Ibrisagic (PPE), *în scris.* – (SV) Ieri, 18 mai 2010, delegația Conservatorilor suedezi a votat împotriva raportului A7-0140/2010 referitor la coerența politicilor UE în favoarea dezvoltării și conceptul de „asistență oficială pentru dezvoltare plus” (2009/2218(INI)). Motivul principal este faptul că nu susținem propunerea de introducere a unei taxe asupra tranzacțiilor internaționale. Introducerea unei taxe Tobin ar aduce prejudicii țărilor în curs de dezvoltare și ar conduce pur și simplu la accentuarea sărăciei. Dorim însă să subliniem că raportul conține și elemente care concordă cu viziunea noastră, cum ar fi faptul că subvențiile la export acordate de UE pentru produsele agricole europene au avut efecte dezastruoase asupra siguranței alimentelor și a dezvoltării unui sector agricol fiabil în țările în curs de dezvoltare.

Marielle De Sarnez (ALDE), *în scris.* – (FR) Un miliard patru sute de milioane de oameni din lume trăiesc cu mai puțin de 1 euro pe zi. Uniunea Europeană are datoria de a combate această situație. Acest lucru presupune politici de asistență și o cooperare pentru dezvoltare mai eficientă și mai efectivă. În continuare, angajamentele asumate în cadrul asistenței oficiale pentru dezvoltare (AOD) nu sunt respectate pe deplin. Pentru a aborda problema urgentă a dezvoltării, invităm Comisia să definească rapid surse inovatoare suplimentare de finanțare pentru dezvoltare, cum ar fi o taxă asupra tranzacțiilor financiare internaționale, care să genereze resurse suplimentare ce pot fi folosite pentru atenuarea celor mai grave consecințe ale crizei. În același spirit, statele membre trebuie să își reafirme angajamentul asumat la reuniunea la nivel înalt privind ODM de a aloca în următorii zece ani 0,7 % din PIB către AOD, ținând cont de capacitatea de absorbție și buna guvernare a statelor beneficiare. În cele din urmă, politica europeană de dezvoltare trebuie corelată cu o reglementare flexibilă a circulației persoanelor, bunurilor și a capitalului cu țările în curs de dezvoltare.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt și Cecilia Wikström (ALDE), *în scris.* – (SV) Sprijinim obiectivul acestui raport de a realiza o coerență între politica UE și scopul Uniunii de a promova dezvoltarea în țările cu venituri mici și medii. Raportul dnei Keller identifică însă piața dezvoltată a serviciilor și normele clare privind concurența printre obstacolele din calea realizării Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului. Astfel că nu putem sprijini raportul ca întreg. Normele de bază clare sunt o condiție prealabilă care trebuie îndeplinită pentru ca o economie de piață să poată funcționa adecvat și comerțul cu servicii este un element important în dezvoltarea economiilor diferitelor țări.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Uniunea Europeană se confruntă adesea cu paradoxurile propriei creații și cu incongruențele la care dă naștere în rândul statelor membre și al cetățenilor lor, precum și al țărilor terțe și al popoarelor lor. Ca principal donator mondial, Uniunea Europeană și statele membre trebuie să depună eforturi pentru ca politica lor de ajutor lor în favoarea dezvoltării să fie nu doar eficientă, ci și consecventă și coerentă, fapt nu întotdeauna valabil. Trebuie să salutăm orice eforturi de a privilegia această coerență și de a lua în considerare numeroasele nevoi ale popoarelor care primesc ajutorul. Politica comercială nu poate ignora acest obiectiv.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Cunoscând faptul că politicile și acțiunile UE din mai multe domenii contrazic frecvent obiectivele proclamate privind „ajutorul pentru dezvoltare”, subiectul prezentului raport se dovedește foarte relevant. Acesta cuprinde mai multe aspecte importante și pozitive, printre care se numără și faptul că atrage atenția asupra tragediei foametei la nivel mondial, subliniază contradicțiile și ineficiența care marchează acordurile de pescuit în raport cu obiectivele proclamate de cooperare pentru dezvoltare, denunță efectele subvențiilor la export ale Uniunii, critică liberalizarea serviciilor, introducerea normelor privind concurența, paradisurile fiscale, fluxurile de capital dinspre țările în curs de dezvoltare către UE, cauzate de politici incoerente, volumul mic de ajutor alocat agriculturii, și pledează pentru crearea unui fond comun de brevete pentru medicamentele anti-HIV/SIDA. Din nefericire, însăși raportoarea devine inconsecventă, pronunțându-se în favoarea continuării dezvoltării unor instrumente ca zonele de liber schimb și așa-numitele acorduri de parteneriat economic. Raportoarea ignoră faptul că aceste instrumente amenință interesele țărilor în curs de dezvoltare în mai multe domenii, așa cum s-a dovedit în mod clar din rezistența pe care multe dintre acestea au manifestat-o față de semnarea acordurilor, rezistență anulată în unele cazuri doar prin presiunea și șantajul inacceptabile exercitate de UE.

Georgios Papastamkos (PPE), *în scris.* – (EL) Recunosc pe deplin importanța politicii în favoarea dezvoltării a UE și a asistenței pentru țările în curs de dezvoltare. Cu toate acestea, am votat împotriva raportului Keller din cauza poziției adoptate în ceea ce privește impactul subvențiilor la export pentru produsele agricole asupra sectorului agricol din țările în curs de dezvoltare, care este total incorect.

În plus, UE este o piață extrem de deschisă în ceea ce privește importurile de produse provenind din țările în curs de dezvoltare ca urmare a programului „Totul în afara de arme” și a altor acorduri preferențiale, ca să numim doar câteva. Trebuie observat că angajamentul asumat de statele membre OMC la reuniunea ministerială din Hong Kong (2005) se referă la eliminarea subvențiilor la export, în paralel cu impunerea unei discipline pentru toate măsurile legate de export având un efect competitiv echivalent.

Evelyn Regner (S&D), *în scris.* – (DE) Am votat în favoarea acestui raport pentru că mă preocupă în mod special introducerea obligatorie în acordurile internaționale de liber schimb a standardelor sociale și de mediu. Consider că este foarte important ca Uniunea Europeană să nu se limiteze la o aplicare a principiului economiei de piață sociale doar în interiorul frontierelor sale, ci să îl practice și în afara acestora. Partenerii noștri cu care încheiem acorduri comerciale trebuie să respecte anumite standarde și cred, de asemenea, că ar trebui să oprim negocierile cu statele care refuză să o facă.

Raiül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris*. – Am votat cu entuziasm în favoarea raportului dnei Franziska Keller referitor la coerența politicilor UE în favoarea dezvoltării și mă bucur că a fost adoptat cu o largă majoritate. Regret votul negativ al grupurilor PPE și ECR.

Alf Svensson (PPE), *în scris*. – (SV) În cadrul votării din Parlamentul European, am votat împotriva raportului referitor la coerența politicilor UE în favoarea dezvoltării și conceptul de „asistență oficială pentru dezvoltare plus”. Practicarea unei politici în favoarea dezvoltării responsabile și eficiente trebuie să fie una dintre prioritățile Parlamentului European. Este un aspect de care, împreună cu mulți alții, mă ocup zilnic în cadrul Comisiei pentru dezvoltare. Este absurd și total iresponsabil ca UE să ia cu o mână, de pildă prin subvențiile pentru agricultură care scad capacitatea de concurență a țărilor în curs de dezvoltare, pentru ca apoi cu cealaltă să acorde ajutor pentru a repara daunele. Dezbaterea referitoare la coerența politicilor UE în favoarea dezvoltării este importantă și relevantă.

Cu toate acestea, prezentul raport conține elemente pe care nu le pot susține, cum ar fi punctul referitor la impunerea unei taxe asupra tranzacțiilor financiare și utilizarea termenului foarte vag definit de „drepturi de mediu”. Multe părți ale raportului, care a fost votat în plen, sunt însă foarte corecte și nu aș vrea ca votul meu împotriva să fie interpretat ca un refuz de a participa la promovarea coerenței politicilor în favoarea dezvoltării. Dimpotrivă, este un proces pe care îl doresc și doresc să se deruleze în cel mai bun mod posibil.

Marc Tarabella (S&D), *în scris*. – (FR) Sunt foarte mulțumit de adoptarea raportului referitor la coerența politicilor UE în favoarea dezvoltării și conceptul de „asistență oficială pentru dezvoltare plus”, un raport excelent menit să asigure un respect mai mare pentru țările în curs de dezvoltare. Salut în special adoptarea, cu o majoritate strânsă, a punctului 70, care solicită Comisiei să includă în mod sistematic norme sociale și de mediu obligatorii din punct de vedere juridic în acordurile comerciale negociate de Uniunea Europeană. Este o evoluție importantă către un comerț mai echitabil. Uniunea Europeană trebuie să dea un exemplu în acest domeniu.

Nuno Teixeira (PPE), *în scris*. – (PT) În contextul actualei situații economice mondiale, raportul este foarte important prin încercarea de a stabili o coerență mai mare a politicilor UE, astfel încât aceasta să poată realiza obiectivele pe care și le-a propus, cum ar fi Obiectivele de dezvoltare ale mileniului. UE este cel mai mare donator de ajutor pentru dezvoltare din lume, cea mai recentă cifră indicând în jur de 49 de milioane de euro, intervențiile sale având în vedere atât țările, cât și cetățenii acestora, astfel că este o politică de anvergură a Uniunii, cu implicații comerciale, de mediu și sociale.

În raport se subliniază nevoia de a promova accesul produselor provenind din aceste țări la piețele europene și, printre altele, dezvoltarea de instrumente comunitare pentru reducerea tarifelor vamale. Doresc însă să-mi exprim preocuparea legată de unele sugestii care, trebuie spus, ar putea avea consecințe asupra producătorilor europeni, mai ales asupra acelor din regiuni geografice care merită o atenție deosebită. Ajutorul pentru dezvoltare și eradicarea sărăciei sunt un imperativ care merită tot sprijinul meu. Cu toate acestea, consider că nu trebuie asumate angajamente care nu pot fi respectate fără a periclita interesele cetățenilor noștri. Cetățenii noștri nu trebuie uitați sau subordonați altor interese. Avem o obligație față de ei.

Raport: Hella Ranner (A7-0130/2010)

Sophie Auconie (PPE), *în scris*. – (FR) Am votat în favoarea acestui raport din proprie inițiativă al Parlamentului European care răspunde analizei Comisiei Europene asupra sancțiunilor pentru încălcările grave ale normelor sociale în domeniul transportului rutier. În prezent, diferențele care există între statele membre perturbă funcționarea echitabilă a pieței interne și afectează siguranța rutieră. Comisia pentru transport și turism a Parlamentului European propune în acest sens câteva piste pentru a oferi soluții. Raportul propune în special o armonizare a sancțiunilor printr-o clasificare comună a amenzilor. Solicită crearea unui organism de coordonare responsabil cu ameliorarea cooperării între statele membre în ceea ce privește implementarea normelor sociale, precum și înființarea de autorități de control. În cele din urmă, raportul subliniază nevoia de a oferi întreprinderilor de transport și conducătorilor auto informații suficiente referitoare la normele sociale relevante și la sancțiunile prevăzute pentru nerespectarea acestora prin suporturile imprimate, tehnologiile informației și sistemele de transport inteligente. Întrucât susțin pe deplin aceste propuneri, am votat în favoarea acestui raport.

Zigmantas Balčytis (S&D), *în scris*. – (LT) Sistemele de sancțiuni din statele membre ale Uniunii Europene prezintă diferențe majore, astfel că situația juridică în domeniul transportului internațional a devenit foarte greu de înțeles pentru întreprinderile de transport și mai ales pentru conducătorii auto. Regulamentele și directiva referitoare la normele sociale în domeniul transportului rutier actualmente în vigoare lasă statelor

membre foarte mult loc de interpretare, fapt care împiedică transpunerea uniformă în legislațiile naționale ale statelor membre. Tratatul de la Lisabona oferă posibilitatea de armonizare a dispozițiilor din legislația penală și alte legislații ale statelor membre. Consider că Comisia trebuie să exploateze această ocazie pentru a dezvolta și promova un sistem armonizat de control și să adopte măsuri de reglementare pentru a elimina obstacolele existente pe piața unică europeană și spori siguranța rutieră. Pentru a garanta o aplicare cât mai eficientă a normelor sociale în domeniul transportului rutier, Comisia Europeană trebuie să propună o interpretare uniformă și obligatorie a regulamentului referitor la durata de condus și perioadele de repaus, de care trebuie să țină cont organismele de control naționale.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *în scris.* – (FR) Începând cu 2006, un regulament european obligă toți transportatorii rutieri să respecte aceeași durată maximă zilnică de condus și perioade de repaus aferente, în scopul de garanta siguranța pe drumurile europene. Din nefericire, modul de aplicare a acestor măsuri e departe de a fi optim, sancțiunile pentru nerespectarea lor fiind total diferite în statele membre.

Astfel, amenda aplicată unui conducător auto care depășește cu mai mult de două ore limita maximă de condus pe zi este de zece ori mai mare în Spania decât în Grecia. În cazul unor infracțiuni grave, sancțiunile diferă de la condamnarea la închisoare în unele state membre la suspendarea permisului de conducere în altele. Această lipsă de uniformizare subminează eficacitatea regulamentului și dă naștere la o incertitudine juridică semnificativă în rândul întreprinderilor de transport.

Am votat pentru raportul dnei Ranner care solicită Comisiei să propună sancțiuni minime și maxime armonizate în toate statele membre pentru încălcări ale normelor. Raportul solicită, de asemenea, crearea unei broșuri destinate conducătorilor de camioane, care să conțină informații simple și accesibile cu privire la riscurile la care se expun în caz de nerespectare a normelor în vigoare.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *în scris.* – Preocuparea Comisiei Europene în ceea ce privește absența unui sistem uniform de reglementare a sancțiunilor rutiere la nivelul statelor membre este legitimă. Aplicarea unor sancțiuni similare, cel puțin la nivelul celor non-financiare, tuturor conducătorilor auto din statele membre ar reduce confuzia încercată de multe dintre societățile de transport sau de conducătorii auto persoane fizice ca urmare a diferențelor legislative dintre statul de origine și un terț stat membru al UE, în care aceștia călătoresc.

Pe de altă parte, Comisia Europeană și comisiile parlamentare de specialitate au dreptate atunci când spun că este prea devreme pentru a ne gândi și la o uniformizare a sancțiunilor financiare aplicate contravențiilor din trafic. Uniunea Europeană înregistrează discrepanțe semnificative în ceea ce privește situația economică a firmelor și a populației, iar amenziile pentru aceeași contravenție în trafic nu pot fi egale ca nivel în toate statele membre. Uniformizarea normelor aplicate transportului de persoane ar conduce însă la o mai mare responsabilizare a companiilor de transport.

Armonizarea reglementărilor la nivelul tuturor statelor membre și impunerea acestora cu fermitate, fără a lăsa la latitudinea fiecărui stat membru ce preia și ce nu din recomandările europene, ar conduce și la o mai mare siguranță pe șoselele Europei.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Infracțiunile din domeniul transportului rutier sunt o problemă gravă care ridică serioase semne de întrebare legate de trecerea frontierelor. De aceea este important ca Comisia să analizeze realitățile din diferitele state membre, precum și ceea ce se constituie în infracțiune în diferitele sisteme juridice naționale și sancțiunile și amenziile respective. În această privință, raportarea afirmă că „un sistem de sancțiuni eficient, echilibrat și cu efect disuasiv se poate baza doar pe sancțiuni clare, transparente și comparabile între statele membre” și „invită statele membre să găsească soluții legislative și practice pentru a reduce diferențele, în parte foarte mari, privind tipul și nivelul sancțiunilor”.

Sunt de acord cu importanța unui sistem de sancțiuni eficient și echilibrat și, la rândul meu, consider că statele membre ar trebui să colaboreze pentru a reduce diferențele în modul de abordare a infracțiunilor rutiere. Cu toate acestea, mi-e greu să fiu de acord cu o situație în care legiuitorul național și-ar pierde autoritatea în materie penală în favoarea armonizării la nivelul Uniunii în ceea ce privește tipul sancțiunilor și nivelul amenzilor.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Raportul elaborat de Comisia Europeană rezumă diferitele tipuri de sancțiuni existente în statele membre și relevă diferențele dintre sistemele adoptate de fiecare stat membru în acest domeniu, concluzionând că situația este nesatisfăcătoare. Prin urmare, solicită statelor membre să aplice normele sociale din domeniul transportului rutier într-o manieră armonizată. Raportarea Parlamentului European propune să se intensifice eforturile de armonizare din acest domeniu, în special în ceea ce privește

„armonizarea aplicării legislației sociale” și a sancțiunilor prin „clasificarea” acestora, scopul urmărit fiind „realizarea unei piețe interne a transporturilor și o mai mare certitudine juridică”.

Fără îndoială, siguranța rutieră este o problemă importantă, la fel cum este și ameliorarea condițiilor de lucru din sectorul transportului rutier, nu în ultimul rând în ceea ce privește durata de condus și perioadele de repaus. Dorim să reafirmăm că armonizarea generică nu garantează neapărat realizarea acestor obiective. Armonizarea este într-adevăr necesară, dar trebuie înfăptuită prin progres, și nu prin coborârea tuturor la un nivel inferior, așa cum s-a dovedit a fi practica cea mai curentă în toate încercările de „realizare a unei piețe interne”. O mai mare siguranță rutieră este la fel de necesară ca și ameliorarea condițiilor de lucru din sectorul transportului. Astfel se va asigura o mai mare siguranță rutieră în fiecare state membru.

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) Siguranța transportului rutier s-a numărat mereu printre preocupările UE. Adoptarea acestei rezoluții este încă un pas în direcția eliminării încălcărilor grave ale normelor sociale în acest domeniu. Pentru a crea o rețea de comunicare accesibilă pentru toți profesioniștii din acest sector atunci când nu lucrează în propriul stat membru este necesară o mai mare cooperare între statele membre. Este, de asemenea, necesar un efort financiar pentru a crea o infrastructură adecvată a rețelei europene, cu un număr suficient de spații sigure de parcare și servicii, astfel încât conducătorii auto să poată într-adevăr respecta normele referitoare la durata de condus și perioadele de repaus. Astfel se explică votul meu.

Andreas Mölzer (NI), *în scris*. – (DE) Statisticile arată că în special vehiculele grele sunt implicate într-o mare parte din accidente rutiere. De aceea este cu atât mai important ca vehiculul să fie într-o stare tehnică ireproșabilă. Atenția conducătorilor auto scade în condiții de oboseală aproape la fel de mult ca atunci când sunt sub influența alcoolului. În consecință, în numele siguranței generale, trebuie asigurată respectarea acestor regulamente. În această privință este important să se aplice aceleași condiții atât angajaților, cât și lucrătorilor independenți, pentru a evita ca tot mai multe persoane să fie forțate să aleagă o aparentă activitate independentă pentru a fi apoi exploatați până la sau dincolo de limitele rezistenței lor.

Amenzile nu sunt însă cea mai adecvată metodă de a garanta respectarea perioadelor de repaus, acest lucru fiind posibil doar prin imobilizarea vehiculelor. Pentru că nu este prevăzută nicio extindere a acestor măsuri de garantare a siguranței rutiere, am votat împotriva.

Alfredo Pallone (PPE), *în scris*. – (IT) Raportul dnei Ranner, pe care o felicit pentru munca ei, pune în lumină nu doar diferențele dintre amenzile practicate în diferitele state membre, ci și diferențele care există în tipologia sancțiunilor, subliniind că o astfel de situație este nemulțumitoare pentru conducătorii auto și întreprinderile de transport.

Sunt de acord cu abordarea propusă în raportul Parlamentului, care subliniază că pentru piața internă este importantă o aplicare deplină a normelor sociale prin efectuarea de controale mai dese acolo unde este necesar, stabilind un instrument european de coordonare și armonizând clasificarea infracțiunilor și sancțiunile aferente. Numai printr-un sistem uniform vom putea asigura recuperarea rapidă a sumelor rezultate din sancționarea nerespectării normelor. Prin urmare, am acordat un vot favorabil.

Nuno Teixeira (PPE), *în scris*. – (PT) Acest raport al kolegi mele din Comisia pentru transport și turism este o inițiativă excelentă în direcția soluționării unora dintre problemele legate de sancțiunile aplicate în transportul rutier în caz de infracțiuni grave. Normele aplicabile în caz de încălcări grave ale normelor sociale variază semnificativ între statele membre în ceea ce privește valoarea amenzilor și natura și clasificarea sancțiunilor, impunându-se astfel o mai mare armonizare.

Salut soluțiile propuse în raport pentru rezolvarea acestor diferențe, nu în ultimul rând necesara armonizare a clasificării infracțiunilor grave și punerea în aplicare a unui sistem de controale – coordonate la nivel european de un organism având competențele adecvate – al cărui scop este ameliorarea cooperării pentru punerea în aplicare a normelor sociale și asigurarea formării profesionale a autorităților de control responsabile cu aplicarea acestor norme.

Doresc, de asemenea, să subliniez că este important să dezvoltăm inițiative legate de furnizarea de informații pertinente referitoare la normele sociale și să creăm o infrastructură adecvată și parcări sigure pentru a garanta respectarea normelor. Din motivele de mai sus, am votat în favoarea raportului prezentat azi Parlamentului.

10. Corectările voturilor și intențiile de vot: a se vedea procesul-verbal

(Ședința a fost suspendată la ora 13.05 și reluată la ora 15.00)

PREZIDEAZĂ: DNA KOCH-MEHRIN*Vicepreședintă***11. Aprobarea procesului-verbal al ședinței anterioare: consultați procesul-verbal****12. Standardele de calitate și siguranță referitoare la organele umane destinate transplantului - Planul de acțiune privind donarea și transplantul de organe (2009-2015) (dezbateri)**

Președinta. – Următorul punct este dezbateri comună privind:

– raportul prezentat de dl Mikolášik, în numele Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară, referitor la propunerea de directivă a Parlamentului și a Consiliului European privind standardele de calitate și siguranță referitoare la organele umane destinate transplantului (COM(2008)0818 - C6-0480/2008 - 2008/0238 (COD)) (A7-0106/2010), și

– raportul prezentat de dl Perello Rodriguez, în numele Comisiei pentru Mediu, sănătate publică și siguranță alimentară, referitor la comunicarea Comisiei: Planul de acțiune privind donarea și transplantul de organe (2009-2015): consolidarea cooperării dintre statele membre (2009/2104(INI)) (A7-0103/2010).

Miroslav Mikolášik, raportor. – (SK) Mă bucur că am această ocazie unică de a mă prezenta în fața dvs. astăzi și de a discuta despre progresul obținut în cadrul negocierilor din Parlament și, de asemenea, în cadrul negocierilor tripartite ulterioare privind acest subiect foarte important al donărilor și transplanturilor de organe.

Personal, consider această lege a fi extrem de importantă, nu doar în calitate de raportor șef, ci și în calitate de doctor. Cred ferm că această directivă nouă abordează în mod fundamental cea mai mare provocare cu care ne confruntăm în prezent în cadrul procesului de donare și de transplantare a organelor, și anume lipsa cronică de organe cu care se confruntă pacienții care le așteaptă.

În contextul furnizării celei mai bune protecții a sănătății pentru cetățenii europeni, țelul nostru este să ne asigurăm că organele umane destinate transplantului sunt sigure și de o înaltă calitate.

Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară a votat proiectul de aviz la 16 martie, când a fost adoptat cu o majoritate clară în contextul recomandărilor raportorului. În consecință, am finalizat trei dialoguri interinstituționale intense care au implicat Parlamentul, Comisia și Consiliul, sub conducerea Președinției spaniole.

Aș dori să subliniez în mod special următoarele puncte, care au fost puncte cheie în dezbateri noastră.

Primul, principiile care se aplică donării de organe.

Donările voluntare și gratuite reprezintă un principiu fundamental, care nu trebuie pus în discuție în niciun mod sau în nicio împrejurare. Natura altruistă a donărilor trebuie conservată, astfel încât să putem preveni orice formă de comercializare sau de motivare financiară a donatorilor. În același timp, trebuie asigurată cea mai bună protecție posibilă pentru donatorii vii. Aici, aș dori să menționez discuția dinamică provocată de subiectul donării de organe de la donatorii vii. Pe de o parte, această metodă rămâne complementară dobândirii de organe de la donatori decedați, dar, pe de altă parte, este o alternativă cu un potențial remarcabil.

Desigur, intenția noastră nu este să prevenim progresele din acest domeniu, dar trebuie să ne asigurăm că donarea de organe de la donatorii vii care nu sunt legați genetic sau nu au legături de familie cu primitorul este întotdeauna voluntară și gratuită. Principiul gratuității nu se aplică cazurilor de așa-zisă compensare, în care un donator viu poate primi o contribuție aferentă acoperirii cheltuielilor legate de donare. Cu toate acestea, statele membre trebuie să definească în mod exact condițiile în temeiul cărora se pot face astfel de contribuții, astfel încât să putem evita orice fel de impulsuri financiare sau de profit pentru potențialii donatori.

Alte chestiuni importante în contextul principiilor includ criteriile de alocare – asigurarea faptului că organele nu sunt prelevate de la o persoană înainte de constatarea legală a decesului și consimțământul în deplină cunoștință de cauză al donatorului. Noi le-am apărut în părțile introductive ale prevederii cunoscute drept considerente.

Cel de-al doilea principiu include trasabilitatea, protecția datelor cu caracter personal și confidențialitatea. Statele membre trebuie să se asigure că toate organele care sunt prelevate, alocate și transplantate pe propriul lor teritoriu pot fi urmărite de la donator la primitor și invers. Acest concept a înlocuit propunerea originală pentru anonim, care este nefavorabilă securității procesului. Datele cu caracter personal trebuie să rămână confidențiale.

Cel de-al treilea principiu este cadrul pentru calitate și siguranță. Noi ne-am exprimat acordul clar față de faptul că statele membre ar trebui să stabilească un cadru național care să prevadă toate etapele procesului organizațional, de la donare la transplant. În consecință, statele membre vor informa Comisia cu privire la activitățile și rezultatele obținute în contextul aplicării acestui regulament în decurs de trei ani de la intrarea în vigoare a acestuia. Aici, ne așteptăm la progrese mari, în special în cazul țărilor în care sistemul nu este suficient de bine dezvoltat și care pot crește în mod semnificativ numărul de transplanturi prin adoptarea măsurilor sistemice adecvate.

Aș dori să subliniez în special rolul coordonatorului de transplant sau al echipei coordonatoare, a căror importanță este indiscutabilă. Acesta s-a dovedit important în multe țări în care operațiile decurg în mod liniștit.

Aș dori să închei prin a menționa criteriile cum ar fi organizarea și efectuarea colectărilor, specificarea rolurilor pentru autoritățile competente, implicarea țărilor terțe, schimbul de organe cu țările terțe și securitatea procesului. Am aprobat așa-zisele acte delegate în temeiul prevederilor bazate pe Tratatul de la Lisabona (voi încheia în curând).

În fine, aș dori să accentuez importanța intensificării sensibilizării opiniei publice și, prin urmare, aș dori să îndemn Comisia să încurajeze statele membre să promoveze donarea de organe prin intermediul programelor speciale. Aș dori să le mulțumesc tuturor celor care au contribuit la cursul reușit al negocierilor și în special să aplaud abordarea eficientă și constructivă a Președinției spaniole.

Andrés Perelló Rodríguez, raportor. – (ES) Doamnă președintă, doamnă Jiménez García-Herrera, domnule comisar, au trecut 43 de ani de când doctorul Christian Barnard a afirmat următoarele „*Jesus, dit kan werk*”, ceea ce în dialectul Afrikaans înseamnă „Isuse, acest lucru o să funcționeze”, în timp ce privea cu neîncredere cum inima tocmai transplantată începuse să bată. De atunci, transplantarea unui organ util de la o persoană care nu mai avea nevoie de acesta la alta care avea nevoie de el pentru a supraviețui a devenit o procedură obișnuită.

Cu toate acestea, este adevărat și că acest lucru nu a împiedicat ca 56 000 de europeni să fie înscriși pe lista de așteptare și nu a împiedicat nici probabilitatea ca 12 dintre acele persoane să fi decedat până la sfârșitul acestei dezbateri pentru că nu au organul de care au nevoie. Aici rezidă provocarea pentru Parlament care, în cadrul acestei ședințe plenare, trebuie să adopte atât directiva, care a fost explicată atât de bine de dl Mikolášik, cât și planul de acțiune.

Nu există îndoială că trebuie să oferim canale de sprijin clare și eficiente pentru publicul european astfel încât niciun european să nu decedeze datorită unei lipse de organe ca urmare a lipsurilor din sistemul de transplanturi.

Durata mai lungă de viață a europenilor, o reducere a accidentelor de trafic și progresele în știință sunt, desigur, lucruri care trebuie salutate, dar acestea înseamnă și faptul că va fi o nevoie mai mare de organe, întrucât din ce în ce mai multe persoane au nevoie de ele.

Răspunsul europenilor atunci când sunt întrebați dacă sunt dispuși să doneze organe pentru a salva viața unui alt cetățean este foarte puternic și pozitiv. Motivul pentru care acest lucru nu se reflectă direct în numărul de transplanturi efectuate în fiecare țară este că fără nicio îndoială trebuie să îmbunătățim aspectele esențiale ale sistemului nostru de transplanturi cum ar fi coordonarea, informațiile, formarea profesională și educarea opiniei publice în această privință.

În unele țări, avem exemple care demonstrează că atunci când coordonarea și formarea sunt la nivel optim, numărul de transplanturi la un milion de persoane este în creștere. Dacă-mi permiteți, voi cita exemplul Spaniei, unde s-a stabilit un model care trebuie utilizat drept referință.

În plus față de garanțiile calității și securității transplanturilor și la natura complementară, gratuită și voluntară a acestora de la donatorii în viață stabilite de directivă, există recomandări stabilite de planul de acțiune privind nevoia de formare continuă a profesioniștilor și nevoia ca societatea să fie alimentată cu informații și educație privind acest aspect, fără de care este dificil de lucrat.

Toate acestea formează baza pentru optimizarea a ceea ce am putea numi un sistem european armonizat de transplanturi împărtășit de toate statele membre ca instrument în vederea îndeplinirii obiectivului pe care l-am stabilit noi înșine. Obiectivul nostru este să ajungem pur și simplu într-un punct în care niciun european nu va deceda deoarece nu are organul de care are nevoie datorită sistemelor care nu au fost încă perfecționate.

În Europa secolului 21 nu putem permite ca lipsa coordonării sau a sistemelor optimizate să provoace pierderea unui organ, astfel încât un alt cetățean european să nu poată beneficia de acesta. Acesta va fi rezultatul adoptării acestei directive și a acestui plan de acțiune, care reprezintă rezultatul unui efort susținut.

Aș dori să profit de această ocazie pentru a sublinia disponibilitatea și cooperarea demonstrată atât de raportori – în acest caz dl Mikolášik –, cât și de raportorii alternativi. De asemenea, aș dori să subliniez și impulsul major pe care l-a dat Președinția spaniolă – reprezentată de ministrul sănătății spaniol și de doctorul Matesanz, în calitate de Director al Organizației naționale spaniole pentru transplanturi – acestei directive și acestui plan de acțiune, deoarece am putut conta pe domniile lor în orice moment.

Aș dori să accentuez faptul că cei care au depus eforturi atât de intense merită mulțumirile noastre și vă rog să-i răsplățiți adoptând unanim acest raport. În calitate de deputat în Parlament, sunt recunoscător pentru activitatea efectuată și, ca european, sunt recunoscător pentru faptul că se face acest pas pentru a salva viețile tuturor cetățenilor Uniunii care ar putea avea nevoie de el în orice moment.

Trinidad Jiménez García-Herrera, *Președintă în exercițiu a Consiliului*. – (ES) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, mă bucur să compar în ședința plenară a Parlamentului pentru a lua parte la dezbateră comună privind donarea și transplantul de organe.

Aceasta este cu siguranță o dezbatere importantă, în primul rând pentru că are un impact direct asupra vieților oamenilor și asupra sănătății miilor de europeni. În această privință, aș dori să vă reamintesc că, în ciuda creșterii constante a numărului de donări și de transplanturi în ultimii ani, s-a estimat că în prezent există 56 000 de pacienți în Uniunea Europeană înscrși pe lista de așteptare pentru organul potrivit și mulți dintre ei decedază înainte de a-l primi.

În al doilea rând, este o dezbatere importantă deoarece ne ajută să sporim generozitatea și solidaritatea societății noastre. Permiteți-mi să vă dau un exemplu: în prezent, în Uniunea Europeană există 18 donatori pentru fiecare milion de locuitori. În cazul în care vom putea crește această cifră pentru a egaliza cele mai ridicate cifre, cum ar fi 34 în Spania sau mai mult de 30 în Portugalia, am salva mai mult de 20 000 de vieți în Europa.

În mod similar, promovarea donării de organe de la donatorii în viață pe teritoriul întregii Uniuni Europene la nivelurile din țările scandinave, Marea Britanie și Olanda ar mai elibera 2 000 de persoane de dializă în fiecare an. Doamnelor și domnilor, nu vom uita niciodată faptul că, fără donatori, nu pot exista transplanturi.

Dezbaterea din această după-amiază ne va ajuta să dăm un impuls definitiv lansării unei strategii comune a Uniunii în vederea obținerii celei mai bune structuri din lume pentru donarea și transplanturile de organe. Mai mult, articolul 168 din recentul Tratat de la Lisabona ne oferă șansa de a crea acest cadru comun, de înaltă calitate și sigur pentru procesul de donare și transplant.

Acum avem două inițiative importante ale Comisiei în această privință, care au fost prezentate în 2008 și la care Consiliul, alături de Parlament, a lucrat din greu și foarte mult în ultimele luni.

Prima este propunerea de directivă pentru reglementarea aspectelor calității și securității organelor destinate transplantului. Așa cum am afirmat, această directivă stabilește un cadru legal comun care trebuie să ne faciliteze limitarea anumitor riscuri în toate etapele procesului de utilizare a organelor pentru tratament, de la donare la transplant. Acest lucru garantează calitatea și securitatea organelor, dar și protecția donatorilor și a primitorilor prin desemnarea autorităților competente.

În al doilea rând, avem și un plan de acțiune care ajută la consolidarea cooperării între statele membre, obiective care au trei aspecte: primul, creșterea disponibilității organelor; al doilea, îmbunătățirea eficienței și accesibilității la sistemul de transplanturi; și al treilea, îmbunătățirea calității și securității.

Doamnelor și domnilor, aceste două inițiative ne acordă un cadru comun, care este un cadru european ce încorporează nu doar cele mai bune elemente comune, dar și cele mai bune elemente din punct de vedere organizațional și al bunăstării pe care diferitele state membre le-au consolidat în acest domeniu. Cu alte cuvinte, este un cadru bazat pe calitate, securitate și inovație.

Procedăm astfel stabilind un model european pentru donare și transplant în jurul valorilor și principiilor pe care le împărtășim cu toții: solidaritate, corectitudine și coeziune, care sunt simbolurile identității Uniunii. Acestea vor ajuta la obținerea autonomiei în donarea de organe și, prin urmare, la combaterea turismului transplanturilor.

Sunt sigur că veți fi de acord cu mine că intrarea în vigoare a acestei directive și sprijinul Parlamentului pentru planul de acțiune vor impulsiona în sine schimbul de organe între statele membre și promovarea donării.

În primul rând, stabilim un cadru comunitar pentru a le acorda europenilor acces egal la sănătate în general și la tratamentul prin transplant în particular. În al doilea rând, acest cadru comunitar mai eficient va fi direct în avantajul pacienților care, din cauza caracteristicilor lor, au o șansă mai mică de a găsi un organ care se potrivește nevoilor lor. Prin urmare, se va reduce numărul de organe pierdute din cauza absenței unui primitor adecvat într-o anumită zonă geografică.

Doamnelor și domnilor, înainte să închei, Președinția spaniolă ar dori să le mulțumească Președințiilor cehe și suedeze pentru munca depusă la începutul negocierilor din 2009, creând circumstanțele pentru un progres semnificativ datorită cooperării statelor membre și a Comisiei.

Președinția spaniolă ar dori să-i mulțumească și Parlamentului pentru munca sa asiduă și în special raporturilor, dl Micolášik și dl Perello, pentru munca pe care au efectuat-o în vederea promovării acordului și consensului necesar.

Doar prin intermediul eforturilor comune tuturor instituțiilor Uniunii vom ajunge la un acord care ne va permite să lansăm un serviciu european care, pe de o parte, va oferi pentru 500 de milioane de persoane cele mai bune garanții de calitate și securitate și, pe de altă parte, va promova accesul egal la tratamentul de care depind atât de multe vieți în fiecare an, precum și solidaritatea societății noastre. Haideți să intensificăm simbolistica Uniunii Europene de astăzi.

John Dalli, membru al Comisiei. – Doamnă președintă, 56 000 de europeni așteaptă un transplant de organ în Europa; pentru multe dintre aceste persoane, un transplant reușit este o chestiune de viață și de moarte. Acesta este motivul pentru care ne aflăm astăzi aici: asigurarea înaltei calități și securității a transplanturilor de organe pe teritoriul Europei. Aceasta este esența propunerii de directivă și a planului de acțiune al Comisiei. Aș dori să-i mulțumesc raportorului, doctorul Micolášik, și raporturilor alternativi pentru activitatea lor excelentă privind directiva propusă referitoare la calitatea și securitatea organelor. Aș dori să-i mulțumesc și dlui Perello Rodriguez pentru raportul său din proprie inițiativă încurajator privind planul de acțiune pentru donarea și transplantul de organe.

Permiteți-mi să vă reamintesc că obiectivele cheie ale acestor două inițiative sunt îmbunătățirea calității și securității transplanturilor de organe umane, creșterea disponibilității organelor și transformarea sistemelor de transplant în sisteme mai eficiente și mai accesibile. Propunerea de directivă stabilește cadrul juridic pentru cerințele de calitate și securitate, iar planul de acțiune se concentrează pe creșterea disponibilității organelor și eficiența sistemelor de transport.

Planul de acțiune pe o perioadă de șase ani stabilește 10 acțiuni prioritare în vederea consolidării cooperării între statele membre prin intermediul acțiunilor comune și al partajării celor mai bune practici. Constat dorințele Parlamentului de a include în cadrul planului de acțiune activitățile care nu au putut deveni obligații juridice în directivă în temeiul articolului 168 din Tratat, în special, privind criteriile de alocare a organelor, înregistrând dorințele potențialilor donatori și problemele legate de practicile medicale. Comisia este dispusă să sprijine statele membre în abordarea acestor probleme importante pentru Parlament.

În ceea ce privește directiva, mă bucur că acum ne apropiem de un acord în primă lectură ca urmare a unui dialog rapid și constructiv între Parlament, Comisie și Consiliu. Cred că acesta este primul acord la care se ajunge în primă lectură de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

Sunt convins că textul cu modificările propuse include preocupările principale ale Parlamentului astfel cum sunt stabilite în raportul dlui Micolášik. Permiteți-mi să comentez asupra unor aspecte specifice.

Susțin cu fermitate consolidarea principiilor donărilor voluntare și neplătite, care sunt esențiale pentru asigurarea calității și securității organelor. De asemenea, salut clarificarea faptului că principiul gratuității nu îi va împiedica pe donatorii în viață să primească compensații, cu condiția ca acest lucru să se limiteze strict la acoperirea cheltuielilor și pierderea de venituri legate de donare. Împărtășesc pe deplin preocuparea Parlamentului în ceea ce privește combaterea traficului de organe. Cu toate acestea, domeniul de aplicare al propunerii se limitează la calitatea și securitatea stipulate în articolul privind sănătatea publică din tratat. În

acest context, salut textul care afirmă că directiva va contribui în mod indirect la combaterea traficului de organe, de exemplu, prin intermediul autorizării centrelor de transplantare, stabilirea condițiilor de organizarea a achizițiilor publice și sistemele de trasabilitate a organelor.

De asemenea, înțeleg preocuparea Parlamentului referitoare la criteriile transparente, nediscriminatorii și științifice de alocare a organelor. Deși problema este în afara domeniului de responsabilitate a UE, pot accepta includerea acestui principiu într-un considerent. De asemenea, salut faptul că textul propus recunoaște faptul că donarea de la persoanele în viață coexistă cu donarea de la persoanele decedate în majoritatea statelor membre. Donarea de la persoanele în viață sporește numărul de organe disponibile și salut textul care consolidează eforturile de protejare a donatorilor vii pentru a garanta calitatea și securitatea organelor destinate transplantului.

Mai departe, în ceea ce privește prevederile care tratează sistemele de consimțământ și certificare a decesului, aceste probleme sunt reglementate de legislația națională. Cu toate acestea, în spiritul compromisului, Comisia poate accepta clarificările suplimentare propuse. De asemenea, menționez dorința Parlamentului de a include în planul de acțiune activități care nu pot acoperite de directivă, în special în ceea ce privește criteriile pentru alocarea de organe, înregistrarea potențialilor donatori și chestiunile referitoare la practicile medicale. Comisia este dispusă să sprijine statele membre în abordarea acestor probleme.

Permiteți-mi să mai semnalez problemă: adoptarea unei legi este primul pas. Ceea ce contează cu adevărat este faptul că legislația este pusă în aplicare. De aceea Comisia insistă ca statele membre să raporteze modul în care transpun directivele în legislația națională: „tabelele de corespondență”. Parlamentul le-a susținut întotdeauna. Regret că, pentru prima dată, Parlamentul nu susține includerea în cadrul directivei a obligației de raportare a transpunerii din partea statelor membre.

În sfârșit, o serie de amendamente aliniaza propunerile la dispozițiile privind comitologia din Tratatul de la Lisabona. Salut posibilitatea acordată de Comisie de a adopta, în cazuri clar definite, actele delegate conform procedurii de urgență în această privință. Declar că Comisia Europeană își ia angajamentul să țină la curent Parlamentul și Consiliul European privind posibilitatea adoptării unui act delegat conform procedurii de urgență. Imediat ce serviciile Comisiei prevăd că un act delegat ar putea fi adoptat conform procedurii de urgență, acestea vor avertiza în mod neoficial secretariatele Parlamentului și ale Consiliului European.

De asemenea, declar în numele Comisiei că prevederile acestei directive nu vor aduce atingere niciunei viitoare poziții a instituțiilor în ceea ce privește aplicarea articolului 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene sau actelor legislative individuale ce conțin astfel de prevederi.

Pentru a încheia, permiteți-mi să declar faptul că Comisia este pregătită să susțină pachetul legislativ de compromis.

Cecilia Wikström, *raportoare pentru aviz a Comisiei pentru afaceri juridice*. – (SV) Doamnă președintă, aș dori să încep prin a-i mulțumi dlui Mikolášik pentru o cooperare atât de excelentă și foarte constructivă privind acest raport important.

Există multe provocări în domeniul donării și transplantului de organe umane. Avem o responsabilitate și trebuie să ne ridicăm la nivelul așteptărilor unui număr mare de persoane de pe listele de așteptare care trăiesc în nesiguranță de la o zi la alta, în timp ce așteaptă viața nouă pe care le-o poate oferi un nou organ. Linia dintre viață și moarte nu poate fi mai clară decât atât.

Sarcinile Parlamentului European includ și efectuarea unei lupte determinate împotriva dezgustătorului comerț cu organe umane. Acest lucru este ceva ce trebuie să facem. Prin stabilirea normelor etice clare și de securitate, putem asigura mai bine dreptul implicit al oamenilor la propriul lor corp, la integritate și auto-determinare. Mă bucur că perspectivele prezentate de Comisia pentru afaceri juridice au fost luate în considerare.

Este greu să ilustrăm o imagine mai bună a scopului nostru comun decât cel al protejării vieților oamenilor din diversele state membre. Acest raport ilustrează această imagine foarte clar.

Eva Lichtenberger, *raportoare pentru aviz a Comisiei pentru afaceri juridice*. – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, cu toate acestea, este adevărat, acest lucru este o chestiune de viață și de moarte. Exact din acest motiv această dezbateră este destul de încărcată emoțional.

Există sisteme complet diferite pentru transplantul de organe în diferitele țări ale Europei și pentru modul în care oamenii își dau consimțământul sau nu, indiferent dacă propriile organe pot fi utilizate sau dacă

membrii de familie își pot da consimțământul pentru un transplant. În viitor, în temeiul acestui raport, acele țări cu sisteme foarte restrictive ar trebui să cerceteze îndeaproape exemplele altor țări pentru a observa și efectele pozitive. Întrucât, atunci când atât de mulți oameni așteaptă transplanturi, acesta trebuie să constituie un semnal pentru noi, nu doar pentru a crea mai multe oportunități și o mai mare accesibilitate, dar și pentru a garanta calitatea, securitatea și accesibilitatea. Acest lucru ar furniza și un instrument important pentru combaterea comerțului cu organe – o activitate cu adevărat josnică – și ar face posibilă o mai bună reglementare a transplanturilor de la persoanele în viață, care trebuie să aibă loc într-adevăr fără plată.

Peter Liese, în numele Grupului PPE. – (DE) Doamnă președintă, doamnă Jiménez García-Herrera, domnule comisar, doamnelor și domnilor, spaniolii sunt campionii Europei la fotbal, majoritatea oamenilor cunosc acest lucru și este frumos, dar nu este la fel de important ca faptul că spaniolii sunt campionii Europei și atunci când vine vorba de transplantul de organe.

Cheia modelului spaniol, ar trebui să înțelegem cu toții acest lucru cât se poate de clar, este organizarea în cadrul spitalelor. În alte țări europene, organele, afirm acest lucru cu părere de rău, se pierd nu din cauza faptului că membrii de familie nu au vrut să-și dea consimțământul sau a faptului că victima nu deține o cartelă de donator sau pentru că au declarat că nu doresc să-și doneze organele, ci, pentru majoritatea organelor care se pierd în Europa, se întâmplă pur și simplu din cauza faptului că doctorii nu au destul timp să trateze această problemă.

Spania a organizat acest lucru mai bine cu coordonatorii săi pentru transplanturi. Oriunde se adoptă acest sistem pot fi salvate mai multe persoane și mai multe persoane pot trăi o viață sănătoasă fără a face dializă sau a trece prin alte experiențe dificile. De aceea ar trebui să facem presiuni asupra acestui lucru din cadrul raportului Perello în statele membre.

Directiva vizează, mai presus de toate, calitatea și securitatea, dar și efectele asupra persoanelor care așteaptă organele. Asta deoarece, în prezent, un organ dintr-un stat membru poate să nu fie utilizat deoarece nu se poate găsi niciun primitor destul de repede. Dacă avem standarde comune de calitate și securitate, putem îmbunătăți și schimbul de organe transfrontalier pentru a ajuta oamenii. Acest lucru înseamnă că și acesta este un punct important.

Un alt element foarte important în cadrul directivei este faptul că trebuie să combatem comerțul cu organe. Acesta este un subiect pe care nu trebuie să-l ignorăm pur și simplu. Din acest motiv, eu și câțiva alți deputați am invitat un expert, care a anchetat comerțul cu organe și asasinarea deliberată a persoanelor în China pentru organe în vederea transplantului, să vină și să ia cuvântul mâine. I-aș ruga pe colegii mei deputați să se intereseze cu privire la acest subiect.

Odată cu directiva și cu planul de acțiune, am trimis un semnal foarte clar. Donarea voluntară și neplătită se stabilește într-un mod obligatoriu juridic și aș dori să le mulțumesc tuturor celor care ne-au ajutat să atingem aceste scopuri.

Karin Kadenbach, în numele Grupului S&D. – (DE) Doamnă președintă, doamnă Jiménez García-Herrera, domnule comisar, doamnelor și domnilor, și eu aș fi de acord cu vorbitorii precedenți și aș spune în deschidere că „viața este frumoasă”. Aceasta este o propoziție pe care o aud iar și iar de la un coleg de-al meu, viceguvernatorul Ernst Höger, care a suferit de o boală cardiacă gravă ca urmare a unei mușcături de căpușă, dar a avut norocul ca în decembrie 2004 să beneficieze de o donare a unei inimi potrivite. Ernst Höger este încă în viață, se plimbă printre noi, plin de viață și de energie și ne spune că „viața este frumoasă”.

Am auzit aceste cifre astăzi: 55-60 000 de europeni așteaptă ocazia să ne poată spune în viitor, la fel ca Ernst Höger, că „viața este frumoasă”. În fiecare zi pierdem doisprezece dintre ele deoarece sistemele noastre nu au progresat pur și simplu la un nivel în care putem obține organe pentru persoanele care au nevoie de ele dintr-o altă locație unde au devenit între timp disponibile. De aceea sarcina noastră este să le punem în practică. Cred că acest plan de acțiune este un lucru foarte important, că trebuie să asigurăm securitatea donărilor și a transplanturilor de organe, că trebuie să le oferim, de asemenea, donatorilor în viață, care au nevoie la fel de mult – afirm acest lucru gândindu-mă pur și simplu la pacienții cu dializă – de securitatea celor mai bune standarde medicale și că trebuie să fim absolut vehemenți în lupta împotriva oricărui tip de comerț cu organe – cu alte cuvinte, donarea voluntară și gratuită este un lucru absolut esențial.

Trebuie să garantăm consimțământul donatorilor. Trebuie să dezvoltăm sistemele Europei astfel încât să putem închide lacuna dintre o donare la un milion de cetățeni în multe state membre și aproape cele 40 de donări la un milion din Spania, campionii noștri europeni. Ar trebui să avem ca obiectiv, alături de sistemele noastre naționale de sănătate, punerea în aplicare a acestor planuri de acțiune cât mai curând posibil și să

garantăm cel mai ridicat standard astfel încât cele 55 000 de persoane care în prezent așteaptă să poată spune că „viața este frumoasă”.

Frédérique Ries, în numele Grupului ALDE. – (FR) Doamnă președintă, mâine ne așteptăm să avem această directivă privind donarea și transplantul de organe, care este esențială. În Europa, 6 000 de pacienți, care așteaptă o inimă, un plămân sau un rinichi, așteaptă această lege de ani de zile. Doisprezece dintre ei decedează în fiecare zi deoarece au așteptat prea mult.

La fel ca cei care au luat cuvântul mai devreme, aș dori să subliniez rezultatul excelent pe care l-am obținut, care nu ar fi fost posibil fără cooperarea între raportorii noștri, dl Perello Rodriguez și dl Mikolášik, raportorii alternativi, printre care mă număr și eu, și Președinția spaniolă. Aș dori să profit de această ocazie pentru a-l lăuda pe doctorul Matesanz, care a fost ghidul nostru minunat pe durata vizitei noastre la Madrid.

Să nu greșim în privința obiectivului de aici. Principala prioritate este într-adevăr creșterea numărului de donări de organe în Europa și, prin urmare, desigur, în același timp, să-i sensibilizăm pe bărbații și femeile europene privind donarea, întrucât inegalitățile vorbesc de la sine, acestea sunt chiar ostentative: există 34 de donatori decedați la un milion de locuitori în Spania, 27 în țara mea, Belgia, și doar un singur donator în România. Prin urmare, trebuie să ne educăm popoarele referitor la această problemă a donării; să le facilităm potențialilor donatori accesul la informații; să rupem barierele administrative, fapt care este esențial; să stabilim în cadrul celor 27 state membre o autoritate națională responsabilă cu controlul calității și securității organelor, de la prelevarea de la donator la transplant; și apoi să inspirăm – așa cum s-a mai afirmat – exemple mai bune de organizare, astfel cum există, repet, în Spania, unde progresul este legat de un fel de sistem de avertizare timpurie, un avertisment constant în cadrul întregului sistem, de la decesul donatorului la transplant.

Directiva noastră de compromis, faimosul nostru amendament 106, care rezumă toate eforturile noastre, trimite mesajul corect către pacienți, mesajul speranței, prin autorizarea – și acesta a fost uneori rezultatul la sfârșitul unor discuțiilor profunde – utilizării unui organ suboptimal în cazuri de urgență extremă, în special prin încurajarea donărilor de la persoanele în viață, acolo unde este posibil, desigur. Aici vorbesc în principal despre donările de rinichi sau de ficat, donări care sunt necesare, care se extind rapid, care sunt încurajate de practicieni și de specialiști și care, în prezent, încă numără, în medie, doar 5 % din donări.

Faceți mai mult și cooperați mai mult: acesta este raționamentul din spatele planului de acțiune care a fost elaborat de dl Perello Rodriguez. Un exemplu este propunerea mea privind înscrierea online într-un registru, într-un registru național sau european al donatorilor, cu ideea de adăugare a unei referințe la cartea de identitate a persoanei sau la permisul de conducător auto care să-l identifice drept donator și, prin urmare, permițând ca procesul să se deruleze mai repede, acolo unde este necesar.

Aș dori să rezum spunând că am făcut o treabă excelentă și că am preferat etica speranței în locul eticii interdicției.

Satu Hassi, în numele Grupului Verts/ALE. – (FI) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, le adresez mulțumiri dlui Mikolášik și dlui Perello Rodriguez pentru munca lor excelentă. Cea mai dificilă problemă în cadrul dezbaterilor a fost legată de donatorii vii. Pe de o parte, există liste lungi de așteptare a pacienților pentru un transplant de rinichi și, pe de altă parte, există nevoia de a proteja donatorii și de a împiedica comerțul ilegal cu organe și exploatarea extremă a oamenilor sărmani care se asociază cu aceasta.

Nu am obținut acel tip de rezultat bun pe care ni l-am fi dorit noi cei din Grupul Verzilor/Aliața Liberă Europeană. Cea mai sigură soluție în ceea ce privește drepturile omului ale donatorilor ar fi să insistăm ca statele membre să impună un sistem național strict în vederea prevenirii comerțului ilegal cu organe, dacă dorim ca donările de la persoane în viață să fie permise în afara sferei membrilor familiei și a rudelor apropiate. Deși textul legislativ negociat este mai degrabă mai puțin robust în ceea ce privește obiectivele sale, sper că țările UE vor lua măsuri stricte pentru a elimina comerțul ilegal cu organe. Conform Consiliului Europei, 5-10 % dintre rinichii transplantați provin din comerțul ilegal cu organe, și acest lucru înseamnă mii de victime anual. Donările voluntare care sunt gratuite reprezintă, de asemenea, cea mai sigură opțiune, chiar și pentru primitorii organelor.

Nu pot exista crime asociate cu comerțul de organe, cu excepția situației în care există intermediari și cerere. A fost îngrozitor să citim rapoarte despre modul în care sunt achiziționate organele în țările sărace din regiuni cum ar fi Africa, Asia sau chiar Europa de Est. Cele mai șocante au fost rapoartele care descriu de fapt asasinarea oamenilor. De exemplu, chirurgii australieni specializați în transplanturi de organe au condamnat practica din China de asasinare a prizonierilor în vederea prelevării organelor lor. Noi, în Europa, trebuie să facem tot ce putem pentru a evita crearea unei piețe pentru acest tip de infracțiune.

Marisa Matias, în numele Grupului GUE/NGL. – (PT) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnă Jiménez, lipsa de organe pentru transplant reprezintă o problemă majoră. Ne-am referit deja la acest lucru de câteva ori și este o problemă majoră care ne ridică probleme, atât pentru sănătatea publică, cât și pentru problemele asociate, cum ar fi intensificarea pieței gri și a traficului de organe; aceasta din urmă nu este bună sub nicio formă pentru sistemele noastre de sănătate sau pentru cetățenii noștri. Prin urmare, trebuie să combatem această infracțiune, și un mod de a proceda astfel, mod care pare mi se pare mai mult decât important și relevant, este prin intermediul legislației și a propunerilor cum ar fi cele pe care le discutăm acum astăzi. De aceea doresc să mă concentrez asupra celor mai importante probleme ridicate de aceste două propuneri.

Sistemul pe care l-am avut până acum este unul cu inegalități uriașe, deoarece îi lipsesc aceste două propuneri. Inegalitățile între statele membre, inegalitățile între sistemele existente, inegalitățile privind accesul la organe, inegalitățile între membrii opiniei publice: cred că nu putem accepta aceste inegalități. Prin urmare, este important să le reducem mai departe, iar aceste propuneri încearcă să facă tocmai acest lucru. Cu toate acestea, cred că un sistem european care menține o serie dintre particularitățile anumitor țări, astfel încât acestea să nu fie obligate să aibă sisteme mai restrictive, este răspunsul la problemă. Munca depusă de către raportori, dl Mikolášik și dl Perello Rodriguez, este extrem de importantă și contribuie la rezolvarea problemei cu care ne confruntăm.

Dacă vorbim despre propuneri care se bazează și sunt susținute de probleme precum donarea, voluntariatul, gratuitatea, confidențialitatea, protejarea datelor, trasabilitatea, responsabilitatea – și aici cred că interesul Parlamentului în vederea ajutorării până în momentul recuperării pacientului, și nu doar pentru donare, este important – și cooperarea între statele membre, cred că suntem pe drumul cel bun.

Cu toate acestea, în legătură cu donările între persoanele în viață, trebuie să menționez doar că mă bucur că s-a inclus această extindere cu drepturi. Evident, garantând toate drepturile și toate condițiile, dar este foarte important să trecem dincolo de cercul restricționat al familiei convenționale, deoarece, dacă nu o facem, acest lucru ar fi o altă cale pentru noi de a avea alte forme de inegalitate. Prin urmare, promovarea donării drept sursă principală de transplant, precum și protejarea datelor și securitatea pacienților mi se par a reprezenta un motiv mai mult decât suficient pentru prezența noastră reunită în această dimineață și pentru votul în favoarea acestor două propuneri care sunt extrem de importante pentru Uniunea Europeană.

Anna Rosbach, în numele Grupului EFD. – (DA) Doamnă președintă, sper că nicio persoană de aici nu va avea vreodată nevoie să se folosească de această directivă. 27 de țări UE înseamnă 27 de seturi diferite de reglementări, plus oamenii din afara țărilor Uniunii care au fost introduși ilegal și care, datorită faptului că sunt săraci, sunt dispuși să doneze un rinichi pentru o sumă foarte mică de bani. Din nefericire, în ultimii ani, am fost martorii unor serii de exemple de treabă de mântuială care a afectat atât pacienții, cât și donatorii. Prin urmare, avem nevoie de coordonarea la nivel comunitar și, desigur, trebuie să ne asigurăm că atât primitorul, cât și donatorul primesc cel mai bun tratament posibil. În câteva state membre ale UE te naști donator, în timp ce în majoritatea țărilor poți dona doar în cazul în care iei personal o decizie activă de a proceda astfel. Astfel, suntem într-o situație în care avem 27 de norme de lege și scheme de asigurare diferite, care nu promovează exact oportunitățile pentru cooperare.

Subiectul despre care discutăm este unul extrem de complicat deoarece trebuie să ne asigurăm și de faptul că calitatea organelor este o prioritate de vârf. Doar din motive de sănătate, este important să abordăm problema donărilor ilegale, întrucât deseori nu cunoaștem identitatea donatorului și, prin urmare, starea sa de sănătate. Ar fi păcat să primim rinichi, inimi și alte organe care provin de la donatori cu boli contagioase, infecții, leucemie sau mai rău. Prin urmare, trebuie să trecem în revistă organele respective înainte de a le utiliza. Trebuie să fim siguri că intervențiile se efectuează în siguranță, cu alte cuvinte, că personalul responsabil pentru operația în sine este bine format în domeniul său și că se efectuează o monitorizare la cel mai ridicat nivel.

Pilar Ayuso (PPE). – (ES) Doamnă președintă, domnule Comisar, doamnă Jiménez García-Herrera, în primul rând aș dori să subliniez efortul depus de către raportori – dl Mikolášik și dl Perello – și tot efortul pe care l-au făcut pentru a găsi cel mai bun compromis posibil pentru o politică a transplanturilor în Uniunea Europeană.

De asemenea, aș dori să subliniez contribuția adusă de Președinția spaniolă și de doctorul Matesanz, Directorul Organizației Naționale Spaniole pentru Transplanturi, deoarece Spania este în prezent liderul mondial în ceea ce privește donările, cu 34,4 la fiecare milion de locuitori. Acest lucru se datorează pur și simplu îmbunătățirii constante a organizării și măsurilor care s-au luat în vederea creșterii sensibilizării în rândul populației privind donarea de organe.

Trebuie să obținem acest lucru pentru întreaga Uniune Europeană: să creștem numărul de donări, să ne asigurăm că toate transplanturile se efectuează la aceleași standarde de calitate și, de asemenea, să promovăm cooperarea între toate statele membre.

Trebuie să ne asigurăm și că fiecare donare este voluntară și nerecompensată, cu excepțiile enumerate de comisarul Dalli, pentru a combate traficul de organe, care este legat în totalitate de o lipsă acută de organe. Planul de acțiune poate contribui la acest lucru, ajutând la rezolvarea lipsei acute de organe și la îmbunătățirea accesului opiniei publice la transplanturi.

Soluția la care s-a ajuns pentru donatorii vii este foarte importantă, întrucât nu putem uita faptul că donările de la donatorii vii sunt complementare și s-au arătat a fi eficiente chiar dacă nu există o relație de ordin genetic între donator și primitor.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, încurajarea, coordonarea și supravegherea donării de organe: acestea sunt obiectivele noastre și de aceea este foarte important să ne unim pentru a facilita dezvoltarea donării și a transplantului de organe în Europa.

În prezent, 60 000 de persoane – bărbați și femei europene – așteaptă transplanturi în Europa și, conform estimărilor noastre, 12 persoane mor în fiecare zi pentru un transplant, deoarece, în timp ce 18 % din europeni spun că sunt în favoarea cartelelor de donator, doar 12 % se află în posesia uneia. Prin urmare, în primul rând, este o chestiune de armonizare a practicilor urmând exemplul Spaniei, elevul vedetă din cei 27. Proporțiile donării de organe variază în mod considerabil de la o țară la alta. Prin urmare, este o chestiune de armonizare.

Așa cum ați afirmat mai devreme, domnule comisar, provocarea este și crearea unei rețele europene de donatori de organe, care ne-ar permite să satisfacem mai bine nevoile cetățenilor europeni.

De asemenea, este o problemă de îmbunătățire a cooperării între toate statele membre. Trebuie să ne asigurăm că putem stabili autorități naționale care vor fi responsabile pentru controlarea calității și securității organelor, de la prelevarea de la donator până la transplant. De exemplu, în Franța, o persoană care așteaptă un transplant de ficat ar putea primi astfel un organ compatibil din Germania sau din Italia, știind că în Europa se aplică standardele minime comune.

De asemenea, este o chestiune de reafirmare, așa cum s-a mai spus, a naturii voluntare și gratuite a donării ca mod mai eficient de combatere a traficului de organe și a „turismului pentru transplanturi” și, astfel, de împiedicare a pacienților bogați de a călători în străinătate – în China, de exemplu – pentru a primi un transplant.

În sfârșit, salut planul de acțiune destinat dezvoltării transplanturilor în Europa, pe care-l vom vota astăzi, și sunt încântat de munca raportorilor și, în special, de raportul dlui Perello Rodriguez.

Miroslav Ouzký, în numele Grupului ECR. – (CS) În primul rând aș dori să-mi exprim uluirea față de faptul că un reprezentant din grupul meu a fost întrerupt din partea introductivă a discursului în numele grupului. În mod clar a fost o eroare.

În discursul meu, aș dori să laud munca ambilor raportori, pe care o consider foarte valoroasă. Dacă există un domeniu în cadrul sănătății și al sănătății publice care este cu adevărat european, acela cu siguranță este domeniul transplanturilor. Acest standard reprezintă un pas foarte logic și binevenit. Aș dori să-i aplaud și pe raportori pentru că au exclus elementul etic, care se va încadra în mod natural în domeniul de responsabilitate a statelor membre. Astfel cum s-a mai afirmat deja aici, există o abordare diferită și, în țara mea, de exemplu, utilizăm principiul menționat anterior al consimțământului implicit. În unele țări, pe de altă parte, se solicită consimțământul explicit.

Din punctul meu de vedere, acesta reprezintă o piatră de temelie care poate îmbunătăți domeniul de aplicare existent al inter-transplanturilor și, dacă s-a afirmat aici că acesta este clar primul standard care poate fi adoptat în primă lectură în urma adoptării Tratatului de la Lisabona, atunci mă bucură acest lucru. Cu toate acestea, sunt și mai încântat de faptul că acesta este un subiect care este cu adevărat european. Prețuiesc acest lucru cu atât mai mult.

Președinta. – În ceea ce privește lista de vorbitori, subiectul este cercetat.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, creșterea disponibilității organelor, îmbunătățirea calității acestora și accesul la acestea și sensibilizarea opiniei publice referitor la aceste probleme:

acestea sunt cerințele Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară din Parlamentul European în vederea reducerii listelor de așteptare pentru transplanturi.

Prin urmare, trebuie să promovăm cercetarea biotehologică și circulația organelor pe teritoriul Uniunii Europene, dar trebuie și să introducem un card european de donator, să împiedicăm „turismul pentru transplanturi” și să consolidăm opoziția noastră față de traficul ilegal de organe, impunând persoanelor responsabile penalități stricte. Pentru a evita practicile ilegale, donatorii vii trebuie luați în considerare în ultimă instanță, când nu mai există alte opțiuni posibile cum ar fi donarea post-mortem. Donatorii vii nu trebuie să fie remunerați sub nicio formă, alta decât compensațiile pentru acoperirea inconvenientelor datorate operației care vor fi stabilite de normele naționale.

Statele membre ar trebui să aprobe sau să mențină și măsuri juridice stricte privind transplanturile și donatorii vii care nu sunt rude directe, pentru a face sistemul transparent și pentru a exclude posibilitatea vânzărilor ilicite de organe sau donările forțate. Acestea trebuie să asigure rambursarea costurilor sociale pentru donatorii vii și să-i protejeze împotriva discriminării, în special prin intermediul sistemelor de asigurări.

Cu toate acestea, Parlamentul subliniază faptul că donatorii vii trebuie considerați complementari donărilor post-mortem. Donarea de organe trebuie să rămână strict necomercială, sprijinind măsurile destinate protejării donatorilor și asigurându-se că donarea de organe este voluntară, din motive altruiste.

Președinta. – Domnule Ouzký, vă mulțumesc că ați adus acest aspect în atenția noastră. L-am examinat. A fost o problemă de alocare provocată de sistemul informatic. Astfel, veți fi consemnat în procesul verbal drept purtător de cuvânt în numele grupului dumneavoastră. Să sperăm că astfel se rezolvă problema. Vă mulțumesc pentru sugestie.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, domnule comisar, astăzi discutăm transplanturile de organe, fapt care reprezintă, fără nicio îndoială, unul dintre cele mai pozitive aspecte ale evoluției în domeniul sănătății, dar care ridică, de asemenea, o serie de probleme privind drepturile donatorului și ale pacientului, aspect care trebuie tratat la nivel etic, social, juridic și economic.

Este o chestiune de angajare pe o cale virtuoză care abordează dezechilibrul grav între nevoia și cantitatea de organe disponibilă, fără a provoca daune principiului de donare gratuită, voluntară. Scopul trebuie să fie prevenirea tuturor formelor de comercializare și trafic ilegal, asigurând calitatea și securitatea organelor destinate transplanturilor și introducerea unor măsuri care combină confidențialitatea și trasabilitatea. Se înțelege de la sine că, în contextul schimburilor transfrontaliere și al diferențelor semnificative între sistemele de transplant utilizate de diferite state membre, aceste obiective pot fi atinse doar promovând coordonarea și cooperarea.

În acest sens, cred că este foarte important să stabilim o bază de date europeană și să adoptăm standarde comune de calitate și securitate. Cu toate acestea, trebuie să fim atenți să nu introducem norme rigide fără sens sau să creăm mai departe sarcini birocratice care compromit un proces care în prezent are loc în mod corect și eficient. Acest lucru nu doar că sfidează scopurile noastre.

(Președinta l-a întrerupt pe vorbitor)

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, dezbaterem un subiect care, prin natura sa, afectează în mod direct un număr limitat de persoane, în comparație cu alte probleme care sunt importante pentru sănătate în cadrul Uniunii Europene. Pe de altă parte, este un subiect de interes crescut, din două motive fundamentale. Primul motiv este acela că transplanturile sunt percepute drept o realizare supremă a medicinei moderne. Cel de-al doilea motiv este acela că, în practică, toți cetățenii sunt donatori potențiali, fapt care ridică multe probleme de natură diferită.

În plus, doresc să subliniez faptul că viața este neprețuită și că, pentru a salva o astfel de viață, trebuie făcut orice efort realizabil. Statisticile arată că situația diferă foarte mult între diversele state membre. În unele țări, s-a stabilit o structură bună în întregul sistem, în timp ce în alte țări, sistemele de sănătate cunosc dificultăți uriașe, iar transplanturile intră mai mult în categoria „medicinei exotice”. Pacienții care solicită transplanturi în aceste țări sunt forțați să recurgă la „turismul pentru transplanturi”, conștienți în mod clar de gradul mare de risc implicat de acesta și de faptul că încalcă legea și etica, întrucât viața lor este deseori salvată cu prețul unei alte vieți luată sau distrusă prin violență.

Este important să evităm comercializarea donărilor de organe și să garantăm faptul că donarea de organe de la donatori vii este complet gratuită, în timp ce asigurăm în mod evident furnizarea tuturor celor necesare

îngrijirii și compensării pentru pierderile de venituri. Este important, în special, să stabilim un sistem transparent pentru monitorizarea organelor pe teritoriul Uniunii Europene, inclusiv după transplanturi.

Consider că directiva propusă va îmbunătăți accesul la organe pentru cetățenii europeni care solicită un transplant, va intensifica încrederea în sistemul de donatori și va încuraja schimbul de practici bune care se pot aplica la nivel supranațional.

Marina Yannakoudakis (ECR). – Doamnă președintă, cu toții susținem directivele care ajută la salvarea vieților și aș dori să-l felicit pe raportor pentru activitatea sa privind un raport care pare simplu în principiu, dar care de fapt este complicat în amănunte.

În domeniul donărilor post-mortem există probleme de natură delicată care trebuie abordate, cum ar fi etica, poziția familiei decedatului, problema dacă cardurile de donator ar trebui să fie obligatorii și, într-adevăr, dacă ar trebui să existe un card european de donator. Toate aceste domenii trebuie tratate cu respect întrucât nu există o abordare bună sau greșită.

Domeniul donărilor de la donatori vii a fost cel mai solicitant. Există o linie roșie importantă care nu poate fi trecută și această linie asigură faptul că donările de la donatori vii se efectuează gratuit și fără un câștig financiar.

Directiva a obținut echilibrul între asigurarea unei bune calități a donărilor post-mortem și recunoaște nevoia de donări de la donatori vii. Puterea sa constă în recunoașterea faptului că donările post-mortem nu pot acoperi singure necesarul de organe și, prin urmare, a stabilit verificări și orientări în vederea asigurării faptului că donările de la donatorii vii se efectuează, că se efectuează într-o manieră corectă, protejând atât donatorul, cât și primitorul și asigurându-se că acestea se efectuează gratuit și voluntar.

(Președinta l-a întrerupt pe vorbitor)

Horst Schnellhardt (PPE). – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, eu însumi am un membru al personalului care se baza pe un transplant de organ. Am văzut cât de încântat a fost pentru că a reușit să beneficieze de acesta. Cu toate acestea, am văzut și cât de mult a așteptat și cum i s-a restricționat calitatea vieții. Prin urmare, este important să adoptăm această propunere acum. O mie de pacienți decedează în continuare în fiecare an în Germania – și acest lucru este o realitate – deoarece nu este disponibil niciun organ și, prin urmare, este important să rectificăm această criză și să garantăm calitatea. Există în acest lucru o mare relevanță socială.

În Europa, avem cele mai bune condiții pentru a putea obține o îmbunătățire semnificativă datorită existenței unei piețe interne și a instituțiilor europene. Să ne folosim de aceste condiții. Mă bucur că am stipulat în cadrul directivei faptul că donările trebuie să fie voluntare și gratuite, asigurând astfel faptul că menținem demnitatea umană.

În ceea ce privește lipsa donatorilor, aș dori să rog Comisia – acest lucru s-a dovedit deja de câteva ori – să inițieze o cultură a discuțiilor și informațiilor în Europa, astfel încât să fie intensificată acceptarea în rândul cetățenilor. Nu sunt de părere că trebuie să armonizăm sisteme diferite. Tot ceea ce trebuie să facem este să le coordonăm și cred că desemnarea unui coordonator pentru transplanturi în spitale reprezintă un pas important.

(Președinta l-a întrerupt pe vorbitor)

António Fernando Correia De Campos (S&D). – (PT) Doamnă președintă, doamnă Jiménez, dle comisar, capacitatea de a înlocui un organ uman deteriorat cu cel al unei alte persoane, prevenind respingerea acestuia, este unul dintre cele mai mari succese ale medicinei contemporane. Indicatorii europeni demonstrează diferențele. Aceștia arată că țările medii precum Portugalia stau foarte bine la aceste comparații și că țările mai mari cum ar fi Spania sunt recunoscute astăzi drept lideri în ceea ce privește organizarea și cele mai bune practici.

Există o serie de principii și practici care trebuie garantate. În primul rând, consolidarea oricăror cunoștințe și informații științifice care îi fac pe din ce în ce mai mulți donatori să doneze când sunt încă în viață și care să doneze post-mortem în general. În al doilea rând, interzicerea donărilor comerciale nu doar în statele membre, dar și în afara acestora, interzicerea „turismului pentru transplanturi” și combaterea traficului de organe. În al treilea rând, promovarea proactivă a donărilor în spitale drept mod de a depăși lipsa acută.

În ultimul rând, doamnă președintă, garantarea accesului egal la transplanturi pentru toți cei care au nevoie și se califică pentru unul în temeiul criteriilor armonizate, urmărind principiul universal al accesului la sănătate: o paradigmă a Europei sociale de care suntem mândri. Felicitări raportorilor pentru munca depusă.

James Nicholson (ECR). – Doamnă președintă, în primul rând, aș dori să le mulțumesc ambilor raportori care au lucrat din greu la aceste rapoarte și care au conlucrat excelent și au obținut un plan real pentru donarea și transplantul de organe în întreaga Europă.

Suntem cu toții conștienți de aceste cifre – mii de oameni din întreaga Europă necesită un transplant de organe în fiecare an. Având în vedere acest lucru, mă bucur să văd că vom face eforturi comune pentru a impulsiona numărul de jurnale ale donatorilor de organe prin încurajarea diverselor forme de scheme de înregistrare și consolidarea cooperării transfrontaliere astfel încât să poată fi realizate cele mai bune potriviri între donatori și primitori. Pentru mine, problema cheie este creșterea sensibilizării și cred că aceste rapoarte vor ajuta la realizarea acestui lucru.

Pot afirma, de asemenea, că mă bucur să văd că am subliniat în cadrul acestor rapoarte principiile cheie, și anume că donările de organe trebuie să fie întotdeauna altruiste, voluntare și gratuite. Acest lucru este important dacă vrem să încurajăm oamenii să doneze și să asigurăm calitatea și securitatea sistemului ca întreg. Au fost salvate multe vieți. Pot fi salvate mult mai multe. Laud acest raport.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Doamnă președintă, directiva pe care o dezbatem astăzi va afecta din ce în ce mai mulți oameni de-a lungul anilor care urmează, întrucât tehnologia și genetica medicală progresează. Nu putem prezice în prezent numărul de transplanturi pe care această directivă le va acoperi la un moment dat, care poate deveni mult mai important decât ne imaginăm.

De aceea este foarte bine că textul are fundamente solide bazate pe altruism și pe donarea voluntară și că solicită ca statele membre să adopte proceduri foarte stricte pentru întregul proces. Cu toate acestea, un dezavantaj al compromisului asupra căruia trebuie să votăm este că atenuază controalele în comparație cu textul asupra căruia am votat inițial, afirmând că va exista fie un control, fie un „audit”, în timp ce textul inițial prevedea atât controlul, cât și evaluarea organizațiilor care vor efectua transplanturile și care vor furniza organe. Acesta este un punct slab și sper și cred că nu este grav. Cu toate acestea, consider că este important să-l subliniem, deoarece transparența este cheia problemei transplanturilor.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Doamnă președintă, transplantul și transplantologia au nevoie de susținerea noastră fermă și, ca prioritate, au nevoie de o mai bună organizare și coordonare ca parte a serviciilor de sănătate. Cu toate acestea, este extrem de important să sporim încrederea societății în această ramură a medicinei, în special datorită faptului că, deseori, în atenția publicului din Europa vin știri referitoare la o serie de nereguli, inclusiv referitoare la traficul ilegal de organe din surse necunoscute.

În calitate de procuror general în Polonia, am monitorizat o anchetă în care s-au găsit o serie de nereguli privind obținerea de organe, inclusiv plăți ilegale făcute doctorilor, care i-au motivat să caute informații referitoare la donatori suspecți de moarte cerebrală. Pentru furnizarea de informații referitoare la un singur donator, doctorii din Polonia pot câștiga mai mult decât salariul pe o lună.

În ceea ce privește transplantul, societatea trebuie să fie sigură că totul se efectuează conform legii, în mod transparent și fără niciun interes ascuns, iar această procedură medicală nobilă nu se utilizează drept acoperire pentru alte considerente decât acela al salvării vieții umane. Încrederea este absolut esențială.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Doamnă președintă, doamnă ministă, domnule comisar, astăzi purtăm o dezbatere care demonstrează clar că dovezile sunt alarmante și că, pentru a răspunde acestei provocări, trebuie să consolidăm schimbul transfrontalier de organe astfel încât să realizăm puntea de legătură între donatori și primitori. De asemenea, demonstrează că, având în vedere lungimea listei de așteptare, absența unei astfel de acțiuni înseamnă că există foarte puține șanse ca pacienții să primească organele de care au nevoie.

Standardele obligatorii juridice comune privind calitatea și securitatea donărilor în cele 27 de state membre trebuie adoptate absolut pentru a îmbunătăți schimburile transfrontaliere și crește proporțiile donărilor. De aceea este necesar un cadru european privind această problemă.

Desigur, trebuie să fim extrem de vigilenți în ceea ce privește problema traficului ilegal de organe. Toate măsurile trebuie puse în aplicare pentru a combate rețelele de tip mafiot și „turismul pentru transplanturi”. Cu toate acestea, trebuie să fim atenți să nu împiedicăm donările de la donatori vii, care trebuie să reprezinte

o alegere liberă și informată. Trebuie să garantăm principiul transplanturilor gratuite și să prevenim orice fel de presiune aplicată potențialilor donatori.

Prin urmare, trebuie să-i încurajăm pe acei pacienți care doresc să-și ofere gratuit organele pentru a salva vieți, deoarece riscurile de respingere pe parcursul acestor transplanturi sunt semnificativ mai mici decât cele în cazurile în care organele provin de la donatori decedați.

Aș dori, de asemenea, să-i avertizez pe aceia care, din motive etice, doresc să limiteze donările de organe de la donatori vii în Europa, argumentând că există riscuri de trafic. Donarea de organe de la donatori vii trebuie să fie, mai presus de toate, reglementată în mod strict și aceasta este singura soluție.

David Casa (PPE). – (MT) Doamnă președintă, astfel cum a menționat comisarul, există aproximativ 56 000 de persoane care așteaptă o operație de transplant de organe în cadrul Uniunii Europene. Multe dintre aceste cazuri, astfel cum s-a mai spus, pot face diferența dintre viață și moarte și, prin urmare, cred că acestea sunt evoluții importante care merită dezbateri ulterioare. Măsurile nu se vor adăuga în mod direct numărului de organe care urmează a fi transplantate, și totuși punerea în aplicare a practicilor comune în cadrul statelor membre ar trebui să intensifice nivelul de încredere și siguranță între acele țări care, în schimb, vor duce la o creștere a donărilor de organe atât în cadrul, cât și în afara țărilor.

O parte dintre problemele menționate în cadrul acestui raport, cum ar fi traficul de organe, nu pot fi abordate direct. Cu toate acestea, apreciez eforturile raportorului de a crește sensibilizarea privind această problemă și sper că acestea vor fi anexate documentului final într-o manieră neobligatorie din punct de vedere juridic. Pentru a încheia, aș dori să-l felicit pe dl comisar Dalli și pe raportori pentru munca lor excelentă depusă privind acest subiect sensibil.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). - Transplantul și donarea de organe salvează și prelungesc viețile a mii de cetățeni europeni în fiecare an. Este regretabil că mii de alți pacienți mor așteptând transplantul, deși există donatori compatibili în Uniunea Europeană. Este o problemă controversată și dificilă, care ridică întrebări importante. Munca Parlamentului cu acest raport confirmă viziunea comună asupra faptului că orice element comercial în acest proces, care poate conduce la vânzarea și cumpărarea de organe, este ilegal.

Este esențial să aprobăm și să implementăm un sistem eficient cât mai repede, nu numai pentru că vom salva viețile pacienților, dar și pentru că un asemenea sistem va reduce cererea de organe care, altfel, va fi asigurată ilegal pentru profit și chiar împotriva voinței donatorilor.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Doamnă președintă, aș dori să-i felicit pe toți pentru această inițiativă, deoarece aceasta înseamnă îmbunătățirea duratei de viață a multor persoane și transformarea solidarității și fraternității în ceva mai concret.

Țara Bascilor – Euskadi – deține recordul mondial pentru donarea de organe. În 2009, am avut o rată de 38,5 donări la fiecare milion de locuitori. Acest lucru înseamnă că în fiecare an efectuăm 60 de transplanturi de rinichi și 30 de transplanturi de ficat la fiecare milion de locuitori. În Statele Unite ale Americii cifrele sunt de 54,7 și 21,4; în Europa, acestea sunt de 35,1 și 13,4; iar în Spania acestea sunt de 48,8 și 24,6.

Acest succes se datorează protocolului utilizat în spitale pentru a securiza donările și unui proces de organizare și sensibilizare, care sunt cele două idei pe care trebuie să le susținem. De asemenea, se datorează activității începute în 1986 cu crearea sistemului regional de coordonare a transplanturilor: un alt exemplu referitor la modul în care regiunile își pot aduce contribuția pentru Europa.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Aproximativ cu doi ani în urmă, Parlamentul European a adoptat raportul Adamou cu o majoritate covârșitoare. Raportul discută pentru prima oară politicile la nivel comunitar în domeniul donării și transplantului de organe. Plăcerea a fost de partea mea de a coopera privind acest subiect în calitate de raportor alternativ.

Astăzi, observ spre marea mea satisfacție că raportorul, dl Mikolášik, și raportorii săi alternativi au făcut o muncă excelentă și, chiar și în această perioadă scurtă de timp, au reușit să obțină un acord cu Consiliul în primă lectură. În mare parte, punctele cheie ale raportului de acum doi ani au fost încorporate și utilizate ca bază. Prin urmare, sper că această directivă și plan de acțiune vor avea drept urmare o creștere a numărului de donatori de organe în Uniunea Europeană, astfel încât pacienții să nu mai sfârșească pe listele de așteptare.

Krisztina Morvai (NI). – Doamnă președintă, aș dori puțină orientare din partea raportorilor privind două aspecte. Unul îl reprezintă problema sistemului „consimțământului prezumtiv” și al doilea îl reprezintă sistemul „lipsei consimțământului prezumtiv”. Astfel cum înțeleg eu, aceste două sisteme încă coexistă în

statele membre. Într-un sistem, se presupune că donatorul decedat ar fi consimțit transplantul. Se pare că este destul de evident că există un sistem mult mai eficient din punctul de vedere al numărului de transplanturi disponibile. Nu ar trebui să i se recomande fiecărui stat membru utilizarea sistemului consimțământului prezumtiv?

Celălalt lucru îl reprezintă anonimatul versus trasabilitatea. Se pare că există un fel de contradicție între cele două. Care sunt problemele aici? Ce este anonimatul și ce este trasabilitatea?

Alf Svensson (PPE). – (SV) Doamnă președintă, aproximativ 95 % dintre noi afirmăm că am dori un transplant de organe dacă acest lucru ne-ar extinde durata de viață. Cu toate acestea, abia jumătate dintre noi suntem pregătiți să donăm organe. Prin urmare, trebuie să influențăm opinia publică în acest domeniu.

Poate fi îmbunătățită coordonarea? Absolut. O inimă scoasă din corpul unei persoane care a decedat este viabilă doar timp de patru ore. Aceasta este realitatea. Cu toate acestea, astăzi, ea este viabilă timp de 24 de ore în cazul în care ne decidem să utilizăm tehnologia medicală modernă care a fost dezvoltată pentru transplanturi.

De asemenea, acum deținem cunoștințele medicale care ne permit să „curățăm” sau să recondiționăm plămâni, cu alte cuvinte – astfel încât aceștia să fie utilizați pentru transplant în moduri care erau de neconceput în trecut. Este un fapt dovedit că plămâni trăiesc timp de două ore de la deces.

Să punem în practică cunoștințele factuale pe care le deținem. Cred că este o cerință prealabilă dacă vrem ca această coordonare să devină realitate, și nu doar ceva despre care discutăm.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Vă mulțumesc foarte mult pentru ocazia de a lua cuvântul. Aș dori să revin asupra ceea ce, din punctul meu de vedere, este o problemă fundamentală.

În diferite state membre ale Uniunii Europene, se utilizează diverse metode pentru identificarea potențialilor donatori. În unele țări, consimțământul scris este necesar din partea donatorului potențial, în timp ce, în alte țări, se presupune că, dacă nu există nicio obiecție, un organ poate fi prelevat de la acel donator. Aceste măsuri au, desigur, o influență fundamentală asupra numărului de donatori. Referitor la acest lucru, aș dori să-l întreb pe reprezentantul Comisiei Europene dacă Comisia nu ar trebui să susțină mai activ cea de-a doua soluție, cea în care nu este necesar consimțământul în scris? O situație în care organele pot fi prelevate de la persoanele care nu și-au exprimat obiecția față de acest lucru ar fi suficient pentru a crea o creștere radicală a numărului de donatori.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, peste 55 000 de pacienți se află pe lista de așteptare pentru un transplant de organe. Aproximativ 10 persoane pe zi decedază în timp ce așteaptă.

Transplant de organe – da, desigur, dar doar voluntar, cu o declarație de consimțământ și fără remunerație, pentru a putea contracara comerțul ilegal cu organe și, desigur, bazat pe cea mai bună calitate și siguranță posibil pentru cei implicați.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Mă bucur că problema donării și transplantului de organe este o prioritate pentru Președinția spaniolă, deoarece se poate spune că aceasta este o chestiune de viață și de moarte. În ciuda faptului că în fiecare an, numărul de transplanturi crește, numărul celor care așteaptă pentru un transplant nu scade.

În ciuda creșterii sensibilizării sociale, este notabilă o disproporție uriașă între statele membre în ceea ce privește donarea și transplantologia. Prin urmare, în afara stabilirii unui model european pentru donare și transplant care va utiliza cele mai bune practici și soluții, este foarte important să îmbunătățim sensibilizarea și acceptarea socială. De aceea mă bucur că modelul pentru măsurile propuse este Spania, care a obținut cele mai bune efecte, atât în ceea ce privește numărul de donatori, cât și în ceea ce privește numărul de transplanturi efectuate, dar și în ceea ce privește sprijinul social uriaș pentru ideea de donare și transplant de organe.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Doamnă președintă, doamnă Jiménez García-Herrera, permiteți-mi să încep prin a vă spune că provin din Cantabria, o regiune mică din Spania cu o rată de 61 de donări la un milion de locuitori, cea mai ridicată din Spania și din Europa. Aș dori să-i felicit pe domnii Mikolášik și Perello privind acest raport și pentru sprijinul acordat acestei propuneri de directivă care a venit drept răspuns la lipsa acută de organe în Uniunea Europeană.

Succesul modelului spaniol este un model care poate fi util pentru restul Uniunii Europene, cu elemente cum ar fi autoritățile naționale competente, trasabilitatea organelor și a donatorilor vii.

De asemenea, aș dori să felicit Președinția spaniolă pentru sprijinul său ferm pentru această problemă ca fiind una dintre prioritățile sale.

Doamnelor și domnilor, după cum sunteți conștienți, aproape 56 000 de pacienți se află în prezent pe lista de așteptare. Ratele de donare și de disponibilitate a organelor variază în mod considerabil între țările europene. Lipsa organelor este un factor cheie care afectează programele de transplanturi. Practica bună care se poate obține produce beneficii mult mai mari în unele state membre spre deosebire de altele. Din acest motiv – acum voi încheia – adoptarea acestui raport este esențială pentru îmbunătățirea acestei situații în toate statele membre.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnă Jiménez García-Herrera, domnule comisar, doamnelor și domnilor, în aceste vremuri oamenilor li se neagă deseori dreptul de a face un transplant. Negarea acestui drept este probabil cea mai problematică condiție în ceea ce privește bunăstarea socială, nu în ultimul rând din cauza consecințelor sociale, și totuși rămâne o discrepanță cronică între numărul de oameni de pe lista de așteptare și numărul de pacienți care primesc un transplant. Mai mult, procedura de donare este foarte sensibilă în ceea ce privește aspectele legale și de sănătate și este deseori slăbită de procedurile care sunt în general greoaie și lente, când în schimb ar trebui să consolidăm răspunsul bunăstării.

Prin urmare, Uniunea Europeană trebuie să se angajeze să asigure solidaritatea reală și acțiunea voluntară care nu fac procedurile cu nimic mai puțin riguroase, prin îmbunătățirea naturii profesionale și a culturii de donator în sine. Adoptarea standardelor comune de calitate este, prin urmare, un pas înainte definit care trebuie văzut favorabil drept parte a scopului la care Organizația Mondială de Sănătate poate contribui mai departe.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Doamnă președintă, am urmărit această dezbatere cu foarte mare atenție. Cuvintele conturează imagini mentale. Astăzi, am auzit în mod repetat afirmații despre comerțul ilegal cu organe – despre o activitate ilegală și despre comerț. Cred că această directivă afirmă în mod clar că comerțul cu organe reprezintă în sine o activitate ilegală. Nu trebuie să trimitem semnale referitoare la faptul că comerțul cu organe poate fi legal în unele circumstanțe.

I-aș ruga pe deputații parlamentari să sublinieze, inclusiv atunci când au de-a face cu presa, faptul că dorim donarea organelor, cu alte cuvinte, o activitate în care o parte are dorința de a ajuta o altă persoană pentru a trăi mai mult, dar că nu există remunerație, cu excepția recunoștinței. Astfel, nu poate exista niciun fel de formă de comerț ilegal cu organe, deoarece nu se permite comerțul cu organe. Există doar donarea de organe.

Trinidad Jiménez García-Herrera, Președintă în exercițiu a Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, aș dori să le mulțumesc tuturor grupurilor politice și tuturor vorbitorilor care au luat cuvântul, pentru susținere și pentru tonul constructiv al discursurilor domniilor lor. De asemenea, aș dori să-mi exprim satisfacția, deoarece cu acest acord pe care îl obținem astăzi aici, în cadrul acestei debateri, finalizăm un proces.

Pe lângă dificultatea legiferării privind aspectele tehnice care ar putea varia întrucât știința evoluează, a trebuit să abordăm dificultățile de ordin practic ale aplicării Tratatului de la Lisabona în termen de șase luni. Președinția spaniolă ar dori, prin urmare, să le mulțumească foarte sincer tuturor instituțiilor europene – Parlamentului, Comisiei și Consiliului – și tuturor statelor membre pentru cooperarea lor în vederea încheierii acestui exercițiu. A fost un exercițiu care a implicat, în primul rând, flexibilitate și adaptare și, în al doilea rând, responsabilitate și o dorință de consens, care s-a exprimat în această după-amiază.

Doamnelor și domnilor, am reușit să facem Uniunea mai eficientă și mai relevantă pentru opinia publică și ar trebui ne bucurăm pentru acest lucru. Cu toate acestea, după cum știți, munca nu se încheie cu adoptarea acestei directive. Dimpotrivă: trebuie să continuăm să lucrăm pentru a ne asigura că spiritul de protejare a sănătății publice pe care l-am căutat și obținut se menține atunci când se transpune.

Trebuie să continuăm să lucrăm pentru a genera mai multă solidaritate și menține valoarea socială dorită de toți ce care s-au implicat în crearea și lansarea acestei directive. De asemenea, ne-a mai rămas foarte mult de lucru în contextul planului de acțiune care ne oferă șansa unică la învățare, adaptare și îmbunătățire continuă.

Le mulțumesc încă o dată tuturor grupurilor parlamentare pentru sprijinul, tonul și atitudinea lor constructivă. Împreună vom realiza acest lucru. L-am realizat deja.

John Dalli, *membru al Comisiei*. – Doamnă președintă, ca urmare a bunei colaborări între Comisie, Parlament și Consiliu, sunt convins că acum am ajuns la un acord privind toate problemele cheie. Aș dori să-i felicit încă o dată pe doctorul Mikolášik și dl Perello pentru contribuția domniilor lor.

Cred că prin asigurarea standardelor de înaltă calitate și securitate pentru organele umane, directiva propusă va aduce mari beneficii pacienților europeni. Directiva va furniza un standard de siguranță comparabil de-a lungul Uniunii și o încredere ridicată în sistemele de transplant. Sunt convins că directiva propusă restaurează echilibrul corect între protecția datelor cetățenilor și trasabilitatea organelor și, în mod indirect, contribuie la lupta împotriva traficului de organe.

Aceasta nu este soluția la toate problemele din domeniul transplantului de organe; această directivă furnizează cadrul, clarifică limitele de responsabilitate și stabilește o serie de standarde. Cu toate acestea, trebuie realizate mai multe în domeniul organizării spitalelor noastre, al colectării și diseminării informațiilor, al caracterizării adecvate a organelor și al acțiunii împotriva traficului ilegal. Într-un context ulterior, trasabilitatea va proceda cumva pentru a redresa acest lucru, dar depinde de gradul de aplicare de către statele membre.

Statelor membre li se oferă o mai mare flexibilitate și sperăm că toate statele membre vor acorda acestor probleme importanța pe care o merită. Autoritățile competente pe care trebuie să le stabilească trebuie să fie dotate și cu resurse adecvate pentru a asigura o colectare și un control adecvat al datelor, trasabilității, standardelor de monitorizare, caracterizării organelor și în cadrul transplantelor și al efectuării supravegherii eficiente pentru a raporta evenimente și reacții adverse care ne vor ajuta pe noi toți să reducem riscul la minim în viitor.

Domnule Președinte, doamnă ministru Președintă în exercițiu a Consiliului, onorabili deputați, din contribuțiile onorabililor deputați din decursul acestei dezbateri reiese că textul de compromis care se află pe ordinea de zi astăzi răspunde preocupărilor tuturor. Vă mulțumesc pentru contribuția, cooperarea și sprijinul dvs.

Tabel analitic al amendamentelor la propunerea de directivă a Parlamentului și a Consiliului European privind standardele de calitate și securitate ale organelor umane destinate transplantului

(COM(2008)0818 – C6-0480/2008 – 2008/0238(COD))

Raportor: Miroslav Mikolášik (PPE)

Amendamente:

Direct acceptabile: amendamentul **106** (*Textul în ansamblu, Blocul nr. 1, amendament de compromis*). Comisia este în favoarea adoptării textului de compromis elaborat de colegiatori

Miroslav Mikolášik, *raportor*. – (SK) Aș dori să le mulțumesc tuturor pentru contribuțiile domniilor lor aduse acestei dezbateri și să-mi exprim convingerea fermă, pe care cred că am împărtășit-o cu toții pe parcursul negocierilor, că această directivă merge dincolo de controversa politică, deoarece se referă la oameni, la pacienți și la salvarea de vieți.

Din punctul meu de vedere, mai multe organe și mai mulți pacienți vindecați înseamnă mai mulți oameni care se întorc la o viață completă, la familiile lor și la noi slujbe sau înapoi la slujbele lor existente, provocând o schimbare fundamentală în calitatea vieții lor.

Deschidere, accesibilitate, securitate, disponibilitate, altruism, mai mulți donatori vii, donări gratuite și voluntare – acestea sunt principiile pe care le-am încorporat toți în această directivă.

Cred că această directivă va furniza mai multe organe, datorită unei mai bune cooperări și schimburi transfrontaliere între țările individuale, și că va conecta statele membre UE într-un nou mod fundamental.

Prin intermediul acestei directive, cred că ne vom aduce cu toții contribuția prin ceva asupra căruia am fost hotărâți încă de la început: un consens mai mare, mai multă iubire, mai multă cooperare și, în special, mai mulți pacienți fericiți.

Andrés Perello Rodríguez, *raportor*. – (ES) Doamnă președintă, faptul că, în cursul dificilei perioade de criză prin care trece Europa și întreaga lume în prezent, Parlamentul a putut adopta prima directivă de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona în primă lectură spune multe despre sensibilitatea acestei Camere. Acest lucru sporește, de asemenea, încrederea în instituțiile democratice și demonstrează că deputații din această Cameră doresc să avanseze și să progreseze în același ritm cu știința și la același nivel de disponibilitate și putere de solidaritate ca și societatea europeană.

Nu știu dacă am făcut totul prea bine sau dacă am fi putut face mai mult, dar doresc să clarific orice îndoială care ar fi putut apărea. Sunt sigur că dacă îndeplinim tot ceea ce vom adopta în această Cameră, vom oferi oamenilor șansa la o viață prelungită și vom împiedica comiterea oricăror infracțiuni de traficare a organelor din Uniune. Aceste infracțiuni pot fi comise oriunde în altă parte în lume, dar cu siguranță nu este cazul Uniunii Europene.

Prin urmare, dacă drept urmare vreunui discurs, una dintre aceste îndoieli a rămas în mintea cuiva, astfel cum au afirmat colegii deputați, doresc să le clarific. Nu aceasta a fost sarcina noastră. Am încercat să respectăm conștiința fiecăruia, măsurile de etică și moralitate, fără a pierde din vedere obiectivul fundamental: că niciun singur european nu ar trebui lăsat fără transplantul de care are nevoie, deoarece putem obține mai multe transplanturi și, prin urmare, un trafic mai scăzut al organelor.

Prin urmare – și voi încheia acum – nu știu dacă am reușit să salvăm conștiința cuiva cu munca noastră, dar sunt pe deplin convins să vom salva multe vieți. Aceasta a fost sarcina noastră și asta am făcut.

Președintă. – Dezbaterea comună a fost închisă.

Votarea va avea loc miercuri, 19 mai 2010.

(Ședința a fost suspendată la ora 16.25 și reluată la ora 16.30)

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Jim Higgins (PPE), în scris. – Salut noua legislație de reglementare a standardelor de calitate și securitate a donării de organe din UE. În special, introducerea măsurilor practice pentru ajută la asigurarea faptului că organele vii care pot salva vieți nu sunt irosite, cum ar fi crearea unei baze de date paneuropene a organelor. Noua legislație va salva multe vieți și va optimiza organele donate, permițând statelor membre să partajeze organe. Înainte de această legislație, dacă nu exista un primitor potrivit într-un anumit stat membru, organul nu se utiliza. Acum, organul poate fi oferit celor 56 000 de pacienți comunitari care așteaptă transplanturi. Acest regulament constituie un cadru important care trebuie dezvoltat de către respectivul stat membru. Cu referire la Irlanda, avem nevoie de un organism independent pentru a monitoriza transplanturile și prelevarea de organe donate. În prezent, Irlanda și Malta sunt singurele două țări din UE fără o autoritate națională în domeniul transplanturilor care să maximizeze utilizarea organelor. Pentru a elimina listele de așteptare pentru transplant, unul dintre scopurile principale ale acestei rezoluții, trebuie să creștem importanța donării de organe în ochii cetățenilor UE – în Irlanda, acest lucru poate fi realizat prin introducerea unui program de sprijin al sensibilizării.

PREZIDEAZĂ: DNA ANGELILLI

Vicepreședintă-

13. Aspecte instituționale ale aderării Uniunii Europene la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale - Conferința de revizuire a Statutului de la Roma al Curții Penale Internaționale ce a avut loc în Kampala, Uganda (dezbateri)

Președinta. – Următorul punct este dezbateri comună privind:

- raportul dlui Ramón Jáuregui Atondo, în numele Comisiei pentru afaceri constituționale, referitor la aspectele instituționale ale aderării Uniunii Europene la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (2009/2241 (INI)) (A7-0144/2010) și

- declarațiile Consiliului și Comisiei privind Conferința de revizuire a Statutului de la Roma al Curții Penale Internaționale ce va avea loc în Kampala, Uganda.

Ramón Jáuregui Atondo, raportor. – (ES) Doamnă președintă, doamnă comisar, domnule López Garrido, consider că ziua de astăzi este una importantă. Știu că există numeroase zile importante pentru acest Parlament, însă cred în mod sincer că sarcina Uniunii Europene de a semna Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale a fost unul din aspectele principale ale procesului integrării europene, încă de la adoptarea Tratatului de la Lisabona la 1 decembrie 2009.

Prin urmare, consider că asistăm la culminarea unei aspirații îndelungate, care face parte din procesul istoric al integrării europene, deoarece demnitatea umană, drepturile omului, democrația și statul de drept fac parte din ADN-ul procesului istoric al integrării europene.

Raportul pe care îl vom adopta mâine duce la îndeplinire această sarcină, pe care Uniunea Europeană a avut-o încă de când Tratatul de la Lisabona a prevăzut aderarea la convenție. Doresc să rezum conținutul acestui raport, bazat pe trei idei principale.

În primul rând, doresc să arăt că nu numai statele membre apără drepturile omului. Acum, Uniunea Europeană este cea care apără drepturile omului, cu noua sa personalitate juridică adoptată conform Tratatului de la Lisabona; statele membre pot contribui la dreptul Uniunii și la dezvoltarea UE ca stat. Ele pot face acest lucru dacă respectă principiile Convenției europene și dacă se supun unei curți ce nu depinde de Uniune și de statele membre și care garantează aplicarea acestor principii, în permanență și în orice spațiu.

Cea de-a doua idee se referă la a-i oferi publicului european o nouă legislație și o nouă curte: dreptul europenilor de a se adresa acestei noi curți pentru a garanta respectarea drepturilor prevăzute în convenție, în relațiile cu Uniunea Europeană sau cu statele membre, atunci când acestea pun în aplicare dreptul Uniunii.

Chiar și activitățile Uniunii Europene referitoare la politica externă, la misiunile polițienești, la securitatea în afara frontierelor noastre și la cooperarea internațională sunt supuse principiilor Convenției europene a drepturilor omului. Ce înseamnă acest lucru? În opinia mea, doamnelor și domnilor, acesta înseamnă, din punct de vedere istoric, un pas important înainte în procesul integrării și în construirea conceptului primordial de idee europeană a demnității umane care, după cum am spus mai înainte, răspunde cerințelor publicului european.

Totodată, acest lucru conduce la consolidarea sistemului european de apărare a drepturilor fundamentale, deoarece, împreună cu Carta drepturilor fundamentale și Tratatul de la Lisabona, creează un context, un cadru de protecție juridică aproape perfect și este, prin urmare, cel mai avansat din lume. El consolidează, în același timp, credibilitatea Uniunii în ochii statelor terțe, deoarece Uniunea Europeană a solicitat în permanență respectarea drepturilor omului în relațiile sale bilaterale.

Acest raport prezintă aspecte instituționale și juridice pe care nu le voi descrie acum. Doresc totuși să subliniez faptul că aici și acum începe un proces, din moment ce, pe lângă acest raport elaborat împreună cu Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne și Comisia pentru afaceri externe, Comisia dispune acum de o poziție, de un cadru de negociere ce-i va permite să revină la Parlament pentru a adopta acest acord și care le va permite statelor membre ale Uniunii să ratifice aderarea la Convenția europeană. Aș dori să-i mulțumesc dnei Reding pentru rapiditatea cu care Comisia a adoptat mandatul de negocieri, dar și Consiliului European, care va face acest lucru în curând. Totodată, doresc să le mulțumesc dnei Gál și dlui Preda pentru cooperarea de care au dat dovadă în cadrul celor două comisii. Doamnelor și domnilor, cred că această știre este una remarcabilă.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, după cum spunea și dl Jáuregui, dezbateră pe care o vom desfășura acum, împreună cu cea pe care tocmai am încheiat-o, este deosebit de importantă. Cred că umanitatea face un pas istoric înainte, într-un moment în care apărarea drepturilor omului devine nu numai o responsabilitate a statelor, care sunt actorii politici tradiționali și jucătorii politici tradiționali ai ultimelor secole, ci și un concept care, din punctul de vedere al apărării umanității, depășește frontierele naționale și stabilește o serie de mecanisme și garanții instituționale, pentru a proteja mai bine valorile universale.

Convenția europeană a drepturilor omului, care este probabil una dintre cele mai mari comori ale Europei, și Curtea Penală Internațională, care depășește granițele Europei, sunt exemple ale acestui pas înainte, pe care îl facem acum în direcția globalizării și a apărării drepturilor omului.

În ceea ce privește Convenția europeană a drepturilor omului, nu sunt multe de adăugat la discursul dlui Jáuregui și la excelentul său raport, care a fost elaborat împreună cu raportorii pentru aviz, dl Preda și dna Gál, în legătură cu semnarea Convenției europene a drepturilor omului de către Uniunea Europeană.

Aș dori să reiterez multe dintre aspectele menționate de dl Jáuregui și să subliniez faptul că această convenție reprezintă un element al integrării europene, care consolidează, deci, Uniunea Europeană. În plus, ea își va uni forțele cu principalul element de noutate introdus de Tratatul de la Lisabona, și anume Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și vor funcționa împreună. Aceasta este una dintre misiunile – nu doar de factură politică, ci și tehnică – ale Curții Europene a Drepturilor Omului și ale Curții de Justiție a Uniunii Europene, fără ca jurisdicția acestora să fie afectată în vreun fel.

Totodată, această inițiativă prevăzută în Tratatul de la Lisabona accentuează și credibilitatea Uniunii Europene în apărarea drepturilor omului, deoarece nu le cerem doar statelor membre ale Uniunii să contribuie la consolidarea Convenției europene a drepturilor omului, ci tuturor statelor europene. Cu alte cuvinte, le cerem să garanteze respectarea și protejarea drepturilor prevăzute în convenție și, astfel, Uniunea Europeană însăși, nu numai statele sale membre, va fi supusă jurisdicției Curții Europene a Drepturilor Omului. Acest lucru ne va crește credibilitatea, după cum menționează în mod foarte corect raportul dlui Jáuregui.

În ceea ce privește Curtea Penală Internațională, consider că acest moment este unul pe care îl vom descrie drept „istoric” și de maximă importanță, deoarece peste câteva zile va avea loc conferința de revizuire a Statutului de la Roma. Aceasta este singura conferință obligatorie care trebuie să aibă loc pentru a revizui Statutul de la Roma, dacă este nevoie, și pentru a evalua pasul extrem de important pe care îl reprezintă Curtea Penală Internațională.

Prin urmare, acesta este un eveniment extrem de semnificativ, care este examinat astăzi în cadrul Comitetului politic și de securitate și va fi discutat mâine în cadrul Comitetului reprezentanților permanenți (Coreper). Sperăm că săptămâna viitoare se va adopta rezoluția Consiliului, pentru a ne putea alătura evaluării foarte pozitive pe care alte state, precum statele latino-americane care fac parte din Uniunea Națiunilor Sud-Americane (Unasur), o formulează la adresa Curții Penale Internaționale.

Vorbim despre o Curte Penală Internațională, ce reprezintă un angajament de a apăra drepturile omului și, deci, de a urmări infracțiunile împotriva umanității la nivel universal. Acest angajament a fost asumat de Uniunea Europeană și de statele sale membre. Doresc să vă reamintesc că în 2003 a existat o poziție comună, în 2004 a existat un plan de acțiune, iar în 2006 a existat un acord al Uniunii Europene privind cooperarea cu Curtea. Toate statele membre ale Uniunii Europene sunt în prezent părți la Statutul de la Roma și, prin urmare, se supun Curții Penale Internaționale.

Cred că acest lucru este extrem de important, pentru a evidenția rolul pe care Curtea Penală Internațională îl joacă la nivel mondial și angajamentul Uniunii Europene de a-l consolida. În prezent, Curtea Penală Internațională se ocupă în principal de problemele de pe continentul african, însă conferința de la Kampala îi va explica populației africane că nu suntem împotriva Africii: dimpotrivă, suntem de partea Africii.

Din acest motiv, această conferință de revizuire este foarte importantă. Ea este deschisă tuturor statelor, dar și societății civile și organizațiilor internaționale și regionale, și ne va oferi posibilitatea de a evalua situația justiției internaționale, într-un moment în care se înființează Curtea Penală Internațională, ca unicul tribunal penal internațional permanent.

Viviane Reding, *vicepreședintă a Comisiei*. – Doamnă președintă, sunt de acord cu toți vorbitorii și cu toți deputații în Parlamentul European care au lucrat asupra acestui subiect. Aderarea UE la Convenția europeană a drepturilor omului este un pas cu importanță constituțională. Acest proces va completa sistemul de apărare a drepturilor fundamentale în interiorul Uniunii și știți foarte bine că Tratatul de la Lisabona nu îl prevede ca pe o opțiune, ci ca pe o destinație.

Salut, prin urmare, faptul că Parlamentul se interesează atât de mult de acest dosar – lucru pe care trebuie să spunem că l-a făcut încă de la început –, fapt evidențiat de rezoluția pe care a propus-o.

Doresc să le mulțumesc în special raportorilor din cadrul Comisiei pentru drepturi constituționale și al Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, pentru cooperarea excelentă la acest dosar. Totodată, doresc să le mulțumesc pentru audierea organizată, care a fost extrem de utilă și de benefică în activitatea de pregătire a acestui dosar.

Proiectul de raport prezentat de dl Jáuregui Atondo este, într-o foarte mare măsură, conform cu poziția Comisiei. Voi menționa doar trei aspecte care, din punctul meu de vedere, sunt foarte importante.

În primul rând, Comisia împărtășește poziția conform căreia aderarea UE la protocoalele adiționale la Convenția europeană este un obiectiv ce trebuie atins. Trebuie spus că aceste protocoale nu au fost ratificate de toate statele membre ale Uniunii. Într-adevăr, multe dintre aceste protocoale pot fi relevante în ceea ce privește exercițiul atribuțiilor Uniunii, iar anumite garanții prevăzute în aceste protocoale sunt reflectate și în Cartă. Directivele de negociere trebuie, prin urmare, să-i atribuie Comisiei sarcina de a negocia o prevedere prin care să se asigure că Uniunea poate adera la oricare dintre protocoalele adiționale.

Apoi, hotărârea privind protocoalele la care vom adera efectiv, pe lângă convenția însăși, va trebui adoptată în unanimitate de către Consiliu, după obținerea aprobării Parlamentului. Din punctul de vedere al Comisiei,

aceste hotărâri ar trebui să se refere, de preferință, la toate protocoalele adiționale și ar trebui luate împreună cu hotărârea de încheiere a acordului de aderare însuși.

În al doilea rând, trebuie abordată situația specifică a Uniunii, aceasta fiind o entitate juridică distinctă, investită cu atribuții autonome, ce va deveni parte contractantă la un mecanism care a fost gândit inițial doar pentru statele naționale. Prin urmare, convenția necesită o serie de adaptări procedurale tehnice și limitate în ceea ce privește natura specifică a dreptului Uniunii.

Printre acestea se numără și așa-numitul „mecanism de intervenție în calitate de co-pârât”, prin care se ține cont de aplicarea descentralizată a dreptului Uniunii de către statele membre. Prin acest mecanism, Uniunii i se va permite să intervină în calitate de co-pârât în acțiunile introduse împotriva statelor membre, care ar putea ridica o problemă privind dreptul Uniunii. Mă bucur să văd că și raportul Parlamentului susține această idee.

În al treilea rând, subscriu în întregime raportului ce recomandă participarea reprezentanților Uniunii la organismele convenției, pe picior de egalitate cu reprezentanții părților contractante. Această participare reprezintă, într-adevăr, un element cheie în integrarea și tranziția treptată a Uniunii la sistemul convenției. Ați înțeles că acest lucru înseamnă acum, în special, prezența în Curtea de la Strasbourg a unui judecător ales de fiecare parte contractantă.

Prin urmare, Comisia este foarte de acord să se aleagă un judecător permanent, cu normă întreagă pentru Uniune, care să se bucure de același statut și care să aibă aceleași obligații precum colegii săi. Un judecător ad-hoc care să intervină doar în acțiunile introduse împotriva Uniunii sau referitoare la dreptul Uniunii nu ar fi suficient.

În ceea ce privește modul de alegere a judecătorului Uniunii, se va aplica procedura obișnuită prevăzută în Convenție.

Aceasta înseamnă că Adunarea Parlamentară a Consiliului va alege un judecător din trei candidați propuși de Uniunea Europeană și sunt de acord cu proiectul de raport în aceea că Parlamentului European trebuie să i se permită să trimită un număr corespunzător de reprezentanți în cadrul sesiunilor Adunării Parlamentare care au ca obiect alegerea judecătorilor la Curtea de la Strasbourg.

Procedura de elaborare a listei celor trei candidați nu trebuie reglementată prin acordul de aderare: ea trebuie reglementată de noi. Trebuie să facem acest lucru prin norme juridice interne, iar ideea că Parlamentul trebuie implicat într-un mod similar celui prevăzut la articolul 255 privind selectarea candidaților pentru Curtea de Justiție este una foarte interesantă, ce merită analizată în amănunțime.

Onorați membri, Președinția spaniolă acordă o foarte mare prioritate acestui dosar, după cum știți, și ar dori să ajungă la un acord înainte de finalul lunii iunie. În cazul în care Consiliul ar putea ajunge la un acord până atunci – și sper că va face acest lucru – vom putea începe negocierile de aderare după vară. După cum am spus deja acum două săptămâni la Bruxelles, mă voi asigura că Comisia, în calitate de negociator al Uniunii, va informa pe deplin Parlamentul pe întreaga durată a procesului de negociere.

Toate aceste lucruri se referă la probleme europene, însă trebuie să avem în vedere și problema drepturilor internaționale ale omului. După cum știți, în 1998, 138 de state au făcut un pas înainte prin adoptarea Statutului de la Roma, care a creat, pentru prima dată în istorie, o curte internațională permanentă pentru a-i judeca pe cei care au comis genociduri, crime împotriva umanității și crime de război. Curtea a început să funcționeze în 2003, iar acum, după șapte ani, am avut conferința de revizuire de la Kampala, care ne invită să realizăm o analiză timpurie a activităților Curții, a provocărilor care o așteaptă și a eficacității sprijinului acordat de UE.

În ceea ce privește activitățile Curții, știm că aceasta este complet operațională, dar se află încă la început de drum. Nu s-a încheiat un ciclu judiciar, însă CPI analizează situația din cinci țări: a început deja un proces, alt proces va începe la 5 iulie și un alt caz se află în faza preventivă, toate referindu-se la DAR și RDC.

Să nu uităm că această curte este doar una de ultimă instanță, așa că principala responsabilitate le aparține chiar statelor membre. În cele mai multe cazuri, Curtea acționează drept catalizator, pentru ca statele să investigheze și să judece cazurile prin intermediul instanțelor naționale. În același timp, în scurta sa durată de viață, Curtea a reprezentat un factor puternic de descurajare a atrocităților viitoare, deoarece vinovații știu acum că va învinge justiția și, în acest sens, Curtea se confruntă cu provocări.

Ratificarea de către Bangladesh a ridicat la 111 numărul statelor care sunt părți la Statutul de la Roma. Totuși, este foarte clar că trebuie să susținem acceptarea universală a Statutului și a Curții. Curtea are nevoie de participarea și de cooperarea tuturor statelor, indiferent dacă acestea sunt sau nu părți la Statutul de la Roma, precum și a organizațiilor internaționale și regionale. Curtea nu își poate îndeplini funcțiile dacă statele naționale nu arestează persoanele pentru care CPI a emis un mandat de arestare, dacă martorii nu pot fi protejați sau dacă nu există închisori pentru cei ce au fost condamnați. Acesta este motivul pentru care UE a susținut Curtea în ultimii zece ani, pentru a o ajuta să soluționeze aceste probleme.

Noi, Uniunea Europeană, am fost încă de la început susținători devotați ai înființării Curții, în calitate de mecanism esențial în noua ordine internațională, conceput pentru a pune capăt impunității care, după cum știți, a condus la asasinarea a milioane de oameni în vremurile noastre, însă la pedepsirea doar a câtorva dintre cei vinovați.

UE consideră că o CPI eficace este un instrument indispensabil pentru comunitatea internațională, pentru a combate această impunitate și pentru a promova o ordine internațională bazată pe reguli. Acesta este motivul pentru care susținem Curtea, folosind diferitele instrumente pe care le avem la dispoziție și pe care ministrul le-a menționat deja. Poziția comună a fost transpusă într-un plan de acțiune. Am fost prima organizație care a încheiat un acord de cooperare și de asistență cu Curtea în 2006 și oferim CPI sprijin politic și diplomatic deplin, prin demersuri, dialoguri politice și declarații. Incluziunea clauzelor CPI în acordurile internaționale este în prezent o practică standard pentru Uniunea Europeană.

Din 2000, Inițiativa europeană – numită ulterior Instrumentul european pentru democrație și drepturile omului – a contribuit cu 29 de milioane de euro pentru a susține Curtea direct sau indirect, mai ales prin campanii globale ale societății civile. UE a adoptat, de asemenea, o serie de hotărâri în domeniul justiției, libertății și securității, în vederea consolidării cooperării între statele membre în investigarea și urmărirea infracțiunilor aflate sub incidența Statutului de la Roma, la nivel național, așa că facem tot posibilul pentru ca sistemul să evolueze. Sistemul necesită îmbunătățiri ulterioare, dar, în acest scop, are nevoie de un angajament puternic al tuturor națiunilor de pe glob.

Cristian Dan Preda, *Raportor pentru aviz al Comisiei pentru afaceri externe*. – Mă voi referi la Raportul dlui Jáuregui Atondo. Vreau în primul rând să îl felicit pentru redactarea acestui excelent raport care abordează, cred eu, într-o manieră exhaustivă atât avantajele, cât și provocările aderării Uniunii Europene la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Din perspectiva avizului pe care l-am redactat pentru Comisia AFET, doresc să subliniez aportul principal al aderării Uniunii la CEDO. Este vorba despre un lucru care poate părea astăzi, în perioada post-Lisabona, evident, dar este un lucru care a reprezentat o speranță reiterată periodic în ultimii treizeci de ani. Am în vedere faptul că aderarea la CEDO va spori credibilitatea Uniunii în dialogul asupra drepturilor omului cu țările terțe, confirmând încă o dată tuturor că Uniunea este, mai presus de toate, o comunitate bazată pe drept.

Instituțiile Uniunii, asemenea celor ale statelor membre ale Consiliului Europei, vor fi astfel supuse controlului extern și independent al Curții de la Strasbourg, conform formulei „un standard unic în materie de drepturile omului, o singură Curte”. Din punct de vedere al existenței unui standard unic în materie de drepturile omului, trebuie să subliniez că aderarea la CEDO este, în același timp, un prilej pentru ca Uniunea să adere și la alte tratate din sistemul de la Strasbourg. Am în vedere, bineînțeles, protocoalele adiționale, Carta socială europeană revizuită care, așa cum se știe, completează și aprofundează această protecție la nivel paneuropean. În plus, cred eu, o participare sporită a autorităților europene în organismele Consiliului Europei, specializate în protecția drepturilor omului, reprezintă consecința logică a acestui standard unic de protecție.

După cum am subliniat și în avizul pe care l-am redactat pentru AFET, trebuie, de asemenea, găsit un echilibru între, pe de o parte, prezervarea specificității ordinii juridice europene și, pe de altă parte, prezervarea sistemului jurisdicțional de la Strasbourg, care și-a dovedit utilitatea pentru protejarea drepturilor omului la nivel paneuropean.

Kinga Gál, *raportoare pentru aviz a Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne*. – (HU) Doamnelor și domnilor, în primul rând, permiteți-mi să-i mulțumesc pentru cooperare persoanei responsabile pentru raportul Comisiei pentru afaceri constituționale, dl Jáuregui Atondo. Consider că această cooperare apropiată dintre Comisia pentru afaceri constituționale și Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, împreună cu Subcomisia pentru drepturile omului, care ne-a completat activitatea, a abordat cu succes seria de întrebări referitoare la aderarea noastră la convenție și a indicat în mod corect întrebările nou apărute care nu au fost încă clarificate.

Personal, în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, m-am hotărât să mă axez în primul rând – lucru ce a fost confirmat în final și de această Comisie – pe asigurarea faptului că aderarea noastră va reprezenta într-adevăr valoare adăugată pentru cetățenii Uniunii Europene și că aceștia din urmă sunt conștienți de aceste valori și oportunități, deși trebuie să evităm așteptările exagerate.

În perioada viitoare și pe parcursul negocierilor trebuie clarificate nenumărate întrebări esențiale; acestea se referă la relația dintre curțile de la Strasbourg și Luxemburg, deoarece nu va exista nicio modificare la nivelul sistemului de jurisdicție în niciuna dintre aceste curți. Consider că este important să subliniem faptul că reforma funcționării curții de la Strasbourg coincide cu aderarea, iar acest aspect ar trebui să fie unul semnificativ. Totodată, doresc să subliniez faptul că această aderare va avea succes doar dacă va consolida cu adevărat instituțiile actuale, iar sistemele judiciare ale statelor membre trebuie să ia măsurile necesare în acest sens. Aderarea UE la Convenție va fi o experiență unică, însă ea nu trebuie să afecteze măsurile care s-au luat deja în ceea ce privește aplicarea drepturilor omului. Este foarte important să fim conștienți că ea va fi un succes doar în măsura în care consolidează instituțiile deja funcționale și asigură o valoare adăugată reală pentru cetățeni.

Laima Liucija Andrikiene, în numele Grupului PPE. – Doamnă președintă, conferința de revizuire a Curții Penale Internaționale (CPI) este un eveniment așteptat de mult timp, important pentru evoluția Curții însăși, dar, într-un sens mai larg, și pentru evoluția justiției penale internaționale.

Conferința de revizuire este o șansă bună pentru ca părțile interesate să analizeze deficiențele existente ale CPI și să propună posibile modificări sau direcții de reformă. Doresc să menționez câteva aspecte pe care statele membre UE și delegația PE trebuie să le aibă pe ordinea de zi.

Unul dintre aspecte este cu siguranță poziția partenerilor noștri transatlantici asupra CPI. Doresc să subliniez faptul că neparticiparea Statelor Unite la CPI este principalul factor care reduce relevanța și autoritatea CPI. Prin urmare, ar fi foarte util ca partenerii noștri americani să își exprime mai clar poziția actuală și angajamentul față de CPI.

Totodată, doresc să solicit Uniunii să insiste să se discute – și, să sperăm, să se revizuiască – articolul 124, cunoscut și ca dispoziția tranzitorie, din Statutul de la Roma, care le permite statelor să opteze astfel încât cetățenii lor să nu se supună jurisdicției CPI privind infracțiunile de război pentru o perioadă de șapte ani de la ratificarea Statutului. Aceasta este o carență regretabilă, ce trebuie eliminată din Statutul de la Roma.

Nu în ultimul rând, doresc să arăt că UE trebuie să depună eforturi pentru a asigura ratificarea și aplicarea cât mai extinsă a Statutului de la Roma, în relațiile cu acele state care nu au făcut încă acest lucru. Acesta trebuie să fie un obiectiv al UE în cadrul negocierilor de extindere și al etapelor de aderare a noilor state membre ale UE. De asemenea, acest aspect trebuie să ocupe o poziție prioritară pe ordinea de zi în discuțiile noastre cu Rusia, ținând cont mai ales de faptul că în prezent negociem modalitățile acordului de parteneriat cu partenerii ruși.

Debora Serracchiani, în numele Grupului S&D. – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, îi mulțumesc raportorului pentru activitatea excelentă depusă în legătură cu aderarea Uniunii Europene la Convenția drepturilor omului, în beneficiul cetățenilor europeni: grație acestei convenții, va exista o nouă curte, în afara Uniunii Europene, ce se va asigura că drepturile cetățenilor europeni sunt respectate în permanență de Uniunea Europeană și de statele sale membre.

Conform principiului democrației, Uniunea Europeană și statele sale membre trebuie să aibă întotdeauna dreptul de a se putea apăra. Prin urmare, consider că este esențial ca fiecare națiune parte la convenție să aibă un judecător care să explice contextul fiecărui apel, la fel cum consider că este important ca Parlamentul European să dispună de un organism neoficial care să coordoneze schimburile de informații dintre Parlament și Adunarea Parlamentară a Consiliului și că Parlamentul trebuie consultat în timpul procesului de negociere.

Doresc să adaug că, așa cum cetățenii europeni au dreptul să știe ce drepturi au, ei au și dreptul să înțeleagă mecanismele ce guvernează această aderare. Prin urmare, consider că este esențial ca Uniunea Europeană și Consiliul Europei să introducă o serie de orientări, explicând în mod clar toate efectele și implicațiile pe care le va avea această aderare.

Andrew Duff, în numele Grupului ALDE. – Doamnă președintă, aderarea UE la CEDO este anunțată de multă vreme. Ea este o parte esențială din imaginea unui regim superior al drepturilor, asigurat de Curtea de Justiție și supervizat, din exterior, de Curtea de la Strasbourg.

Această măsură este una în mod necesar complexă, deoarece echivalează cu instituirea caracterului obligatoriu al Cartei drepturilor fundamentale. Ea semnaleză un consens proaspăt și important între persoanele precum britanicii tradiționali, care au susținut abordarea inter-guvernamentală a Consiliului Europei, și federaliștii ca mine, care am susținut abordarea supranațională. O astfel de îmbinare este extrem de adecvată în acest moment, când politica din Regatul Unit este una de coaliție, între partidele liberal-democrat și conservator.

Barbara Lochbihler, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Doamnă președintă, adoptarea Statutului de la Roma și înființarea Curții Penale Internaționale (CPI) reprezintă o poveste de succes. Multe exemple arată acest lucru, însă primordial este faptul că, pentru prima dată în istorie, reprezentanții de rang înalt ai unui stat, fie ei militari sau civili, pot fi judecați pentru că au ordonat crime de război sau crime împotriva umanității.

UE a susținut înființarea și activitatea CPI în numeroase moduri extrem de pozitive și trebuie să continue să susțină și să consolideze Curtea și să-i protejeze independența și pe viitor. Conferința de la Kampala din viitorul apropiat va analiza și va încerca să afle care au fost elementele de succes și ce anume trebuie îmbunătățit. Acum este momentul să recunoaștem în mod clar că statele trebuie să depună eforturi, la nivel național, pentru a adopta legi sau pentru a le aplica în mod coerent pe cele existente, pentru a susține CPI.

Încă se acționează lent atunci când este vorba de arestarea unor persoane importante, pentru care a fost emis un mandat de arestare. Doamna comisar Reding a evidențiat acest lucru. Teama de dificultățile diplomatice este deseori mai importantă decât ideea că, pentru a acționa în mod eficace, CPI are nevoie de sprijin tangibil.

Conferința de la Kampala trebuie să lucreze asupra definirii termenului de „război de agresiune”. Un grup de lucru dedicat acestui scop, aparținând statelor părți la Statutul de la Roma, a desfășurat cu succes câteva activități de pregătire în acest sens și a prezentat deja un text adecvat, ce poate fi găsit și în rezoluția noastră. Le solicităm Comisiei și statelor membre să lucreze intens, pentru integrarea acestei definiții în Statut și, astfel, pentru includerea sa în competența Curții.

Din acest punct de vedere, trebuie să fim cât mai atenți și să ne asigurăm că nu vor fi introduse restricții în legătură cu independența Curții. În încheiere, permiteți-mi să subliniez cât de important este ca UE să fie reprezentată la această conferință de persoane cu funcții cât mai înalte. Acest lucru ar arăta că sprijinim Curtea Penală Internațională și ar reprezenta un exemplu pozitiv pentru alte guverne.

Ashley Fox, în numele Grupului ECR. – Doamnă președintă, grupul meu este devotat apărării drepturilor omului, însă nu suntem convingiți că este înțelept să permitem ca UE să semneze convenția. Având în vedere că toate statele membre sunt deja semnatare ale convenției, ce rost mai are să semneze și Uniunea? M-aș bucura dacă una dintre persoanele prezente astăzi aici mi-ar putea arăta, practic, cum vor fi protejate mai bine drepturile unuia dintre cetățenii din circumscripția mea dacă UE va semna convenția.

În prezent, statele membre nu au obligația să asigure aplicabilitatea directă a convenției în legislația lor națională. Doresc să mi se confirme că, dacă UE semnează convenția, această poziție nu se va schimba. Nu vreau să fie subminată puterea parlamentului britanic de a schimba felul în care hotărâm să apărăm drepturile omului. Bănuiesc că unul dintre motivele ce se află în spatele acestei propuneri este dorința de a accentua statutul UE, pentru a demonstra că aceasta este un actor pe scena internațională. Din punctul meu de vedere, acesta este un motiv foarte bun ca să nu-i permitem Uniunii să semneze convenția.

Helmut Scholz, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Doamnă președintă, grupul meu salută cu căldură aderarea Uniunii Europene la Convenția europeană a drepturilor omului. Fără îndoială, acesta este cel mai important instrument european privind drepturile omului, iar importanța Curții Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg este evidentă, poate chiar și pentru dl Fox, datorită faptului că se ocupă în medie de 30 000 de reclamații pe an. În 2009 s-a întâmplat să fie 57 000 de reclamații, iar Curtea a emis în anul acela 2 000 de sentințe sau, mai degrabă, a trebuit să pronunțe respectivele sentințe.

Uniunea Europeană are și ea o instanță, în persoana Curții de Justiție, însă, spre deosebire de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Curtea de Justiție nu are responsabilitatea exclusivă de a apăra drepturile fundamentale și, totodată, nu greșim dacă stabilim în acest moment că, în trecut, Curtea de Justiție nu a ocupat rolul de lider unic în evoluția drepturilor fundamentale europene.

Consiliul Europei și UE consideră că această aderare este una istorică, iar eu sunt de părere că votul în plen va fi unul majoritar favorabil. În primul rând, sper că acesta se va dovedi a fi un vot istoric pentru cetățenii Europei, deoarece va crea un spațiu al drepturilor omului în vigoare, pe care vor trebui să-l respecte nu numai 47 de guverne, ci și instituțiile Uniunii Europene. În acest sens, UE va transmite cetățenilor Europei un semnal

puternic, arătându-le că ea însăși nu se află mai presus de lege atunci când este vorba despre drepturile omului și că ei, cetățenii, pot acționa în instanță instituțiile comunitare care le încalcă aceste drepturi.

Forma specifică a procesului de aderare va crea cu siguranță unele probleme, motiv pentru care este important să găsim, în mod rapid și constructiv, în spiritul toleranței și al creativității, soluții optime pentru problemele tehnice și juridice extrem de dificile.

Morten Messerschmidt, în numele Grupului EFD. – (DA) Doamnă președintă, beneficiile aderării UE la Convenția europeană a drepturilor omului sunt ușor de observat. Această aderare va fi în avantajul acelor persoane care au fost angajate în UE și care au fost concediate pentru că au refuzat să semneze documente false și au denunțat practici necorespunzătoare. Cazurile de acest tip pot fi aduse înaintea Curții Europene a Drepturilor Omului, conform articolului 6. Acest demers va fi în beneficiul colegilor deputați în Parlamentul European care primesc amenzi exorbitante pentru că își exprimă în mod liber opiniile și care nu au unde să protesteze împotriva acestei situații. Aceste cazuri pot fi aduse înaintea Curții Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg, conform articolului 10. Astfel, beneficiile sunt ușor de observat.

Motivul pentru care, împreună cu grupul meu, mă opun aderării UE la Convenția europeană a drepturilor omului este faptul că dezavantajele sunt mult mai numeroase decât avantajele. Spre exemplu, Curtea de Justiție va folosi, fără îndoială, aderarea pentru a extinde din nou atribuțiile UE. Vom vedea, în tot mai multe domenii – pe plan social, în politica privind străinii și libertățile fundamentale – cum se va putea folosi aderarea la Convenția drepturilor omului ca argument suplimentar pentru luarea mai multor decizii la nivelul UE, ceea ce înseamnă că statele membre vor lua mai puține decizii. Nu dorim să ajungem la o situație în care statele membre nu-și vor putea determina propria politică privind străinii sau problemele referitoare la libertățile acestora, libertatea de exprimare și toate celelalte aspecte acoperite de convenție. Acestea trebuie să rămână probleme naționale și, prin urmare, UE nu trebuie să se îndrepte în această direcție.

Nicole Sinclaire (NI). – Doamnă președintă, în raportul său, raportorul menționează că aderarea la CEDO va garanta protecția cetățenilor împotriva acțiunilor Uniunii. Eu aș fi mult mai interesată să apăr cetățenii din circumscripția mea, regiunea West Midlands din Regatul Unit, împotriva efectelor Convenției privind drepturile omului.

Desigur, Regatul Unit a integrat această Convenție în legislația sa în 1998, permițându-i să funcționeze în toate instanțele noastre. În manifestul noului guvern conservator, se promisese abrogarea Legii privind drepturile omului, însă, după cum ar fi trebuit să se știe, Tratatul de la Lisabona a transformat UE într-o entitate juridică, iar UE are puteri mai mari decât electoratul din Regatul Unit. Ni se amintește de George Orwell. Iată scrierea de pe perete și, după cum știm, unii oameni sunt mai egali decât alții în ceea ce privește drepturile omului.

La începutul acestei luni, cetățenii din circumscripția mea, din Meriden și Hatton, au suferit de pe urma invaziilor unor așa-zisi „călători”, care au distrus pacea și care construiesc amplasamente neautorizate și poate chiar ilegale pe puținul spațiu verde ce ne-a rămas și care este neprețuit. Grație Convenției drepturilor omului, acești călători au drepturi speciale, protejate. Au prioritate la asistența medicală și la educație, pe cheltuiala contribuabililor locali!

Raportorul dorește să implicăm în acest proces instanțele și ministerele naționale de justiție. Consider că această Convenție a drepturilor omului a făcut deja suficient rău. Poate că raportorul ar dori să viziteze circumscripția mea și să vadă cu propriii ochi cum ne-au fost batjocorite teritoriile. Poate că ar dori să vorbească cu țărani muncitori care au văzut prăbușindu-se valoarea caselor pe care le dețin. Poate inspecta granițele pe care le-a trasat poliția pentru a menține pacea și, desigur, pentru a proteja drepturile speciale ale călătorilor. Poate chiar se va bucura de spectacolul celor 90 de camioane încărcate cu pietriș care distrug pajiștile rustice unde părinții își plimbă copiii. Poate îi va ajuta pe cetățeni, care se grăbesc să instaleze echipamente de securitate, încercând să se apere de infracțiunile care se comit frecvent în astfel de situații.

Desigur, acestea sunt tragedii minore și nu înseamnă nimic în comparație cu importantul proiect politic pe care îl reprezintă Uniunea Europeană, dar să ne gândim că, dacă propunem drepturi speciale pentru un grup de cetățeni, afectăm automat drepturile altora.

Convenția drepturilor omului a afectat drepturile electorilor mei. Decizia în legătură cu cine este special și cine nu este nu trebuie să se afle în mâinile unor funcționari care nu au fost aleși printr-un proces democratic. Regatul Unit are un guvern nou ales, care a făcut promisiuni în acest sens. În numele democrației, să-l lăsăm să-și îndeplinească promisiunile!

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Doamnă președintă, în urmă cu peste 20 de ani – de fapt în urmă cu 23 de ani – am avut șansa de a asista la semnarea unui acord în cealaltă clădire a Parlamentului între președintele Comisiei Europene din vremea respectivă, Jacques Delors, și secretarul general al Consiliului Europei, Marcelino Oreja, pentru semnarea Convenției Europene a Drepturilor Omului de către Comunitățile Europene, așa cum se numeau pe atunci. Acest lucru se întâmplă acum 23 de ani.

Îmi amintesc de răspunsul pe care l-a oferit poetul Heinrich Heine atunci când a fost întrebat unde ar dori să moară. A răspuns: „în Anglia, pentru că acolo totul se întâmplă după 100 de ani”. Având în vedere câteva discursuri pe care le-am auzit, se pare că totul se întâmplă după 200 de ani, doamnă președintă. Am, însă, încredere că influența dlui Duff în noul guvern de coaliție liberal-democrat-conservator va îmbunătăți această situație.

Prin urmare, doamnă președintă, grupul meu, Grupul Partidului Popular European (Creștin Democrat) susține de mult timp această aderare și salută cu căldură raportul excelent al dlui Jáuregui. Acesta este primul său raport și sunt sigur că nu va fi ultimul.

Suntem de această părere deoarece considerăm că, în acest mod, publicul va primi mai multe garanții. De fapt, oferim populației garanții sporite că legislația Uniunii Europene, atât în sine, cât și așa cum este ea aplicată de statele membre, respectă drepturile recunoscute în Convenția europeană a drepturilor omului.

Acest raport deschide drumul către rezolvarea multor probleme tehnice și juridice care vor apărea, fiindcă nu trebuie să uităm că această convenție a fost concepută pentru a fi ratificată și aplicată de către statele membre. Indiferent de propaganda făcută de unele facțiuni ale Parlamentului European, Uniunea Europeană nu este un stat sau un supratat. Este o organizație internațională și, prin urmare, există dificultăți în a ajusta o organizație internațională la elemente care au fost concepute pentru state naționale.

Dna Giannakou a fost raportoarea noastră alternativă. Dumneaei a desfășurat o activitate excelentă, pentru care îi mulțumesc sincer și va vorbi despre aspecte specifice. Nu vreau decât să mă alătur dnei vicepreședinte Reding și să-i solicit Consiliului să acorde Comisiei un mandat pentru a negocia rapid. Sunt sigur că prietenul meu, dl López Garrido, va lua măsuri în acest sens. Aceasta înseamnă, doamnă președintă, că în curând vom putea sărbători aderarea Uniunii Europene la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Doamnă președintă, doresc să îi felicit și eu pe raportor, pe domnul Jáuregui și pe raportorii pentru aviz, care au lucrat la elaborarea acestui raport. Procedez așa în primul rând pentru a evidenția faptul că, la fel cum am abordat criza economică în cadrul Uniunii monetare pe parcursul acestui an al mandatului parlamentar, a sosit momentul să spunem că Europa nu se construiește prin piața internă sau prin moneda unică, ci prin oameni.

Drepturile omului sunt consolidate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, această declarație a drepturilor care trebuie să țină cont de dimensiunea politică și publică a integrării europene.

Totodată, ele sunt consolidate de mandatul prevăzut la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană referitor la aderarea la Convenția europeană a drepturilor omului.

Aceasta nu diminuează niciunul dintre drepturile fundamentale garantate cetățenilor europeni prin legislația statelor membre, datorită faptului că sunt cetățeni ai respectivelor state membre. Dimpotrivă, multiplică, întărește și accentuează drepturile pe care le avem cu toții, în calitate de participanți și jucători într-un proiect comun.

În calitate de președintă a Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, doresc să evidențiez faptul că am discutat toate problemele ce vor apărea în legătură cu integrarea Convenției Europene a Drepturilor Omului în această cultură comună a consolidării și garantării drepturilor și cetățeniei. Am organizat vizite extrem de fructuoase la Curtea de Justiție a Uniunii Europene și la Curtea Europeană a Drepturilor Omului și am convocat o a treia conferință la 21 iunie, la care vor asista importanți specialiști și judecători din partea Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene, pentru a concepe un răspuns comun, anticipat, la problema garanțiilor legale privind drepturile cetățenilor.

Expertul juridic britanic Hart a declarat că nu există drepturi fără garanții juridice și nu există garanții juridice fără judecători, așa cum Europa nu poate exista fără cetățeni, iar cetățenii europeni nu există dacă nu sunt conștienți că integrarea europeană ne face să creștem și întărește drepturile fundamentale pe care le avem deja ca membri ai statelor membre UE.

Marietje Schaake (ALDE). – Doamnă președintă, în revizuirea Statutului de la Roma privind Curtea Penală Internațională, să ne reamintim că înființarea acesteia reprezintă un succes pentru democrația liberală și un angajament față de o legislație internațională eficientă. După ce toate statele membre UE vor ratifica respectarea Statutului de la Roma, vom trece la următorul capitol al realizării ambițiilor și responsabilităților pe care le avem în domeniul drepturilor omului, păcii și justiției.

Este importantă o evaluare critică, însă CPI este deja o instituție importantă, care asigură universalitatea acestor valori fundamentale, nu doar respectarea lor la nivel european. După cum a spus doamna comisar Reding, Curtea este ultima instanță, însă una importantă. UE și statele sale membre trebuie să-și mențină angajamentul față de CPI sau față de principiile pe care aceasta intenționează să le asigure, adoptând orientările UE privind CPI. Avem obligația primordială de a-i investiga și urmări penal pe cei vinovați de crime de război, genocid și crime împotriva umanității.

Grație Tratatului de la Lisabona, dorim să asigurăm o politică externă comună și eficientă a UE. Înalta Reprezentantă trebuie să promoveze în mod activ aderarea la Statutul de la Roma a altor jucători globali – China, India, Rusia și a unor candidați importanți la aderarea la UE, precum Turcia –, însă și Statele Unite, aliat pe termen lung al UE, trebuie să se implice într-un dialog privind contribuția la justiția globală și trebuie să se gândească serios la a se alătura aliatului său. În calitate de european olandez, doresc să-i asigur din nou pe cetățeni că nu va fi invocată niciodată așa-numita lege de invadare a Hagăi.

UE trebuie să colaboreze în mod constructiv cu Turcia și cu Statele Unite pentru a pune capăt impunității din Iran, aceasta fiind una dintre cele mai urgente situații de agresiune. În plus, în această țară, cetățenii suferă zilnic, în mod sistematic, de pe urma execuțiilor, violurilor și torturilor aplicate de către propriul guvern. Trebuie să lucrăm la globalizarea sau universalizarea adevărată a drepturilor omului, a justiției și a statului de drept, iar CPI este un instrument important în atingerea acestui obiectiv. Și sprijinul acordat acestei Curți trebuie să fie globalizat. Parlamentul European lucrează în mod constructiv și este unit în această privință.

Gerald Häfner (Verts/ALE). – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, în prezent lucrăm în direcția extinderii legislației la nivel supranațional. Importanța acestui fapt poate fi observată privind istoria teribilă a propriei mele țări, dar și modul în care se încalcă în prezent drepturile omului. De fapt, germanii nu au comis cele mai groaznice crime din istorie pentru că au încălcat legi, ci pentru că au creat legi care au legalizat concepte neetice și care, spre exemplu, transformau într-o obligație legală crimele împotriva evreilor, comuniștilor, creștinilor, homosexualilor și a altor categorii. Dacă astfel de persoane și, mai ales, cele care au comandat aceste acțiuni vor spune mai târziu că nu au făcut decât ceea ce prevedea legea la momentul respectiv și mai apoi nu au putut fi urmăriți penal, am avea de-a face cu o carență incredibilă a legislației și a umanității.

Din acest motiv, existența Curții Penale Internaționale reprezintă un pas major înainte, astfel încât toți cetățenii să știe, pe viitor, că există un judecător mai presus de legislația națională și că, pentru tot restul vieții, vor trebui să trăiască cu gândul că vor fi trași la răspundere. Acesta este un pas uriaș înainte, la fel ca aderarea Uniunii Europene la Convenția europeană a drepturilor omului, o idee pe care inclusiv eu, personal, am susținut-o multă vreme. Mă bucur că astăzi și aici putem pune împreună în aplicare această idee și doresc să-i mulțumesc raportorului, dlui Jáuregui Atondo, pentru raportul său excelent.

Charles Tannock (ECR). – Doamnă președintă, partidul meu național, Partidul Conservator din Regatul Unit – pentru cei care nu știu, eu sunt conservator – și-a exprimat în trecut îngrijorarea în legătură cu CPI și aplicarea jurisprudenței penale internaționale, prevăzută în Statutul de la Roma, în domeniul crimelor împotriva umanității, crimelor de război și a genocidului.

Cu toate acestea, cea de-a zecea aniversare a intrării în vigoare a Statutului ne oferă acum șansa de a evalua în mod clar rolul CPI, iar, din punctul meu de vedere, Curtea nu s-a abătut de la misiunea sa inițială, evitând urmărirea nedreptății și încercând să îi acuze doar pe cei mai aprigi tirani.

Procurorul șef al Curții, Luis Moreno-Ocampo, a ajutat cu eficacitate Curtea să-și consolideze imparțialitatea la nivel global. Din fericire, urmărirea agresivă a cazurilor motivate politic nu s-a materializat. Aceasta era una dintre principalele îngrijorări ale aliaților noștri americani. Regatul Unit s-a alăturat CPI în timpul guvernului laburist anterior. Poate că recenta constituire a unei coaliții liberal-conservatoare în Regatul Unit, de săptămâna trecută, ne oferă acum șansa de a reanaliza relația Regatului Unit cu CPI și de a regândi unele dintre subiectele controversate, precum responsabilitatea comenzilor, la Kampala.

Nu putem permite ca interesele naționale vitale ale Regatului Unit să fie compromise de CPI, însă, în același timp, trebuie să recunoaștem că, în anumite circumstanțe, CPI poate juca un rol constructiv în desființarea climatului de impunitate pentru dictatorii vinovați de genocid.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL). – (FR) Doamnă președintă, doamnă comisar, domnule ministru, doamnelor și domnilor, doresc să vorbesc în același timp despre aderarea la Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) și despre aderarea la Curtea Penală Internațională (CPI).

În primul rând, doresc să le mulțumesc raportorilor pentru calitatea rapoartelor elaborate și pentru dorința de a integra propunerile tuturor, în spiritul unui consens remarcabil.

Pe lângă tot ceea ce s-a spus în favoarea acestei aderări, doresc să subliniez două aspecte pe care le consider importante: instituirea unui control în afara Uniunii și extraterritorialitatea convenției, cu alte cuvinte, aplicarea sa în cazul tuturor actelor Uniunii, inclusiv în afara teritoriului UE. Permiteți-mi să-mi exprim speranța că, astfel, clauzele privind drepturile omului și democrația vor avea ceva mai mult sens. Prin urmare, mandatul de negociere al Comisiei trebuie să se refere la convenția însăși, la toate protocoalele și acordurile deja instituite prin Carta drepturilor fundamentale, iar noi trebuie să ne angajăm, foarte rapid, că vom adera la toate instrumentele juridice ale CEDO, pentru a dispune de un sistem coerent în vederea protecției drepturilor omului.

În ceea ce privește CPI, aș vrea să-mi exprim două dorințe. În primul rând, aș dori ca Uniunea Europeană să fie deosebit de vigilentă în ceea ce privește drepturile victimelor și ale reprezentanților legali ai acestora. Prin aceasta mă refer la asistența judiciară ad-hoc, care să asigure accesul la avocați specializați externi.

Doamnă comisar, mai am o altă dorință: ca Uniunea să-și folosească toată importanța, toată energia, pentru a se asigura că statele membre, ca întreg, își vor adapta legislațiile la legislația internațională. Franța, în special, nu a făcut încă acest lucru. Regret acest fapt, așa cum regret și faptul că unele state mari, precum Statele Unite, nu participă la aplicarea acestei legislații internaționale privind crimele împotriva umanității.

Andrew Henry William Brons (NI). – Doamnă președintă, în urma aderării Uniunii Europene la Convenția Consiliului Europei privind Drepturile Omului, vom dispune de o nouă legislație care va reprezenta partea de convenție a legislației Uniunii Europene și, totodată, va fi un alt document al organizației care va servi drept standard extern. Acesta înseamnă că Curtea UE din Luxemburg va avea jurisdicția necesară pentru a interpreta și consolida două documente potențial concurente: Carta UE și Convenția Consiliului.

Am întrebat mai mulți experți din Comisia pentru afaceri constituționale și din Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne ce s-ar întâmpla dacă ar exista un conflict între cele două documente sau între secțiuni diferite ale aceluiași document. Care document sau care secțiune ar avea prioritate?

În primul rând, mi s-a spus că documentul sau secțiunea care acordă o libertate mai mare ar prevala în fața celui care acordă o libertate redusă. Am întrebat, apoi, ce hotărâre s-ar lua dacă ar exista un litigiu între două părți, iar fiecare dintre acestea ar invoca drepturi diferite, însă concurente și, posibil, contradictorii, spre exemplu dreptul de practicare a religiei fără a fi ofensat și dreptul la libertatea de exprimare, în sensul criticării concepțiilor adepților unei religii. Această situație nu este una pur teoretică, după cum arată cazul desenelor animate daneze.

A fost cazul câinelui care nu lătra sau, mai degrabă, al expertului care nu emitea o opinie. Tăcerea era asurzitoare, fiindcă era limpede de auzit și de înțeles pentru toată lumea. Libera exprimare va fi întotdeauna sacrificată, pentru că aceasta este poziția implicită a UE. UE se pricepe foarte bine la a refuza dreptul la libera exprimare!

Vorbim despre două categorii diferite de drepturi: dreptul politic la libertate de exprimare împotriva urmăririi de către stat și dreptul de a nu fi jignit prin critici. Dreptul de a nu fi jignit este considerat mult mai important decât dreptul de a dezbate un subiect de interes public. Ar trebui să nu existe restricții asupra libertății de exprimare? Ar trebui să existe restricții asupra celor care incită la violență, însă criticile care nu ajung la aceste extreme nu au de ce să fie supuse legislației penale.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Doresc să-i felicit în special pe dl Jáuregui Atondo pentru raportul său și pentru cooperarea excelentă dintre noi și, desigur, pe dl Preda și pe dna Gál, pentru contribuțiile dumnealor, din partea a două comisii diferite.

Aderarea Uniunii Europene la Convenția europeană a drepturilor omului și, deci, la jurisdicția Curții se bazează, desigur, pe faptul că Uniunea a dobândit personalitate juridică prin Tratatul de la Lisabona. Bineînțeles,

unele persoane se întreabă de ce, după integrarea Cartei drepturilor fundamentale, trebuie să aderăm la jurisdicția Curții Drepturilor Omului de la Strasbourg.

În primul rând, Curtea de la Strasbourg a dobândit capacități mult mai mari decât cele prevăzute conform drepturilor fundamentale, în sensul *res judicata*, după cum au arătat și Președinția, și doamna comisar Reding.

În al doilea rând, acest lucru creează într-un fel o legătură între Uniunea Europeană și ceea ce se întâmplă în Europa privită în ansamblu și, astfel, cu țările membre ale Consiliului Europei. Desigur, există persoane care se întreabă dacă această situație va conduce la complicații mai generale, însă raportul subliniază faptul că nu ar trebui să existe recursuri transnaționale și că un tribunal național nu este superior sau inferior altuia. Fiecare tribunal național va avea jurisdicție pentru atribuțiile cu care este investit, așa cum va avea și Uniunea Europeană pentru Curtea din Luxemburg.

Consider că aderarea la Convenția europeană a drepturilor omului este un pas important, la fel ca procedura pentru aderarea la protocoalele privind atribuțiile corespunzătoare; desigur, acest lucru îi va oferi Parlamentului European posibilitatea de a se implica în mod activ în negocieri și de a ajuta la alegerea unui judecător prin intermediul Adunării Parlamentare a Consiliului Europei.

Richard Howitt (S&D). – Doamnă președintă, sunt mândru că sunt conducătorul acestei delegații parlamentare la conferința de revizuire pentru Curtea Penală Internațională, pentru a sărbători modul în care înființarea acesteia a ajutat la construirea justiției globale și la combaterea impunității pentru crimele împotriva umanității, dar și pentru a reprezenta hotărârea Uniunii Europene de a lucra în sensul jurisdicției universale a Curții, în cadrul politicii noastre externe și de securitate comune.

Atunci când solicităm accesul sporit la justiție pentru victime, trebuie să recunoaștem faptul că 15 din cele 24 de țări care au contribuit la Fondul fiduciar pentru victime sunt chiar statele membre UE, însă, totodată, trebuie să observăm cu umilință că acest lucru înseamnă că 12 state membre ale UE nu au contribuit la acest fond și că 14 membri ai Uniunii nu au desemnat puncte naționale de legătură și nu au răspuns la sondajul anual, conform cerințelor din Cartă. Jurisdicția universală în exterior începe cu aplicarea universală în interior și, doamnă președintă, îmi pare rău că una dintre primele hotărâri ale noului guvern de coaliție din Regatul Unit este aceea de a merge la conferința de revizuire pentru a se opune jurisdicției pentru infracțiunea de agresiune și pentru a refuza propunerea Belgiei ca utilizarea armelor interzise în conflictele interne să fie considerată crimă de război.

Agresiunea, utilizarea ilegală a forței împotriva unui alt stat, a fost condamnată de tribunalele de la Nürnberg și Tokio la sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial și nu înțeleg de ce nu ar trebui să folosim CPI pentru a condamna crimele de război ale secolului XXI. De asemenea, nu înțeleg justificarea ideii că utilizarea gazelor toxice sau a gloanțelor semiblandate este ilegală dacă acestea traversează o frontieră, dar nu și dacă rămân în limitele granițelor naționale. E ca și cum am recunoaște că atunci când Saddam Hussein i-a gazat pe arabii din zona mlaștinilor sau că atunci când demonstrații din Fâșia Gaza au fost împușcați cu gloanțe ce au explodat intenționat în organismul lor, făptașii au putut face acest lucru fără a le fi teamă că vor fi trași la răspundere. Pur și simplu, lucrurile nu stau așa.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Doamnă președintă, mult-așteptata Curte Penală Internațională, concepută pentru judecarea autorilor de genociduri, crime împotriva umanității și crime de război, este un răspuns inițial oferit victimelor care au cerut dreptate și despăgubiri de prea multe ori și, din păcate, în van.

Înainte de crearea sa, mulți dintre noi doream ca această Curte să aibă un rol preventiv. Într-adevăr, un organism internațional autorizat pentru a pedepsi autorii unor crime atroce, precum cele comise în Bosnia, Ruanda, Cambodgia și Darfur, nu ar putea descuraja un dictator criminal, care ar ști că, după ce crimele sale au fost comise, nu s-ar mai simți în siguranță în afara granițelor țării sale, unde putea acționa cu absolută impunitate?

În acest sens, aș dori să întreb Comisia și Consiliul dacă sunt de părere că obiectivul de prevenire a fost atins. Spre exemplu, ar putea Comisia să-mi spună dacă, din punctul său de vedere, mandatul de arestare emis de Curtea Penală Internațională împotriva președintelui Omar al Bashir reprezintă o parte a soluției sau o parte a problemei? Personal, cred în continuare că este o parte a soluției.

Indiferent de situație, ce lecții se vor învăța din scurta perioadă de existență a Curții?

Ultima mea întrebare este următoarea: după ce și-a însușit aceste lecții, Comisia intenționează să propună amendamente în timpul conferinței de revizuire a CPI de la Kampala, care va fi o șansă pentru a propune și, dacă este nevoie, pentru a adopta amendamente la textul ce reprezintă temeiul juridic al Curții?

Konrad Szymański (ECR). – (PL) În aderarea la Convenția Europeană privind Protecția Drepturilor Omului, trebuie să evităm cu orice preț o serie de pericole majore.

Avem o problemă semnificativă referitoare la concurența între două curți: cea de la Strasbourg și Curtea Europeană de Justiție. Faptul că vor fi în vigoare două documente, Carta drepturilor fundamentale și Convenția Europeană, va crea probleme. Va fi foarte greu să le explicăm cetățenilor noștri care curte este cea potrivită pentru plângerea lor. Prin urmare, va crește numărul de refuzuri de examinare a unui caz, din cauza conflictului de jurisdicție între curți și a temeiurilor juridice implicate. Totodată, există pericolul ca aderarea Uniunii la Convenția Europeană să reducă respectul pentru tradițiile constituționale ale statelor membre, care reprezintă, astăzi, principiile generale ale legislației. În special, aderarea Uniunii la convenție nu trebuie să reprezinte un mijloc de a ne eschiva de la prevederile protocolului la Tratatul de la Lisabona, care garantează protejarea Regatului Unit și a Poloniei împotriva oricăror efecte neașteptate ale Cartei drepturilor fundamentale.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Doamnelor și domnilor, îmi pare rău că am la dispoziție doar un minut pentru acest subiect important, așa că vă rog să-mi permiteți, indiferent cât de puțin timp avem, să vă informez că în aceste momente o inundație teribilă devastează nordul Ungariei, Slovacia și Polonia. Sunt în joc viețile a sute de persoane. Parlamentul European, întrunit astăzi la Strasbourg, trebuie să-i asigure pe acești cetățeni de deplină solidaritate și să simpatizeze cu victimele, informându-le că speră ca această inundație distrugătoare să se retragă cât mai curând. Le cer liderilor Parlamentului European să ofere asistență victimelor, dacă va fi nevoie. În prezent, mai multe zeci de orașe din nordul Ungariei sunt complet acoperite de ape. Sperăm că soarta și Dumnezeu vor avea milă de aceste regiuni lovite de dezastru.

Principala problemă a acestui raport este faptul că este important ca noi toți, în calitate de deputați în Parlamentul European, să ridicăm drepturile omului la o dimensiune superioară, și anume protecția drepturilor omului. Aderarea la convenție nu sporește, însă, protecția drepturilor omului. Este vorba doar despre o nouă ideologie a unor State Unite ale Europei, pe care nu o susținem, deoarece la convenție au aderat deja state suverane, statele membre ale Uniunii. Totodată, ne opunem ideii că această decizie simbolică trebuie privită ca o sugestie că facem parte dintr-un mare imperiu.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Doamnă președintă, domnule López Garrido, doamnă comisar, doamnelor și domnilor, această apartenență este cu siguranță un semn al uneia dintre misiunile Uniunii Europene: de a apăra și promova drepturile omului.

O misiune care este deja complet formulată și susținută de istorie, prin faptul că statele membre individuale au semnat deja convenția Consiliului European, prin ideea că principiile generale ale convenției și constituțiile statelor membre fac parte acum din legislația europeană. Prin urmare, acest gest simbolic este extrem de important.

Totuși, transpunerea acestui concept ideal în norme de drept material nu este atât de simplă: acest raport se referă în ultimă instanță doar la aspecte instituționale și este complet acceptabil. Doresc să spun că îi mulțumesc și dlui Atondo și trebuie să vă informez că AFCO, Comisia pentru afaceri constituționale, pe care o conduc, a aprobat acest document aproape în unanimitate. Prin urmare, suntem foarte mulțumiți de acest document și nu mă voi referi la elemente individuale ale acestuia, deoarece susținem pe deplin tot ceea ce au spus Președintele Consiliului și doamna comisar.

Doresc să fac o singură sugestie, deoarece afirmația privind prezența instituțională a deputaților europarlamentari în Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, la întrunirea acestuia de desemnare a judecătorului și a judecătorilor, este oarecum vagă: așa spune că există o mică problemă în ceea ce privește relația dintre populația Europei, a Uniunii Europene și populația altor țări. Din fericire, regulamentul privind apartenența și reprezentarea în Adunarea Parlamentară a Consiliului European prevede în mod clar că nu pot exista mai puțin de doi reprezentanți pentru fiecare stat și maximum 18 în total. Având în vedere importanța Uniunii Europene, sugerez să rămânem la 18.

Trebuie să închei, însă, prin a spune că această rezoluție expune o problemă ce merită a fi examinată mai îndeaproape, cu alte cuvinte, problema pe care am evidențiat-o deja de multe ori, aceea a relației dintre Curți. Cred că trebuie să reflectăm puțin mai mult asupra acestei probleme, dar, mai ales, asupra problemei spiritului european: noi suntem Uniunea Europeană și, conform articolului 2 din Tratatul de la Lisabona, avem la bază demnitatea umană și drepturile omului, iar egalitatea se bazează pe demnitatea umană. Europa nu este unită în această privință, așa că trebuie să reflectăm cu atenție asupra acestui concept de demnitate umană, asupra limitelor și semnificației sale. Acest lucru nu face, însă, obiectul acestei decizii și al acestui foarte binevenit raport. Îi mulțumesc raportorului.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Doamnă președintă, Uniunea Europeană este și rămâne un susținător înfocat al Curții Penale Internaționale și al rolului său în apărarea universalității drepturilor omului. Cu toții sperăm că această conferință de revizuire de la Kampala a Statutului de la Roma va reprezenta un moment cheie în viitoarea evoluție a Curții.

Comunității internaționale i se cere să întărească validitatea acestei instituții, să asigure protecția și să consolideze independența și eficacitatea justiției penale internaționale. În cadrul procesului de revizuire au fost deja prezentate câteva propuneri, dintre care cea mai importantă este, indubitabil, cea referitoare la crimele de agresiune. Totuși, astăzi este esențial să arătăm că Parlamentul European dorește să sublinieze faptul că crimele atroce împotriva umanității nu pot rămâne nepedepsite. Dorim claritate juridică și cooperare din partea cât mai multor state membre ale comunității internaționale, pentru a pune capăt impunității printr-un proces corect și imparțial.

Criminalii de război trebuie să fie absolut siguri că vor trebui să răspundă pentru acțiunile lor. Această certitudine a pedepsirii poate contribui la prevenirea unor acțiuni similare pe viitor și la crearea condițiilor propice pentru reconcilierea după conflicte violente.

Prin urmare, ne declarăm sprijinul absolut pentru obiectivul Curții și devotamentul față de drepturile omului și legislația umanitară internațională și dorim ca această conferință de revizuire din Uganda să fie un succes.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Conferința de revizuire a Curții Penale Internaționale va fi o șansă importantă pentru statele membre ale Uniunii de a-și asuma angajamentul față de valori esențiale din punctul nostru de vedere. Din fericire, europenii sunt convinși în unanimitate că cele mai grave crime trebuie judecate, iar făptașii trebuie pedepsiți.

Având în vedere toate acestea, amplasarea conferinței de revizuire în Africa este un lucru bun. Africa este un continent unde multe crime au rămas încă nepedepsite. În prezent, Curtea desfășoară investigații în cinci țări africane: Kenya, Republica Democratică Congo, Sudan, Uganda și Republica Centrafricană.

Impunitatea celor care comit crime atroce împotriva propriilor cetățeni și împotriva altor persoane, indiferent de cetățenie, trebuie să ia sfârșit. În acest sens, rolul Curții este unul crucial. Dacă acum 70 de ani ar fi existat Curtea, poate că masacrul de la Katyń nu ar fi avut loc niciodată. Existența unei curți eficiente poate avea ea însăși un efect preventiv.

Statele europene trebuie să consolideze Curtea în rolurile sale de bază: investigarea și urmărirea crimelor de război, a genocidului și a crimelor împotriva umanității. Este important ca mai multe state să adere la Statutul de la Roma, deoarece eficacitatea Curții depinde de cooperarea dintre state și organizațiile internaționale. Prin urmare, toate statele părți la Statutul de la Roma trebuie să contribuie la această cooperare, fiindcă, altfel, nu am realiza această eficacitate.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Pe ordinea de zi a conferinței de la Kampala se află subiecte importante precum crima de agresiune. Totuși, judecarea acuzatului Omar al Bashir este, în prezent, pasul cel mai semnificativ în consolidarea jurisdicției internaționale a Curții Penale Internaționale (CPI).

Grație presiunilor Uniunii Europene, Consiliul de Securitate al ONU a adus crimele din Darfur în atenția CPI. Printre mandatele de arestare emise de CPI se află și unul pe numele actualului președinte al Sudanului pentru crime împotriva umanității și crime de război.

Uniunea Europeană trebuie să acționeze în conformitate cu aprecierile observatorilor săi prezenți la alegerile din Sudan, care au concluzionat că procesul electoral nu a respectat standardele internaționale. Chiar dacă Omar al Bashir ar fi fost ales în mod legitim, Uniunea Europeană ar fi trebuit să ceară în continuare ca el să fie adus în fața justiției. Uniunea Europeană nu poate transmite în continuare semnale contradictorii.

Este imperios necesar ca președintele Omar al Bashir să fie predat CPI. Acest demers va transmite un semnal puternic, descurajând alți dictatori să folosească violența împotriva poporului lor; un eșec în acest caz va avea efectul opus.

Monica Luisa Macovei (PPE). – Doamnă președintă, voi vorbi despre aderarea Uniunii la Convenția Europeană privind Drepturile Omului. Doresc să subliniez că voi vorbi în calitate de avocat.

Doresc să atrag atenția asupra rolului Curții de Justiție în a construi aderarea Uniunii Europene la Convenția europeană. În special, cerința prevăzută în Convenția europeană a drepturilor omului, conform căreia solicitantul trebuie să epuizeze soluțiile interne înainte de a apela la Curtea Europeană a Drepturilor Omului,

trebuie transpusă într-o procedură care i-ar oferi Curții de Justiție șansa de a hotărî, în fiecare caz, ca ultim remediu intern, înainte ca situația să fie analizată de Curtea de la Strasbourg. Mă refer în principal la cazurile în care statele membre aplică legislația UE și sunt date în judecată de resortisanți individuali în urma aplicării respectivei legislații UE. Curtea de la Luxemburg trebuie să fie prima care va avea posibilitatea de a aplica convenția în astfel de cazuri. Să nu uităm că această Curte de la Luxemburg aplică convenția de mai mulți ani. În acest sens, doresc să reamintesc constatarea Curții Europene a Drepturilor Omului din cazul Bosphorus Airlines împotriva Irlandei, din 2005. Citez: „Protejarea drepturilor fundamentale prin legislația comunitară poate fi considerată echivalentă cu cea a sistemului de convenții”.

Împreună cu colegii mei, salut aderarea Uniunii la convenție, însă, în același timp, solicit o analiză foarte atentă a procedurii instituite, deoarece trebuie să protejăm interesele cetățenilor și, în același timp, să păstrăm ceea ce funcționează bine.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Doresc să spun că Grupul Partidului Popular European (Creștin Democrat) și membrii săi portughezi asistă cu mare satisfacție la procesul de aderare a Europei la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

La urma urmei, o țară precum Portugalia, care s-a remarcat întotdeauna prin acțiunile sale în domeniul drepturilor omului, sclavia fiind abolită în Portugalia încă din anul 1761, și care a fost pionieră în abolirea pedepsei cu moartea, nu poate fi altfel decât interesată să susțină acest proces de aderare.

Doresc totuși să atrag atenția asupra faptului că, din punctul nostru de vedere, este foarte important ca Parlamentul să monitorizeze procesul de aderare a UE la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Considerăm că acest aspect este esențial din punct de vedere tehnic, juridic și politic, deoarece Parlamentul însuși este un parlament al drepturilor omului și unul în care aceste drepturi au o mare importanță. Totodată, stimați colegi, doresc să rețineți că, din punctul nostru de vedere, este foarte importantă legătura pe care o menținem cu numeroase țări terțe; acesta este un semnal foarte important pe care-l transmitem statelor membre ale Consiliului Europei (aderarea Uniunii Europene la Consiliul Europei), care nu sunt și state membre ale Uniunii.

Pentru acele state membre ale Consiliului Europei, acesta este un semnal de consolidare, de angajament al Uniunii Europene față de situația și nivelul democrației și față de respectarea drepturilor fundamentale.

Milan Zver (PPE). – (SL) Onorați reprezentanți ai Comisiei și ai Consiliului, drepturile omului și libertățile nu mai sunt limitate de multă vreme la nivelul statelor naționale individuale. Aceasta face ca dilema fundamentală, dacă Uniunea Europeană trebuie să se bazeze pe acorduri interguvernamentale sau trebuie să devină un fel de stat supranațional, să devină superfluă. Consider că aderarea UE la Convenția europeană a drepturilor omului este un pas înainte în direcția extinderii libertății umane și a libertății individuale. Această mișcare va oferi valoare adăugată, iar obiectivul nostru trebuie să fie acela de a transforma Uniunea Europeană într-o zonă în care standardele libertății umane să fie cele mai ridicate din lume.

Acestea fiind spuse, nu consider că Uniunea Europeană va deveni brusc un tărâm al libertății numai pentru că a aderat la convenție. Dimpotrivă, drepturile omului și libertățile încă vor fi încălcate, dar este important ca aceste drepturi și libertăți să nu fie supuse unor amenințări sistematice și sistemice.

Doresc să închei prin a spune că trebuie să consolidăm funcționarea curților și a altor structuri și să le delimităm competențele.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Doresc să spun ceva despre subiectul dezbaterii de astăzi. Să nu uităm că, din păcate, Africa este un continent unde au avut loc frecvent numeroase crime și genociduri. Uniunea Europeană nu trebuie să rămână pasivă în această situație. Din fericire, Curtea Penală Internațională din Kampala devine tot mai semnificativă, din punctul de vedere al măsurilor luate împotriva acestor crime. Criminalii trebuie să știe că nicăieri nu vor putea rămâne nepedepsiți. În acest sens, sunt complet de acord ca Uniunea să susțină activitatea Curții. Cred că nu pot exista dubii în această privință. Cred că trebuie să discutăm și să ne gândim ce putem face pentru ca această Curte din Kampala să lucreze tot mai eficient și mai eficace.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) După cum s-a menționat deja, aderarea UE la această convenție este, înainte de toate, un gest simbolic. În pofida acestui lucru, cred că ea nu poate face altceva decât să consolideze procesul de integrare și că este un pas înainte în direcția unificării politice a Uniunii Europene.

Pe lângă simbolistica asociată, acest demers legal are și o semnificație practică pentru politica UE privind drepturile omului. La nivel oficial, el va elimina și standardele duble. Adică Uniunea nu avea înainte obligația

de a respecta drepturile omului. De acum înainte, însă, legislația UE va fi supusă unor verificări judiciare externe, care vor monitoriza respectarea convenției.

Un alt avantaj practic al aderării UE la convenție va fi garanția protecției nu numai pentru cetățenii UE și pentru alte persoane din UE, ci și pentru persoanele care se află sub jurisdicția Uniunii, în afara teritoriului său. Personal, mă bucură ideea că scopul Uniunii va fi acela de a respecta pe deplin clauzele convenției, în toate relațiile și activitățile sale externe.

Este important ca raportul prezentat să menționeze posibilele complicații tehnice și administrative ale întregului proces și să sugereze o reducere cât mai accentuată a complexității. UE nu este un stat, însă aderă la o convenție ce a fost concepută pentru statele naționale, așa că trebuie să aibă grijă să nu solicite modificări inutile ale convenției sau ale sistemului său judiciar. Curtea Europeană a Drepturilor Omului este deja suficient de solicitată. În plus, complicațiile inutile ar putea submina legitimitatea și popularitatea procesului de aderare a UE la convenție.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Doamnelor și domnilor, sunt deputată în Parlamentul European de aproape un an și încep să mă obișnuiesc cu un lucru cu care este imposibil să te obișnuiești, și anume faptul că dezbaterile asupra fiecărui raport urmează același scenariu. Din aproape 800 de deputați în Parlamentul European, suntem prezenți aproximativ 20 sau 30, iar câțiva dintre noi nu ne aflăm aici din obligație, ci pur și simplu fiindcă nu dorim să votăm în funcție de îndrumările partidului, ci conform convingerilor personale și după o informare corectă. Am avut cu toții parte de aceleași experiențe. Adresăm întrebări, însă nu primim niciodată răspunsuri la ele, poate cu excepția unor declarații generale. O rog cu sinceritate pe doamna comisar responsabilă pentru drepturile omului să facă o excepție de această dată și să ofere un răspuns exact la întrebarea mea. Ce valoare adăugată și ce beneficii rezultă, în opinia cetățenilor europeni, din aderarea Uniunii Europene la aceeași Convenție a drepturilor omului la care a aderat deja fiecare stat membru al Uniunii? Vă rog să oferiți un singur exemplu care să arate o contribuție inovatoare a acestei aderări la apărarea drepturilor cetățenilor europeni. Vă mulțumesc anticipat pentru această excepție unică de la regula generală.

Barbara Matera (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnă comisar, doamnelor și domnilor, aderarea la Curtea Europeană a Drepturilor Omului reprezintă un pas crucial în evoluția Uniunii: cele două sisteme de garantare vor consolida apărarea drepturilor fundamentale individuale, atât în interiorul, cât și în afara celor 27 de țări, dacă ne gândim la toate statele membre ale Consiliului European. Prin urmare, nu trebuie să irosim această șansă, pe care o așteptăm de mulți ani.

A trecut ceva vreme de când doctrina și legislația Curții de Justiție și ale Curții de la Strasbourg se îndreaptă în direcția acestui moment sau, mai degrabă, în direcția atingerii acestui obiectiv, deoarece pentru mine este un obiectiv: este un obiectiv pentru noi toți. Mă simt, prin urmare, obligată să menționez importanța aderării pentru toți cetățenii Uniunii, care vor putea astfel să apeleze la Curtea de la Strasbourg, împotriva unei instituții europene sau a unui stat membru, grație protecției mai ample de care se vor bucura.

Închei, fiind conștientă că independența celor două curți rămâne neschimbată, după cum se explică și se ratifică în mod clar în raport – în plus, doresc să-l felicit pe colegul meu pentru acest raport –, ceea ce este în concordanță cu toate dorințele noastre, cu excepția evidentă de cooperare între cele două instituții, care își respectă propriile domenii de competență.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Doamnă președintă, doresc să clarific două aspecte. În primul rând, articolele din Carta drepturilor fundamentale care există și în Convenția europeană pentru drepturile omului sunt identice și înseamnă același lucru: articolele 52 și 53 din Cartă. Prin urmare, nu există nicio contradicție.

În al doilea rând, jurisdicția Curții Europene a Drepturilor Omului este supranațională. Prin urmare, dacă cineva dorește să apeleze la această Curte, ca urmare a unei hotărâri a Uniunii Europene sau în urma aplicării legislației Uniunii, acea persoană va trebui să apeleze mai întâi la Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru o hotărâre preliminară.

Înțeleg că eurofobii doresc în permanență să voteze împotriva Europei, însă, cel puțin din politețe parlamentară, ar trebui să citească raportul dlui Jáuregui, care prezintă totul foarte clar.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, în legătură cu primul punct referitor la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, doresc să îi felicit și eu pe raportori, dar și pe Comisie, pentru modul foarte rapid în care a prezentat o propunere de mandat de negociere. Totodată, doresc să salut discursul dlui Duff, care a spus destul de clar că guvernul

format de conservatori și liberal-democrați în Regatul Unit sprijină pe deplin aderarea Uniunii Europene la Convenția Uniunii Europene privind Drepturile Omului și, deci, respectarea Tratatului de la Lisabona.

Totuși, unii compatrioți ai dlui Duff au spus exact opusul: reprezentanți ai Conservatorilor și Reformiștilor Europeni și reprezentantul Grupului Europa Libertății și Democrației, care nu este britanic, precum și dna Sinclair și, mai apoi, dna Morvai, care au spus destul de clar: „De ce trebuie Uniunea Europeană să semneze Convenția europeană a drepturilor omului dacă statele sale membre au aderat deja la ea?”

De fapt, statele membre au transferat Uniunii Europene o parte dintre competențele și atribuțiile lor, astfel încât acestea nu mai sunt exercitate de statele membre, ci de Uniunea Europeană. Prin urmare, Uniunea Europeană ar putea încălca, teoretic, Convenția europeană a drepturilor omului, cu excepția cazului în care s-ar considera că ea nu are niciun fel de putere sau competență. Ea are, însă, puteri și competențe care i-au fost transferate de către statele membre. Aceasta înseamnă că nu este suficient ca statele membre să fi semnat convenția. Și Uniunea trebuie să o semneze, pentru a asigura protecția drepturilor omului pe întreg teritoriul Uniunii Europene.

Nu înțeleg cum unele persoane, precum reprezentanții celor două grupuri pe care le-am menționat, care și-au demonstrat în mod evident euroscepticismul, refuză controlul supranațional asupra Uniunii Europene. Este absolut contradictoriu ca o persoană din aceste grupuri, care dorește ca Uniunea Europeană să fie controlată sau consideră că tot ceea ce face Uniunea Europeană este nociv sau că birocrații nesuferiți fac totul așa cum nu trebuie, să refuze existența unui control supranațional asupra Uniunii Europene. Această situație este absolut contradictorie. Alte motive, referitoare la drepturile omului sau la o organizație internațională ce apără drepturile omului, ar fi mai legitime, mai solide și mai puternice. Poate există alte motive, însă nu cele invocate.

Consider că necesitatea semnării convenției este foarte clară și consider, de asemenea, că acest lucru trebuie făcut cu viteză cu care deja a început să acționeze Comisia. După cum a spus dl Méndez de Vigo, Comisia a acționat rapid, iar Consiliul trebuie să procedeze la fel. Sunt sigur că mandatul de începere a negocierilor va fi adoptat la 4 iunie, la întrunirea Consiliului Justiție și Afaceri Interne de la Bruxelles, așa că nu există motive de îngrijorare.

În ceea ce privește cheastuina Curții Penale Internaționale, cred că conferința de revizuire este o reuniune foarte importantă. Este o reuniune foarte importantă, la care va participa și Președinția, în numele căreia vorbesc, pentru a stabili și reafirma în mod clar faptul că statele membre UE trebuie să coopereze cu Curtea Penală Internațională și că vor lucra în această direcție, în spiritul principiului complementarității, care este un principiu esențial de funcționare al Curții Penale.

Sunt de acord cu unul dintre obiectivele majore ale acestei conferințe, și anume acela de a introduce crima de agresiune și de a elimina din Statutul de la Roma posibilitatea amânării cu șapte ani înainte de predarea criminalilor de război posibili sau suspectați. Totodată, sunt de acord cu subiectul dezbătut – propunerea a fost formulată de Belgia –, care ridică problema dacă utilizarea anumitor arme în conflicte poate constitui în sine o crimă de război.

În orice caz, Președinția va da o declarație de susținere a Curții Penale și va oferi o evaluare a ceea ce a însemnat Curtea Penală. Presupun că mulți deputați în Parlamentul European vor asista la dezbaterile din cadrul conferinței de la Kampala. Consider, deci, că aceasta este o conferință foarte importantă, cu o mare semnificație politică, simbolică și juridică: se vor lua hotărâri ce vor afecta textele juridice.

Desigur, îi sunt foarte recunoscător Parlamentului pentru desfășurarea dezbaterii de astăzi, ce ne-a oferit posibilitatea de a ne reafirma valorile comune și de a ne aminti că, de fapt, atunci când vorbim despre Curtea Penală Internațională, vorbim despre persoane care au fost supuse atrocităților pe care Statutul de la Roma încearcă să le condamne și că, în ultimă instanță, trebuie să combatem impunitatea și să arătăm că, în secolul XXI, impunitatea nu mai trebuie să existe.

Viviane Reding, *vicepreședintă a Comisiei*. – Doamnă președintă, Carta drepturilor fundamentale și Convenția drepturilor omului sunt texte extraordinare. Ele stau la baza valorilor pe care ne construim societatea și Uniunea Europeană. Consider că sunt mult prea importante și mult prea istorice pentru a permite lansarea unor polemici de natură politică. Trebuie să spun că sunt foarte mândră că, în acest moment al construcției Uniunii Europene, putem merge înainte prin aplicarea Cartei drepturilor fundamentale și prin aderarea la Convenția drepturilor omului.

Raportorul dumneavoastră, Diego López Garrido, și co-raportorii, Cristian Dan Preda și Kinga Gál, au vorbit în numele dumneavoastră în acest Parlament și m-au făcut să înțeleg că sunteți foarte conștienți de sarcina

istorică pe care o avem în prezent. Valoarea adăugată a aderării a fost explicată foarte bine în textele respective și în contribuțiile multor deputați.

Toate statele membre au aderat la Convenție, însă, după cum tocmai a explicat ministrul în exercițiu al Consiliului, ele i-au transferat competențe substanțiale Uniunii Europene. Este, deci, normal ca Uniunea Europeană, atunci când acționează în calitate de Uniune Europeană, să fie supusă aceluiași control extern al Curții specializate privind drepturile omului la care sunt supuse statele sale membre.

Pentru a oferi un exemplu foarte concret, ar putea exista o hotărâre a Comisiei Europene împotriva unei industrii, în domeniul legislației concurențiale, care ar putea fi contestată direct la Curtea de la Strasbourg. În prezent, acest lucru este greu de făcut. După cum ați evidențiat deja, vor exista multe exemple foarte concrete: exemple concrete care-i vor ajuta pe cetățeni, deoarece acum vor avea o garanție dublă. Acesta este un lucru nou. Curtea Europeană de Justiție din Luxemburg va judeca pe baza Cartei drepturilor fundamentale, care este obligatorie pentru toate statele membre UE. Acest lucru trebuie menționat clar, o dată pentru totdeauna.

Nu pot înțelege de ce o persoană care a fost aleasă de cetățeni într-o anumită funcție poate pune sub semnul întrebării drepturile cetățenilor. Este mai bine ca cetățenii să aibă drepturi duble decât inexistente. În cazul de față, le oferim drepturi duble, iar în aceasta constă Europa. Europa constă în drepturi pentru cetățenii europeni și sunt foarte mândră că Parlamentul susține aceste drepturi. Da, acum există declarațiile drepturilor, iar cetățenii vor ști că pot merge la tribunale, pentru ca drepturile să le fie respectate.

Nu mai există problema dacă vom adera sau nu la Convenția privind drepturile omului, deoarece articolul 6 din tratat obligă Uniunea să adere la Convenția europeană a drepturilor omului. Așadar, nu cred că trebuie să mai discutăm acest subiect, pentru că decizia este luată.

Trebuie să știm, de asemenea, că această aderare nu va afecta deloc poziția statelor membre individuale față de convenție, atât timp cât nu este vorba despre o lege europeană. Situația va rămâne neschimbată. Relația individuală dintre un stat membru și convenție va rămâne aceeași ca și până acum. Acum vor exista garanții suplimentare referitoare la legislația UE.

Desigur, trebuie analizat riscul existenței unor jurisprudențe contradictorii. Acest subiect este analizat și îi sunt recunoscătoare raportorului care desfășoară această activitate. Am văzut până acum că aceste conflicte sunt considerate a fi minime, deoarece convenția face deja parte din normele pe care Curtea Europeană de Justiție din Luxemburg le ia în considerare în prezent, iar convenția va funcționa ca standard minim. Comisia dorește ca jurisprudența de la Strasbourg și de la Luxemburg să se dezvolte în mod armonios și să ajungă la convergență în următorii ani.

Voi trece acum la întrebările mai specifice.

În ceea ce privește conflictele: acest subiect nu ține de competența Curții Europene a Drepturilor Omului sau a Curții Europene de Justiție. Deocamdată, acest subiect trebuie rezolvat de sistemul britanic privind conflictele și am început să discut deja această problemă cu guvernul britanic, pentru a vedea dacă se poate revizui acest sistem privind conflictele, care poate deveni foarte nociv în anumite cazuri, atunci când este vorba, spre exemplu, de libertatea presei.

Până în prezent, sub conducerea raportorilor săi, Parlamentul European a desfășurat o activitate foarte bună. Am încredere că Parlamentul va participa în continuare la un proces care va fi, cu siguranță, unul dificil, îndelungat, unde va trebui să rezolvăm problemele tehnice, iar acestea pot deveni profund politice, așa că am încredere că Parlamentul va continua să participe la această activitate foarte dificilă.

În ceea ce privește relațiile dintre Parlamentul European și Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, acestea sunt de competența Parlamentului. Dacă aveți nevoie de ajutor, puteți conta pe mine în această privință, însă parlamentarii înșiși trebuie să încerce să găsească un element comun și cred că nu ar trebui să fie atât de greu.

În ceea ce privește CPI, Parlamentul a primit deja vizita procurorului, dl Moreno-Ocampo, și a președintelui Curții, dl Song. Consider că acesta a fost un semnal politic foarte puternic transmis de Parlament, conform căruia Parlamentul ia în serios drepturile omului, nu numai în interiorul Europei, ci și în afara acesteia.

Totodată, credem că conferința de la Kampala este cea mai importantă conferință internațională dedicată justiției internaționale din ultimul deceniu. Trebuie să o facem să conteze. Conțez, din nou, pe Parlament, pentru că știu că deputații europeni vor fi prezenți și vor lua cuvântul la Kampala.

Știm că UE a jucat și va juca un rol important, integrând rezultatele conferinței în politicile sale privind justiția internațională, asistența acordată statelor terțe și, mai ales, în toate negocierile care vor avea loc în următoarele luni și în următorii ani. În special, vom continua să sprijinim construirea capacităților naționale, pentru a consolida jurisdicțiile naționale și a le oferi posibilitatea de a desfășura investigații naționale credibile și eficiente și de a judeca infracțiunile prevăzute în Statutul de la Roma.

Politica noastră în acest sens rămâne neschimbată și nediminuată, însă acum avem la dispoziție un nou instrument, și anume Tratatul de la Lisabona, care ne oferă o nouă capacitate de a fi mai coerenti și mai eficiente în sprijinul acordat Curții. În conformitate cu încurajarea transmisă de Parlament, exprimată în rezoluție și pe parcursul dezbaterii, Înalta Reprezentantă/vicepreședintă și serviciile domniei sale vor promova în continuare, în mod hotărât, aderarea universală la Statutul de la Roma. Vom face acest lucru în mod sistematic, în toate discuțiile noastre cu partenerii din afara Europei.

S-au adresat două întrebări foarte specifice, la care doresc să răspund pe scurt.

Prima întrebare ridică problema dacă mandatul de arestare împotriva președintelui al Bashir este o parte a soluției sau a problemei. Comisia consideră în mod clar că acest mandat este o parte a unei soluții pe termen lung, deoarece el arată că, prin înființarea Curții, justiția a devenit iminentă. Indiferent cine este persoana în cauză, chiar dacă este șef de stat și chiar dacă mandatul de arestare nu este pus imediat în aplicare, el nu va dispărea, deoarece CPI este un tribunal permanent, așa că vă pot asigura că UE va solicita în continuare Sudanului să coopereze pe deplin cu Curtea.

În ceea ce privește întrebarea dacă Comisia va prezenta amendamente la întâlnirea de la Kampala, aici răspunsul este „nu”, deoarece UE în sine nu este parte semnatară, ci statele membre vor fi cele care vor negocia amendamentele. Totuși, Comisia va analiza în mod activ lucrările conferinței și contăm pe deplin pe Președinția spaniolă, pentru a conduce națiunile europene astfel încât vocea lor să se facă auzită la această conferință.

Ramón Jáuregui Atondo, raportor. – (ES) Doamnă președintă, doresc să le mulțumesc tuturor celor care au luat cuvântul, deoarece majoritatea și-au exprimat o poziție foarte favorabilă privind acordul de aderare asupra căruia vom vota mâine. De fapt, a fost vorba aproape de unanimitate.

Doresc să-i mulțumesc în special doamnei Reding, pentru că ne-a oferit șansa de a lucra și în continuare împreună, deoarece ne așteaptă negocieri foarte complexe și cred că Parlamentul trebuie să urmărească foarte îndeaproape aceste negocieri.

Aș dori să răspund la câteva întrebări și să clarific foarte rapid câteva aspecte. Doamnelor și domnilor, aderarea nu este un act simbolic: ea are valoare juridică. Unii întreabă care este scopul și ce anume adaugă această aderare. Vă voi da un exemplu.

Să presupunem că la un concurs de angajare la Uniunea Europeană, avocații din Ungaria, spre exemplu, sunt discriminați din rațiuni tehnice sau din orice alt fel de motive. Cui își vor adresa reclamațiile acești avocați? Curții de Justiție a Uniunii Europene. Ce adaugă aderarea? Acești avocați ar avea șansa de a adresa plângerea către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, dacă dreptul lor la egalitate nu a fost recunoscut de Curtea de Justiție a Uniunii Europene. Aceasta este o curte nouă, o șansă nouă de garantare a drepturilor fundamentale ale omului, spre exemplu a dreptului la egalitate. Prin urmare, este clar faptul că acest eveniment nu are o contribuție simbolică, ci una juridică.

Doamnelor și domnilor, aș dori să clarific două aspecte. Deputații și-au exprimat dorința ca negocierile să nu se limiteze la aderarea la Convenția europeană a drepturilor omului, ci să fie integrate și protocoalele pe care convenția le-a creat în ultimii ani, mai ales cele referitoare la drepturile recunoscute prin Carta drepturilor fundamentale, deoarece acest lucru va asigura echivalența celor două documente.

În final, Parlamentul solicită aderarea la organismele și autoritățile Convenției și Consiliului Europei, deoarece acest lucru va permite recunoașterea sistemului de apărare a drepturilor universale ale omului, inclusiv a Cartei sociale europene de la Torino.

Președinta. – Am primit o propunere de rezoluție⁽¹⁾ la finalul dezbaterii.

Dezbaterea comună a fost închisă.

Votarea va avea loc miercuri, 19 mai 2010.

(1)

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Elena Oana Antonescu (PPE), *în scris*. – Intrarea în vigoare a tratatului de la Lisabona creează cadrul juridic pentru aderarea Uniunii Europene la Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO), UE devenind astfel cea de-a 48-a parte semnatară la Convenție. Aderarea UE la CEDO va completa nivelul de protecție instituit de Tratatul de la Lisabona prin Carta drepturilor fundamentale care are forță juridică obligatorie.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg va dobândi competența de a exercita un control judiciar asupra actelor instituțiilor, organismelor și agențiilor UE inclusiv asupra hotărârilor Curții Europene de Justiție, în privința respectării Convenției, creându-se în acest fel un control judiciar suplimentar în domeniul drepturilor fundamentale în cadrul UE. În urma aderării Convenția va constitui standardul minim de protecție a drepturilor omului și a libertăților fundamentale în Europa și se va aplica în mod obligatoriu în special în situațiile în care protecția acordată de UE este inferioară celei oferite în cadrul Convenției.

Consider că atât statele membre cât și Comisia vor trebui să elaboreze programe de informare care să conțină explicații referitoare la toate implicațiile și efectele aderării pentru ca cetățenii Uniunii să fie pe deplin conștienți de semnificația acestui proces

Corina Crețu (S&D), *în scris*. – Aderarea Uniunii Europene la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este un pas logic în urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona și stimulează aprofundarea integrării și construirii unui spațiu politic comun. Aderarea UE la CEDO va introduce mai multă coerență între Uniune și țările care aparțin Consiliului Europei și sistemul său paneuropean în materie de drepturile omului.

Din punctul meu de vedere, cea mai importantă consecință a aderării la CEDO este că va asigura cetățenilor o protecție față de acțiunile Uniunii, similară cu aceea de care beneficiază față de acțiunile tuturor statelor membre. Este o evoluție de substanță, având în vedere că statele membre au transferat Uniunii competențe importante. Este logic să existe posibilitatea apelului la Curtea Europeană a Drepturilor Omului în legătură cu decizii ale Uniunii, în ansamblul său. De vreme ce vorbim despre cetățenie europeană, trebuie să i se dea acesteia și un conținut concret, inclusiv prin această posibilitate.

Sper ca acest instrument suplimentar pus la îndemâna cetățenilor europeni să poată fi accesat fără complicații, mai ales că decizia de aderare va contribui la crearea unui cadru mai coerent în materie de drepturi ale omului în interiorul Uniunii Europene.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *în scris*. – (PL) În legătură cu viitoarele negocieri privind aderarea Uniunii la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, doresc să atrag atenția asupra problemei relațiilor externe. Acest domeniu va fi afectat în mod special de aderarea Uniunii la convenție. De ce? În primul rând, îmi permit să vă reamintesc că, potrivit Tratatului de la Lisabona, Curtea Europeană de Justiție are o jurisdicție foarte limitată în domeniul politicii externe. Aderarea la convenție va compensa parțial aceste limitări, asigurând supravegherea judiciară externă a tuturor aspectelor referitoare la activitatea Uniunii. Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg va dobândi dreptul de a evalua modul în care Uniunea respectă drepturile fundamentale în toate domeniile activității sale, inclusiv în politica externă. În al doilea rând, nu trebuie să amintim nimănui cât de des este adusă în discuție necesitatea respectării drepturilor omului, în relațiile Uniunii cu țările terțe, inclusiv în forumul Parlamentului European. Prin urmare, aderarea la convenție îi va oferi Uniunii credibilitate în dialogul cu țările terțe privind drepturile omului. Fără niciun dubiu, supunându-se supervizării Curții Drepturilor Omului de la Strasbourg, Uniunea are șansa de a consolida aspectul politicii externe și de securitate referitor la drepturile omului și, astfel, de a promova într-un mod mai eficace ideea drepturilor omului la nivel mondial, pornind de la premisa că UE își tratează cu seriozitate propriile obligații în domeniul drepturilor omului. Să sperăm că așa vor sta lucrurile.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Aderarea Uniunii Europene la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este, fără nicio îndoială, un pas în direcția asigurării unor privilegii egale și juste pentru cetățenii noștri. Trebuie să ne asigurăm că principiile sale sunt susținute în toate statele membre. Aceasta va îmbunătăți coeziunea legislativă între Uniune și statele membre ale Consiliului Europei și va crește numărul de instituții la care vor putea apela cetățenii dacă le-au fost încălcate drepturile. Totodată, va accentua semnificația și credibilitatea numeroaselor inițiative ale Parlamentului European în domeniul protecției libertăților fundamentale, care reprezintă un drept al fiecărei persoane. Totuși, să nu uităm că Uniunea trebuie să aibă mai întâi grijă ca aceste drepturi să nu fie încălcate în statele sale membre, înainte de a susține drepturile persoanelor din țările terțe.

Alexander Mirsky (S&D), *în scris*. – (LV) Există un stat în Uniunea Europeană unde drepturile omului și libertățile fundamentale ale aproape 20 % din populație sunt încălcate de aproape 20 de ani. În ciuda acestui fapt, Letonia a aderat la Uniunea Europeană în 2004. Atunci când se desfășurau negocierile privind aderarea Letoniei, guvernul leton i-a promis comisarului responsabil cu extinderea de pe atunci, Günther Verheugen, că va rezolva problema non-cetățenilor, însă situația nu a fost soluționată până în prezent, în ciuda promisiunilor. Prin urmare, pe teritoriul UE locuiesc aproximativ 340 000 de non-cetățeni. În Letonia, aceștia sunt persoane de categoria a doua, care nu au voie să lucreze în sectorul public sau să dețină funcții oficiale nici măcar în districtele în care peste 60 % din populație este reprezentată de non-cetățeni. În Letonia există un oraș, Daugavpils, în care peste 90 % din populație este rusofonă. În pofida acestui fapt, este interzisă utilizarea limbii ruse ca limbă oficială în oraș, iar 30 % din populație nu are drept de vot la alegerile locale. Consilierii locali, aleși într-un oraș rusofon, nu au voie să-și folosească limba maternă în cadrul întrunirilor. Poate părea amuzant, însă Comisia Europeană nu a găsit nici argumentele, nici timpul necesar pentru a determina guvernul leton să pună capăt discriminării din rațiuni lingvistice. Trebuie înființat un grup de lucru care să investigheze fără întârziere situația din Letonia. Altfel, nu văd niciun sens în aderarea UE la Convenția europeană pentru drepturile omului și libertățile fundamentale. Trebuie să arătăm în mod clar, fără ambiguități, că în Uniunea Europeană există o țară unde drepturile a peste 25 % din populație sunt încălcate cu cinism, de mulți ani de zile.

Rafał Trzaskowski (PPE), *în scris*. – (PL) Atunci când vorbim despre aderarea Uniunii Europene la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului, vorbim despre lucrările ce se desfășoară deja de 10 ani și despre numeroase temeri care se referă, printre altele, la concurența între Curtea de Justiție și Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest lucru va conduce cu siguranță la probleme în domeniul jurisdicției și autonomiei Curții de Justiție. Cred, însă, că ceea ce am realizat după acești 10 ani poate reprezenta o complementaritate a celor două sisteme, așa că poate ar trebui să renunțăm la astfel de concepții ierarhice. Curtea de Justiție urmărește de multă vreme activitatea Curții Drepturilor Omului de la Strasbourg și invers. Ambele sisteme coexistă și nu există concurență între ele, așa că probabil aceste temeri sunt nejustificate. Avem nevoie de aderarea la convenție din rațiuni simbolice, însă, în primul rând, avem nevoie de convenție deoarece ea va completa sistemul de apărare a drepturilor omului în Uniunea Europeană și îi va oferi o credibilitate sporită în ochii cetățenilor săi, deoarece aceștia vor beneficia de apărare și împotriva Uniunii Europene și a instituțiilor sale, nu numai împotriva statelor membre, așa cum s-a întâmplat până acum. Prin urmare, trebuie să ne bucurăm că sistemul va fi consolidat. Totuși, avem nevoie de o anumită loialitate, ca să nu subminăm credibilitatea sistemului. Acesta este motivul pentru care propunem ca statele membre să nu se urmărească reciproc pe probleme de legislație UE, folosindu-se de posibilitățile acordate de convenție.

14. Planul de acțiune de la Stockholm (dezbatere)

Președinta. – Următorul punct pe ordinea de zi îl reprezintă declarațiile Consiliului și Comisiei privind planul de acțiune de la Stockholm.

Dezbaterea anterioară a fost foarte interesantă, însă am depășit timpul alocat, așa că îi rog pe toți cei care vor lua cuvântul să respecte cu strictețe timpul ce le-a fost alocat.

Diego López Garrido, *Președinte în exercițiu al Consiliului*. – (ES) Doamnă președintă, spațiul european de libertate, securitate și justiție este una dintre cele mai mari realizări ale Uniunii Europene. El reprezintă un progres în cooperarea dintre statele membre, cooperarea civilă, cooperarea penală și securitatea internă. Este unul dintre cele mai importante rezultate ale proiectului european și rezultatul care s-a apropiat cel mai mult de atingerea obiectivului pe care Uniunea Europeană nu îl atinge niciodată, și anume crearea unei legături cu publicul.

Acest aspect al politicilor Uniunii este în mod absolut cel despre care cetățenii consideră că adaugă o valoare maximă celor mai importante aspecte ale vieții lor cotidiene, beneficiind de libertăți precum securitatea. Aceasta este fără niciun dubiu una dintre cele mai mari realizări ale spațiului de libertate, securitate și justiție.

În acest spațiu de libertate, securitate și justiție au existat chiar o serie de decizii adoptate de Consiliu înainte de Tratatul de la Lisabona, atunci când domeniul era practic interguvernamental și care se referă la subiectul pe care îl dezbăteam înainte: investigarea crimelor de genocid, a crimelor împotriva umanității și a crimelor de război la nivel național.

Spre exemplu, deciziile Consiliului din 13 iunie 2002 și 8 mai 2003 prevedeau capacitatea statelor membre de a coopera la nivel național, interguvernamental, pentru urmărirea penală a acestor crime, care – și ne

amintim cu toții de cazul generalului Pinochet – sunt incluse, din fericire, chiar și în legislația anumitor state membre.

Spre exemplu, Spania, ca să nu amintesc alte țări, dispune de așa-numita justiție universală, care înseamnă că, dacă este posibil, anumite crime foarte grave pot fi judecate într-un anumit stat chiar dacă au fost comise în afara lui, deși acest lucru ar însemna încălcarea principiului sacru al teritorialității în legislația penală. Unele state membre au renunțat, în practică, la acest principiu, iar, astfel, crimele deosebit de intolerabile, care afectează în mod grav demnitatea umanității, pot fi judecate chiar și în afara teritoriului în care sunt comise.

Un aspect al acestui spațiu de libertate, securitate și justiție este așa-numitul Program de la Stockholm, într-un moment în care Tratatul de la Lisabona deja deschide acest domeniu nu numai sferei interguvernamentale, ci și sferei ce aparține în mod strict și clar Uniunii. El este absolut specific pentru metoda UE și, prin urmare, le oferă Parlamentului și Curții de Justiție roluri de lider pe care nu le-au avut și înainte.

Programul de la Stockholm este extrem de important, motiv pentru care salutăm adoptarea sa de către Consiliu în decembrie 2009 și, ulterior, de către Consiliul European. Acest program stabilește un program clar de lucru pentru Uniunea Europeană și statele sale membre și plasează interesele și necesitățile populației în centrul priorităților sale pentru următorii ani.

Prin urmare, este un program extrem de important. Mă voi referi încă o dată la dezbaterile anterioare și vă voi spune că programul stabilește obligația statelor membre de a coopera cu Curtea Penală Internațională în urmărirea crimelor de genocid și a crimelor împotriva umanității, astfel încât acestea să nu rămână nepedepsite. Aceste obiective fac parte din Programul de la Stockholm, adoptat la sfârșitul anului trecut, în timpul mandatului Președinției suedeze.

Prin urmare, vorbim despre un program extrem de important, care trebuie pus în aplicare și conceput în amănunțime. În acest sens, recunoaștem importanța comunicării Comisiei intitulate „Crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție pentru cetățenii Europei – Plan de acțiune pentru punerea în aplicare a Programului de la Stockholm”, care prezintă inițiative pentru punerea în aplicare a programului.

Programul de la Stockholm ne oferă posibilitatea de a dezvolta realizările anterioare și de a face față unor noi provocări, profitând de noile oportunități oferite de Tratatul de la Lisabona. Este o nouă eră. Dacă îmi permiteți să fiu categoric, aceasta este o revoluție autentică, probabil într-o măsură mai mare din punct de vedere instituțional, deoarece este o revoluție instituțională și juridică autentică privind un spațiu de libertate, securitate și justiție care, în trecut, se afla integral în sfera interguvernamentală, iar acum a trecut în mod clar în sfera de influență a UE. Toate acestea se conturează inițial în importantul Program de la Stockholm. Consiliul recunoaște importanța pe care o are Parlamentul în calitate de colegislator, ca partener instituțional, în legătură cu majoritatea măsurilor pe care le vom adopta în următorii cinci ani.

Viviane Reding, vicepreședintă a Comisiei. – Doamnă președintă, onorați membri, îl cunoașteți deja, însă permiteți-mi să vă prezint planul de acțiune al Comisiei intitulat „Crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție pentru cetățenii Europei – Plan de acțiune pentru punerea în aplicare a Programului de la Stockholm”, un plan de acțiune ce pune în aplicare Programul de la Stockholm. Planul de acțiune este un ghid pentru măsurile foarte concrete ce vor fi luate în următorii cinci ani.

Dar, în primul rând, permiteți-mi să vă reamintesc câteva lucruri: evenimentele din ultimele săptămâni și luni au demonstrat că situația economică și socială din Europa trebuie înfruntată urgent, iar cetățenii noștri se așteaptă ca UE să acționeze în mod rapid și decisiv. Vă amintiți de adoptarea programului de lucru al Comisiei, la sfârșitul lunii martie, al cărui conținut a demonstrat că Comisia nu are doar intenții, ci deja ia măsuri practice. Acest program se axa, printre altele, pe necesitatea ca UE să construiască o agendă a cetățenilor, care să plaseze populația în centrul acțiunilor europene. Planul de acțiune în domeniul justiției și al afacerilor interne este prima inițiativă strategică a noii Comisii pentru a pune în practică acest program de lucru; el urmează foarte îndeaproape mandatele, precum și filosofia mai amplă a Programului de la Stockholm și ia în considerare propunerile și sugestiile formulate de către Parlament și Consiliu.

Provocarea asigurării respectului pentru drepturile și libertățile fundamentale, integrând și garantând securitatea în Europa, este abordată aici într-o manieră pe care o considerăm a fi cuprinzătoare. Setul de inițiative propuse reprezintă o hartă, o hartă către o Europă liberă și sigură. Credem că nu puteți separa libertatea de securitate: ele sunt două fețe ale aceleiași monede, se referă la cetățeni, iar aceasta reprezintă o modalitate de a familiariza cetățenii cu Europa.

Planul de acțiune ne va ghida în vederea creării unui set foarte ambițios de măsuri foarte concrete, într-un domeniu în care valoarea adăugată a Europei va fi foarte vizibilă pentru cetățenii noștri. El reprezintă, totodată,

un mesaj puternic, care reiterează ceea ce am discutat mai înainte, și anume că Tratatul de la Lisabona și Carta drepturilor fundamentale a UE reprezintă acțiuni în beneficiul cetățenilor. Toate aceste acțiuni sunt legate între ele, indispensabile și coerente cu ambițiile fixate prin Tratatul de la Lisabona și Carta drepturilor fundamentale, așa că trebuie să obținem cât mai rapid acest rezultat ambițios, în conformitate cu așteptările cetățenilor.

Acesta este motivul pentru care Parlamentul nu trebuie să considere că acest plan de acțiune este unul rigid; pot apărea evenimente neașteptate și, în acest caz, Comisia își va utiliza cu siguranță dreptul de inițiativă pentru a contribui la rezolvarea problemelor. Acesta este motivul pentru care intenționăm să prezentăm, în 2012, o revizuire intermediară a aplicării Programului de la Stockholm, pentru a ne asigura că el va rămâne conform cu evoluțiile europene și globale. Acest lucru va fi important pentru Parlament.

După cum a spus deja pe bună dreptate ministrul Președinte în exercițiu al Consiliului, acest plan de acțiune nu se referă doar la ceea ce va propune Comisia Europeană. Se referă în mare măsură și la ceea ce vor face statele membre: cum vor lua statele membre inițiativa atunci când vor exista probleme de subsidiaritate, cum vor aplica deciziile Uniunii Europene în propria legislație națională și cum vor colabora cu alte state membre.

Prin urmare, acest plan de acțiune va deveni o poveste de succes doar dacă toate instituțiile își joacă propriul rol și am mare încredere că Parlamentul ne va ajuta să avansăm rapid pe drumul cel bun.

Anna Maria Corazza Bildt, în numele Grupului PPE. – Doamnă președintă, în primul rând doresc să felicit Comisia pentru prezentarea la momentul potrivit a unui plan de acțiune foarte concret, adresat cetățenilor europeni. Am fost foarte activă în discuțiile din Parlament fiindcă sunt de părere că Programul de la Stockholm este cea mai bună direcție de acțiune către o Europă centrată pe cetățeni: o Europă pentru cetățeni și alături de ei.

Prin urmare, invit Comisia să se alătore viziunii Programului de la Stockholm în prezentarea propunerilor specifice pentru următorii cinci ani. Programul adoptat reprezintă un echilibru real între asigurarea securității cetățenilor, respectarea drepturilor, libertăților și integrității acestora și consolidarea cetățeniei.

În ceea ce privește planul de acțiune, salut îndeosebi măsurile prezentate recent în vederea combaterii traficului de ființe umane și a abuzurilor infantile și în scopul accentuării protecției pentru minorii neînsoțiți, pentru a aminti doar câteva. Totodată, salut faptul că planul de acțiune cuprinde o strategie privind combaterea mutilării organelor genitale ale femeilor, a violenței domestice și a violenței împotriva femeilor. Totuși, doamnă comisar, mi-aș fi dorit ca această propunere să fi fost prezentată mai devreme decât fusese programată.

Totodată, trebuie să încurajăm participarea cetățenilor în timpul procesului și să asigurăm transparența procesului decizional și claritatea documentelor. Sper că măsurile vor fi prezentate într-un mod accesibil utilizatorilor.

În încheiere, îmi doresc să lucrez în continuare cu colegii mei din Parlament, cu Comisia și cu Consiliul, pentru a crea cu adevărat un spațiu de libertate, securitate și justiție, pentru a-l transforma într-o realitate.

Kinga Göncz, în numele Grupului S&D. – (HU) Aș dori să fac câteva observații generale și câteva observații specifice referitoare la plan. Desigur, considerăm că Programul de la Stockholm este foarte important. Tocmai din acest motiv, planul de acțiune a fost oarecum dezamăgitor, fiindcă ambițiile sale nu reflectă cu adevărat importanța pe care i-a acordat-o acest Parlament sau majoritatea cu care a votat asupra anumitor amendamente. Observăm că părțile cele mai importante ale planului sau multe părți importante din acesta au fost amânate până în 2013-2014, iar, în ceea ce privește acest an, putem observa deja câteva abateri. Se pare că aceasta este o problemă generală și că încă nu s-a lămurit cooperarea dintre Comisie și Parlament în ceea ce privește tratatele internaționale. Deși feedback-ul s-a îmbunătățit considerabil, precum feedback-ul privind negocierile purtate cu Statele Unite asupra SWIFT și TFTP, unele aspecte încă trebuie clarificate.

Doresc să formulez câteva propuneri concrete: regretăm că discursul urii nu este amintit în proiectul legislativ, în planuri apărând doar rapoartele și decizia cadru privind punerea în aplicare. În mod similar, informațiile furnizate privind drepturile omului nu sunt suficient de categorice. Știm că punerea în aplicare depinde de măsura în care populația își cunoaște drepturile. În ceea ce privește imigrările, aș dori să menționez că a fost începută cooperarea, însă se pare că există un nivel necorespunzător al ambițiilor. Există alte două aspecte importante. Primul se referă la reciprocitatea vizelor, fiind nevoie de soluții noi și eficiente, din cauza reintroducerii cerințelor de viză și a inegalităților. Cel de-al doilea se referă la libera circulație a forței de muncă, domeniu în care trebuie să înceteze discriminarea încă existentă împotriva noilor state membre.

Renate Weber, în numele Grupului ALDE. – Doamnă președintă, Programul de la Stockholm este, fără îndoială, unul ambițios, dar încă mai trebuie să adoptăm un plan de acțiune care să îl pună în aplicare într-un mod cât mai eficient. Eficiența nu înseamnă doar un calendar corespunzător, ci se referă și la conținutul legislației pe care o vom adopta în următorii ani și la instituțiile care vor fi dezvoltate în viitor.

Dacă dorim ca Uniunea să fie mai coerentă, trebuie să atingem un nivel de încredere și de recunoaștere reciprocă în domeniul judiciar sau în ceea ce privește cooperarea poliției, similar principiului care a guvernat piața unică a UE. În acest scop, trebuie să ne schimbăm opiniile privind tradițiile juridice, care nu mai trebuie percepute, folosite sau utilizate în mod eronat, în sensul împiedicării instituirii unor standarde minime, mai ales în ceea ce privește dreptul penal.

Cetățenii noștri cer și merită o protecție mai bună împotriva terorismului și a crimei organizate sau transfrontaliere. Avem obligația de a asigura această protecție, dar trebuie să facem acest lucru respectând pe deplin nu numai drepturile victimelor, ci și pe cele ale inculpaților. Acesta este motivul pentru care toate statele membre UE trebuie să aplice standarde procedurale minime și dacă va trebui să le susținem cu curaj, o vom face. Vom acționa cu curaj atunci când vom încredința Eurojust atribuții sporite, când va trebui să protejăm datele privind cetățenii noștri sau când va trebui să reglementăm pachetul legislativ privind azilul.

Grupul meu politic este hotărât să lucreze în mod constructiv cu Comisia și Consiliul și, în același timp, să lupte pentru apărarea drepturilor omului.

Judith Sargentini, în numele Grupului VERTS/ALE. – Doamnă președintă, îi ascult pe doamna comisar și pe reprezentantul Consiliului vorbind despre Programul de la Stockholm și îmi vin în minte câteva întrebări.

În cinci săptămâni vom ajunge la finalul Președinției spaniole. La început, Președinția spaniolă a emis idei mărețe referitoare la azil, migrație, Directiva împotriva discriminării și emanciparea femeilor, însă trebuie să spun, acum, când au mai rămas cinci săptămâni, că mă întreb care sunt rezultatele și propunerile concrete.

Comisia și Parlamentul au lucrat în domeniul azilului și al migrației și așteptăm să acționeze și Consiliul. Nu este vorba, după cum a spus dna comisar Reding, doar de statele membre individuale, care trebuie să pună în aplicare legislația Consiliului. Consiliul însuși trebuie să propună idei referitoare la Dublin, la Directiva privind condițiile de primire, la sistemul Eurodac și la Directiva privind calificările. Chiar așteptăm acest lucru.

Directiva împotriva discriminării a fost votată în plen, iar verzii o așteaptă cu mare interes. Ne adresăm Comisiei în acest sens și întrebăm de ce, deși egalitatea și anti-discriminarea reprezintă, desigur, elemente fundamentale în Programul de la Stockholm, Comisia nu a optat pentru a transforma parteneriatele între persoane de același sex într-o prioritate pentru acest plan de acțiune. Ați spus că oamenii vor fi plasați în centrul preocupărilor dumneavoastră. Organizarea parteneriatelor între persoane de același sex înseamnă să plasăm oamenii în centrul preocupărilor noastre. Îmi puteți explica de ce?

În ceea ce privește Europol, în perioada dinaintea Tratatului de la Lisabona, Europol a fost supus controlului Parlamentului la un nivel minim, lucru care încă este valabil, deși acum dispunem de Tratat. Spre exemplu, competența de a desfășura negocieri pentru acordurile de cooperare cu țările terțe se bazează pe deciziile Consiliului de acum câțiva ani. Se zvonește că Europol discută în prezent un tratat cu Israelul și nu se știe încă ce alte țări sunt abordate în vederea încheierii de tratate. Tratatul de la Lisabona oferă Parlamentului un nou rol și aș dori ca Comisia să ia măsuri în acest sens.

Mara Bizzotto, în numele Grupului EFD. – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, 170 de măsuri în cinci ani, o cifră mult prea ambițioasă pentru un program lipsit de orice conotație reală, mai ales în anumite privințe.

În ceea ce privește imigrația, programul este jenant de slab dacă privim dincolo de documentele oficiale: ce sens are să promitem consolidarea organismelor și a agențiilor dacă nu există o strategie politică? O strategie cu adevărat utilă, care trebuie să se bazeze pe câteva aspecte ferme: lupta împotriva imigrației ilegale de-a lungul frontierei sudice, asigurând distribuirea responsabilităților de combatere a imigrărilor ilegale între toate statele europene, o politică a acordurilor cu țările terțe, recunoscând în special faptul că imigrația nu este o resursă într-o perioadă de criză.

Pagina de internet a Parlamentului ne spune că peste 20 % dintre tinerii din Europa sunt șomeri. Pe un continent în care 25 de milioane de persoane nu își găsesc un loc de muncă, Comisarul pentru afaceri interne spune că problema imigrației trebuie să se bazeze pe solidaritate. Adevărul este că avem nevoie de rațiune

și de realism: prioritatea noastră în prezent este să le oferim de lucru cetățenilor noștri! Toate celelalte aspecte sunt pur retorice, nu ajută imigranții să se integreze și cu siguranță nu-i ajută pe cetățenii noștri.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Doamnă președintă, vorbim despre mai bine de 360 de acțiuni în cinci ani. Din punctul meu de vedere, ar fi trebuit să i se acorde mai mult timp prezentării planului de acțiune în Parlament, pentru ca deputații să aibă șansa de a dezbate și, mai ales, de a modifica propunerile.

Să analizăm câteva exemple: combaterea radicalizării, monitorizarea finanțării teroriste și posibilitatea creării unui Program european de urmărire a finanțărilor în scopuri teroriste (TFTP), coordonarea Centrului comun de situații (SitCen), a Europol și Eurojust în lupta împotriva terorismului și a crimei organizate, combaterea utilizării internetului în scopuri teroriste, modificarea Regulamentului Frontex și viabilitatea creării unui sistem de pază a frontierelor europene. Pe lângă ceea ce am menționat, sunt mult mai multe lucruri decât ceea ce s-a spus. Aceste aspecte sunt foarte importante și ar fi meritat un alt format parlamentar.

De asemenea, este remarcabil faptul că, în legătură cu protejarea victimelor crimei, planul propune o singură măsură: crearea unui instrument global pentru protejarea victimelor, inclusiv a victimelor terorismului. Din punctul meu de vedere, crearea unui instrument special pentru protejarea victimelor terorismului trebuie să reprezinte o prioritate inalienabilă a Uniunii Europene. Nu am putut propune acest amendament din cauza normelor. Doresc să subliniez că aceasta este opinia mea.

Pentru a încheia, doamnă Reding, în ceea ce privește Europol, aș dori să știu de ce o decizie a Consiliului va fi înlocuită de un regulament al Europol până în 2013.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Doresc să vorbesc despre câteva aspecte din planul de acțiune al Programului de la Stockholm și le voi numi, având în vedere că trebuie să trecem mai departe.

Consider că sistemul comun de azil al UE este cu siguranță un aspect problematic, pe care l-am discutat împreună de mai multe ori. Pe de o parte, Comisia vorbește despre necesitatea integrării cu succes în sistemul comun a migranților sau imigranților legali, însă, pe de altă parte, planul de acțiune conține foarte puține ambiții în această direcție.

De asemenea, se pare că nu ne putem aștepta la o propunere de prelucrare unificată a solicitărilor de azil până în 2014 și, prin urmare, nici la o recunoaștere reciprocă a drepturilor refugiaților între statele membre UE. Planurile dumneavoastră sunt totuși destul de concrete în ceea ce privește restricționarea afluxului și a circulației imigranților sau migranților, spre exemplu a lucrătorilor sezonieri.

Deci, pe scurt, nu se întrevide un sistem comun de azil, progresiv și corect, iar planul specifică măsuri mai degrabă represive.

Aș dori să menționez cel puțin încă două domenii. Primul este faptul trist că, inclusiv cu propriile cuvinte ale Comisiei, progresul în ceea ce privește recunoașterea reciprocă a parteneriatelor înregistrate între persoane de același sex în cadrul UE nu reprezintă o prioritate, iar ignorarea acestui subiect mă îngrijorează.

Ultimul domeniu pe care aș dori să-l menționez se referă la drepturile corporațiilor. Planul de acțiune de la Stockholm amintește frecvent despre cetățeni și drepturile lor, însă subliniază în mod foarte clar libertatea afacerilor fără o reglementare suficientă, ceea ce este cel puțin surprinzător, mai ales în contextul crizei financiare și economice actuale.

Sarah Ludford (ALDE). – Doamnă președintă, pentru mine, cea mai bună parte a planului de acțiune o reprezintă lista celor cinci măsuri concrete referitoare la drepturile individului în cadrul procedurilor penale ce cuprind foaia de parcurs aprobată de Programul de la Stockholm.

Vorbesc în calitate de raportoare asupra primei dintre aceste măsuri privind interpretariatul și traducerea pentru inculpați. Mă bucur să spun că în această dimineață am ajuns la un acord provizoriu cu Președinția spaniolă în această privință și sper că instituțiile pe care le reprezentăm vor aproba acest rezultat.

Îi mulțumesc doamnei comisar Reding pentru devotamentul dumneaei, deoarece ne-am bazat mult pe propunerea Comisiei, iar reprezentanții Comisiei au avut o contribuție hotărâtoare. Din acest motiv, doresc să-i mulțumesc personal.

Am întârziat cu un deceniu, dar iată că, în sfârșit, construim încrederea reciprocă necesară pentru recunoașterea reciprocă. Sprijinul pe care îl acord mandatului european de arestare este motivat de uluiala și, uneori, furia pe care o simt atunci când observ unele modalități complet eronate de a face dreptate, spre exemplu în

cazurile lui Gary Mann și Andrew Symeou, cazuri în care sunt implicată. Dacă aceste măsuri ar fi existat acum un deceniu, cred că nu ar fi avut loc acele erori ale justiției.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Doamnă președintă, sunt de acord cu cei care spun că piața europeană comună, piața unică, este probabil proiectul cu cea mai mare anvergură pe care l-a întreprins vreodată Uniunea Europeană. Cred că acest proiect, benefic pentru cetățenii europeni, este următoarea sarcină importantă a Uniunii Europene. Este interesant faptul că piața unică a fost creată în 1992, același an în care am adoptat și Tratatul de la Maastricht, ce a introdus conceptul de cetățenie europeană.

Prin intermediul acestui plan de acțiune, creăm acum un spațiu în care se poate exercita cetățenia europeană. Acest lucru se poate realiza în mai multe domenii: drepturile omului, drepturi civile, accesul la justiție și dreptul la libera circulație în Uniunea Europeană. Uniunea Europeană poate servi drept exemplu în mai multe domenii, precum traficul de carne vie, combaterea pedofiliei, drepturile copilului, infracțiunile informatice și, desigur, problemele referitoare la imigrație și azil.

Totuși, consider că acest proiect are nevoie de trei lucruri: În primul rând, o amprentă politică îi va oferi importanță și semnificație pentru cetățenii noștri. În al doilea rând, respectarea principiului subsidiarității, deoarece există câteva domenii importante care nu pot renunța la dreptul de a apela la subsidiaritate. În al treilea rând, termenele limită: acestea trebuie respectate în planul de acțiune, altfel totul va fi în van.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Doamnă președintă, în calitate de președinte al Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, am fost coautor al rezoluției adoptate în noiembrie privind Programul de la Stockholm, împreună cu dl Casini și cu dl Berlinguer. Doresc să evidențiez faptul că, la momentul respectiv, am spus că Programul de la Stockholm nu va ușura activitatea Parlamentului în domeniul libertății, securității și justiției, ci, dimpotrivă, o va îngreuna.

Doresc să spun că o parte din cerințele prevăzute în rezoluția adoptată nu au fost reflectate în mod clar în planul de acțiune propus de Comisie. Prin urmare, deoarece sunt conștient de limitările dezbaterii parlamentare și ale intervenției parlamentare în dezbateră privind planul de acțiune, doresc să arăt că punctele 148-150 din rezoluția parlamentară conțin câteva indicații precise referitoare la aspecte extrem de importante.

Multe dintre acestea au fost menționate, de la protecția victimelor până la instituțiile și agențiile referitoare la Schengen, Europol, Eurojust, Frontex și Biroul European de Sprijin pentru Azil și regulamentele sale aflate în curs de adoptare, însă au existat și o serie de regulamente referitoare la probleme substanțiale și fundamentale, precum protecția datelor și clauza privind combaterea discriminării. Interdependența protecției și securității datelor a fost dezbătută în Parlament, mai ales în timpul dezbaterii privind Programul de urmărire a finanțării în scopuri teroriste (TFTP), iar dezbateră a evidențiat necesitatea ca Europa să-și asume propriul angajament față de un echilibru corespunzător între securitate și confidențialitate.

Totuși, este foarte important faptul că, acum, Comisia are la dispoziție cinci ani de muncă pentru a pune în aplicare fiecare legătură din planul de acțiune pentru Programul Stockholm, pas cu pas. Prin urmare, îi solicit să colaboreze asiduu cu Parlamentul, pentru a lua în considerare toate angajamentele referitoare la punctele 148 și 150 din rezoluție, reținând faptul că, în cazul în care Comisia nu va lucra cu seriozitate și îndeaproape cu Parlamentul, va trebui să fie vigilentă și să formuleze propuneri. Desigur, va lucra și cu Consiliul, care poate adopta inițiative ce pot merita să fie analizate și soluționate de către Parlament.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Doamnă președintă, doamnă comisar, domnule López Garrido, și eu, la rândul meu, doresc să-mi exprim mulțumirea față de discuția pe care o avem în legătură cu acest plan de acțiune, această foaie de parcurs, după cum a numit-o dna Reding, pentru aplicarea Programului de la Stockholm. Acest plan abordează mai multe aspecte fundamentale și, în loc să prezint o listă aleatorie în puținul timp pe care îl am la dispoziție, mă voi axa pe acele probleme care pot provoca frustrări, atât de formă, cât și de fond, în discuțiile privind acest subiect.

După cum s-a spus pe parcursul acestei dezbateri, în ceea ce privește forma, am stabilit o serie de termene limită foarte clare pentru punerea în aplicare a măsurilor și aș dori să facem tot posibilul pentru a acționa concret, astfel încât idealurile noastre să nu rămână la stadiul exclusiv verbal.

În acest scop, în ceea ce privește fondul, trebuie să abordăm două aspecte principale, pentru ca această aplicare să se realizeze cu succes. Trebuie să definim câteva priorități. În ceea ce privește aspectele de fond, dna Reding a vorbit despre valoarea adăugată. Vă sugerez să accelerăm câteva aspecte pe care le considerăm mai urgente decât altele: în primul rând, în ceea ce privește cooperarea juridică, astfel încât să ne aflăm pe aceeași pagină

din punct de vedere juridic, printr-un fel de program Erasmus pentru judecători, dar de ce nu există un astfel de program și pentru toate profesiile juridice sau pentru profesiile din cadrul poliției?

Apoi, tot în ceea ce privește aspectele de fond, o prioritate importantă se referă la a lua toate măsurile posibile pentru a asigura drepturile copiilor, pentru a le apăra și pentru a combate infracțiunile informatice, pornografia infantilă și exploatarea sexuală.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EL) Marele cuvânt care lipsește din programele privind imigrările este „solidaritatea”. Astăzi am votat asupra restabilirii în Europa a solicitanților de azil din țările terțe, însă programul Comisiei refuză promovarea unei prevederi similare pentru stabilirea solicitanților de azil dintr-o țară a Europei într-o alta sau în schimbul unei sume de bani. Ce s-a întâmplat cu solidaritatea?

În Grecia sosesc peste 100 000 de imigranți ilegali din Turcia în fiecare an. Ce s-a întâmplat cu acordul între Europa și Turcia privind întoarcerea acestor imigranți ilegali? Este ignorat și aproape că nu este menționat deloc în programul nostru. Ce s-a întâmplat cu acordul negociat de Frontex cu Turcia în prezent? Ne puteți asigura că acesta nu va afecta în mod direct sau indirect drepturile suverane ale Greciei și, deci, ale Europei asupra granițelor?

În final, desigur, există obligația solidarității față de imigranții înșiși, numită „integrare”. Fără integrarea imigranților, nu există nicio posibilitate ca cele 40 de milioane de persoane care vor veni să locuiască cu noi să poată face acest lucru pe picior de egalitate. Poate construim bombe cu ceas. Avem nevoie de programe, avem nevoie de bani și, deocamdată, Comisia nu dispune de acestea.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) (Discursul începe cu microfonul oprit) Consider că o Europă în care frontierele au dispărut și în care infracțiunile supranaționale sunt tot mai frecvente trebuie să fie mult mai ambițioasă în ceea ce privește rezolvarea problemei infracțiunilor supranaționale.

Sunt de părere că trebuie să fim mai ambițioși în ceea ce privește coordonarea poliției, cu alte cuvinte, a Europol, coordonarea judiciară, cu alte cuvinte, a Eurojust, procurorul public european, standardizarea tehnică a investigațiilor penale, unificarea legislației privind procesele penale și în ceea ce privește apropierea sistemelor juridice penale.

Doamnelor și domnilor, consider că ambițiile sunt prea mici, iar rezistența națională este prea mare. Din acest motiv vă solicit, în special în Consiliu, să depășim tendința de pro-suveranitate a statelor membre și să ne unificăm sistemele de justiție penală, pentru a combate în mod eficace insecuritatea și infracțiunile supranaționale.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, șansa oferită de Programul de la Stockholm este cu siguranță una importantă: un număr mare de acțiuni pozitive ce trebuie puse în aplicare de către Comisie, creând un spațiu comun real pentru libertate, justiție și securitate.

Atingerea acestor obiective necesită, însă, o metodă de cooperare între instituțiile europene, dar și între aceste instituții și statele membre, care reprezintă un instrument indispensabil pentru o cooperare autentică. Probleme precum reglementarea fluxurilor migratoare în funcție de criterii obiective de corectitudine, demnitatea cetățenilor din închisorile suprapopulate din zilele noastre, bunăstarea persoanelor care s-au vindecat de dependența de droguri, revitalizarea agențiilor, opoziția față de crima organizată la nivel transfrontalier fac ca această cooperare autentică să fie cu adevărat necesară.

Activitățile Parlamentului nostru se axează în mod evident pe această provocare și oferă un stimulent puternic și definit pentru Comisie și pentru alte instituții comunitare, dar și pentru statele membre.

Gerard Batten (EFD). – Doamnă președintă, doamna Sarah Ludford a declarat că este îngrijorată în legătură cu erorile justiției privind mandatul european de arestare, în cazurile lui Andrew Symeou și Gary Mann. Acesta este fără doar și poate un eufemism! Mandatul european de arestare este el însuși o eroare gravă a justiției. Extradarea a fost redusă la o simplă formalitate birocratică. Instanțele britanice nu îi mai pot proteja pe cetățenii britanici împotriva arestărilor și încarcerărilor abuzive atunci când sunt extradați într-o țară străină. Știu acest lucru deoarece am fost la Curtea de Apel atunci când a fost judecat cazul lui Andrew Symeou. Doi președinți ai curții supreme nu au reușit să împiedice extradarea domnului Symeou, deși toți cei prezenți și-au dat seama că dovezile fie nu existau, fie erau fabricate de poliție. Dar, desigur, aceasta este și ideea, deoarece curtea nu are voie să analizeze dovezile, nu are acest drept. Doamna Ludford și liberal-democrații pot deplânge cu lacrimi de crocodil cazurile precum cel al dlui Symeou, însă trebuie să își asume responsabilitatea pentru mizeria umană pe care au provocat-o.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Doamnă președintă, am votat cu mare satisfacție prevederile Programului de la Stockholm care se referă la solidaritatea în ceea ce privește imigrările și combaterea imigrărilor ilegale. Am citit în planul de acțiune că, în 2011, Comisia va crea un instrument de evaluare a sistemelor naționale de azil, astfel încât să poată oferi o asistență mai bună statelor membre, din punctul de vedere al capacităților și necesităților fiecăruia.

Totuși, Parlamentul a dat undă verde Biroului European de Sprijin pentru Azil, care va începe să funcționeze în Malta. Întrebarea este: Biroul European de Sprijin pentru Azil va avea vreo legătură cu acest mecanism și, prin intermediul acestui mecanism, cu evaluarea desfășurată? A fost prevăzut un program intern de restabilire a refugiaților, pentru a echilibra presiunile dintre diferitele state membre?

Monica Luisa Macovei (PPE). – Doamnă președintă, aș dori să mă refer la mecanismul de evaluare a corupției în statele membre, mecanism prevăzut în planul de acțiune. Avem o decizie a Consiliului privind Programul de la Stockholm, care se referă la acest aspect, și avem planul de acțiune al Comisiei privind punerea în aplicare a Programului de la Stockholm. Ambele se referă la o evaluare a eforturilor anti-corupție în statele membre. Prin urmare, avem nevoie de voința politică și de angajamentul puternic al statelor membre pentru instituirea unui astfel de mecanism. Spun acest lucru deoarece știm cu toții că, până în prezent, eforturile interne nu au fost eficiente în toate statele membre, dacă nu cumva situația a fost chiar mai gravă.

În al doilea rând, termenul limită pentru comunicarea din planul de acțiune privind politica Uniunii și mecanismul împotriva corupției este 2011. Aș dori să sugerez finalizarea acestei activități până la sfârșitul anului 2010. Astfel, am răspunde mai bine necesității de combatere a corupției în Uniune, corupția fiind considerată și una dintre cauzele crizei economice. Prin urmare, oprirea și prevenirea ei este o măsură demnă de a fi luată în considerare.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, această dezbatere privind spațiul european de libertate, securitate și justiție are în centru un aspect pe care dl Busuttil l-a menționat corect atunci când a abordat problema cetățeniei europene.

Este vorba despre componența acelei cetățeniei europene, pe care trebuie s-o aprofundăm. Acesta este cu siguranță unul dintre obiectivele noii etape politice care începe în Europa prin Tratatul de la Lisabona și, desigur, a fost și este unul dintre obiectivele Președinției spaniole.

În această privință, dna Sargentini a adresat Consiliului o întrebare foarte clară și directă în legătură cu ce anume a făcut Președinția spaniolă în această perioadă și ce urmează să se facă în viitor.

Îi mulțumesc pentru această întrebare foarte directă și voi încerca să-mi structurez răspunsul în jurul unor aspecte referitoare la cetățenia europeană și la conținutul drepturilor, libertăților, securităților și justiției: pe scurt, la statutul cetățenilor europeni în secolul XXI.

În ceea ce privește libertățile, discutăm mai devreme despre aderarea la Convenția europeană a drepturilor omului. Aceasta este una dintre prioritățile Președinției spaniole. Mă refer la dezbaterea de mare amploare pe care am purtat-o mai devreme.

Totodată, sunt de părere că, în ceea ce privește drepturile și libertățile, trebuie să discutăm despre Directiva privind dreptul la interpretariat și traducere în procesele penale. După cum știți, se lucrează în prezent la această directivă.

Așteptăm ca Comisia Europeană să formuleze o propunere generală în legătură cu directiva specifică menționată de dna Sargentini: directiva împotriva discriminării. Aceasta este o directivă foarte ambițioasă și foarte importantă. Desigur, Președinția Consiliului o susține și așteptăm inițiativa Comisiei.

Situația victimelor reprezintă o preocupare și o prioritate pentru Președinția spaniolă, mai ales în ceea ce privește victimele violenței de gen. Aș dori să vă spun că, în această perioadă, s-au înregistrat progrese în legătură cu directiva privind combaterea traficului de carne vie. În ceea ce privește directiva privind combaterea abuzurilor sexuale, lucrăm în direcția atingerii unei poziții comune în luna iunie. Totodată, se lucrează la o inițiativă legislativă de combatere a violenței de gen, Ordinul european de protecție, problemă dezbătută în prezent în mai multe comisii parlamentare: Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne și Comisia pentru drepturile femeilor și egalitatea de gen. Violența de gen este fără îndoială cea mai mare calamitate din prezent, ea făcând numărul cel mai mare de victime în societatea europeană. De asemenea, Consiliul Ocuparea Forței de Muncă, Politică Socială, Sănătate și Consumatori (EPSCO) a adoptat luna trecută Observatorul european al violenței între sexe și linia de asistență pentru victime.

În ceea ce privește aspectele legate de securitate, strategia internă de securitate a fost adoptată la Consiliul European din luna martie. În această privință, s-a adoptat constituția pentru Comitetul permanent pentru cooperarea operațională în materie de securitate internă. S-au încheiat acorduri cu Statele Unite privind aspecte legate de securitate și se vor încheia și alte acorduri: Declarația de la Toledo privind securitatea și aviația civilă, problema SWIFT, pe care Parlamentul o cunoaște foarte bine și pentru care există un mandat de negociere a unui acord politic cu Statele Unite cât mai curând posibil. Totodată, lucrăm împreună cu Statele Unite la o declarație comună privind lupta împotriva terorismului și la un acord privind protecția datelor.

În ceea ce privește cooperarea civilă, sperăm să ajungem la un acord asupra Regulamentului Roma III, o lege care se aplică în cazul căsătoriilor.

În ceea ce privește subiectul imigrației și azilului, care a fost menționat în multe alte discursuri, trebuie să spunem că Președinția spaniolă este responsabilă pentru prima evaluare a Pactului european privind imigrația și azilul, pe care îl va elabora în cooperare cu Comisia. În același timp, de asemenea în cooperare cu Comisia, se derulează un program de întoarcere pentru minorii neînsoțiți.

Totodată, în ceea ce privește azilul, se mențin operațiunile Frontex și se lucrează la un program european pentru refugiați și privind restabilirea refugiaților, dar și la o serie de programe de repatriere, împreună cu câteva țări.

Pe lângă acestea, există Fondul european pentru refugiați, care ar trebui să fie gata până în 2011: raportul Tavares al Parlamentului prevede adoptarea sa până la acel moment. Iată, deci, că în prezent se desfășoară mai multe inițiative importante în materie de imigrație.

Aș dori să optimizăm acest răspuns printr-o dezbatere, care a fost abordată de Comisie – mai ales de către dna comisar Reding – într-un mod foarte constructiv, referitoare la procurorul public european, instituție prevăzută în Tratatul de la Lisabona. Cred că trebuie să purtăm această dezbatere. Ar fi un lucru foarte interesant, nu numai, după cum se stipulează în Tratatul de la Lisabona, pentru a proteja interesele economice ale Uniunii, care reprezintă, desigur, un subiect extrem de important. Ar fi interesant și într-o etapă ulterioară, pentru a putea urmări infracțiunile transnaționale. Această dezbatere a fost lansată și de Președinția spaniolă a Uniunii Europene.

Acestea sunt câteva elemente specifice lansate pe parcursul Președinției spaniole, în cooperare cu Comisia și Parlamentul. Consider că este absolut esențial să fim credibili în ceea ce privește construirea unei Europe deschise, sigure, care își protejează cetățenii. Acesta este spiritul în care Președinția spaniolă dorește să-și continue activitatea, în cadrul trioului de președinții la care participă și partenerii noștri, Belgia și Ungaria. Aceasta este intenția Președinției spaniole și, desigur, ne bazăm pe cooperarea Parlamentului European, de care ne bucurăm deja.

Viviane Reding, *vicepreședintă a Comisiei*. – Doamnă președintă, toată lumea vorbește despre Programul de la Stockholm. Parcă ar fi vorba despre un brad de Crăciun cu sute de dorințe. Aș dori să vorbim cu toții despre realitate. Cum au fost abordate aceste dorințe de Crăciun înaintea Tratatului de la Lisabona? În spatele ușilor închise, fără prea mare atenție față de cetățeni și pentru ceea ce vor, doresc și așteaptă aceștia; în cadrul celui de-al treilea pilon, unde miniștrii de interne nu se consultă nici cu Parlamentul European, nici cu Comisia, și unde Curtea Europeană de Justiție nu a avut posibilitatea să intervină.

Iată de la ce pornim: de la o situație imposibilă. O situație în care nici măcar nu s-au luat decizii *de minimis* la nivel național, în care cetățenii nu au dispus de mijloacele sau de instrumentele necesare pentru a apela la instanță, pentru a protesta și cere dreptate.

Din fericire, acum avem Tratatul de la Lisabona. Nu mai există cel de-al treilea pilon. Există propuneri din partea Comisiei, codecizie, aplicarea la nivelul statelor membre, controlul exercitat de Curtea Europeană de Justiție, însă aceasta înseamnă și că lucrurile nu mai pot fi făcute instantaneu. Normele și propunerile trebuie să urmeze calea normală, în care dumneavoastră, deputații în Parlamentul European, i-ați cerut Comisiei să-și desfășoare activitatea.

În primul rând, o analiză riguroasă a ceea ce este fezabil, ceea ce este corect și ce are valoare adăugată. În al doilea rând, o consultare publică, pentru a ști dacă ideile pe care le-am propus vor fi sau nu acceptate de societatea civilă, de industrie, de statele membre, de parlamentele naționale, care acționează în toate aceste întrebări și care desfășoară testul de subsidiaritate. Și, apoi, evaluările de impact, pentru a vedea dacă abordarea noastră este cea corectă. Și doar atunci vom avea propunerea hotărâtă din partea Comisiei.

Dacă doriți ca Comisia să continue așa cum s-a procedat în ultimii ani, nu trebuie decât să-mi spuneți și vă voi prezenta câte o propunere în fiecare săptămână. Știți ce se va întâmpla cu acele propuneri? Vor fi în primul rând blocate la nivelul parlamentelor naționale și pe bună dreptate, pentru că trebuie să prezentăm propuneri serioase, bazate pe prezumția juridică a unor lucrări puternice, fezabile, ce pot fi puse în aplicare în statele membre.

Nu aș vrea ca prima propunere pe care o facem să fie contestată în fața Curții de Justiție și în fața Curții Drepturilor Omului. Aș vrea ca ea să-i facă pe cetățeni să înțeleagă că valoarea adăugată a activității noastre reprezintă un real beneficiu pentru ei, din punct de vedere practic. Da, în calitate de comisar responsabil pentru problemele femeilor, am auzit Parlamentul spunând ce trebuie făcut, mai ales pentru a oferi femeilor din toate statele membre certitudine juridică, în aceea că, atunci când există o problemă de violență, li se va face dreptate, și nu iluzia speranței că li se va face dreptate, pentru ca apoi să nu ajungă niciunde și să nu primească nimic. Trebuie, deci, să colaborăm în această privință.

Sute de măsuri trebuie adaptate prevederilor Tratatului de la Lisabona, trebuie aduse la lumina zilei și adaptate la principiile juridice reale. Sute de măsuri nu funcționează.

Mandatul de arestare: dna Ludford tocmai a abordat acest aspect. Desigur, acest mandat nu este folosit în statele membre, pentru că nu s-a lucrat în direcția recunoașterii reciproce și a încrederii reciproce, care stă la baza recunoașterii reciproce. Stimați colegi, nu puteți atinge aceste obiective fără să existe încredere reciprocă. Îmi pare rău, nu pot da un decret prin care să introduc încrederea reciprocă în mințile judecătorilor din întreaga Europă!

Trebuie să construim această încredere reciprocă prin intermediul legislației și al măsurilor necesare pentru a accentua drepturile cetățenilor din toate statele membre, astfel încât judecătorii să pună în aplicare regulile pe care ni le-am dorit și, într-adevăr, avansăm foarte rapid în această privință.

Stimatul coleg a plecat, însă doresc să spun că este vorba despre un plan de acțiune pentru combaterea violenței împotriva femeilor. În 2011 va trebui analizat un text cuprinzător, referitor la apărarea victimelor, a tuturor tipurilor de victime. Din punctul meu de vedere nu există diferite categorii de victime.

Da, lucrăm în ceea ce privește protecția datelor; din fericire, dumneavoastră, Parlamentul, ați respins modul în care se proceda înainte de punerea în aplicare a Tratatului de la Lisabona. Nu vom mai continua în această direcție și, da, domnule președinte al comisiei, știți că atât comisia dumneavoastră, cât și alte comisii sunt integrate complet în calea pe care o urmăm.

Avem multe lucruri de făcut împreună: aspecte foarte tehnice, care vor avea un impact foarte important asupra societății noastre. Va trebui să facem ceva, va trebui să le explicăm cetățenilor ce anume facem. Pentru că și acest lucru face parte din întreaga problemă și nu este aspectul cel mai simplu.

Da, trebuie să luăm măsuri, spre exemplu în ceea ce privește imigrările ilegale și azilul și, după cum ați văzut, colega mea, Cecilia Malmström, are propuneri foarte concrete în legătură cu imigrările ilegale, cu controalele la frontieră și cu migrațiile legale. Da, ar fi important ca Parlamentul, împreună cu Consiliul, să adopte propunerile existente, pachetul legislativ privind azilul, propunerea privind permisele simple, programul comun de reinstalare, recunoașterea comună și proaspăt adoptatul plan de acțiune pentru minorii neînsoțiți. Mai sunt extrem de multe de făcut.

Problema nu este cine va face un anumit lucru, fiindcă unele lucruri pur și simplu nu pot fi făcute. Iată un exemplu: ați cerut Directiva împotriva discriminării. Îmi pare rău că trebuie să spun acest lucru, însă Directiva împotriva discriminării trebuie soluționată în unanimitate și este blocată în Consiliu. Deci, ce ați dori să fac eu – nu eu, fiindcă problema datează dinaintea mandatului meu – dacă, deși Comisia a prezentat această propunere, ea este blocată în Consiliu? Vorbiți cu Consiliul; vorbiți cu cei care o blochează.

Parteneriatele între persoanele de același sex: știți foarte bine că reglementarea modului în care sunt tratate cuplurile de același sex este o prerogativă a subsidiarității, o competență a statelor membre. Uniunea Europeană poate interveni în ceea ce privește tratamentul transfrontalier aplicat acestor cupluri de același sex. Dar nu pot acționa în numele Franței, al Italiei, al Poloniei, al României, al Greciei și al Luxemburgului; statele membre trebuie să se achite de această obligație. Văd că nu există discriminări dacă aceste persoane, indiferent de unde provin, își exercită dreptul la mobilitate transfrontalieră, și asta intenționăm să facem.

Am început deja să constatăm acest lucru, în ceea ce privește mobilitatea, drepturile cetățenilor, colaborarea între sistemele juridice, eliminarea frontierelor care încă există pe această piață unică, însă vă spun cu regret că piața nu mai este unică atunci când este vorba despre cetățeni. Acesta este motivul pentru care sunt foarte

mulțumită; am citit raportul lui Mario Monti. Acest raport conține multe elemente care ne spun în ce direcție trebuie să acționăm. Știți care este biblia mea? Raportul, care a fost elaborat de un deputat în Parlamentul European, conține toate elementele privind libera circulație a cetățenilor și toate problemele ce trebuie rezolvate.

Vă propun acum să le luăm, una câte una și să le rezolvăm, una câte una, în colaborare. Ați văzut cum funcționează formularea unei propuneri, într-un final ați primi atât de multe propuneri încât ar trebui să lucrați și noaptea. Nu știu dacă normele profesionale și drepturile omului permit acest lucru, însă ar însemna să nu-mi pese de drepturile dumneavoastră, în calitate de deputați în Parlamentul European. Vom lucra până ce vom rezolva aceste probleme, pentru că trebuie rezolvate sute de probleme și nu pot face totul de una singură. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră constructiv. Știu că îl voi primi, dar vă rog să mă ajutați să lucrăm succesiv, la fiecare aspect, chiar dacă acest lucru înseamnă că vom lucra la un aspect în fiecare săptămână. Propunerile vor fi la dispoziția dumneavoastră. Doamnă președintă, sunt dispusă să vin în fața comisiilor dumneavoastră oricât de des m-ați chema, pentru a discuta aceste probleme, una câte una. În cinci ani, cu ajutorul dumneavoastră, vom reuși să schimbăm acest continent.

Președinta. – Dezbateră a fost închisă.

PREZIDEAZĂ: DL McMILLAN-SCOTT

Vicepreședinte

15. Timpul afectat întrebărilor (întrebări adresate Comisiei)

Președintele. – Urmează timpul afectat întrebărilor (B7-0211/2010).

Următoarele întrebări sunt adresate Comisiei.

Partea întâi

Întrebarea nr. 17, adresată de **Zbigniew Ziobro** (H-0238/10)

Subiect: Comunicare privind obiective mai ambițioase de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră

Acum câteva zile, Comisia a transmis mass-media o propunere de comunicare adresată Consiliului, Parlamentului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor în care aborda posibilitatea majorării de la 20 % la 30 % a obiectivului de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră stabilit pentru 2020 în pachetul privind clima și energia.

Se impun mai multe comentarii cu privire la această propunere. În primul rând, o reducere a costurilor aferente reducerii de emisii ar putea fi o gură de oxigen pentru bugetele de stat pe care statele membre fac eforturi să le echilibreze. În al doilea rând, din cauza recesiunii economice, nivelul emisiilor a scăzut semnificativ, deși se poate preconiza că emisiile de gaze cu efect de seră vor crește din nou odată cu ieșirea din criză și creșterea producției, ceea ce va duce la creșterea costurilor aferente reducerii lor. În al treilea rând, nu pare a fi momentul oportun pentru o majorare a obiectivului de reducere a emisiilor deoarece acest lucru va determina o nouă creștere a costurilor aferente reducerii, ceea ce ar putea da naștere unei opoziții rezonabile din partea operatorilor economici în această perioadă de revenire din criză.

Ar putea să răspundă Comisia la aceste comentarii?

Connie Hedegaard, membră a Comisiei. – Vă voi promite că voi începe să răspund foarte pe scurt, deoarece documentul la care se referă onorabilul deputat nu este un document adoptat de Comisie și publicarea sa nu a fost autorizată, însă, în cursul acestei luni, Comisia intenționează să adopte Comunicarea către Consiliu și Parlament prin care se evaluează beneficiile și costurile implicate de trecerea Uniunii Europene la un obiectiv de reducere cu 30 % a emisiilor de gaze cu efect de seră.

Această comunicare a fost, de fapt, solicitată de Consiliul Mediu în concluziile sale din 15 martie anul curent. Așadar, este de la sine înțeles că am dispus de foarte puțin timp, însă credem că este o dezbatere importantă; bineînțeles, ulterior, vor fi numeroase detalii pe care trebuie să le analizăm mai amănunțit. În plus, această comunicare va prezenta, astfel cum este prevăzut în Directiva ETS, o analiză a situației sectoarelor mari consumatoare de energie cu privire la faptul că, în lumina rezultatelor obținute la Copenhaga, s-a stabilit că sunt expuse la un risc de relocare a emisiilor de carbon.

Permiteți-mi însă să clarific un lucru. Comisia nu are intenția să ia o decizie de trecere la obiectivul de 30 % în ziua următoare prezentării comunicării. Este numai o etapă în încercarea de a asigura faptul că, atunci când purtăm discuțiile cu privire la aceste obiective de reducere, avem o bază bine întemeiată de la care să continuăm această discuție. Acesta este scopul dezbaterii – să ne ofere o analiză, costurile, cifrele și calculele, ca să putem purta o dezbatere informată. Sper, cu adevărat, că și Parlamentul va lua parte la această dezbatere.

Zbigniew Ziobro, autor. – (PL) Documentul indică faptul că reducerile sporite de emisii de gaze cu efect de seră din Europa Centrală și de Est vor avea o importanță fundamentală pentru realizarea noului obiectiv. Este adevărat că Comisia ia act de faptul că astfel de măsuri vor necesita cheltuieli financiare semnificative, însă dorește să obțină acești bani din fondurile structurale alocate acestor țări. Cu alte cuvinte, acest lucru ar depinde de redirecționarea mijloacelor alocate pentru alte scopuri, în special, pentru reducerea disparităților de dezvoltare dintre statele membre ale Uniunii Europene și standardul de viață din aceste state și, de exemplu, ar avea loc la costul dezvoltării infrastructurii rutiere în țările Europei Centrale și de Est.

Connie Hedegaard, membră a Comisiei. – Sper că onorabilul deputat va respecta faptul că nu voi intra în detalii cu privire la un proiect dintre numeroasele care au ieșit la iveală. Nu ar fi corect din partea mea să fac acest lucru.

Am afirmat în cursul audierii mele de la Parlamentul European că ar trebui să fim atenți ca, atunci când cheltuim banii Uniunii Europene în diferite scopuri, să ne asigurăm și că diferitele proiecte – de exemplu, a fost menționată infrastructura – sunt rezistente la schimbările climatice. Totuși, nu cred că, în această etapă, poate fi oferit un răspuns referitor la modul exact în care am putea să întreprindem acest lucru dacă ar fi să trecem la un obiectiv de reducere cu 30 % până în 2020. În schimb, încercăm să oferim o analiză și invităm membrii Parlamentului și ai Consiliului, printre alții, să ia parte la dezbatere.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – Astăzi am votat Raportul privind modificarea Directivei referitoare la eficiența energetică a clădirilor. Este abia începutul unui nou proces în care, într-adevăr, putem reduce semnificativ emisiile și consumul de energie în zona clădirilor. Cum a spus și colegul, avem nevoie însă de fonduri și sper să avem susținerea dumneavoastră pentru o creștere semnificativă a cotei din FEDER alocate eficienței energetice a locuințelor, dar și creării unui fond, începând cu 2014, pentru îmbunătățirea eficienței energetice, inclusiv în sectorul industrial.

Chris Davies (ALDE). – Doamnă comisar, nu demonstrează întrebarea inițială dimensiunea problemei cu care vă confrunțați atunci când abordați acest aspect? Mulți deputați din acest parlament și multe guverne reprezentate în Consiliu nu acceptă, pur și simplu, necesitatea unei acțiuni urgente pentru prevenirea schimbărilor climatice. Le este simplu să adere la rezoluții virtuozose în momente de prosperitate economică, însă, acum, deoarece nu este cazul, sunt reticenti să adere la o acțiune practică. Nu trebuie să abordați problema negării schimbărilor climatice dacă doriți să ne ridicați ambițiile?

Connie Hedegaard, membră a Comisiei. – În primul rând, aș dori să analizez ceea ce ați convenit astăzi cu privire la eficiența energetică a clădirilor. Există numeroase căi de a răspunde eforturilor consolidate din acest domeniu.

De asemenea, există câteva modele financiare alternative care pot fi folosite astfel încât să fie în beneficiul administratorilor clădirilor ca acestea să devină mult mai eficiente din punct de vedere energetic. Vor exista multe căi de a întreprinde aceasta – care nu necesită neapărat fonduri – și aș fi încântată să analizez acest lucru.

Sunt foarte de acord cu autorul întrebării cu privire la faptul că unul dintre domeniile în care putem întreprinde mult mai mult în Europa ar fi domeniul eficienței energetice și al clădirilor. Acestea au un potențial enorm și este, pur și simplu, o prostie să folosim multă energie de care nu beneficiem, în realitate, niciunul dintre noi, deoarece nu o folosim destul de eficient.

Pentru a-i răspunde lui Chris Davies, și referitor la persoanele care neagă schimbările climatice: încerc să abordez acest subiect atunci când mă confrunt cu el. În ciuda tuturor discuțiilor – și, în special, în Regatul Unit purtați discuții intense cu privire la acest subiect cu East Anglia și, deși IPCC ar trebui să fie mai bun în ceea ce privește corectarea erorilor atunci când le identifică – până astăzi, nu am văzut nimic care să infirme, cu adevărat, principalele descoperiri ale științei, și anume că trebuie să abordăm această problemă și că trebuie să o tratăm cu seriozitate.

Cred că există multe alte motive – cu care scepticii privind clima ar trebui să fie de acord – pentru care este atât de important să întreprindem acțiuni privind eficiența energetică și tehnologiile energetice. Dacă Europa

nu este ambițioasă în acest domeniu, mă tem foarte tare că vom pierde piețele aflate în expansiune în acest secol în fața concurenților noștri. Relocarea emisiilor de carbon nu este o situație în cazul căreia, dacă întreprindem acțiuni, pierdem locuri de muncă. Mă tem cu adevărat că, dacă ezităm prea mult în următorii câțiva ani, riscăm să pierdem locuri de muncă la o scară foarte mare. Sunt foarte fericită să văd că și noul guvern britanic pare să fie interesat să fie ambițios în domeniul schimbărilor climatice. Cred că acest lucru este extrem de important pentru noi toți.

Președintele. – Întrebarea nr. 18, adresată de **Lidia Joanna Geringer de Oedenberg** (H-0220/10)

Subiect: Acțiunile Comisiei în domeniul drepturilor de autor

Articolul 118 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene conferă Uniunii Europene competențe de reglementare a proprietății intelectuale, prevăzând că „[î]n cadrul instituirii sau al funcționării pieței interne, Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, stabilesc măsurile referitoare la crearea de titluri europene de proprietate intelectuală pentru a asigura o protecție uniformă a drepturilor de proprietate intelectuală în Uniune, precum și la înființarea unor sisteme centralizate de autorizare, coordonare și control la nivelul Uniunii”.

Absența unui cadru legal uniform la nivelul Uniunii în domeniul drepturilor de autor este un obstacol important în calea dezvoltării pieței interne în domeniul produselor care fac obiectul acestor drepturi.

Aș dori să întreb ce inițiative intenționează Comisia să ia în domeniul drepturilor de autor în temeiul articolului 118 din TFUE?

Michel Barnier, membru al Comisiei. – (FR) Aș dori, în primul rând, să îi mulțumesc dnei Geringer de Oedenberg pentru întrebarea adresată. Aceasta se referă chiar la dezbateră curentă privind drepturile de autor și internetul.

Din nefericire, prea des, drepturile de autor sunt prezentate ca obstacol pentru crearea unei piețe digitale unice. Cred că acest lucru este nedrept. Drepturile de autor permit creatorului să vândă ceea ce a creat și îi garantează obținerea unui profit din investiția sa. Mai mult decât atât, acest lucru nu este adevărat numai pe tărâmul creației culturale, pe care dna Geringer de Oedenberg îl cunoaște foarte bine. Este adevărat și în domeniul industrial, al creației, al inovării industriale; un profitul obținut din investiție, datorită căruia creatorul va putea apoi să continue să creeze alte opere și conținut nou. Acest model economic care stă la baza drepturilor de autor există de multe sute de ani, însă administrarea drepturilor a evoluat în mod natural odată cu tehnologiile, radioul, televiziunea, transmisia prin cablu și satelit și, astăzi, internetul. De fiecare dată, noile tehnologii ne-au permis să trecem la noi modele economice, care au condus la modificarea utilizării și comercializării drepturilor de autor.

Dle președinte, doamnelor și domnilor, decât să propun câteva amendamente radicale privind drepturile de autor, vreau să protejez creația, urmărind în același timp un cadru juridic care va permite apariția unor noi modele economice. Am anunțat acest lucru când am apărut în fața dvs. la 13 ianuarie, iar acesta este exact principiul care îmi va ghida acțiunile. Mai mult decât atât, acesta este rolul pe care îl am în vedere, împreună cu dvs., pentru legislatorul european. Agenda digitală adoptată de Comisie la 19 mai, la inițiativa dinamică a kolegei și prietenei mele, dna Kroes, conține foaia mea de parcurs, care abordează drepturile de autor și internetul.

În plus, în acest an, voi lua trei inițiative în această direcție. În primul rând, o propunere de directivă-cadru privind administrarea colectivă a drepturilor de autor. În acest caz, ideea este să permitem societăților de administrare colectivă să se organizeze mai bine pentru a oferi noi servicii de internet, cum sunt listele personalizate sau ghișeele unice. Pe de altă parte, obiectivul este și să aliniem normele privind guvernarea, transparența și supravegherea societăților de administrare colectivă astfel încât să permitem prețuri mai transparente și profituri pentru membrii societăților de administrare colectivă.

În al doilea rând, o directivă privind operele orfane: obiectivul este să creăm certitudinea juridică necesară pentru a susține eforturile de digitalizare a moștenirii noastre culturale. Mă gândesc la o definiție europeană a operelor orfane.

În al treilea rând, voi prezenta o carte verde privind conținutul audiovizual și internetul. În acest caz, este vorba despre analizarea condițiilor de apariție în Europa a unor noi servicii de transmisie video la cerere. În 2011, vom iniția un dialog cu diferitele părți interesate cu privire la subiecte care au efect asupra apariției de noi servicii de conținut cu valoare adăugată pe internet, astfel încât să putem să stabilim cum să clarificăm normele existente. Ideea este să vedem ce rol poate juca tehnologia în identificarea și plata conținutului digital, să identificăm aspectele legate de suportul digital și să știm cum putem să combatem mai eficient

economia subterană a pirateriei pe internet. Metoda mea va fi simplă: vreau să ascult diferitele părți interesate propunându-vă, în același timp, modalități de acțiune. Vreau o Europă care să permită apariția unor noi modele economice. Nu am nicio idee preconcepută despre tipul de intervenție care va fi necesar, indiferent dacă este legislativ sau de altă natură. Nu sunt nici dogmatic sau indus în eroare cu privire la șansele de a găsi soluții universal valabile. Cu toate acestea, aș dori să folosesc acest nou proces de redresare a pieței interne și a agendei digitale – la care, de altfel, s-a referit și dl Monti în raportul său – ca să elaborez o politică economică reală pentru sectorul cultural din Europa.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, *autoare*. – (PL) Salut inițiativele luate de Comisie. Am o întrebare suplimentară referitoare la Cartea verde din 2008, denumită „Drepturile de autor în economia cunoașterii”, în cadrul căreia Comisia admite că sistemul actual al excepțiilor opționale de la protecția prin drepturi de autor, instituit prin directiva din 2001, nu își atinge scopul, cu alte cuvinte, că nu facilitează distribuția operelor protejate prin drepturi de autor și nu reflectă un echilibru între drepturile autorilor și drepturile persoanelor care folosesc operelor acestora.

Mai mult decât atât, este important că excepțiile obligatorii de la protecția prin drepturi de autor sunt extrem de necesare pentru biblioteci, pentru punerea operelor la dispoziția nevăzătorilor și, de asemenea, pentru distribuția operelor orfane. Aș dori să întreb ce inițiative plănuiește să prezinte în viitorul apropiat Comisia în legătură cu aceste excepții de la protecția prin drepturi de autor?

Michel Barnier, *membre al Comisiei*. – (FR) Doamnă Geringer de Oedenberg, mi-ați adresat o întrebare și despre un punct pe care aș dori să-l confirm, despre modul în care va acționa Comisia; ați dori ca aceasta să facă o declarație cu privire la utilizarea articolului 188 din tratat. Vă pot confirma că, în legătură cu acest punct, nu aceasta este abordarea pe care am ales-o. Abordarea preferată de noi este să creăm un cadru de reglementare care să favorizeze licențele paneuropene pentru drepturi de autor. Aceasta este o abordare pragmatică ce ne va permite să obținem rezultatele dorite pe o cale mult mai eficientă decât introducerea unor noi drepturi de autor, unice și centralizate. În plus, aș afirma că această Carte verde este foarte importantă și trebuie să ne permită să adresăm multe întrebări și să avansăm idei. Mă gândesc, în special, la problema persoanelor cu deficiențe de vedere.

Vă întrebați de ce nu suntem mai ambițioși în ceea ce privește crearea unor drepturi de autor europene unice. Doamnă Geringer de Oedenberg, cel mai mare obstacol pentru introducerea unor drepturi de autor UE este acela că, pentru a fi eficiente, trebuie să aibă întâietate față de drepturile de autor naționale. Cu alte cuvinte, drepturile de autor ale Uniunii Europene trebuie să prevaleze față de drepturile de autor naționale, ceea ce, sincer, mi se pare că este dificil de vândut, atât din punct de vedere cultural, cât și politic. Chiar dacă o astfel de abordare ar fi acceptată de statele membre, ar avea un efect destul de limitat, deoarece nu ar putea fi aplicată pentru operele vechi. Ar putea fi aplicată numai pentru operele recent create. Prin urmare, noile drepturi de autor nu s-ar aplica pentru compozițiile muzicale pre-existente.

Am spus și că doresc să lucrez la o directivă privind operele orfane. Cu toate acestea, înainte să stabilesc textul definitiv al acestui proiect de directivă, voi avea grijă să consult deputații din Parlamentul European, care sunt foarte implicați în această problemă, dintre care faceți și dvs. parte.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - Aș dori să vă întreb dacă aveți în vedere revizuirea Directivei privind drepturile de autor în societatea informațională. Spun acest lucru întrucât avem nevoie de certitudine juridică. Din păcate, în special excepțiile au fost interpretate în mod diferit în țări diferite, ceea ce a dus la decizii diferite pe aceeași speță în diferite state membre. De aceea, cred că este util să avem o revizuire, mai ales prin prisma noului Tratat de la Lisabona

Michel Barnier, *membre al Comisiei*. – (FR) Domnișoară Țicău, ca să vă răspund foarte clar la întrebare, pentru moment, nu intenționăm să modificăm catalogul excepțiilor prevăzut în directiva din 2001. Am adoptat o abordare care cred că este pragmatică și progresivă prin cele trei inițiative pe care le-am menționat, cu privire la administrarea colectivă, lucrările orfane și Cartea verde și, prin urmare, acesta este cadrul în care vom aborda îngrijorările pe care le exprimați. Totuși, nu intenționăm să modificăm catalogul excepțiilor.

Președintele. – Întrebarea nr. 19, adresată de **Alan Kelly** (H-0190/10)

Subiect: Acțiunile Comisiei în domeniul drepturilor de autor

Articolul 118 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene conferă Uniunii Europene competențe de reglementare a proprietății intelectuale, prevăzând că „[î]n cadrul instituirii sau al funcționării pieței interne, Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, stabilesc

măsurile referitoare la crearea de titluri europene de proprietate intelectuală pentru a asigura o protecție uniformă a drepturilor de proprietate intelectuală în Uniune, precum și la înființarea unor sisteme centralizate de autorizare, coordonare și control la nivelul Uniunii”.

Absența unui cadru legal uniform la nivelul Uniunii în domeniul drepturilor de autor este un obstacol important în calea dezvoltării pieței interne în domeniul produselor care fac obiectul acestor drepturi.

Aș dori să întreb ce inițiative intenționează Comisia să ia în domeniul drepturilor de autor în temeiul articolului 118 din TFUE?

Cecilia Malmström, *membră a Comisiei*. – Dl Almunia mi-a cerut să răspund la întrebarea domniei sale.

Pentru a asigura continuitatea efortului de dezvoltare regională, Comisia a hotărât în 2006 că lista regiunilor desemnate de statele membre ca făcând parte din hărțile ajutoarelor regionale ar trebui să se aplice pentru întreaga perioadă din 2007 în 2013. Cu toate acestea, Comisia a recunoscut în orientările sale pentru ajutoarele regionale că pot apărea situații în care sunt necesare ajustări și că, în conformitate cu punctul 104 din orientări, statelor membre li s-a oferit, așadar, posibilitatea să inițieze o evaluare intermediară a hărților ajutoarelor regionale referitoare la regiunile desemnate conform prevederilor articolului 107 alineatul (3) litera (c) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Trei dintre cele șaptesprezece state membre vizate de evaluarea intermediară au hotărât să folosească această posibilitate. Prin evaluarea intermediară, statele membre pot să înlocuiască până la jumătate dintre regiunile eligibile în prezent pentru ajutoare regionale cu regiuni nou-desemnate. În anumite condiții, este posibil și să sporească intensitatea ajutoarelor pentru regiuni deja desemnate în harta inițială a ajutoarelor regionale. Ca parte a evaluării inițiale, eligibilitatea regiunilor nou-desemnate și a posibilei sporiri a intensităților ajutoarelor este evaluată pe baza mediei dintre datele Eurostat din cei mai recentți ani referitoare la produsul intern brut pe cap de locuitor și șomajul regiunilor de nivel NUTS 3 relevante. Acest lucru ajută la asigurarea faptului că ajutoarele regionale pentru investiții sunt orientate către dezvoltarea economică a regiunilor care sunt dezavantajate față de media națională.

Faptul că numai trei dintre statele membre vizate de evaluarea intermediară au hotărât să notifice amendamente la hărțile ajutoarelor regionale pare să sugereze că majoritatea statelor membre consideră că regiunile care au nevoie de ajutor pentru dezvoltare nu au fost afectate substanțial de criza economică.

Alan Kelly, *autor*. – Vă mulțumesc foarte mult pentru răspunsul dvs. Consider că este uimitor că, în realitate, numai trei state au depus cereri. Este incredibil.

Provin dintr-o regiune în care am pierdut mii de locuri de muncă: Dell – 3 000 de locuri de muncă; și, numai astăzi, s-au pierdut 800 de locuri de muncă prin intermediul companiei farmaceutice Pfizer, 300 dintre acestea fiind în regiunea pe care o reprezintă, aflată în sudul Irlandei și al cărui echivalent subvenție brută este de zero la sută. Guvernul nostru a înaintat o nouă cerere și sper că acest lucru se va schimba, pentru că, în caz contrar, asigură faptul că guvernul nu poate aplica măsuri cu adevărat active din punctul de vedere al statului pentru a atrage companii mai mari. Pentru mine, acest lucru este foarte negativ și trebuie să se schimbe. Prin urmare, voi solicita în mod activ Comisiei să urmeze o strategie diferită, deoarece cred că harta ajutoarelor de stat nu mai este de actualitate.

Cecilia Malmström, *membră a Comisiei*. – Astfel cum a subliniat onorabilul deputat, este, într-adevăr, posibil să fie ciudat că numai trei state membre au solicitat această evaluare intermediară. Cu toate acestea, aceasta este situația conform cifrelor pe care le-am primit în această dimineață.

Bineînțeles, multe state membre și multe regiuni sunt afectate grav de criza economică, însă este posibil ca anumite state membre să descopere că există alte căi și alte mijloace să abordeze acest lucru deoarece, astfel cum am observat, foarte puține au solicitat această evaluare. Această posibilitate a fost oferită pentru șaptesprezece state membre, însă numai trei i-au dat curs.

Cred că onorabilul deputat ar fi de acord cu mine în privința faptului că obiectivul programului pe termen lung este, bineînțeles, să existe continuitate pentru regiuni, pentru a putea planifica pe termen lung. Bineînțeles, există și alte mijloace de abordare a crizei în afara acesteia, însă sunt sigură că dl comisar Almunia este dispus să discute mai mult acest aspect cu dvs. cu o ocazie ulterioară.

Partea a doua

Președintele. – Întrebarea nr. 20, adresată de **Bernd Posselt** (H-0179/10)

Subiect: Cooperarea polițienească dintre UE și Ucraina

Ce progrese se înregistrează în domeniul cooperării polițienești transfrontaliere dintre UE și Ucraina, cel mai important vecin al său din partea de est, și ce etape prevede Comisia în vederea intensificării acestei cooperări?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Vă mulțumesc, dle Posselt, pentru întrebarea dvs. referitoare la un subiect foarte important. Cooperarea transfrontalieră în materie polițienească cu țări vecine ale Uniunii Europene este, în primul rând, competența statelor membre. Totuși, Uniunea Europeană susține cooperarea bilaterală dintre statele membre și Ucraina în principal prin funcționarea Europol. La 4 decembrie 2009, a fost semnat un acord privind cooperarea strategică dintre Europol și Ucraina, care va permite coordonarea activității de combatere a criminalității organizate internaționale grave și a terorismului. Cu toate acestea, acordul strategic nu permite schimbul de date cu caracter personal cu privire la suspecți. Acestea pot fi schimbate numai cu țări care au încheiat un acord operațional cu Europol și, înainte ca un astfel de acord să poată fi încheiat, Ucraina trebuie să adopte o lege privind protecția datelor cu caracter personal și să ratifice Convenția Consiliului Europei din 1981 privind protecția persoanelor în ceea ce privește prelucrarea automată a datelor cu caracter personal și Protocolul la aceasta.

Acest lucru face parte dintr-o prioritate mai largă a Comisiei de a se asigura că Ucraina instituie un regim de protecție a datelor în conformitate cu normele europene. Aceasta ar permite instituirea unei autorități de supraveghere a protecției datelor cu adevărat independentă, care ar putea fi susținută de asistență tehnică și de specialitate din partea UE. UE susține și cooperarea financiară în domeniul poliției cu Ucraina prin intermediul unui proiect de înfrățire, intensificând capacitatea poliției ucrainene și a Misiunii de asistență la frontieră a Uniunii Europene (EUBAM). Iar anul trecut, EUBAM, în cooperare cu FRONTEX, cu OLAF și cu Inițiativa de Cooperare în Europa de Sud-Est, au susținut Operațiunea de Control Comun al Frontierei Nikoniy pentru a îmbunătăți cooperarea dintre forțele de poliție ucrainene și din Republica Moldova în ceea ce privește combaterea criminalității transfrontaliere și a imigrației nereglementate.

Bernd Posselt, autor. – (DE) Am vrut doar să întreb care este situația în ceea ce privește susținerea formării efectivelor polițienești și consolidarea justiției și a autorităților de afaceri interne din Ucraina. Acest lucru are loc ca domeniu de interes în contextul Parteneriatului estic și sunt implicate și Comisia și Colegiul European de Poliție? Sau acest lucru are loc numai la nivelul statelor membre?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Bineînțeles, purtăm un dialog constant cu Ucraina în privința acestui aspect. Colegul meu, comisarul Ștefan Füle, a prezentat o matrice a cooperării și sunt implicată și eu foarte mult în acest subiect. Vizează, într-adevăr, afacerile interne, pentru a vedea cum putem să ajutăm autoritățile ucrainene să dezvolte aceste aspecte și cum putem să aprofundăm în continuare cooperarea. Acest subiect va fi abordat în cadrul unei întruniri cu autoritățile ucrainene peste numai două săptămâni.

Cooperarea în materie polițienească și educația ca atare nu sunt prevăzute pentru viitorul imediat însă, bineînțeles, pot fi discutate după ce Ucraina va desfășura reformele necesare. Suntem deschiși pentru cooperare cu aceasta. Este un vecin important. Avem multe în comun. Avem provocări comune privind criminalitatea transfrontalieră și, prin urmare, ar fi bine și pentru noi să ne implicăm ulterior în acest domeniu. Desigur, și ucrainenii trebuie să facă progrese, însă noi ne aflăm aici și suntem pregătiți să îi ajutăm și să le oferim asistență și vom vedea la ce va conduce acest lucru pe termen mai lung.

Președintele. – Întrebarea nr. 21, adresată de **Georgios Papanikolaou** (H-0184/10)

Subiect: Creștere explozivă a criminalității în Europa

Criminalitatea și actele de violență au cunoscut o creștere importantă în societățile europene, fapt confirmat de statisticile Eurostat publicate acum câteva luni. Deoarece criza economică este legată în mod direct de creșterea acestor fenomene, criminalitatea și violența sunt mai frecvente în țările confruntate cu probleme economice grave.

Are Comisia intenția de a lua inițiative mai drastice pentru o cooperare mai eficientă între statele membre în scopul prevenirii și combaterii criminalității în societățile europene, luând în considerare necesitatea protejării libertăților individuale ale cetățenilor europeni?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Cea mai recentă ediție a statisticilor Eurostat privind criminalitatea și justiția penală care a fost publicată datează din 29 mai; aceasta se referă la perioada din 1998 până în 2007 și nu menționează creșterea descrisă de onorabilul deputat în Parlamentul European. Totuși, Comisia

recunoaște criminalitatea organizată ca fiind o amenințare pentru cetățeni și economie în întreaga Uniune Europeană.

Comisia s-a angajat să prezinte propuneri relevante și să pună în aplicare acțiunile necesare ca să prevină și să combată formele activităților criminale, indiferent dacă sunt organizate sau de altă natură. De aceea, aceste obiective fac parte din cadrul larg al Programului de la Stockholm pentru acțiunea UE privind cetățenii, justiția, securitatea și politica în domeniul migrației în următorii cinci ani. Recent, Comisia a adoptat Planul de acțiune de la Stockholm și cred că vicepreședinta Reding, colega meu, vi l-a prezentat și l-a discutat în această ședință plenară în urmă cu numai o jumătate de oră.

Mai mult decât atât, până la sfârșitul anului, Comisia va prezenta o comunicare privind strategia de securitate internă, iar aceasta va conține propuneri concrete și evaluări ale amenințărilor pentru următorii ani. Criminalitatea organizată va fi, bineînțeles, inclusă în această strategie.

Amenințările comune au nevoie de răspunsuri comune, și, prin urmare, toate statele membre, autoritățile publice și organizațiile private ar trebui să folosească instrumente comune în mod eficient. Permiteți-mi să prezint trei tipuri de criminalitate care sunt cu adevărat europene și care au și o dimensiune internațională: traficul de persoane, criminalitatea informatică și furtul de identitate. Comisia este hotărâtă să consolideze cooperarea în acest domeniu și, de asemenea, pregătește propuneri operaționale și legislative în legătură cu acestea. Vom întreprinde acest lucru în cooperare cu statele membre, cu Parlamentul European și cu ONG-urile, precum și cu sectorul privat.

Coordonarea dialogului și operațiunile sunt cuvinte-cheie pentru viitor: schimbul de bune practici, standardele, orientările, dezvoltarea formării și a cercetării ar trebui să sporească eficiența și înțelegerea reciprocă. Cooperarea cu țările candidate și cu țările terțe este importantă ca să combatem eficient criminalitatea.

Aș dori să subliniez faptul că o abordare ambițioasă în cadrul procesului decizional depinde de voința politică a statelor membre. Punerea în aplicare eficientă și eficace a măsurilor adoptate depinde de resursele naționale alocate pentru realizarea obiectivelor. Comisia poate să susțină statele membre prin programe financiare în vederea cooperării la nivel european.

După cum știți cu toții, Tratatul de la Lisabona stipulează noi competențe în domeniu pentru Parlamentul European și aș dori să subliniez responsabilitatea și rolul dvs. important în ceea ce privește modelarea securității în Uniunea Europeană.

Gay Mitchell (PPE). – Îmi mulțumesc doamnei comisar pentru răspunsul său. Anul trecut, am scris raportul Parlamentului privind Banca Centrală Europeană, iar unul dintre aspectele pe care le-am semnalat a fost creșterea semnificativă a numărului bancnotelor de 500 de euro și cred că și al bancnotelor de 200 de euro, dar, mai important, al bancnotelor de 500 de euro. Am prezentat posibilitatea că acestea sunt folosite pentru spălarea banilor, în scopuri infracționale. Acum, înțeleg de la Regatul Unit că există adevărate îngrijorări cu privire la acest aspect.

Aș putea să o invit pe doamna comisar să abordeze în fața Băncii Centrale Europene îngrijorările pe care le-am ridicat, pentru a determina cine folosește atât de multe bancnote de 500 de euro? Trebuie să spun că trebuie să existe o suspiciune întemeiată privind evaziunea fiscală sau, poate, alte tipuri de activități infracționale.

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Vreau doar să-i mulțumesc onorabilului deputat pentru această informație. Voi analiza, cu siguranță, acest subiect și voi vedea dacă putem să depistăm anumite modele în acest sens. Pentru moment, nu pot să vă răspund, dar, cu siguranță, voi analiza subiectul și vă mulțumesc pentru că l-ați sugerat.

Georgios Papanikolaou, autor. – (EL) Doamnă comisar, vă mulțumesc pentru răspuns. Ați oferit informații și ați fost sinceră în acest răspuns în ceea ce privește data până la care dispuneți de date, cu alte cuvinte, până în 2007. Eu v-am adresat această întrebare, la 6 aprilie 2010 și la 5 mai 2010. După cum știți, trei oameni și-au pierdut tragic și inutil viața în timpul demonstrațiilor pașnice desfășurate de cetățenii greci cerând un viitor mai bun.

Voi repeta întrebarea ca să obțin un răspuns mai exact. Intenționează Comisia să desfășoare o intervenție mai sistematică și să facă recomandări statelor membre referitor la aceste aspecte? Intenționați să obțineți mai direct și mai rapid informații privind aceste aspecte, dat fiind faptul că problema pare să se înrăutățească, în special în aceste momente, în numeroase state membre?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Comisia – și eu însămi – deplângem foarte mult decesele acestor trei persoane în cadrul recentelor revolte, astfel cum le-a descris deputatul. Este, întotdeauna, o adevărată tragedie când oameni nevinovați sunt afectați de aceste probleme. Deplângem acest lucru și gândurile noastre sunt alături de familiile lor.

Așa cum ați spus, trebuie să ne actualizăm tot timpul statisticile, iar Eurostat analizează acest aspect. Sperăm că vom dispune în curând de o mai bună evaluare. Pentru moment, nu intenționăm să avem nicio inițiativă în acest sens. Aceste infracțiuni și aceste decese sunt îngrozitoare, însă competența Comisiei este limitată la criminalitatea transfrontalieră și la facilitarea cooperării dintre autoritățile naționale și autoritățile europene. Pentru moment, nu este planificată nicio inițiativă în acest domeniu.

Președintele. – Întrebarea nr. 22, adresată de **Pavel Poc** (H-0185/10)

Subiect: Politica comună a UE în domeniul vizelor

În conformitate cu articolul 77 alineatul (2) litera (a) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, precum și cu legislația secundară cu acest temei juridic, în special cu Regulamentul (CE) nr. 539/2001⁽²⁾ al Consiliului din 15 martie 2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație (versiunea modificată), statele membre au obligația de a avea o politică comună a vizelor și de a respecta principiul reciprocității.

În opinia Comisiei Europene, conceptul de „politică comună a vizelor” se referă exclusiv la stabilirea de norme uniforme pentru statele membre UE cu privire la țările terțe? Sau se poate interpreta acest articol din Tratatul privind Uniunea Europeană, în afară de faptul că acesta reglementează politica vizelor cu privire la țările terțe, și ca obligație a Comisiei Europene și a statelor membre ale Uniunii Europene de a depune eforturi ca în țările terțe să fie valabile aceleași condiții pentru toate statele membre ale UE?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Politica vizelor din Uniunea Europeană este armonizată și este o politică comună. Se bazează pe trei instrumente aplicabile statelor membre, și anume Regulamentul (CE) nr. 539/2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație; în al doilea rând, codul vizelor care reglementează toate procedurile și condițiile pentru emiterea vizelor Schengen de scurtă ședere; și, în cele din urmă, Regulamentul (CE) nr. 1683/95 de instituire a modelului uniform de viză. Aceste norme se aplică pentru toți resortisanții țărilor terțe care sunt supuși obligației să dețină viză.

Primul regulament la care m-am referit stabilește lista țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză atunci când trec frontierele externe; aceasta este așa-numita listă „negativă”. Dar există și lista pozitivă: resortisanții care sunt exonerati de această obligație în temeiul unor diverse criterii, între care reciprocitatea este un principiu de bază. Regulamentul este aplicabil tuturor statelor membre, cu excepția Regatului Unit și a Irlandei, și, de asemenea, a Islandei, Norvegiei și Elveției.

În conformitate cu principiul reciprocității, UE consideră că, în cazul resortisanților terțelor țări care sunt exonerati de obligația să dețină viză pentru călătoriile în statele membre ale UE, țările terțe ar trebui să acorde tratament reciproc pentru cetățenii UE, exonerându-i de obligația să dețină viză atunci când călătoresc în țara respectivă. Când o țară terță aflată pe lista pozitivă menține sau introduce o obligație de a deține viză pentru resortisanții unuia, a două sau a mai multor state membre, se aplică mecanismele reciprocității. Acesta are loc într-un cadru în care Comisia ar putea să adopte măsuri ca să obțină revenirea la regimul călătoriilor fără vize pentru țările terțe, sau, dacă acest lucru nu poate fi obținut, să propună măsuri de represalii privind revenirea temporară la obligația de a deține viză pentru resortisanții țării terțe respective.

Acest sistem s-a dovedit a fi foarte eficient, astfel cum arată măsurile adoptate de Comisie și elaborate în raportul periodic de reciprocitate, și, prin acest mecanism de reciprocitate, aplicabil din 2005, au fost notificate statelor membre 75 de cazuri de nereciprocitate, referitoare la 13 țări terțe din lista pozitivă. De atunci, reciprocitatea a fost instituită în majoritatea dintre cele 13 țări, și anume, Japonia, Panama, Singapore, Australia, Uruguay și Costa Rica, și, recent, Comisia a încheiat negocieri privind exceptarea de la obligația de a deține viză a Braziliei, iar acestea vă vor fi prezentate foarte curând dvs. și Consiliului.

Probleme de nereciprocitate continuă să existe pentru anumite state membre în ceea ce privește SUA și Canada, iar acesta este un lucru pe care îl abordăm întotdeauna cu aceste țări.

(2)

Mecanismul nu se aplică în cazul în care o țară terță din lista negativă menține sau impune obligația de a deține viză numai pentru resortisanții uneia sau mai multor state membre, sau dacă o țară terță aplică condiții diferite pentru cetățeni din state membre diferite. Acquis-ul comunitar nu include norme în astfel de cazuri și nu stipulează un anumit mecanism, și, prin urmare, este foarte dificil ca UE să intervină.

Pavel Poc, autor. – (CS) Doamnă comisar, dacă Comisia Europeană este un garant al politicii comune în materie de vize și dacă această politică se întemeiază pe principiul reciprocității, care este, exact, perioada în cursul căreia intenționează Comisia să continue să tolereze regimul fără precedent, asimetric, al vizelor, introdus de o țară terță, și anume, Canada, împotriva unui stat membru al UE, respectiv, împotriva Republicii Cehe?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Bineînțeles, cunosc cazul la se referă onorabilul deputat și Comisia a fost extrem de implicată în acest subiect.

Autoritățile canadiene au înființat un birou în Praga – aceasta este una dintre condițiile pe care li le-am impus – și, de asemenea, stabilesc o foaie de parcurs pentru revenirea la liberalizarea vizelor. Am avut mai multe întâlniri la nivel înalt cu Canada, Republica Cehă și Comisia pentru a prezenta acțiunile pe care trebuie să le întreprindem. Canadienii au afirmat că își vor modifica legea și o vor prezenta foarte curând Parlamentului lor în vederea modificării. Suntem în dialog cu ei și cu autoritățile cehe ca să ne asigurăm că dialogul încă există, că există o atmosferă constructivă și că putem să avansăm pe calea obținerii unei soluții la această situație. Aceasta va fi din nou discutată de statele membre în Consiliul de la începutul lunii iunie.

Regret că acest conflict nu a fost încă rezolvat, însă pot să îl asigur pe onorabilul deputat că încercăm, împreună cu colegii noștri cehi, să găsim o soluție la această situație cât mai curând posibil.

Președintele. – Întrebarea nr. 23, adresată de **Nikolaos Chountis** (H-0205/10)

Subiect: Aspecte nesoluționate privind declarația comună Turcia-UE din 5 noiembrie 2009

Având în vedere:

declarația comună, semnată la 5 noiembrie 2009, de ministrul turc de interne, dl Atalay, de dl Barrot, vicepreședintele Comisiei și de dl Billström, președinte în exercițiu al Consiliului și, mai exact, punctul 3 din aceasta, care se referă la o reluare a negocierilor oficiale în vederea încheierii unui acord urmărind relansarea relațiilor Turcia-UE, precum și punctul 5 din cuprinsul ei, din care reiese că acordul dintre Turcia și Frontex a fost încheiat la nivel tehnic;

răspunsul dat la întrebarea mea H-0431/09 de dna Malmström, Președintă în exercițiu a Consiliului, în cadrul ședinței plenare a Parlamentului European din 16 decembrie 2009;

hărțuirea constantă pe care o practică forțele aeriene turce asupra aeronavelor Frontex, ar putea Comisia să răspundă la următoarele întrebări:

În ce fază se află negocierile la care se referă punctul 3 al declarației comune? Există cumva vreo interferență în ceea ce privește deliberările în curs cu Frontex? Hărțuirea aeronavelor Frontex este oare legată de refuzul Turciei de a recunoaște explicit frontierele UE din Marea Egee?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Am o agendă încărcată astăzi! Aș dori să reamintesc faptul că am avut o istorie dificilă, negocierile cu Turcia fiind inițiate deja în cursul mandatului din 2002, însă, recent, au existat multe măsuri extrem de pozitive. Anul trecut, concluzia Consiliului privind imigrația ilegală a îndemnat la accelerarea negocierilor cu Turcia și, tot anul trecut, predecesorul meu, dl Barrot, a vizitat Turcia împreună cu ministrul suedez Billström. În acel moment, a existat o declarație comună privind avansarea.

De atunci s-au înregistrat progrese. În iarnă au avut loc mai multe discuții și, în prezent, suntem foarte aproape de a ajunge la un consens în cadrul negocierilor privind acordul de readmisie cu Turcia.

Comisia este încrezătoare că părțile convenite ale textului sunt echilibrate și că reflectă nevoile noastre, abordând, în același timp, îngrijorările Turciei. Lucrăm pentru a finaliza acest text cât mai curând posibil și suntem permanent în contact cu autoritățile turce.

Obiectivul este să îl finalizăm și să raportăm cu privire la rezultatele negocierilor în cadrul Consiliului din iunie. Vom informa deplin Parlamentul, deoarece, odată încheiate, i se va solicita să își dea acordul privind încheierea.

Referitor la regimul Frontex, nu există nicio legătură oficială între negocierea acordului de lucru și acordul de readmisie UE-Turcia. Afirmând acest lucru, Comisia întreprinde acțiunile necesare ca să asigure coerența de ansamblu a abordării unor aspecte similare în ambele acte.

Comisia nu poate să comenteze în privința delimitării teritoriale sau a frontierelor unui anumit stat membru, deoarece aceste aspecte sunt responsabilitatea exclusivă a statelor membre și a prevederilor aplicabile din dreptul internațional. Am dori să încurajăm Frontex și statele membre gazdă să asigure faptul că țările terțe învecinate beneficiază de informații corespunzătoare privind desfășurarea unor active cum sunt mijloacele aeriene în apropierea frontierelor înainte de lansarea unei operațiuni comune.

Nikolaos Chountis, autor. – (EL) Doamnă comisar, dificultatea de a oferi un răspuns clar la o serie de întrebări similare mă face să îmi dau seama că aceste negocieri sunt, în orice caz, dificile și, în opinia mea, confirmă problema că partea turcă ridică numeroase aspecte politice care îngreunează încheierea negocierilor.

V-aș fi foarte recunoscător dacă, de îndată ce aceste negocieri sunt încheiate, de îndată ce s-a ajuns la un acord, ne veți informa în această privință. Aș dori să spun următoarele: în cursul recente vizite a prim-ministrului turc în Grecia, la Atena, a fost semnat un protocol, un memorandum de cooperare cu Grecia privind aspecte referitoare la imigrația ilegală. Vreau să vă adresez următoarea întrebare: poate acest memorandum, acest – să zicem – acord de readmisie dintre Grecia și Turcia să înlocuiască acordul dintre Uniunea Europeană și Turcia, aflat în curs de negociere?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Fără a cunoaște detaliile exacte ale acordului la care s-a ajuns între Turcia și Grecia, cred că demonstrează atitudinea constructivă pe care o avem în ceea ce privește autoritățile elene, pe de o parte, și cele turce, de cealaltă parte.

În paralel se desfășoară negocieri cu Turcia. Astfel cum am afirmat, sunt foarte aproape să încheiem aceste negocieri. A fost o atmosferă foarte constructivă și cred că aceasta demonstrează necesitatea ca Uniunea Europeană să realizeze acest lucru și, de asemenea, interesul părții turce pentru obținerea unui acord cu noi în privința readmisiei. Bineînțeles, acest lucru este în avantajul tuturor părților.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Doamnă comisar, în celelalte răspunsuri pe care le-a primit, ați afirmat, în mod expres, că Frontex negociază aspecte tehnice cu Turcia. Înțeleg acest lucru. Ne-ați spus, recent, în cadrul Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, când ați venit și ne-ați informat cu privire la aspecte din jurisdicția domniei voastre, că acordul final cu Turcia privind aspecte referitoare la imigrația ilegală înregistra, astfel cum ați spus, progrese importante și că era pe cale de a fi încheiat.

Nu ar trebui ca, în acest acord dintre Uniunea Europeană și Turcia, să existe o dispoziție privind Frontex între Uniunea Europeană și Turcia? Nu este Frontex un factor foarte important în combaterea imigrației ilegale? Nu știu cât de multe ne puteți spune cu privire la ceea ce cuprind negocierile, însă nu ne indică bunul simț că, în acest moment, ar trebui să existe o dispoziție privind operațiunile și acțiunile Frontex?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Am avut posibilitatea să mă adresez, luna trecută, Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne și repet ce am spus atunci, și anume, că se înregistrează progrese în negocierile cu Turcia.

Referitor la Frontex și la controlul la frontiera Turciei, au ajuns la un acord inițial privind un proiect de acord de lucru la nivel tehnic. Se desfășoară discuții de ambele părți și, pentru moment, Frontex așteaptă un răspuns din partea Turciei ca să poată continua discuțiile. Frontex este un factor important însă, în primul rând, trebuie să obținem acordul și apoi să continuăm în paralel discuțiile cu Frontex. Sunt de acord că mai este nevoie de multă cooperare în privința acestui lucru.

Președintele. – Întrebarea nr. 24, adresată de **Sarah Ludford** (H-0236/10)

Subiect: Politicile UE de combatere a terorismului și programul de extradări al CIA

Câteva evoluții recente au adus mai multă lumină în ceea ce privește participarea statelor membre în programul de extradări al Statelor Unite ale Americii. Un studiu comun al ONU din 2010 a arătat că statele membre ale Uniunii Europene au colaborat și au participat la activități privind programul de extradări al CIA și centrele de detenție secrete⁽³⁾.

(3)

Având în vedere numeroasele abuzuri comise de statele membre în ultimii 8 ani și în contextul comunicării propuse de Comisie privind inventarierea politicilor de combatere a terorismului, poate Comisia să descrie în detaliu măsurile specifice pe care intenționează să le ia pentru ca politicile de combatere a terorismului să poată preveni asemenea abuzuri în viitor?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Îi mulțumesc doamnei Sarah Ludford pentru această întrebare. După cum știți, mă interesează acest subiect și am și cooperat în trecut în această privință. Este evident că libertatea trebuie însoțită de securitate, iar respectul pentru drepturile fundamentale și statul de drept se află în centrul abordării Uniunii Europe privind combaterea terorismului. Trebuie întotdeauna întreprinse măsuri pentru combaterea terorismului în cadrul respectului deplin al drepturilor fundamentale, iar UE trebuie să fie exemplară în acest sens.

Aceasta nu este numai o cerință juridică, ci și o condiție-cheie pentru asigurarea credibilității și legitimității, precum și pentru promovarea încrederii reciproce dintre autoritățile naționale și a încrederii în rândul publicului larg. Prin urmare, Comisia va continua să urmeze o abordare de luptă împotriva terorismului, care urmărește să combine eficacitatea operațională și juridică și fezabilitatea cu un angajament clar pentru respectarea drepturilor fundamentale.

Practicile cunoscute sub numele de transferuri și dețineri secrete reprezintă încălcări grave ale drepturilor omului. Comisia a subliniat permanent acest lucru și este rolul statelor membre implicate să înceapă sau să continue anchete detaliate, independente și imparțiale pentru stabilirea adevărului. Aceasta este o obligație pozitivă ce decurge din Convenția europeană a drepturilor omului, pentru a stabili responsabilitățile și pentru a permite victimelor să beneficieze de despăgubiri. Din partea Comisiei, am încurajat Polonia și România să efectueze investigații privind acuzațiile referitoare la existența unor centre de deținere secrete și salutăm inițierea cercetărilor penale din Polonia, din martie 2008.

De asemenea, Comisia a scris autorităților lituaniene salutând atitudinea proactivă a acestora de a iniția investigații. În ceea ce privește dezbaterile privind zborurile de predare de deținuți și implicațiile acestora pentru politica UE în domeniul aviației, Comisia reține anumite lecții în contextul comunicării aviației civile și de afaceri începând cu ianuarie 2008. Mai mult decât atât, Cerului unic european, care a intrat în vigoare în ianuarie anul acesta, stipulează măsuri suplimentare pentru monitorizarea mișcărilor reale ale aeronavelor, iar noi vom continua să urmărim cu atenție acest aspect – desigur, în limita competenței noastre.

În 2008, în documentul public de lucru al său privind terorismul și drepturile fundamentale, Comisia a oferit informații factice extinse. Acesta este o sinteză a răspunsurilor oferite de statele membre la chestionarul privind dreptul penal, dreptul administrativ, dreptul de procedură și drepturile fundamentale în lupta împotriva terorismului. Toate statele membre au răspuns la acest chestionar și, în plus, în prezent, pregătim, din partea Comisiei, un exercițiu de inventariere a principalelor măsuri și inițiative politice UE întreprinse în domeniul luptei împotriva terorismului până la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

Politica de combatere a terorismului desfășurată de statele membre la nivel național sau participarea la programul CIA de transfer de deținuți nu vor fi evaluate în mod specific în acest context, însă este evident ce crede Comisia despre acest lucru și vom continua să urmărim progresele din statele membre, inclusiv provocările de natură juridică inițiate împotriva măsurilor de combatere a terorismului în instanțele naționale și să reținem lecții din elaborarea unei politici durabile la nivelul UE.

Sarah Ludford, autoare. – Doamnă comisar Malmström, cred că zicala „a pune lupul de pază la oi” nu a fost niciodată mai potrivită, și eu am salutat întotdeauna faptul că trebuie să lucrez du dvs. în privința acestor aspecte.

Cred că ce ați spus dvs. este, într-o anumită măsură, încurajator, prin faptul că semnaleză o anumită consolidare a supravegherii și a mecanismelor de care Comisia va dispune în viitor, însă adevărul este că există un trecut. Statele membre au participat la transferuri ilegale de deținuți ale CIA, la tortură și la dispariții și atunci a existat o lipsă de supraveghere și răspundere. Au existat multe puncte de vedere privind drepturile omului, ca și acum, însă există un decalaj enorm între punctele de vedere și realitate. Nu suntem, încă, pe deplin înclinați spre asumarea răspunderii.

Poate Comisia, în calitate de garant al tratatelor, să identifice măsuri care ar putea fi întreprinse în continuare nu numai ca să încercăm și să ne asigurăm că statele membre își respectă obligațiile în viitor, dar și ca să putem să efectuăm, în continuare, cercetări – inclusiv, sper, cu adevărat, o anchetă publică corespunzătoare acum, în mandatul noului guvern din Regatul Unit – ca să ne asigurăm că știm, pe deplin, ce s-a întâmplat în trecut și ce nu a avut efect?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Cred că activitatea desfășurată de Parlamentul European privind acest aspect a fost extrem de importantă pentru evidențierea programului de transfer și expunerea lucrurilor care s-au întâmplat. Aceasta a creat o forță de acțiune, dar și o opinie publică solidă de a afla adevărul. După cum am afirmat, Comisia a îndemnat și a încurajat investigații depline, detaliate, în țările implicate și va continua să urmărească și să asigure faptul că acestea sunt, într-adevăr, efectuate. Propunerea privind Cerul unic european ne ajută să monitorizăm în continuare acest lucru.

Vom urmări acest lucru și vom continua să facem presiuni pentru existența clarității. Cu excepția acestui lucru, nu există, în mod concret, foarte multe lucruri pe care poate să le facă Comisia Europeană, dar suntem bucuroși să ne desfășurăm activitatea împreună cu Parlamentul European ca să continuăm să facem presiuni pentru asigurarea clarității și să ne asigurăm că acest lucru nu va face parte din politica europeană de combatere a terorismului.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Doamnă Malmström, aș dori să vă solicit informații privind un aspect care, în opinia mea, este important. Combaterea terorismului – și, bineînțeles, știm, foarte bine, cu toții, că trebuie să combatem terorismul – este un aspect pentru care statele membre trebuie, de asemenea, să coopereze. În această privință, aș dori să adresez următoarea întrebare: observați că există o tendință mai mare din partea statelor membre ale Uniunii în ceea ce privește cooperarea și, de asemenea, că există o tendință și mai mare în ceea ce privește schimbul reciproc de diferite informații extrem de importante, necesare pentru combaterea terorismului? Au existat modificări pozitive în acest sens?

Cecilia Malmström, membră a Comisiei. – Combaterea terorismului este, desigur, un element crucial al politicii Uniunii Europene. Principalele măsuri sunt întreprinse de serviciile naționale, de autoritățile polițienești și de politicienii naționali. Uniunea Europeană poate sprijini aceste inițiative, putem să oferim un anumit cadru juridic și putem să ne asigurăm că este respectată Carta drepturilor fundamentale. Dispunem de o anumită finanțare, putem să oferim sprijin victimelor și putem să încurajăm cooperarea viitoare.

Opinia mea este că între statele membre există foarte multă cooperare în acest sens. Bineînțeles, există, încă, problema sensibilă a schimbului de informații secrete. Acest lucru se bazează pe încredere – sau, uneori, lipsa de încredere. El trebuie dezvoltat și nu poate fi obținut decât prin armonizarea și asigurarea faptului că sistemele Uniunii noastre Europene respectă, pe deplin, statul de drept și că sunt foarte fiabile. Acesta este un domeniu în care Uniunea Europeană poate acorda ajutor. În Programul de la Stockholm și în cadrul discuțiilor care au condus la acesta a existat o voință clară din partea statelor membre privind consolidarea cooperării – reciproce, în cadrul Uniunii Europene, dar și cu țările terțe – pentru combaterea terorismului. Bineînțeles, acest lucru trebuie făcut mereu cu respectarea drepturilor fundamentale, iar programul CIA de transfer de deținuți nu face parte din acestea.

Președintele. – Întrucât tratează același subiect, următoarele întrebări vor fi adresate împreună: Întrebarea nr. 25, adresată de **Marian Harkin** (H-0188/10)

Subiect: Intreprinzători și IMM-uri

În contextul viitoarei săptămâni a IMM-urilor (25 mai – 1 iunie 2010) și a Premiilor europene pentru întreprinderi (31 mai), este Comisia în măsură să prezinte informații actualizate privind stadiul implementării Legii micilor întreprinderi, în special în privința măsurilor referitoare la pregătirea pentru investiții a întreprinzătorilor, îmbunătățirea accesului la credit al acestora, reducerea sarcinilor administrative și, în special, la inițiativele și deciziile de politici ale statelor membre, menite să asiste IMM-urile în abordarea problemelor care împiedică dezvoltarea acestora?

Întrebarea nr. 26, adresată de **Jim Higgins** (H-0198/10)

Subiect: IMM-urile

Preconizează Comisia elaborarea unor măsuri care să ajute IMM-urile aflate în dificultate de pe teritoriul UE? Ia Comisia în considerare posibilitatea de a introduce un sistem special de sprijinire a tinerilor întreprinzători care încearcă să creeze IMM-uri de succes în Uniune, reducând astfel ponderea acordată ISD de către UE în dezvoltarea industriei?

Întrebarea nr. 27, adresată de **Gay Mitchell** (H-0213/10)

Subiect: IMM-urile și crearea de locuri de muncă

Este bine cunoscut faptul că întreprinderile mici și mijlocii reprezintă cheia reducerii șomajului în Europa. Cu toate acestea, IMM-urile suportă o povară normativă disproporționată în comparație cu companiile mai

mari, datorită economiilor de scară. Dacă fiecare IMM din Europa ar putea crea mâine un loc de muncă, acest fapt ar avea un efect pozitiv categoric asupra nivelurilor de ocupare a forței de muncă.

Ce măsuri adoptă Comisia pentru a stimula potențialul IMM-urilor de creare de locuri de muncă prin intermediul reformei cadrului de reglementare și al investițiilor, spre exemplu? Ce ținte și-a fixat Comisia și cum își va propune să monitorizeze aceste ținte?

Întrebarea nr. 28, adresată de **Liam Aylward** (H-0225/10)

Subiect: Săptămâna europeană a IMM-urilor

Săptămâna următoare este Săptămâna europeană a IMM-urilor. Scopul său este de a promova antreprenoriatul, inovarea și competitivitatea și de a furniza informații cu privire la eforturile depuse de Uniunea Europeană și de autorități la toate nivelurile pentru a susține și a finanța microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii.

Cea mai mare provocare cu care se confruntă întreprinderile mici și mijlocii în prezent este asigurarea capitalului și a finanțării. Există multe întreprinderi mici, mici societăți familiale și întreprinderi nou înființate care au avut mult succes, dar care acum sunt vulnerabile deoarece nu își mai pot asigura capitalul. Ce se poate face la nivel european pentru a rezolva această problemă?

Întrebarea nr. 25, adresată de **Brian Crowley** (H-0234/10)

Subiect: Măsuri de reducere a costurilor administrative ale IMM-urilor

Poate prezenta Comisia măsurile pe care le ia în vederea reducerii costurilor administrative inutile ale întreprinderilor mici și mijlocii din Uniunea Europeană?<

Mairead McGuinness (PPE). – Domnule președinte, dumneavoastră fiind acum liberal, aș putea să vă solicit să clarificați care sunt întrebările la care se va oferi răspuns? Este inclusă întrebarea nr. 33, partea a 3-a, între acestea? Încercăm cu toții să participăm la mai multe reuniuni. Ar fi foarte util dacă ne-ați putea clarifica cu privire la care sunt, exact, întrebările la care se va oferi răspuns.

Președintele. – Cred că este foarte puțin probabil să ajungem la întrebarea nr. 33. Dacă aceasta este întrebarea pe care o așteptați, nu v-aș recomanda acest lucru.

DI Tajani va oferi acum un singur răspuns și, după aceea, vor oferi autorilor – și altor colegi – posibilitatea să adreseze o întrebare suplimentară.

Permiteți-mi să subliniez că vom încheia ședința la ora 20.30, pentru că personalul și interpreții trebuie să reușească să ia masa înainte să reluăm dezbaterile la ora 21.00.

Antonio Tajani, vicepreședinte al Comisiei. – (IT) Domnule președinte, vorbesc în noua mea calitate deja de doi ani. Întreprinderile mici și mijlocii reprezintă, în continuare, o prioritate pentru noua Comisie, care este convinsă de necesitatea de a întreprinde tot ce îi stă în putință ca să prevină transformarea crizei financiare într-o criză socială, care va afecta, în principal, întreprinderile mici și mijlocii și pe angajații acestora.

De la adoptarea Small Business Act în 2008, au fost obținute progrese importante. Comisia a adoptat cinci propuneri legislative privind Small Business Act, dintre care două au fost deja puse în aplicare: regulamentul de exceptare pe categorii privind ajutoarele de stat și directiva privind cotele reduse de TVA; celelalte trei, directiva privind întârzierea efectuării plăților, directiva privind facturarea TVA și regulamentul privind statutul de societate privată europeană sunt încă la nivel de discuție aici, în Parlament, și în Consiliu.

De asemenea, Comisia a inițiat acțiunile nelegislative necesare; în prezent, a fost introdus un „test IMM” în cadrul consiliului pentru studiile de impact, pentru a îmbunătăți calitatea legislației. Iată un exemplu: directiva privind întârzierea efectuării plăților și exceptarea microîntreprinderilor de la sarcinile contabile.

Statele membre au demonstrat și o voință politică puternică de punere în aplicare a Small Business Act: de exemplu, au inclus „testul IMM” în procedurile decizionale naționale, iar întreprinderile mici și mijlocii s-au numărat între principalii beneficiari ai măsurilor adoptate de statele membre în contextul programului de redresare europeană privind combaterea crizei. De exemplu, crearea și extinderea împrumuturilor și garanțiilor pentru întreprinderile mici și mijlocii s-au numărat printre măsurile adoptate pentru îmbunătățirea accesului la finanțe.

Totuși, metodele alese și rezultatele obținute sunt diferite de la stat la stat și, prin urmare, trebuie să continuăm să lucrăm în sensul aplicării legii micilor întreprinderi la nivel național. Consider, așadar, că este crucial să urmăm planurile de acțiune desfășurate și să ne asigurăm că principiile și planurile de acțiune recomandate sunt puse în aplicare atât la nivel european, cât și la nivel național.

Politica în sprijinul întreprinderilor mici și mijlocii este pe deplin sprijinită de strategia Europa 2020, ca parte integrantă a numeroase inițiative-reper avute în vedere și va fi supusă unei verificări specifice când strategia va fi pusă în aplicare în statele membre. Una dintre cele 10 orientări suplimentare propuse de Comisie solicită statelor membre să pună în aplicare o serie de măsuri pentru întreprinderile mici și mijlocii, conform principiilor din Small Business Act.

Etapa următoare va implica asigurarea faptului că statele membre încorporează aceste măsuri în programele lor de reformă națională. Până la sfârșitul anului vom fi efectuat o analiză detaliată a punerii în aplicare a Actului, ca să evaluăm progresul obținut și să identificăm noi planuri de acțiune care iau în considerare și prioritățile Europa 2020. Principalele domenii de acțiune vor include îmbunătățirea accesului la credite și inovare, încurajarea spiritului de inițiativă și promovarea internaționalizării întreprinderilor mici și mijlocii. Întreprinderile mici și mijlocii, în special cele conduse de tineri antreprenori, se vor număra între principalii beneficiari ai acestor noi inițiative.

Acordând atenție dificultăților cu care se confruntă în prezent întreprinderile mici și mijlocii când încearcă să acceseze finanțările, Comisia Europeană a urmărit îndeaproape evoluțiile din sector, colaborând în special cu Banca Centrală Europeană în vederea efectuării de anchete periodice privind această situație.

De asemenea, Comisia a elaborat o serie de programe care oferă sprijin financiar pentru a ajuta întreprinderile mici și mijlocii să obțină accesul la capitalul de care au nevoie pentru desfășurarea activităților lor. De exemplu, Programul-cadru pentru inovare și competitivitate încorporează anumite instrumente financiare dezvoltate împreună cu Fondul European de Investiții, care asigură stimulente pentru operațiunile cu risc și operațiunile de garantare a împrumuturilor pentru întreprinderi. Programul Jeremie, finanțat din Fondul european de dezvoltare regională, oferă o gamă largă de produse financiare specifice pentru dezvoltarea și consolidarea întreprinderilor mici și mijlocii în teritoriul european în ansamblu. În cele din urmă, noul instrument de microfinanțare europeană, o inițiativă comună a Comisiei și a Băncii Europene de Investiții, este creat special pentru microîntreprinderile care au dificultăți în obținerea finanțării ad-hoc.

Și accesul întreprinderilor mici și mijlocii la credite s-a îmbunătățit datorită unei creșteri a sumei liniilor de credit acordată de Banca Europeană de Investiții băncilor intermediare care sunt responsabile cu realocarea sumelor către întreprinderile mici și mijlocii sub formă de împrumuturi. În 2009, Banca Europeană de Investiții a acordat instituțiilor financiare o sumă totală de 13 miliarde de euro; echivalentul unei creșteri de 55 % față de anul precedent. Doresc să vă informez că mai mult de 75 % din cele 21 de miliarde de euro acordate în 2008-2009 au ajuns la întreprinderile mici și mijlocii cărora le erau destinate, adică la 50 000 de întreprinderi mici și mijlocii din întreaga Uniune.

Cu câteva zile în urmă, și Comisia a organizat o conferință la nivel înalt la care s-u reunit bănci, fonduri cu capital de risc și întreprinderi mici și mijlocii; la reuniune au participat și reprezentanți din partea Parlamentului European. Acest lucru ne-a permis să examinăm situația actuală de pe piață și să explorăm noi idei și strategii de îmbunătățire a accesului la finanțe pentru întreprinderile mici și mijlocii. A fost o ocazie importantă să discutăm posibile planuri de acțiune care trebuie efectuate pentru a ajuta întreprinderile să susțină redresarea și creșterea economică.

Unul dintre planurile de acțiune hotărâte a fost instituirea unui forum de discuții permanente cu instituții financiare, fonduri cu capital de risc și reprezentanți ai întreprinderilor mici și mijlocii. Comisia Europeană va prezida reuniuni trimestriale. Concluziile acestui forum vor reprezenta prima etapă a unei strategii care urmărește să stabilească un plan de acțiune pentru a asigura accesul la credite și capital pentru întreprinderile mici și mijlocii din Uniunea noastră.

În cele din urmă, voi profita de această dezbatere ca să informez Parlamentul că, în cadrul primei Săptămâni europene a IMM-urilor, vor fi organizate peste 1 200 de evenimente naționale, regionale și locale referitoare la o gamă largă de aspecte care afectează acest sector. Săptămâna IMM-urilor va avea loc în perioada 25 mai - 1 iunie, în același timp cu ceremonia de acordare a Premiilor europene pentru spiritul antreprenorial, planificată pentru 31 mai la Madrid.

Acestea au ca scop confirmarea angajamentului meu personal pentru asigurarea faptului că locurile de muncă din Uniunea noastră pot fi apărate oferind sprijin întreprinderilor mici și mijlocii. Restructurarea necesară

a industriei private la scară largă va cauza pierderea câtorva locuri de muncă, iar singura cale prin care putem să consolidăm locurile de muncă este să sprijinim dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, care reprezintă coloana vertebrală a economiei europene.

Marian Harkin, autoare. – Doresc să o felicit pe doamna comisar pentru progresele obținute. Totuși, doamnă comisar, ați vorbit despre faptul că una dintre probleme majore este accesul la capital și ați menționat Banca Europeană de Investiții. Aceasta a distribuit fonduri către băncile irlandeze, pentru a le distribui, în continuare, către IMM-uri. Cu toate acestea, nu este distribuită o sumă considerabilă, în principal din cauza necorelărilor dintre nevoile IMM-urilor – un anumit gen de refinanțare – și obiectivul Băncii Europene de Investiții, și anume, bani pentru investiții pe termen mediu. Prin urmare, doresc să vă întreb dacă sunteți de acord că trebuie instituite anumite măsuri pentru IMM-urile care au nevoie de refinanțare și ce rol ar putea să joace Comisia. Mai mult, ați favoriza un sistem de garantare a întreprinderilor, similară cu cea existentă în Regatul Unit?

Jim Higgins, autor. – (GA) Doamnă președinte, sunt în totalitate de acord cu declarațiile comisarului privind faptul că IMM-urile sunt foarte importante, nu numai datorită numărului de locuri de muncă pe care le creează, dar și pentru că sunt mult mai stabile decât companiile mari care se înființează și nu au niciun fel de loialitate față de regiune sau de țară.

Sunt pe deplin de acord cu declarația kolegei mele, Marian Harkin, privind faptul că lipsa finanțelor este, în prezent, cel mai mare obstacol, iar Comisia s-a referit la acest lucru. De asemenea, există prea multă birocrație sau sarcini birocratice.

Gay Mitchell, autor. – Doresc să îl întreb pe comisar dacă va analiza aspectele finanțării indirecte ale problemelor cu care se confruntă IMM-urile.

De exemplu, nu știu care este situația în țara dvs., dar, în țara mea, nu mai există administratori de bănci. Dăm bani băncilor, însă băncile nu evaluează persoanele în funcție de experiența, de caracterul și de cunoștințele lor în domeniul afacerilor. Am intrat în încurcătura în care ne aflăm pentru că oamenii erau în modul automat. Într-o anumită măsură, încă sunt în acest mod. Cum se câștigă alegerile? Cu câte un vot. Dacă putem crea un loc de muncă în fiecare IMM din Europa, vom pune capăt crizei șomajului.

Vă rog să vă consultați cu Banca Centrală Europeană și cu Banca Europeană de Investiții și să încercați să vă exercitați influența ca să revenim la administratorii tradiționali ai băncilor care colaborează cu IMM-urile și le sprijină în dezvoltarea afacerilor lor. Acest lucru va aduce beneficii.

Liam Aylward (ALDE). – Întrebarea evidentă este dacă Comisia crede, într-adevăr, că Săptămâna IMM-urilor își poate atinge obiectivele? Aș putea să întreb Comisia ce acțiuni pot fi întreprinse ca să se asigure faptul că Uniunea Europeană și statele membre creează un mediu în care antreprenorii și afacerile de familie să supraviețuiască, să se dezvolte și să prospere, iar spiritul antreprenorial să fie recompensat, nu împiedicat, aceasta fiind, adesea, situația în actualul mediu economic?

Antonio Tajani, vicepreședinte al Comisiei. – (IT) Doamnă președinte, voi fi concis: sunt de acord cu observațiile tuturor deputaților în Parlament care au luat cuvântul în această dezbatere.

Referitor la Banca Europeană de Investiții, am întreprins acțiuni imediate după ce mi-am preluat postul de comisar pentru industrie și spirit antreprenorial pentru a mă întâlni cu dl președinte Maystadt și a-l îndemna să pună la dispoziție cele 30 de miliarde de euro alocate pentru sprijinul întreprinderilor mici și mijlocii de la Banca Europeană de Investiții. Am promis acest lucru Parlamentului în cursul audierii mele, înainte să-mi încredințeze postul de comisar pentru industrie și spirit antreprenorial.

Ca să continui, răspunsul dlui președinte a fost foarte pozitiv: domnia sa mi-a spus că, după o înghețare inițială, aproximativ 6-7 miliarde de euro dintre cele 30 de miliarde de euro alocate au ajuns la destinațiile vizate. L-am îndemnat pe dl președinte să grăbească datele de punere la dispoziție.

Există și o problemă referitoare la băncile din regiunea noastră – o chestiune semnalată de ultimul vorbitor – pentru că sistemul bancar european este foarte diversificat: nu toate băncile sunt la fel. Unele bănci se implică în speculații financiare, însă, din fericire, mai avem o rețea bancară în care administratorul cunoaște omul de afaceri care apelează la aceasta pentru a solicita un credit și, astfel, poate avea încredere în el, și, de asemenea, știe că banii pe care îi investește vor fi reinvestiți în bancă, iar ce s-a întâmplat în Statele Unite ale Americii nu se va întâmpla aici.

Reuniunea pe care am organizat-o în urmă cu două zile, la care au participat mulți dintre colegii din Parlamentul European, a vizat, într-adevăr acest lucru: dezvoltarea unei strategii. De aceea am spus că am instituit un forum care va conduce, mai târziu, la un plan de acțiune privind furnizarea de credite.

Obiectivul este ca întreprinderile noastre mici și mijlocii să fie competitive. Pentru ca acestea să fie competitive trebuie să existe inovare, însă inovarea nu este posibilă dacă nu sunt alocate fonduri în acest scop. De aici, principalul meu angajament față de implicarea băncilor – chiar și a băncilor care furnizează credite. Multe dintre acestea s-au angajat să facă acest lucru în viitor. Adoptăm măsuri solide, cu susținere din partea Comisiei, implicând bănci și operatori financiari, precum și Banca Europeană de Investiții, care a delegat doi vicepreședinți care să participe la această dezbatere. Obiectivul acestei acțiuni este să atingem cel puțin unele dintre aceste obiective, având convingerea că întreprinderile mici și mijlocii reprezintă, astăzi, cel mai bun instrument pentru depășirea crizei și – așa cum am spus la începutul intervenției mele – pentru evitarea transformării crizei economice și financiare într-o criză socială.

Puteți fi siguri de implicarea mea deplină în apărarea, protejarea și sprijinirea întreprinderilor mici și mijlocii – iar acest lucru se aplică și pentru aspectele financiare – în speranța că acestea vor putea să crească și că vor apărea noi afaceri, deoarece obiectivul nostru este același ca întotdeauna: printr-o economie de piață care permite întreprinderilor mici și mijlocii să devină tot mai competitive, putem crea o politică socială reală, conform Tratatului de la Lisabona.

Președintele. – Îmi cer scuze colegilor pentru timpul afectat întrebărilor destul de redus din cauza dezbaterii anterioare, care a depășit cu 25 de minute timpul afectat.

Întrebările care nu au primit răspuns din lipsă de timp vor primi răspuns în scris (a se vedea anexa).

Timpul afectat întrebărilor s-a încheiat.

(Ședința a fost suspendată la ora 20.30 și reluată la ora 21.00)

PREZIDEAZĂ: DNA KRATSA-TSAGARPOULOU

Vicepreședintă

16. Principiul subsidiarității și al universalității în cadrul serviciilor sociale publice din UE (dezbateri)

Președinta. – Ședința a fost reluată.

Următorul punct pe ordinea de zi este întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Comisiei (B7-0218/2010) de către Jan Olbrycht și Lambert van Nistelrooij, în numele Grupului PPE, Heide Rühle, în numele Grupului Verts/ALE, Oldřich Vlasák, în numele Grupului ECR, Peter Simon, Françoise Castex, Evelyne Gebhardt și Proinsias De Rossa, în numele Grupului S&D, și Ramona Nicole Mănescu și Olle Schmidt, în numele Grupului ALDE, privind principiul subsidiarității și universalității serviciilor sociale publice în UE (O-0062/10).

Jan Olbrycht, autor. – (PL) Aș dori să subliniez faptul că întrebarea cu solicitare de răspuns oral care a fost adresată aici provine dintr-o decizie a Comisiei Europene privind identificarea grupurilor care pot beneficia de locuințe sociale în Olanda. Decizia respectivă a provocat multe discuții și a atras atenția deputaților din Parlamentul European, deoarece are consecințe importante. Trebuie să se înțeleagă faptul că, în diferite state membre ale Uniunii Europene, se utilizează diferite definiții pentru locuințele sociale care sunt considerate a fi un serviciu public. Aceste definiții se referă și la faptul că avem diferite criterii pentru utilizarea locuințelor sociale și că avem, de asemenea, diferite categorii de responsabilitate. Responsabilitatea o au autoritățile publice, însă constructorii sunt atât publici, cât și non-publici.

Interesul pentru locuințele sociale rezultă, pe de o parte, din norme privind ajutoarele publice, dar se referă și la definiția care se utilizează în cazul identificării costurilor calificate pentru fondurile structurale. Legat de acest subiect, ca un supliment la această întrebare, ar fi interesant de știut dacă Comisia este de părere că ar trebui să existe o singură definiție pentru întreaga Uniune Europeană. Ar trebui să avem aceleași principii în ceea ce privește ajutoarele publice în domeniul locuințelor sociale? Intenționează Comisia să stabilească în fiecare caz un nivel admisibil al veniturilor domestice, la fel ca în cazul Olandei? Este acest tip de acțiune pe deplin în conformitate cu principiul subsidiarității care operează în Uniunea Europeană?

Heide Rühle, autoare. – (DE) Doamnă președintă, aș dori să mă refer la un comunicat de presă pe care Comisia însăși l-a publicat la 19 decembrie, anul trecut, privind decizia de ajutor de stat referitoare la sistemul olandez de locuințe sociale.

Citez din declarație: „Decizia Comisiei confirmă politica sa de până acum, conform căreia autoritățile naționale au un grad înalt de libertate în definirea criteriilor și condițiilor pentru locuințele sociale și alte servicii de interes economic general (SIEG).” Acesta este citatul.

Întrebarea mea este următoarea: Cum se împacă această declarație a Comisiei cu faptul că, prin această decizie, Comisia a impus limite fixe ale veniturilor pentru locuințele sociale din Olanda? Se încadrează acest subiect în competențele Comisiei, și care este raportul său față de subsidiaritate și proporționalitate?

Mai mult, aș dori, de asemenea, să întreb Comisia cum poate decizia recunoașterii formale a necesității unei interacțiuni între clasele sociale și pledarea împotriva segregării sociale să fie compatibilă cu faptul că, în același timp, s-a stabilit o proporție fixă de maximum 10 % peste plafonul de 30 000 de euro, când Comisia afirmă, de asemenea, că dacă vreodată un procent mai mare de 10 % peste acest plafon de 30 000 de euro pentru locuințe sociale va obține o locuință, acest lucru va trebui compensat în alte zone ale Olandei? Aceasta îmi pare a fi o regulă foarte fixă și rigidă atunci când vine vorba despre chestiunea interacțiunii dintre clasele sociale.

Cum se potrivește aceasta cu subsidiaritatea și – după cum chiar dvs. ați declarat în comunicatul de presă – cu „gradul înalt de libertate în definirea criteriilor și condițiilor pentru locuințele sociale și alte servicii de interes economic general (SIEG)”?

Françoise Castex, autoare. – (FR) Doamnă președintă, aș dori și eu să mă adresez Comisiei cu privire la această notificare de ajutor pentru locuințele sociale realizată de Olanda, la care răspunsul Comisiei este că trebuie să existe o aliniere la normele din domeniul concurenței. Prin urmare, Comisia a recomandat o reformă radicală a locuințelor sociale și a misiunilor de interes general ale acestora și, după părerea mea, a dezvoltat o definiție restrictivă a ceea ce înseamnă servicii sociale de interes general.

De fapt, Comisia recunoaște caracterul social al acestui serviciu public, dar subliniază că acesta ar trebui definit, și citez, „în relație directă cu grupurile sociale dezavantajate” și că, în consecință, oferta locuințelor sociale în Olanda depășește nevoile individuale ale grupurilor sociale dezavantajate. Propunerea de reformă a sistemului de locuințe sociale prezentată de către guvernul olandez limitează la 10 % volumul locuințelor sociale care pot fi alocate altor grupuri, dar întotdeauna în funcție de criterii sociale sau de prioritate.

Această limitare atrage atenția asupra unei alte misiuni a serviciilor publice care este îndeplinită de serviciul locuințelor sociale, și anume obiectivul diversității sociale și urbane, care este definit pentru locuințele sociale de către legiuitorul olandez. Prin urmare, domnule comisar, stimați membri ai Comisiei, întrebarea este, pentru mine, pe ce temei juridic din tratat poate Comisia să conteste caracterul universal al serviciilor sociale și să forțeze un stat membru să redefină misiunea pe care o alocă unuia dintre aceste servicii sociale?

László Andor, membru al Comisiei. – Doamnă președintă, întrebarea prezentată de către onorabilii deputați este alcătuită din trei părți. Prima: dacă Comisia este de părere că ar trebui să existe o singură definiție a locuințelor sociale în UE. A doua: întrebările referitoare la subsidiaritate și universalitate. A treia: întrebarea referitoare la limitele de venituri pentru accesul la locuințele sociale. Înainte de a răspunde la aceste întrebări, aș dori să subliniez faptul că Comisia acordă foarte mare importanță locuințelor sociale. Locuințele sociale reprezintă un instrument cheie pentru politicile active de incluziune socială și economică în Uniunea Europeană.

În răspunsul la întrebările 1 și 2, aș dori să fiu foarte clar. Comisia nu impune niciun fel de definiție a locuințelor sociale la nivel UE și respectă pe deplin principiul subsidiarității. Onorabilii deputați se referă în mod justificat la decizia Comisiei din 2005 privind ajutoarele de stat pentru serviciile de interes economic general. Această decizie oferă certitudine juridică în asigurarea serviciilor și reduce povara administrativă a autorităților publice care le finanțează.

În conformitate cu această decizie, ajutoarele pentru locuințele sociale care îndeplinesc condițiile stabilite de decizie beneficiază de un tratament preferențial, fiind exceptate de la obligația de notificare – indiferent de sumele implicate. Potrivit acestei decizii, exceptarea se aplică atunci când locuințele sociale sunt calificate de către statul membru în cauză drept un serviciu de interes economic general. Fiecare stat membru trebuie să definească sfera locuințelor sociale în conformitate cu propriile tradiții, propria cultură și intervenția statului.

Aș dori să fac referire și la comunicările Comisiei din 2006 și 2007, care au subliniat în mod clar responsabilitatea statelor membre și gradul înalt de libertate de decizie în ceea ce privește serviciile sociale de interes general. Mai mult, acest punct a fost evidențiat mai recent în Protocolul privind serviciile de interes general. Însă, după cum sugerează și termenul de „locuințe sociale”, aici nu este vorba despre locuințe în general, ci despre locuințe oferite pe baza unor criterii sociale.

De aceea, considerentele din decizia 2005 se referă la locuințele pentru cetățeni dezavantajați sau pentru grupuri mai puțin avantajate din punct de vedere social care, din cauza constrângerilor de solvabilitate, sunt incapabile să obțină o locuință în condițiile oferite de piață. Statele membre trebuie, prin urmare, să definească un grup țintă pentru locuințele sociale, pentru a permite ca acestea să fie alocate într-un mod transparent și pentru a preveni excluderea persoanelor celor mai nevoiașe.

Statele membre au o marjă considerabilă de manevră în determinarea dimensiunii grupului țintă și în aplicarea sistemelor de locuință socială. Rolul Comisiei se limitează la a verifica faptul că nu există nicio eroare vădită în definiție.

Această abordare a fost confirmată într-o decizie a Comisiei adoptată în decembrie 2009 cu privire la locuințele sociale din Olanda. Această abordare este, de asemenea, în armonie deplină cu articolul 34 din Carta drepturilor fundamentale, care se referă la asistența socială și pentru locuințe pentru toți cei care nu dispun de resurse suficiente.

O definiție clară a locuințelor sociale garantează și faptul că ajutorul de stat nu poate fi direcționat spre finanțarea activităților comerciale din afara domeniului de aplicare a serviciilor de interes economic general.

Întrebarea 2 se referă și la un drept universal la locuință. Însă, după cum am spus deja, locuințele în general nu sunt același lucru cu locuințele sociale. Existența unor criterii clare și transparente de eligibilitate și alocare pentru locuințele sociale sunt în interesul beneficiarilor și asigură utilizarea corespunzătoare a fondurilor publice.

Pentru a răspunde la întrebarea 3, în care onorabilii deputați întreabă de ce accesul la locuințele sociale este limitat la familiile cu un venit de mai puțin de 33 000 de euro, aș dori, și de această dată, să fiu foarte clar. Nu există nicio limită a veniturilor stabilită la nivelul UE pentru accesul la locuințele sociale.

Această sumă se referă la un singur stat membru – Olanda. A fost o parte a schimbărilor introduse de către autoritățile olandeze pentru a alinia sistemul național de locuințe sociale la normele europene în materie de ajutoare de stat. Autoritățile olandeze au stabilit o astfel de limită pentru a identifica grupul țintă pentru locuințele sociale în Olanda. Comisia nu a identificat nicio eroare în acea definiție a locuințelor sociale și, prin urmare, a aprobat schema olandeză privind ajutoarele de stat. Aș dori să adaug că grupul țintă definit de către autoritățile olandeze este foarte vast și acoperă 43 % din populația olandeză.

Lambert van Nistelrooij, în numele Grupului PPE. – (NL) În vremuri de criză și de dezbateri referitoare la modul în care putem menține o societate durabilă și în care ne putem menține competitivitatea, discutăm despre un detaliu care, din punctul meu de vedere, reprezintă o preocupare centrală pentru multe persoane.

Este vorba despre întrebarea: cui îi va fi alocată o locuință? Mai ales acum când băncile sunt mult mai rezervate decât atunci când a început dezbateră – în Olanda, acest lucru s-a întâmplat în 2005, când situația era destul de diferită – este clar că unele persoane se confruntă, într-adevăr, cu dificultăți. Pragul care a fost stabilit acum este de 33 000 de euro. Propunerile trebuie să fie prezentate spre aprobare membrilor Camerei inferioare a Parlamentului olandez, iar aceștia ne vor spune imediat că acest prag ar trebui, de fapt, să fie în conformitate cu pragul pentru fondul olandez de asigurări de sănătate, care este de aproximativ 40 000 de euro.

Dezbateră în Olanda este încă în plină desfășurare; prin urmare, nu este un caz în care toată lumea a căzut de comun acord. Sunt de părere că s-a lăsat prea puțin spațiu pentru flexibilitate, pentru soluții specifice. Statele membre trebuie să se poată adapta la circumstanțe. Acest procent de 10 % este foarte mic. După absolvire, venitul meu depășea, de asemenea, pragul, dar am reușit să-mi păstrez timp de câțiva ani locuința luată în chirie, înainte de a lua o decizie permanentă de a cumpăra și de a mă muta în altă parte.

Vorbim despre flexibilitate; nu există suficient spațiu de mișcare. Acest lucru mă duce la concluzia că subsidiaritatea – capacitatea țărilor de a se ocupa ele însele de anumite chestiuni – nu este respectată în mod suficient. În urma dezbaterii de astăzi, trebuie să ne gândim dacă este cazul să revenim cu o rezoluție. În general, consider că Comisia face o treabă bună în acest domeniu, însă cred că spațiul de mișcare al statelor membre este extrem de limitat, în detrimentul persoanelor care depind de acesta pentru locuințele lor.

Evelyne Gebhardt, în numele Grupului S&D. – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, urmărind această dezbatere, realizez că, de fapt, există foarte multă incertitudine în ceea ce privește modul în care ar trebui să se aplice legea în aceste domenii. Doamnule Andor, tocmai ați spus că nu există niciun regulament european care să stabilească suma de 33 000 de euro ca limită fixă. Legiuitorii olandezi au stabilit însă această limită din proprie inițiativă, probabil din cauză că le era teamă că, în caz contrar, Comisia ar solicita, într-un anumit moment, instituirea unor criterii clare.

Această incertitudine duce la foarte multe dificultăți în statele membre în ceea ce privește luarea propriilor decizii, mai ales în termeni de modelare a acestor decizii, astfel încât să se potrivească perfect cu nevoile pe care le avem pentru acești oameni și, în special, pentru locuințele sociale, deoarece aceștia sunt oameni care nu au suficienți bani pentru a se bucura de libertate de mișcare.

De aceea, este foarte important să creăm un cadru juridic și certitudine juridică, pentru a clarifica în mod corespunzător ceea ce este posibil. Serviciile de interes economic general trebuie, bineînțeles, să fie cu adevărat protejate. Acestea sunt oferite la nivel local în statele membre și sunt universale, iar noi trebuie să ne asigurăm că toată lumea beneficiază de ele.

De aceea, trebuie să luăm în considerare – și știu că acest lucru este luat în considerare de către Comisia pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale – ideea de a solicita Comisiei un cadru juridic de protecție a interesului economic general, în special în domeniul social, și cred că, în cazul în care s-ar oferi, un astfel de cadru ar fi un lucru foarte bun.

Isabelle Durant, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, vorbim aici despre temeiul juridic, a cărui importanță este evidentă. Cu toate acestea, în spatele acestui temei juridic, aș dori să subliniez faptul că locuințele și, în special, locuințele sociale, nu reprezintă în mod clar o piață ca oricare alta sau o activitate comercială ca oricare alta. Mai mult decât atât, locuințele sociale înseamnă mult mai mult decât locuințe rezervate persoanelor nevoiașe sau cu venituri mici.

Este vorba despre diversitate socială, despre care am vorbit, dar și despre integrarea acestor locuințe și a persoanelor care locuiesc în ele în cartierul lor, în orașul lor, câteodată în centrul orașelor, altădată în periferii. Se lucrează mult cu locatarii, se lucrează la integrarea acestora, la crearea unei solidarități, la includerea acestora în diferitele generații care locuiesc în cartierele și locuințele respective și, prin urmare, cred într-adevăr că, din acest punct de vedere, acesta este un subiect diferit.

În plus, în cursul acestei legislaturi, vom lucra la serviciile de interes general. Am impresia că, prin faptul că venim aici și vorbim despre problemele legate de ajutor sau de accesul limitat la locuințele sociale, transmitem un semnal greșit. În ceea ce privește limita de venit, care a fost menționată, în afară de mine, și de alți deputați și care este fixată la 33 000 de euro, cred că aceasta constituie o problemă, deoarece există o gamă largă de familii foarte diferite: familii monoparentale, familii cu persoane în vârstă, familii recompuse sau descompuse. Cum putem calcula veniturile acestora? Toate acestea mă determină, la fel ca pe alții, să solicit mai multă flexibilitate și subsidiaritate în cazul în care dorim să avem proiecte sociale adevărate în aceste cartiere.

Patrick Le Hyaric, în numele Grupului GUE/NGL. – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, tocmai ați spus că Comisia a acordat o mare importanță locuințelor sociale. Într-adevăr, vorbim despre un drept fundamental care nu este pus în aplicare în statele noastre membre. În plus, aceasta este o altă pată pe modelul nostru actual de integrare europeană.

În ceea ce privește restul întrebării dvs., domnule comisar, ați recitat din breviarul obișnuit al Comisiei, însă experiența ne arată că Comisia, Comisia dvs., și Curtea Europeană de Justiție adoptă hotărâri pe baza tratatelor europene, în conformitate cu un principiu fatal, acela al concurenței libere și loiale și, prin urmare, creează accesul ilegal la construcția de locuințe și la locuințe în sine. Mai rău decât atât, Comisia Europeană a definit locuințele sociale ca locuințe rezervate în mod exclusiv pentru, și citez, „cetățenii dezavantajați sau grupurile mai puțin avantajate”. Comisia încurajează, așadar, crearea orașelor-ghetou pentru săraci, în detrimentul diversității sociale.

La fel ca mulți colegi, susțin ideea unei noi directive-cadru care să fie pozitivă și progresistă, dar mi-e teamă că trebuie schimbat tocmai principiul concurenței încorporat în tratat.

Pe de altă parte, mi-e teamă că declarațiile făcute de președintele Barroso și confirmate astăzi de Consiliul Ecofin care, în principiu, a recomandat controlarea bugetelor, vor duce la o reducere a cheltuielilor alocate birourilor de locuințe ieftine și, în special, locuințelor sociale. Cred cu convingere că Europa trebuie să înceapă de la zero.

Frank Engel (PPE). – (FR) Doamnă președintă, aș dori, într-un fel, să mă raliez la opinia dnei Durant, care a afirmat în mod corect că locuințele sociale nu sunt un sector comercial sau un sector supus, la fel ca oricare altul, concurenței. Domnule comisar, cred că suntem cu toții de acord în această privință.

Ajutoarele de stat sunt puse sub semnul întrebării aici. Mă întreb de ce, într-un domeniu precum locuințele sociale, nu am fi, din punct de vedere teoretic, tocmai în domeniul ajutoarelor de stat. Într-adevăr, vorbim despre ajutoarele de stat pentru beneficiarii de locuințe sociale, și nu foarte mult pentru companii. Până la urmă, un ajutor este alocat pentru că se consideră că este necesar; nu este vorba atât de mult despre chestiuni de concurență aflate la mijloc.

Constat – și pot vorbi, bineînțeles, numai pe baza propriei mele experiențe naționale – că locuințele sociale sunt legate de condiții atât de diferite, încât ar trebui să fim de-a dreptul fericiți că Comisia Europeană, instituțiile europene, Europa și Bruxelles-ul nu sunt, așa cum se crede mereu, responsabile pentru a ne da o definiție precisă a ajutorului, pentru a ne spune ce cetățean poate beneficia de ce ajutor și în ce condiții.

Aș dori să spun că aici sunt în joc condițiile locale specifice și evoluția situației familiale a fiecăruia dintre noi. Cum poate cineva care a avut o familie, dar al cărui statut familial s-a schimbat, cineva ale cărui venituri variază în cursul vieții sale, după cum a spus dl van Nistelrooij, să primească într-o zi dreptul la locuință socială, conform unui număr de criterii, ca apoi acesta să-i fie retras? Mi se pare irațional și, în aceste circumstanțe, nu cred că Comisia ar trebui să-și depășească din nou atribuțiile pentru a ne propune, și, în cele din urmă, a ne impune norme care, în mod inevitabil, ar duce lipsă de flexibilitate și, probabil, și de umanitate.

Proinsias De Rossa (S&D). – Doamnă președintă, particip la această dezbatere în calitate de raportor al Comisiei pentru ocuparea forței de muncă pentru subiectul viitorului serviciilor sociale de interes general. Această întrebare cu solicitare de răspuns oral încearcă să afle ce propuneri are Comisia pentru a adresa o problemă gravă legată de asigurarea locuințelor sociale pentru cetățeni.

Regret faptul că domnul comisar nu a indicat nicio astfel de propunere, căutând în schimb să justifice sistemul actual. Se observă un refuz permanent al Comisiei de a accepta necesitatea de a aduce claritate și flexibilitate juridică pentru statele membre, nu numai în ceea ce privește asigurarea serviciilor publice existente – și, în special, a serviciilor sociale –, dar și în ceea ce privește acoperirea nevoilor sociale. Trebuie să fim capabili nu numai să le oferim cetățenilor o plasă de siguranță atunci când au nevoie, dar și să asigurăm un cadru social robust, care să le servească tuturor cetățenilor. Sănătatea, locuințele și educația sunt servicii care ar trebui să fie, în mod evident, asigurate pe o bază universală, și nu doar în funcție de toanele pieței. Faptul că piața este incapabilă să ofere universalitate pe baza egalității și a calității egale în aceste domenii este de la sine înțeles.

Toate acestea sunt servicii care nu creează doar profituri, ci oferă și o valoare socială care nu poate fi justificată printr-un bilanț al profiturilor și al pierderilor. Acestea sunt, de asemenea, necesare pentru crearea unei baze solide pentru o economie modernă. Actualul caracter juridic inadecvat a ceea ce ar putea face guvernele atât la nivel național, cât și la nivel local în domeniul asigurării serviciilor identificate ca fiind esențiale pentru bunăstarea societății nu poate fi lăsat să continue pentru prea mult timp.

Sophie Auconie (PPE). – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, aș dori, în primul rând, să fac o observație: nu există nicio competență comunitară în domeniul politicii locuințelor, în general, și al locuințelor sociale, în particular.

Cu toate acestea, în decizia pe care o menționăm în această întrebare cu solicitare de răspuns oral, Comisia oferă o definiție a locuințelor sociale. După cum s-a spus în repetate rânduri, domnule comisar, problema locuințelor sociale și a accesului la locuințe este o problemă majoră astăzi, în vremuri de criză. Haideți să readucem puțină umanitate în dezbaterile noastre tehnice, juridice și chiar tehnocratice.

În afara locuințelor în general, locuințele sociale reprezintă fundamentul integrării reale, al incluziunii sociale reale pentru cei care beneficiază de ele. Definiția care a fost dată în cursul controlului realizat de către Comisie cu privire la ajutoarele de stat este complet discutabilă. Domnule comisar, Descartes, marele filozof francez născut în regiunea mea, Valea Loarei, spunea: „Interesul general este un cerc al cărui centru este cunoscut, dar a cărui circumferință este necunoscută.”

Prin urmare, am două întrebări pentru dvs. Prima este una ușoară: care este statutul juridic al acestei definiții? Urmează să fie aplicată tuturor statelor membre?

Cea de-a doua întrebare este mult mai generală. După părerea Comisiei, unde începe și unde se termină competența comunitară în materie de organizare a serviciilor publice? Deoarece această întrebare este, până la urmă, una importantă. Sunt în joc universalitatea și accesibilitatea serviciilor publice.

Peter Simon (S&D). – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, peste tot în Europa, orașele și comunitățile noastre trebuie să se lupte cu cartiere-problemă. Peste tot în Europa încercăm să soluționăm problema, aducând aceste zone dezavantajate, cât și oamenii care locuiesc în ele, la nivelul vieții normale din restul orașelor noastre.

Însă dacă acum vom stabili criteriile în domeniul locuințelor sociale, după cum o face Comisia aici, dacă vom stabili criteriile care – așa cum unii colegi au spus-o deja – exclud un amestec al populației în aceste zone, acest lucru va slăbi toate eforturile pe care părțile competente le-au depus la fața locului de zeci de ani. Va submina și acțiunile pe care Uniunea Europeană le-a întreprins prin inițiativele sale comunitare Urban și Urban II.

Dacă limităm aici criteriile de acordare a locuințelor sociale astfel încât, de fapt, doar cei mai săraci dintre săraci, cei mai dezavantajați dintre dezavantajați să primească o subvenție și să poată fi ajutați în domeniul locuințelor sociale, atunci blocăm chiar acest amestec atât de necesar al populației în cartierele dezavantajate. Acest lucru va duce la o mai mare excluziune socială tocmai a acestor grupuri de populație și nu va face decât să agraveze aceste probleme în orașele noastre. Având în vedere toate aceste amănunte, este nevoie de o definiție și de o interpretare mai vastă a principiului subsidiarității și aș fi recunoscător Comisiei dacă ar putea să exprime pe scurt o poziție în acest sens.

Joachim Zeller (PPE). – (DE) Doamnă președintă, aici este vorba mai mult despre o chestiune globală, și anume cea referitoare la principiul subsidiarității și la universalitatea serviciilor sociale publice în întreaga UE. Însă locuințele sociale au fost puse în lumina reflectoarelor acestei dezbateri pe baza exemplului Olandei. Acesta nu este un caz singular – în special asociațiile de locatari și reprezentanții locatarilor suspectează de ani de zile faptul că orientarea Europei spre concurență caută cel puțin să limiteze, dacă nu chiar să facă imposibilă existența locuințelor sociale în Europa.

După nevoia de hrană și îmbrăcăminte, nevoia de a avea o locuință este, până la urmă, o nevoie umană fundamentală, și din acest motiv, locuința reprezintă unul dintre bunurile sociale publice, iar prevenirea lipsei de adăpost este o provocare socială.

O expresie a acestui lucru este faptul că, în state pentru care bunăstarea cetățenilor este importantă, fie se susțin locuințe sociale, fie se subvenționează în mod individual alte locuințe pe baza veniturilor persoanelor. Sigur că acum avem un caz special în Uniunea Europeană, în urma aderării a numeroase țări europene estice, centrale și de sud-est. Din cauza diferitelor structurări ale construcției de locuințe în fostele părți vestice și estice ale Europei, există o nevoie, mai ales în urma celor mai recente extinderi ale Uniunii Europene, de a compara structurile subvențiilor pentru locuințe și ale construcției de locuințe în statele membre.

Ca urmare a metodei de privatizare a locuințelor în multe state membre estice, centrale și sud-estice imediat după schimbările politice și, în special, ca urmare a lipsei evidente de locuințe în acele țări, Parlamentul European a reacționat prin punerea la dispoziție a fondurilor structurale pentru locuințe în țările respective.

În ciuda acestui fapt, politica privind locuințele continuă să fie întotdeauna o reacție la circumstanțele naționale, regionale și, în special, locale ale fiecărui caz; cu alte cuvinte, este un caz clasic al unui domeniu politic în care se aplică subsidiaritatea, în care nu este nevoie de reglementări supranaționale și în care astfel de reglementări nu există. Pentru locuința ca bun social public, legile pieței pot avea doar o aplicare foarte limitată în cadrul serviciilor de interes general.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar, serviciile publice și serviciile sociale sunt afectate de transformări economice și politice enorme, intensificate de măsurile naționale de reducere a costurilor. În Uniunea Europeană, ne confruntăm cu disparități din ce în ce mai mari privind veniturile. Dar tocmai în vremuri dominate de nesiguranță, de criza economică și de temerile față de viitor, stabilizatorii sociali sunt mai importanți decât oricând.

În orașul meu natal, Viena, ideea de bază a locuințelor sociale constă în asigurarea de locuințe la un preț convenabil pentru secțiuni largi ale populației, nu în limitarea acestora – conform definiției Comisiei – doar la cetățenii dezavantajați sau la grupurile sociale mai puțin avantajate. Rezultatul ar fi crearea de ghetouri. Prin urmare, nu am nicio intenție de a-mi schimba opinia în legătură cu acest subiect – definirea serviciilor sociale, inclusiv a locuințelor sociale, ar trebui să fie un principiu sau un drept al administrației locale de la

nivelul local respectiv, la fel ca și excluderea serviciilor sociale din sfera concurenței și a legislației referitoare la ajutoarele de stat.

Însă, în orice caz, avem nevoie de claritate juridică în Uniunea Europeană și de un instrument juridic la nivelul UE care să acopere și să definească în mod corespunzător serviciile sociale.

Seán Kelly (PPE). – Doamnă președintă, în primul rând, aș dori să-i mulțumesc dlui comisar pentru clarificarea anumitor puncte care au fost ridicate în întrebări. Trebuie spus că accesul la o locuință reprezintă o necesitate absolută pentru oricine, în special în statul social modern. Este absolut vital să ai un acoperiș deasupra capului; este un drept și este ceva despre care toată lumea ar fi de acord că ar trebui să fie asigurat fie prin mijloace proprii, fie prin agenții guvernamentale etc.

Acestea fiind spuse, trebuie să existe o dezbatere privind gradul de implicare pe care guvernul oricărei țări ar trebui să-l aibă în asigurarea unei locuințe. În propria mea țară, bula imobiliară a fost creată prin stimulente fiscale – care au fost prea generoase și insuficient gândite – pentru antreprenori, în vederea construcției de locuințe, oferindu-le autorizația de construcție – câteodată și pe câmpii inundate, care au mai fost inundate de atunci – și reclassificând terenuri care nu ar fi trebuit să fie reclassificate. Apoi, băncile au intervenit, desigur, prin acordarea de împrumuturi generoase constructorilor, pe care aceștia nu puteau să le restituie, și persoanelor individuale care cumpărau case pe care, mai apoi, nu și le putea permite.

De aceea ne confruntăm în momentul de față cu această criză. Așadar, există multe întrebări cu privire la cât de implicat ar trebui să fie statul în această zonă a dezvoltării imobiliare.

Însă în ceea ce privește asigurarea de locuințe sociale, consider că fundamentarea acesteia în primul rând pe venituri este mult prea prescriptivă și nu este rațională, din motivele menționate de numeroase persoane. Există cu siguranță un rol, după părerea mea, pentru Comisie, în sens mai larg, poate în stabilirea anumitor orientări cu privire la acordarea de locuințe sociale, însă nu are sens să fim prea prescriptivi în legătură cu elemente cum ar fi veniturile etc.; nu va funcționa și nici nu ar trebui să se încerce.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - Într-adevăr, locuințele sociale țin de serviciile de interes general. Din păcate, astăzi, în rândul tinerilor, rata șomajului în Uniunea Europeană a ajuns la 20 %.

Conform Regulamentului european, există o cotă de 4 % din Fondul european de dezvoltare regională care poate fi utilizată de toate statele membre pentru construcția de locuințe sociale și pentru eficiența energetică a clădirilor. Din păcate, datorită crizei economice, situația economică a familiilor europene se deteriorează, iar șomajul, extrem de ridicat în rândul tinerilor, este îngrijorător. Tocmai de aceea v-aș ruga, domnule comisar, să ne sprijiniți în creșterea până la 15 %, în viitoarea perioadă de programare financiară, a acestei cote pentru construcția de locuințe sociale și eficiența energetică a clădirilor.

În cea mai mare parte a statelor membre, sănătatea, educația și serviciile sociale, precum și grija față de tineri și față de persoanele vârstnice se află în gestiunea statului. Aceste servicii publice joacă un rol important pentru protecția și incluziunea tuturor cetățenilor în societate, cu condiția ca acestea să fie accesibile tuturor cetățenilor. Pentru ca acest lucru să fie valabil în toată Uniunea Europeană, solicităm Comisiei elaborarea unei directive-cadru pentru serviciile publice, care să introducă cerințe minimale în acest domeniu și care să garanteze atât un acces egal și universal pentru toți cetățenii europeni, cât și calitatea și transparența acestor servicii.

António Fernando Correia de Campos (S&D). – (PT) Doamnă președintă, domnule comisar, locuințele sociale reprezintă un serviciu economic de interes general cu un rol important pe piață, care creează rezultate pozitive în beneficiul întregii societăți. În conformitate cu Protocolul 26, anexă la Tratatul de la Lisabona, punerea în aplicare și organizarea acestui tip de serviciu ține de competența autorităților naționale, regionale și locale. De aceea, această restricționare a pieței țintă la familii cu venituri sub 33 000 de euro este greu de înțeles. Aceasta este o măsurare a sărăciei care se realizează în termeni absolut și pur financiari și care nu ia în considerare diversitatea celor 27 de state membre; argumentația sa se poate rezuma ca una de simplă solvabilitate.

Locuințele sociale acoperă probleme culturale și sociale, contribuie la proximitatea față de un loc de muncă, la redefinirea semnificativă a rolului femeilor pe piață și la mobilitatea lucrătorilor în zona europeană. Lupta pe care o duce Uniunea Europeană pentru a ieși din actuala criză necesită creștere economică, ce duce la imigrare și la crearea unor minorități etnice, economice și culturale, precum și la necesitatea de a le integra pe acestea, chiar cu riscurile ghețozării, pe care trebuie să le combatem în mod echilibrat. Nu intervine Comisia în competențele statelor membre?

Zigmantas Balčytis (S&D). – Doamnă președintă, Tratatul de la Lisabona recunoaște importanța existenței și accesibilității serviciilor sociale și rolurile pe care le au autoritățile locale și regionale în asigurarea acestora. Subiectul locuințelor sociale este extrem de important pentru persoanele cu venituri mici, iar faptul că criza a creat un număr mare de șomeri, care au nevoie de locuințe sociale, este o realitate.

În momentul de față, statele membre aplică diferite standarde în stabilirea criteriilor pentru acordarea locuințelor sociale. Este de înțeles că situațiile economice și sociale diferă în mod semnificativ în statele membre. Pentru a pune în aplicare dreptul de acces la serviciile universale, cred că ar fi indicată definirea principiilor generale și stabilirea plafoanelor recomandate de venit la nivelul UE. Însă trebuie să le acordăm statelor membre libertatea de a stabili aceste plafoane la un nivel mai scăzut, având în vedere diferențele economice și sociale.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). - Mulțumesc domnului comisar pentru lămuririle pe care le-a adus cu privire la această problemă. Nu cred nici eu că ar trebui să existe o definiție unică a locuințelor sociale; o astfel de definiție ar fi greu de utilizat în contextul diferențelor mari în ceea ce privește nivelul de trai. Chestiunea subsidiarității este relevantă în această dezbatere. Îmi permit să depășesc puțin cadrul concret al întrebării.

Cred că ar trebui totuși să existe un set de standarde mai clare, dar în altă privință, de exemplu, în situațiile în care este vorba despre aplicarea noilor reguli privind eligibilitatea în domeniul locuințelor în favoarea comunităților marginalizate. Este un regulament pe care acest Parlament l-a adoptat în luna februarie și pe care l-a menționat și colega mea, dna Țicău. Profit și eu, la rândul meu, de ocazie pentru a spune că ar fi binevenită sporirea fondurilor disponibile în baza acestui regulament.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, mi-am dorit această dezbatere pur și simplu pentru că, la fel ca și alți colegi prezenți aici, sunt îngrijorat.

Mai multe regiuni din Europa, inclusiv regiunea din care provin, realizează la ora actuală o evaluare menită să reformeze politica de alocare a locuințelor sociale, în vederea evitării fenomenului de ghettoizare și de grupare a straturilor sociale dezavantajate în aceleași clădiri și în aceleași cartiere. Decizia dvs. contravine acestei politici a reechilibrării sociale și a diversității sociale necesare.

Domnule comisar, nu este corect ca Comisia să împiedice statele membre să ducă politici de diversitate socială. Bineînțeles, accesul la serviciile sociale de interes general din domeniul locuințelor ar putea, pe de o parte, să fie limitat la anumite categorii de persoane, însă, pe de altă parte, ar trebui să se lase un anumit spațiu de manevră, astfel încât acestea să fie accesibile și persoanelor cu alte venituri, pentru a îmbunătăți astfel diversitatea socială din cartierele noastre.

În orice caz, echilibrul dintre aceste două aspecte ar trebui să fie definit de către sau împreună cu statele membre, și nu de către Comisie.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Doamnă președintă, știm cu toții că dreptul la o locuință este un drept fundamental. Statele membre sunt, prin urmare, obligate să garanteze locuințe sociale pentru oricine are nevoie de ele. Într-o perioadă de criză socială profundă, în care numărul persoanelor și al familiilor cu datorii mari, care au dificultăți în a plăti împrumuturile cu ajutorul cărora și-au cumpărat casele sau care trebuie să plătească chirii mari crește, este cu atât mai important să acordăm un sprijin complet persoanelor și familiilor care nu-și pot permite o locuință adecvată cu facilități și utilități adecvate.

Este, așadar, esențial ca statele membre să poată să utilizeze fondurile comunitare și naționale pentru a construi locuințe sociale și pentru a garanta drepturile fundamentale la care au dreptul toți cetățenii, punând capăt inegalităților sociale și încurajând incluziunea socială. Comisia Europeană trebuie să acționeze urgent în acest domeniu, fără să amenințe principiul subsidiarității, dar susținând universalitatea serviciilor sociale publice.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Centralizarea europeană este câteodată însoțită de fanfare, după cum am văzut în cazul adoptării Tratatului de la Lisabona. Alteori, apare în mod discret. Crearea diferitelor fonduri europene de susținere, care deformează adesea mediul pieței, a făcut necesară introducerea notificării obligatorii a asigurării ajutoarelor de stat.

Nevoia a devenit apoi aparentă pentru scutirea de la această obligație în cazul locuințelor sociale. Deodată, avem la dispoziție o definiție europeană. Dacă definim obligații la acest nivel, iar mai apoi le ordonăm celor aflați la niveluri inferioare să le pună în aplicare, nu putem vorbi despre subsidiaritate.

Responsabilitatea pentru locuințele sociale se află în totalitate în competența autorităților naționale, regionale și locale. Să nu punem la îndoială abilitatea societăților naționale și a comunităților locale de a-și rezolva propriile probleme. Ele cunosc cel mai bine aceste probleme. De asemenea, cunosc opțiunile pe care le au pentru a le rezolva.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D). – (PL) Este clar că ne confruntăm cu o problemă care este diferită de la un stat membru la altul.

În țările noi, inclusiv în Polonia, avem foarte multe regiuni în care foarte multe persoane nu au o locuință, din cauza veniturilor foarte, foarte mici. De aceste persoane se ocupă, în principal, autoritățile. Autoritățile locale și instituțiile regionale au responsabilitatea de a ajuta cât mai rapid aceste persoane. Fără punerea la dispoziția autorităților locale a unor fonduri suplimentare și fără sprijinul public, ajutorul pentru persoanele aflate în această situație extrem de dificilă este imposibil. În același timp, ar fi, de asemenea, necesar să ne gândim la modul în care să încercăm, în viitor, prin crearea unei politici comune și a unei definiții comune în acest domeniu, să obținem fonduri suplimentare care ar putea fi folosite de autoritățile regionale. Acestea ar utiliza banii și ar crea locuințe sociale, al căror număr este cu adevărat foarte, foarte mic în multe țări ale Europei.

László Andor, membru al Comisiei. – Doamnă președintă, sunt într-un totu de acord cu faptul că trebuie să privim acest subiect într-un context mai larg – în acest caz, în contextul crizei financiare și economice. În ultimii doi ani, am văzut că acesta a fost un test pentru politicile privind concurența, fie că era vorba despre sectorul financiar, sectorul automobilelor sau, în acest caz, sectorul locuințelor, și a fost, de asemenea, un test pentru politicile noastre sociale, fie că era vorba despre copii, despre persoane mai în vârstă sau fără adăpost.

În acest set de întrebări pe care l-am primit, aceste două aspecte – concurența și politicile sociale – se suprapun. De aceea, lucrurile sunt chiar mai complexe decât ar fi în afara contextului crizei.

Criza a demonstrat un eșec enorm al pieței, nu numai în sectorul financiar, dar și în cel al locuințelor, și a devenit foarte clar că forțele pieței nu sunt suficiente pentru a rezolva aceste probleme, nu numai ale celor extrem de săraci, dar și ale grupurilor mai largi ale societății. Acesta este motivul pentru care aș fi strict împotriva oricărui principiu care ar limita conceptul de locuințe sociale doar la grupurile cele mai sărace ale societății, mai ales dacă dorim să ținem cont de diversitatea țărilor europene și de principiului subsidiarității. Aș insista, în orice caz, să lăsăm definițiile din acest context pe mâna statelor membre, așa cum am spus mai devreme în discursul meu introductiv.

Revenind la cazul olandez, care s-a aflat în centrul discuțiilor, aș dori să repet faptul că Comisia nu impune niciunei alte țări criteriile stabilite în contextul olandez. În conformitate deplină cu principiul subsidiarității, ține de responsabilitatea statelor membre să decidă condiționalitatea locuințelor sociale.

Acest lucru este confirmat de decizia privind sistemul olandez al ajutoarelor de stat, și aș dori să reamintesc faptul că limitele stabilite de către autoritățile olandeze – care se aplică numai în Olanda – acoperă 43 % din populația olandeză, ceea ce depășește cu siguranță grupurile cele mai sărace. Decizia olandeză a confirmat, în plus, că amestecul social și coeziunea socială sunt obiective politice valabile pentru care se poate justifica ajutorul de stat, și nu numai pentru cei ce trăiesc într-o sărăcie extremă sau pentru cei care se confruntă cu riscul sărăciei.

Cred că problemele sociale care au apărut în ultimii câțiva ani în acest domeniu au destabilizat societatea la o scară mult mai largă, și de aceea trebuie să fim sensibili față de acest subiect. Aș dori, de asemenea, să adaug faptul că Comisia nu face decât să verifice ajutoarele acordate companiilor imobiliare. Nicio subvenție acordată direct cetățenilor nu face obiectul normelor privind ajutoarele de stat.

Discuția s-a extins și asupra unui context mai larg, cel al serviciilor sociale de interes general. De aceea, trebuie să mă refer și la acest subiect și să subliniez faptul că, în afara locuințelor, și alte servicii de interes general și, în special, alte servicii sociale joacă un rol preventiv și de coeziune socială țintită asupra întregii populații, indiferent de avere sau venituri. Comisia a clarificat acest lucru în comunicarea sa din 2007, când a subliniat obiectivele și principiile organizării serviciilor sociale.

Comisia își asumă angajamentul de a promova calitatea serviciilor sociale. De exemplu, susținem dezvoltarea unui cadru calitativ pentru serviciile sociale de interes general în cadrul Comitetului pentru protecție socială.

Câteva idei în încheierea răspunsului meu. Având în vedere că anumite chestiuni se refereau la o perioadă mai lungă de timp, prelungindu-se către următoarea perspectivă financiară, aș fi de acord că, într-o varietate

de contexte, locuințele vor fi afectate; într-adevăr, restaurarea în contextul eficienței energetice – care, din punctul nostru de vedere, intră în categoria locurilor de muncă ecologice – va fi, cu siguranță, o zonă în care vom fi activi, fără a încerca, desigur, să avem o politică europeană comună privind locuințele.

Vor exista și alte chestiuni, cum ar fi locuințele destinate celor mai vulnerabile grupuri ale societății, precum romii, domeniu în care s-a început deja să se lucreze, și cred că va exista o susținere constantă din partea fondurilor structurale a problemelor legate de locuințe care, în acest caz particular, sunt destinate grupurilor extrem de vulnerabile și marginalizate dintr-o varietate de state membre. Acest lucru evidențiază și importanța de a avea o viziune foarte diversificată, deoarece țările sunt diferite în termeni de nevoi sociale, iar anumite decizii și soluții care sunt aplicate în țări cu venituri mari nu trebuie, bineînțeles, să fie neapărat urmate – și în niciun caz impuse – în alte state membre.

Președinta. – Dezbateră a fost închisă.

17. Măsuri de securitate și prevenire pe platformele petroliere offshore din Uniunea Europeană (dezbateră)

Președinta. – Următorul punct pe ordinea de zi este declarația Comisiei cu privire la măsurile de securitate și prevenire pe platformele petroliere offshore din Uniunea Europeană.

Günther Oettinger, membru al Comisiei. – (DE) Doamnă președintă, 20 aprilie a fost o zi întunecată pentru Golful Mexic, pentru Statele Unite ale Americii și pentru întreaga lume. De exact patru săptămâni, industria și autoritățile au încercat totul – până acum, fără niciun succes notabil – pentru a opri deversările enorme de petrol și pentru a diminua daunele cauzate mediului, în special pe coastă.

Accidentul scoate în evidență riscurile asociate cu lucrările din larg de aprovizionare cu petrol și gaze. Conștientizarea publică a crescut, pe bună dreptate, nu numai în Statele Unite, ci și în Europa. Europa, împreună cu Norvegia, produce anual peste 200 de milioane de tone de țiței, majoritatea acestuia din Marea Nordului.

Chiar dacă explorarea și transportul petrolului și gazelor nu au loc în condiții extreme comparabile sau la aceleași adâncimi ca în Golful Mexic, tot trebuie să luăm în considerare eventualitatea unui accident în UE și să fim pregătiți pentru acesta. Avem organisme competente și mecanismele care să ne permită să reacționăm rapid în cazul unui eventual accident.

Există Agenția Europeană pentru Siguranță Maritimă, avem bărci de salvare, mecanisme de protecție civilă, o bună coordonare a măsurilor de sprijin, iar dna comisar Georgieva a putut, prin urmare, să ofere dintr-un stadiu incipient asistență europeană măsurilor curente desfășurate în Golful Mexic.

Obiectivul nostru trebuie să fie prevenirea, astfel încât să nu fim deloc nevoiți să ne confruntăm cu un dezastru. Împreună cu dl comisar Potočnik, am solicitat, prin urmare, birourilor noastre să revizuiască legislația comunitară aplicabilă. Legislația europeană reprezintă cadrul pentru măsurile de siguranță și protecție a mediului, atât în general, cât și în eventualitatea unui anumit accident.

Directivile noastre asigură standarde minime de siguranță a echipamentului și conțin standarde minime detaliate pentru sănătatea și siguranța lucrătorilor. Vom revizui acum toate aceste texte juridice, pentru a vedea dacă oferă un instrumentar adecvat și optim în cazul unui dezastru similar sau în cel mai rău caz care s-ar putea ivi. Acest lucru implică o cooperare strânsă cu autoritățile naționale de reglementare, deoarece o parte majoră a prevederilor de securitate care guvernează transportul de petrol și gaze și protecția sănătății se află sub controlul statelor membre, și nu direct sub controlul nostru.

Sigur că niciun set de reglementări nu poate oferi o garanție de 100 %. Multe aspecte depind de abordarea și de comportamentul domeniului operativ din industria noastră. Avem, așadar, toate motivele pentru a ne reuni: politica și industria trebuie să coopereze pentru a asigura că mediul european și publicul sunt în siguranță.

Doresc să plasez siguranța și durabilitatea în transportul de petrol și gaze în centrul conversațiilor părților interesate. De aceea, în ultima săptămână, am găzduit o întrunire a înalților oficiali de la companiile majore de energie care sunt active în apele europene. Dna comisar Georgieva a fost, de asemenea, prezentă. În cadrul acestei reuniuni tehnice, am solicitat industriei să se asigure că se vor depune toate eforturile posibile pentru a evita ca accidente similare să aibă loc în vecinătatea coastelor europene.

Am prezentat un catalog de întrebări, la care companiile urmează să dea un răspuns pe parcursul următoarelor zile. Au fost 12 întrebări care includeau foarte concret tot ceea ce este decisiv pentru siguranța pe platformele de petrol și pe platformele de gaze, cât și pentru ape, coaste și statele membre. Văd această reuniune cu industria ca pe începutul unui proces care va crește transparența operațiunilor industriei și va promova respectarea normelor și aplicarea celor mai bune practici.

Planificăm o a doua reuniune în următoarele luni, când vom cunoaște mai bine cauzele accidentului, pentru a evalua situația și pentru a trage pentru Europa învățămintele din accidentul care a avut loc în Golful Mexic.

În acest moment, în care cauzele și circumstanțele nu au fost încă analizate, ar fi prematur să tragem concluzii sau să solicităm noi inițiative legislative. Dacă ar reieși însă că este nevoie de un răspuns normativ, pot să vă asigur că Comisia nu va ezita să vă prezinte propuneri de legislație europeană.

Vedeți, doamnelor și domnilor, în Europa există eforturi constante de prevenire a unei tragedii similare. În cazul în care un astfel de accident ar avea totuși loc, avem o serie de măsuri și mecanisme de reacție rapidă și neîntârziată și de diminuare a efectelor pe care un asemenea accident l-ar avea pentru cetățeni și pentru mediu în Europa.

Vă voi raporta cu plăcere ceea ce vom stabili în cadrul următoarei noastre reuniuni.

Bogusław Sonik, în numele Grupului PPE. – (PL) Explozia platformei din Golful Mexic este cel mai mare dezastru ecologic de acest tip din întreaga istorie. 800 000 de litri de țiței curg zilnic în Golf, ceea ce reprezintă un total de 22 de milioane de litri de la începutul dezastrului. Deversările de petrol se întind acum pe o suprafață de peste 43 000 de kilometri pătrați, mai mare decât suprafața Olandei.

În acest moment, datoria noastră este aceea de a ne declara solidaritatea față de Statele Unite și față de toate victimele tragediei și de a asigura că le vom oferi cât se poate de mult ajutor. În lumina acestui dezastru, cred că este esențial să realizăm de urgență o evaluare specială – o inspecție tehnică detaliată și aprofundată a platformelor de foraj care operează pe apele teritoriale ale Uniunii Europene. Acesta ar trebui să fie primul pas la nivel supranațional de garantare a securității spațiului maritim european. În plus, aș dori să atrag în mod deosebit atenția asupra faptului că, în cazul în care un dezastru similar ar avea loc în Marea Baltică – o mare închisă –, acesta ar cauza daune permanente și ireversibile în întreaga regiune și în zonele costiere ale acesteia.

Este esențial ca toate dezvoltările realizate în apele teritoriale ale Uniunii Europene să facă obiectul unei monitorizări speciale, să respecte cele mai înalte standarde de siguranță și să fie echipate cu cele mai moderne sisteme de securitate. În acest sens, cred că este, de asemenea, esențial să dezvoltăm o procedură transfrontalieră comună de reacție și cooperare, care, în cazul unei scurgeri de țiței, ar fi imediat pusă în aplicare.

Observatorii din Statele Unite subliniază că, în multe cazuri, autorizația de a instala platforme în Golful Mexic a fost acordată sub presiune și pentru a răspunde intereselor industriei petroliere, în detrimentul mediului natural. Este dificil să nu menționăm aici decizia de a construi Nord Stream, conducta nordică de gaze, o decizie politică ce nu a luat în considerare pericolele pe care această investiție le-ar putea avea pentru ecosistemul Mării Baltice.

Domnule Oettinger, în contextul dramei din Golful Mexic, instalațiile de foraj pentru extragerea țițeiului sau a gazelor nu ar trebui niciodată să fie permise fără o garanție de siguranță de 100 % pentru mările și oceanele în cauză. Nu ar trebui permise deciziile luate sub presiunea unui lobby industrial sau politic.

Kriton Arsenis, în numele Grupului S&D. – (EL) Domnule comisar, de multe ori, simpla intensificare a măsurilor de prevenire nu este suficientă. Recenta explozie din Golful Mexic a implicat o platformă construită în 2001, iar scufundarea ei ulterioară este cauza unuia dintre cele mai mari dezastru ecologice de până acum. Deocamdată, și au trecut 29 de zile de la accident, nu a fost posibilă oprirea deversării și, după cum a spus dl Sonik, peste 5 000 de tone de petrol se scurg zilnic în mare în Golful Mexic.

Această poluare masivă s-a produs într-o perioadă în care numeroase specii, dintre care multe pe cale de dispariție, se află în plin sezon de reproducere. Mă refer la cinci dintre cele șapte specii de broaște țestoase, delfini, numeroase balene și numeroase mamifere importante de mare. În mod inevitabil, sunt afectați și oamenii. Această explozie, acest accident a avut loc tocmai când zona începea să-și revină după efectele devastatoare ale uraganului Katrina; a făcut, de asemenea, 11 victime.

Cu toate acestea, în Statele Unite se iau măsuri. În 1981, Congresul a votat pentru un moratoriu care să interzică forajul maritim de petrol în 85 % din apele costiere din jurul Statelor Unite. Guvernul Obama a

confirmat moratoriul după accident, în ciuda declarațiilor sale inițiale contrare. În același timp, se autorizează însă în continuare platforme de petrol, în special în Marea Nordului. Există la ora actuală sute de platforme maritime care forează atât pentru extracția de petrol, cât și pentru extracția de gaze naturale.

Accidentul recent petrecut în Golful Mexic a confirmat cu adevărat pericolul anihilării mediului marin din jurul platformelor petroliere maritime. Cu toate acestea, în conformitate cu legislația europeană, forarea pentru extracția de petrol sub mare este exclusă din domeniul de aplicare a Directivei Seveso privind controlul asupra riscului de accidente majore care implică substanțe periculoase.

Acest dezastru recent ne arată că nimeni nu se află în poziția de a garanta faptul că un dezastru similar nu se va întâmpla în Uniunea Europeană și că, uneori, simpla intensificare a măsurilor de prevenire nu este suficientă. Magnitudinea dezastrului a forțat guvernul Obama să bată în retragere. Poate că a venit timpul ca, în afara măsurilor preventive suplimentare, Uniunea Europeană să introducă un moratoriu cu efect imediat de interdicție a forajelor maritime în apele UE, care să se potrivească cu moratoriul SUA? Trebuie să reacționăm fără întârziere, înainte ca un accident ca cel din Golful Mexic să ne bată la ușă.

Corinne Lepage, în numele Grupului ALDE. – (FR) Doamnă președintă, scufundarea din 22 aprilie a platformei din largul coastei Louisianei a cauzat o deversare de petrol de proporții incredibile. Aceasta din urmă ridică trei probleme majore. Faptul că nu au fost introduse în prealabil niciun fel de sisteme de stopare a unei scurgeri de asemenea natură este greu de înțeles, la fel ca și absența unor controale suficiente din partea autorităților publice a sistemelor de securitate solicitate și puse în aplicare de către operatorii platformei pentru a evita riscurile poluării și, până la urmă, riscul specific legat de poluarea cu hidrocarburi a zonelor deosebit de sensibile și/sau deosebit de locuite. În urmă cu câteva momente, colegul nostru, dl Sonik, ne-a amintit de dezastrul pe care o astfel de poluare l-ar putea cauza, de exemplu, Mării Baltice.

Marea Nordului a cunoscut deja cel puțin două accidente grave pe platformele maritime și este una dintre regiunile cu cea mai mare concentrație de platforme din lume. În aceste condiții, este absolut esențial să facem o trecere în revistă a situației, pentru a ne asigura că un accident similar nu va fi posibil în largul coastelor noastre, și suntem încântați, domnule comisar, că s-a luat o inițiativă de acest fel.

Acestea fiind spuse, ce măsuri intenționați să luați pe termen scurt pentru a îmbunătăți siguranța și prevenirea accidentelor pe platformele maritime aflate pe apele noastre teritoriale? Ați vorbit despre standarde minime, domnule comisar, însă acestea nu sunt suficiente.

În al doilea rând, care sunt măsurile de control puse în aplicare pentru a garanta respectarea deplină a cerințelor de securitate? Nu ajunge să avem norme de securitate pe hârtie; acestea trebuie să fie puse în aplicare, iar aplicarea lor trebuie să fie monitorizată. Ce intenționați să faceți pentru a vă îndrepta în această direcție?

În al treilea rând, ce resurse sunt puse disponibile în eventualitatea unui accident pentru a evita poluarea coastelor? Este foarte bine că avem ambarcațiuni și forțe civile, dar care sunt lucrurile de care dispunem? Nu a venit timpul să solicităm ca operatorii să aibă un echipament tehnic specific care să poată fi cumulat? Nu ar fi, de asemenea, necesar ca, având în vedere includerea de acum înainte a prejudiciului ecologic în dreptul comunitar, să asigurăm un sistem adecvat de compensații și garanții financiare aferente?

În final, companiile petroliere operează la adâncimi din ce în ce mai mari, îngreunând foarte mult intervenția în caz de accident și punând în pericol mediul marin. Ce fel de măsuri sunt prevăzute pentru exploatarea maritimă a petrolului la adâncimi mai mari și, în special, în nordul îndepărtat?

Iar, în final, voi reveni la întrebarea pe care colegul nostru, dl Arsenis, tocmai a adresat-o: nu a venit timpul să luăm în considerare un moratoriu extins în aceleași condiții ca cele pe care doresc să le introducă Statele Unite? Dorim și trebuie să ne îndepărtăm de această societate bazată pe petrol. Nu a venit momentul să facem acest lucru?

Isabelle Durant, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, și eu cred că ar trebui să-i oprim pe cei din industrie să se joace de-a Dumnezeu.

Astăzi, națiunile industrializate sunt însetate de petrol mai mult decât oricând. Ele forează tot ce pot, la adâncimi din ce în ce mai mari, fapt care acutizează în mod clar riscul de accidente. În ultima vreme, industriile au preferat prospectarea și extragerea, în detrimentul securității și al mediului; 800 000 de litri de țiței curg zilnic, de aproape o lună, în Golful Mexic, iar daunele ecologice și economice vor fi catastrofale. Văd un decalaj imens între sumele colosale cheltuite pe extracții din ce în ce mai adânci și resursele clar insuficiente consacrate prevenției în aval și anticipării riscurilor.

La fel ca colegii mei, solicit și eu o serie de lucruri. În primul rând, cred că trebuie să efectuăm un audit al tuturor platformelor petroliere, pentru a le verifica gradul de întreținere, nivelul de securitate și conformitatea cu standardele. Bineînțeles că trebuie, de asemenea, să efectuăm inspecții ale platformelor, chiar dacă aceste inspecții țin de responsabilitatea statelor membre, și avem nevoie și de inspecția de către Comisie a inspecțiilor în sine.

În plus, consider că trebuie să protejăm o dată pentru totdeauna ecosistemele cele mai fragile. În acest sens, alături de inițiativa pe care ați luat-o, și pe care o salut, de a încerca să vedem cum am putea să facem față unor astfel de circumstanțe dacă un accident similar ar avea loc în largul coastelor noastre, cred într-adevăr că Europa trebuie să ia inițiative pentru a proteja o dată pentru totdeauna ecosistemele cele mai fragile. Mă gândesc, de pildă, la Alaska. Avem nevoie de o convenție internațională care să urmeze același model ca cel ce există pentru protecția resurselor în Antarctica, iar Europa s-ar putea afla în fruntea acestui tip de activitate și de convenție.

În cele din urmă, dacă mai este necesar, acesta ar fi un motiv foarte bun de a investi mai mult și mai curând în energiile regenerabile. Vulcanul – nu-i voi spune numele, deoarece este imposibil de pronunțat – ne-a oferit un semnal în ceea ce privește transportul aerian; la fel, acest accident îngrozitor este un alt semnal pentru noi cu privire la extracția de petrol. A venit vremea să ne dăm seama că am depășit nebunia acestei curse de a extrage petrol oriunde și cu orice preț.

Giles Chichester, în numele Grupului ECR. – Doamnă președintă, salut declarația dlui comisar. Lumea a privit uluită la deversările enorme de gaze și petrol din conducta ruptă în urma exploziei și a dezastrului din Golful Mexic, cât și la aparenta incapacitate atât a industriei, cât și a autorităților SUA de a stopa aceste deversări; trebuie să sperăm că evoluțiile recente se vor dovedi un succes.

Am avut, așa cum au menționat unii colegi, propria noastră experiență a dezastrului pe platforme, și anume în Marea Nordului. Mă gândesc la Piper Alpha ca la unul dintre exemple și cred că s-au învățat multe din această experiență. Dar să ne amintim că există o diferență semnificativă între adâncimea la care se operează în Golful Mexic și adâncimea Mării Nordului. Permiteți-mi să lansez îndemnul de a fi precauți și de a nu ne avânta în noi legislații. Haideți să fim siguri de ceea ce s-a întâmplat. Haideți să aflăm dacă normele noastre existente ar fi prevenit un asemenea accident aici și să ne asigurăm că normele noi l-ar preveni.

Accidentele și cazurile fortuite se întâmplă și nu putem garanta prevenirea lor. Trebuie să existe o limită a ceea ce putem face pentru a le preveni. Aș dori să vă ofer un ultim gând, atunci când luăm în considerare riscurile relative, și anume că accidentele precum acesta pun siguranța relativă a energiei nucleare într-o perspectivă diferită.

Elie Hoarau, în numele Grupului GUE/NGL. – (FR) Doamnă președintă, deversările de pe platforma de foraj din Golful Mexic reprezintă un adevărat dezastru, atât din punct de vedere ecologic, cât și din punct de vedere economic. Se pare că au existat anumite nereguli în acordarea autorizațiilor de foraj de către ministerul de interne al Statelor Unite. Acest lucru ar constitui o lipsă de responsabilitate de neiertat, ale cărei consecințe sunt incalculabile și nu afectează doar Statele Unite.

Știm că se acordă sute de autorizații de foraj maritim de către țări din întreaga lume, iar dacă aceste autorizații ar fi eliberate într-un mod la fel de iresponsabil, ar cauza probleme serioase întregii lumi. În calitate de deputat european reprezentând o regiune europeană ultraperiferică, precum și țările și teritoriile de peste mări (PTOM), compuse aproape în totalitate din insule, aproape 130 în total, răspândite pe trei continente, trebuie să-mi exprim preocuparea deosebit de mare pe care o am pentru insulele noastre din cauza proiectelor de exploatare maritimă a petrolului. De aceea, este esențial ca Uniunea Europeană, care trebuie să ofere un exemplu, să revizuiască cu cea mai mare rigoare măsurile de securitate și prevenire pe propriile platforme petroliere maritime.

În plus, deversările accidentale sau operaționale de petrol în mare, nu neapărat cauzate de Europa, sunt estimate la câteva zeci de mii de tone în fiecare an. Nu a venit timpul ca Uniunea Europeană să ia inițiativa, astfel încât, de acum înainte, platformele maritime să fie sub controlul unei autorități științifice nedisputate, care ar trebui să fie înființată sub forma unei autorități internaționale?

După Copenhaga și având în vedere conferința de la Cancún, Uniunea Europeană ar trebui să fie mândră să promoveze o adevărată guvernare globală pentru căutarea, protejarea și exploatarea resurselor din adâncul mării.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar, în calitate de vecin al Lacului Constanța, aș dori să apelez la dvs. să luați accidentul, dezastrul din Golful Mexic, la fel de serios ca și cum s-ar fi întâmplat chiar aici, în lacul nostru Constanța. În această eventualitate, în orașul meu natal nu ați mai avea apă potabilă, nu s-ar mai organiza niciun festival, cu toate consecințele dramatice pe care le-ar implica aceasta, și nu numai.

Ce înseamnă acest lucru? Sunteți sigur că platformele petroliere care se află departe de noi – cu alte cuvinte, în Marea Nordului și în Marea Baltică – vor rezista cu adevărat diferitelor condiții de furtună cu care va trebui să ne confruntăm ca urmare a schimbărilor climatice? Sunteți sigur că Agenția dvs. Europeană pentru Siguranță Maritimă este într-adevăr echipată pentru a face față unor astfel de condiții? Ați vorbit despre o bună coordonare. Ne-am confruntat de multe ori cu probleme de funcționare a contactului radio între diferitele țări. S-a verificat acest lucru, înainte de a ajunge la o situație de urgență? În cazul în care se va întâmpla cu adevărat ceva, care este situația juridică în ceea ce privește procesele împotriva companiilor petroliere? Ar fi poate util un fond de riscuri în acest sens?

În final, vă este clar că autoritățile de monitorizare din SUA erau multe prea interconectate cu industria petrolieră? Puteți să spuneți că nu vom avea aceleași probleme la nivel european? Stipularea nu ar trebui să sune „Puteți să faceți orice, în afara...”.

Elena Oana Antonescu (PPE). - Salut și eu inițiativa Comisiei. Cred că este important să discutăm acest subiect, chiar dacă accidentul nu s-a produs într-o zonă aflată în jurisdicția unui stat membru al Uniunii Europene.

Există în prezent, în apele teritoriale ale statelor membre, foarte multe platforme care exploatează petrol. Această activitate se estimează că va crește, în condițiile în care Agenția Internațională a Energiei apreciază că, în prezent, numai 5 % din rezervele marine de petrol sunt cunoscute. Este important să vedem care sunt lecțiile care trebuie învățate din dezastrul din Golful Mexic, care este situația acum în apele unde se efectuează astfel de exploatare în statele membre din Uniune și dacă este necesar să luăm măsuri suplimentare de creștere a siguranței, atât a lucrătorilor pe aceste platforme, cât și măsuri suplimentare pentru prevenirea unor accidente cu consecințe dezastruoase pentru zonele vulnerabile din Europa.

O altă lecție pe care trebuie să o învățăm din dezastrul Deep Water Horizon, dar și din trecut, este că trebuie să examinăm foarte atent cum se acordă licențele de exploatare și care sunt practicile de contractare existente. Trebuie să ne asigurăm că asumarea răspunderii nu poate fi evitată. O companie care intră într-o afacere cu un anumit grad de risc, care trebuie combătut prin măsuri de siguranță specifice și din care poate câștiga foarte mult, trebuie să fie pregătită să suporte și consecințele în cazul în care se produce un accident.

Dacă ați urmărit cum decurge anchetarea acestui dezastru în Statele Unite, lanțul de relații contractuale stabilite între mai multe firme permite companiilor să arunce vina una pe alta, în timp ce petrolul continuă să se deverseze în mare. Nu putem tolera o situație similară aici. De aceea, trebuie să examinăm legislația în acest domeniu și să aducem eventuale îmbunătățiri cadrului legislativ, astfel încât să ne asigurăm că reducem riscurile producerii unui astfel de eveniment.

Experiența din trecut arată că, în urma accidentelor, rămân pagube umane și de mediu uriașe, iar procesele de stabilire a responsabilității pot dura ani în șir. Comisia trebuie să se asigure că legislația pentru exploatarea resurselor de petrol în condiții de siguranță nu are prevederi prea permissive și să evalueze în ce măsură trebuie schimbată, pentru a reduce folosirea unor modalități de evitare a responsabilității.

Marek Józef Gróbarczyk (ECR). – (PL) Exemplul oferit de dezastrul din Golful Mexic ne obligă să ne gândim cu atenție la proiecte de investiții ce se derulează în Uniunea Europeană. Mă refer la conducta de petrol nordică, care se construiește fără respectarea recomandărilor făcute de Parlamentul European.

Sursa gazelor va fi zăcămintul de gaze rus Stockman din Marea Barents. Proiectul planifică extracția a 24 de miliarde m³ de gaze în fiecare an în prima etapă, însă aceasta va crește apoi la 68 de miliarde. Pentru a obține aceste cantități de gaze, trebuie efectuate multe foraje într-o perioadă foarte scurtă de timp. Nu va fi posibil să stopăm valul de 148 000 de tone de gaz metan, deoarece nu există valve sau puncte de tranzit. Daunele cauzate conductei nu vor duce în niciun caz la închiderea acesteia. Gazele vor continua să se scurgă până la repararea defecțiunii, deoarece în cazul în care ar intra apă, aceasta ar strica în totalitate conducta. Prin urmare, solicit Comisiei să realizeze o analiză detaliată a pericolelor pe care le prezintă dezvoltarea proiectelor de acest tip.

Paul Rübiger (PPE). – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, această dezbatere vine la timp. Încă nu am rezolvat problemele din Golful Mexic și nici nu știm unde vor apărea următoarele probleme.

Acesta este motivul pentru prima mea întrebare, domnule comisar: unde poate Europa, la ora actuală, să ajute prin expertiza specializată, prin Centrul Comun de Cercetare sau prin numeroase alte organizații pe care le avem, pentru a încerca, împreună, să obținem cât mai rapid și mai eficient cu putință o soluție pentru dezastrul din Golful Mexic? În ceea ce privește reducerea emisiilor de CO₂ cu 20 % și compensarea prin surse de energie regenerabilă, Uniunea Europeană a ales calea potrivită și putem avea rezultate foarte bune prin mai multă eficiență. Credeți că am putea, de exemplu, să lansăm noi inițiative împreună cu Norvegia în cadrul Spațiului Economic European?

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) La fel ca alți vorbitori, sunt extrem de șocat de faptul că sute de mii de litri de țiței au putut să se scurgă timp de mai multe săptămâni în mare fără ca noi să reușim să oprim acest lucru. Sunt, de asemenea, extrem de șocat de pagubele enorme astfel cauzate și de faptul că BP, compania în cauză, continuă să minimalizeze în mod constant acest accident. Suntem puși în fața faptului împlinit și nici măcar nu am reușit să evaluăm toate consecințele pe termen mai lung.

Este, așadar, esențial să adoptăm, mai degrabă la nivel european decât la nivel național, măsurile necesare pentru a nu permite repetarea unor asemenea evenimente în viitor. Făcând aceasta, trebuie să ne concentrăm asupra aspectelor procedurale și, de asemenea, tehnice, impunând sistemele necesare de securitate. Aceste inițiative costă, bineînțeles, însă costurile neluării niciunei măsuri ar fi, în mod evident, mult mai ridicate.

În trecut, am preluat inițiativa pe plan mondial, impunând învelișuri duble pentru navele petroliere. Cred că ar trebui ca, și aici, să preluăm inițiativa și să dăm un exemplu bun.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar Oettinger, în calitate de membră a Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară și de raportoare alternativă pentru biodiversitate, acest dezastru are, în mod evident, un impact personal pentru mine. Se distruge mult din ceea ce ar trebui să fie păstrat în viață. Cineva a spus-o astăzi deja, dar adevărul este că, în ciuda oricărei precauții, accidentele se întâmplă, deoarece prevenirea are anumite limite.

Însă accidentele nu sunt rezervate numai platformelor petroliere – nici centralele nucleare nu sunt imune la incidente și accidente. În Austria, avem o zicală, și anume: „Trebuie mereu să se întâmple ceva înainte să se întâmple ceva?” Cu alte cuvinte, trebuie ca de fiecare dată să aibă loc un accident înainte ca noi să ne învățăm lecția? Acest dezastru ar trebui să ne facă pe toți să ne gândim dacă renunțarea la energia nucleară nu ar fi o idee bună pentru Europa. Ar trebui să ne concentrăm întreaga energie mentală și toate resursele financiare pe investițiile în energii regenerabile.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Doamnă președintă, este bine că discutăm despre acest subiect important, dar, până la urmă, nu știu la ce vor duce discuțiile noastre sau ce efect vom avea asupra companiilor mari – companiile petroliere ce dețin puțurile petroliere care au cauzat aceste daune și acest dezastru.

În același timp, Comisia ar trebui aplaudată pentru recomandările sale de a pune în aplicare măsuri aici, pentru a garanta că în propria noastră zonă nu se va întâmpla ceva asemănător. Însă, dacă există o lecție pe care ar trebui s-o învățăm din acest dezastru, aceasta ar fi că trebuie să punem la dispoziție de urgență alte surse de energie pentru aprovizionarea regiunii noastre, în special surse de energie naturală, cum ar fi energia eoliană și energia solară. Cu cât facem mai repede acest lucru, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea. Dacă nu reușim să facem ceea ce ne-am propus, companiile petroliere vor înainta în ocean, în căutare de petrol, iar astfel de pagube și de dezastru se vor întâmpla nu numai o dată, ci iar și iar. Nu ar trebui să permitem acest lucru.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - Susținem investițiile în infrastructura energetică europeană, dar doar în condițiile în care pentru acestea se asigură deplina siguranță pentru construcție și exploatare. De asemenea, solicit pe această cale ca orice proiect aferent extracției sau transportului submarin de hidrocarburi să se realizeze doar după o evaluare serioasă a impactului asupra mediului.

Am solicitat în repetate rânduri înființarea, în toate statele membre cu ieșire la mare, a unor centre europene pentru intervenții în caz de accidente maritime, categorie în care intră și acest tip de accidente. Nu în ultimul rând, toate companiile implicate în exploatarea și transportul submarin de hidrocarburi ar trebui să ofere garanții și să aibă asigurări care să permită plata despăgubirilor în caz de accidente.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Cred că întreaga lume urmărește îngrijorată evenimentele ce continuă să se desfășoare la ora actuală pe coasta Golfului Mexic. Nimeni nu și-ar fi putut imagina și nu ar fi putut să prevadă că o astfel de țară imensă, națiunea conducătoare a lumii, Statele Unite, ar fi incapabilă să facă față unei situații care, la prima vedere, creează impresia că se poate rezolva. Consider că noi, și Europa, contribuim cu fonduri considerabile și cu resurse umane la rezolvarea problemelor cauzate de schimbările climatice. Cu toate acestea, natura își are propriile cerințe. Sunt de părere că este foarte bine că vom avea ocazia să învățăm din greșelile altora, dar, din nou, aș dori să vă reamintesc de problema legată de conducta de gaze nordică și cred că noi, Europa, vom fi responsabili din punct de vedere politic pentru exploatarea acestei conducte și, prin urmare, aș dori, de asemenea, să-l îndemn pe dl comisar să se asigure de faptul că vom revizui din nou condițiile de exploatare a acestui proiect de gaze, și salut oportunitatea și voința de a consolida propriile capacități de salvare ale Europei.

Günther Oettinger, membru al Comisei. – (DE) Doamnă președintă, onorați deputați, la fel ca dvs., sunt șocat, nu numai în calitate de comisar, dar și în calitate de cetățean, când văd cum, de ani de zile, natura este distrusă în asemenea cazuri.

Chiar dacă suntem șocați, trebuie să ne păstrăm calmul și să fim echilibrați, deoarece activitățile frenetice și isteria nu-și au locul aici. Cauza exactă a accidentului din Golful Mexic este încă necunoscută. A fost tehnologia cea care a dat greș? A fost o eroare umană? Am încredere că guvernul și opinia publică din SUA vor căuta o explicație cu aceeași temeinicie cu care dorim și noi să explicăm cauzele aici, în Europa.

Cred, de asemenea, că populația Statelor Unite ale Americii se așteaptă, cu același șoc și cu aceeași temeinicie, ca anumite lecții să fie învățate din aceste evenimente. În acest sens, am încredere în Statele Unite ca națiune industrializată, în competențele sale tehnice și în democrația sa.

Cel de-al doilea punct: trebuie să ne îndepărtăm de calea petrolului. Este însă clar că mergem de generații pe această cale, iar acest lucru este valabil în special pentru națiunile industrializate ale Europei. Cetățenii noștri au mult peste 200 de milioane de autoturisme – iar dvs. și cu mine toți le conducem. Conduc mult și, de asemenea, zbor mult, în interes de afaceri. La sfârșit de săptămână, sute de mii de persoane vor zbura, din nou, spre sud, și își vor petrece vacanța de Rusalii în Mallorca. Când vine vorba despre Grecia și Spania, se spune că doar turismul poate rezolva criza economică, ceea ce înseamnă mai multe zboruri spre Atena, Palma, Marbella și alte destinații. Consumăm petrol – cu toții, dvs. și cu mine. Am impresia că nici această Cameră solemnă, această onorabilă instituție, nu este construită tocmai într-o manieră ecologică. Avem mai multe lămpi de neon decât deputați europeni în această seară. Din toate aceste motive, cred că trebuie pur și simplu să fim conștienți de faptul că avem nevoie încă de mulți ani de consum major de petrol, dar că, în același timp, trebuie să fim foarte ambițioși pe calea renunțării la petrol: 20 % surse de energie regenerabilă peste zece ani.

Pregătim o Foae de parcurs 2050 și vă vom prezenta diversele alternative în cursul anului. Opiniile experților spun că, peste patru decenii, putem obține 80 % din nevoile noastre energetice din alte surse decât combustibilii fosili și, prin urmare, petrol. Electromobilitatea reprezintă aici o opțiune, însă, mult timp de acum înainte, majoritatea vehiculelor nu vor funcționa pe bază de electricitate, ci pe bază de petrol sub formă de motorină și benzină.

Este clar că forarea de petrol în Marea Nordului sau în Golful Mexic reprezintă o încercare de a reduce dependența de anumite țări. Fără aceasta, fără propriile noastre depozite, dependența noastră de statele OPEC și de țări care nu sunt întotdeauna caracterizate prin democrație ar fi chiar mai mare.

Există însă o diferență esențială: în Marea Nordului, forajele au loc la aproximativ 150–200 m, în timp ce, în Golful Mexic, adâncimea este de 3 000 până la 4 000 m, cu oportunități mult mai reduse de garantare a siguranței. Adâncimile de 150 și 200 de metri pot fi atinse cu submarine cu oameni la bord. În Golful Mexic, oamenii sunt, în principiu, departe de sursa pericolului, departe de siguranța tehnică.

Am încredere și în statele noastre membre. Avem toate motivele să avem încredere în autoritățile noastre naționale și în echipele noastre tehnice din Regatul Unit, Germania, Norvegia și Danemarca. De asemenea, în parteneriatul care există la ora actuală între Uniunea Europeană și autoritatea noastră (Agenția Europeană pentru Siguranță Maritimă – EMSA) și echipele naționale de securitate, avem un nivel excelent, ridicat, de siguranță cooperantă între Uniunea Europeană și statele noastre membre care se situează la granițe.

Și în cazul Nord Stream a trebuit, bineînțeles, să verificăm aspectul siguranței. Aceasta a implicat procese complicate de securitate și autorizare, care au fost toate efectuate, și doresc să clarific faptul că Nord Stream va fi, probabil, cea mai modernă și mai sigură conductă de gaze din lume. Și aici există o diferență esențială:

dacă ar exista vreodată o problemă în conducta de gaze, gazele ar putea fi oprite la sursă sau la coastă. Nord Stream nu poate fi comparată cu ceea ce se întâmplă în Golful Mexic.

Până la urmă, vom fi nevoiți să alegem o cale care să ne îndepărteze de cea a petrolului, însă vom avea nevoie de decenii pentru a parcurge acea cale. Noi toți cei din politică și din societate trebuie să parcurgem această cale. Pe drumul înspre aceasta și între timp, trebuie să verificăm dacă standardele noastre de siguranță, normele, orientările și echipele de securitate se află la cel mai înalt nivel. Am pus întrebările relevante. În toamnă, când vom cunoaște cauzele, când vom avea răspunsurile, când vom fi chestionat în detaliu companiile noastre de energie, vă vom oferi cu plăcere mai multe informații. Cred că gravitatea situației le este bine cunoscută companiilor de energie.

Doresc să fac o remarcă finală. Există deja baze de răspundere pentru despăgubirile punitive. Niciuna dintre părțile implicate în Statele Unite nu contestă acest lucru. Când va fi clar cine poartă vina, partea în cauză va fi trasă la răspundere și se poate deja observa că sumele se vor ridica la miliarde. În dreptul european privind mediul, precum și în reglementările noastre naționale privind mediul, chestiunea tragerii la răspundere, a cauzării de pagube și a despăgubirilor punitive este clară. Și acest lucru va consolida abordarea preventivă atunci când vine vorba de siguranță.

Presupun că peste câteva săptămâni vom ști dacă, în Europa, va trebui să acționăm din punct de vedere juridic sau tehnic, iar atunci îi vom prezenta cu plăcere Parlamentului un raport referitor la aceasta. Vorbele dvs. demonstrează, de asemenea, cât de important este pentru dvs., în toate partidele, să acționați într-un mod atent și precaut cu privire la acest subiect, și nu să reacționați după, când dezastrul deja se va fi întâmplat. Aceasta este maniera în care lucrăm în Comisie.

Președinta. – Dezbateră a fost închisă.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

András Gyürk (PPE), în scris. – (HU) După dezastrul platformei de foraj la adâncime de pe coastele SUA, este recomandabil ca și noi să tragem câteva concluzii. În primul și în primul rând, trebuie să spunem că, deși forajele maritime la adâncime utilizează tehnologii industriale de ultimă oră, acestea nu sunt încă lipsite de riscuri. Trebuie, de asemenea, să spunem fără echivoc că creșterea investițiilor private în sectorul petrolului nu trebuie să însemne că factorii de decizie politică vor renunța la dreptul unor reglementări stricte privind mediul. Catastrofa petrolieră din Statele Unite reprezintă o bună ocazie pentru UE de a-și revizui propriile norme de siguranță. Acestea sunt încă de o natură prea generală. Trebuie să ne gândim doar la directiva privind evaluarea impactului asupra mediului sau la cadrul pentru siguranța la locul de muncă. Revizuirea este justificată și din cauză că normele ceva mai specifice se concentrează mai mult asupra pașilor care trebuie făcuți după apariția unui dezastru. Aspectelor legate de prevenție li se rezervă, prin urmare, un rol secundar. Învățând din exemplul SUA, trebuie să delimităm în mod clar domeniile de responsabilitate ale proprietarilor și operatorilor puțurilor de petrol și pe cele ale autorităților de supraveghere. Reglementările industriale și acțiunile voluntare ale companiilor nu oferă o soluție reconfortantă. Este foarte clar că avem nevoie de garanții de securitate definite din punct de vedere juridic.

18. Criza cauzată de norul de cenușă vulcanică (dezbateră)

Președinta. – Următorul punct pe ordinea de zi este întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Comisiei de Brian Simpson, în numele Comisiei pentru transport și turism, privind criza cenușii vulcanice (O-0061/10) (B7-0217/10).

Silvia-Adriana Țicău, autoare. – Doamnă președintă, dl Simpson își cere scuze pentru faptul că nu poate fi prezent la discuția privind criza cenușii vulcanice. În mod ironic, având în vedere discuția din această seară, a fost afectat de restricțiile de zbor legate de restricțiile existente în Regatul Unit din cauza cenușii vulcanice și, prin urmare, nu a putut să ajungă la Strasbourg la această dezbateră. De aceea, voi vorbi în această seară în numele dumnealui.

Întrebarea cu solicitare de răspuns oral privind criza cenușii vulcanice este la fel de relevantă astăzi, în contextul actualei perturbări a traficului aerian, ca și în perioada erupției inițiale de luna trecută a vulcanului din Islanda, când o mare parte din spațiul aerian al UE a fost închis timp de șase zile. Ne confruntăm acum nu numai cu consecințele acestei perturbări și cu impactul său financiar, dar și cu actuala incertitudine privind continuarea și prelungirea acestei perturbări a spațiului aerian european.

Deși cred că au fost învățate și puse în aplicare anumite lecții importante ca urmare a amplitudinii, duratei și cauzei fără precedent a închiderii inițiale a spațiului aerian, este clar că, în contextul actualelor perturbări, răspunsul la nivel european trebuie să fie accelerat cu o treaptă.

Confrunțați cu provocările pe care natura fără precedent, durata nespecificată și perturbările le cauzează traficului aerian, mă preocupă astăzi obținerea de asigurări a faptului că mecanismele pe care le avem pentru a face față acestei perturbări funcționează în mod eficient și că decalajele care au fost identificate în decursul ultimelor săptămâni vor fi abordate în mod adecvat.

Mă bucur să spun că Regulamentul privind drepturile pasagerilor curselor aeriene s-a dovedit a avea o importanță vitală pentru asigurarea unei măsuri de siguranță care să garanteze că nu pasagerii vor fi cei care vor purta povara consecințelor financiare ale acestei situații și vor fi lăsați în voia acestui haos. Închiderea spațiului aerian a ridicat însă întrebări importante privind îndeplinirea de către companiile aeriene a obligațiilor lor atunci când vine vorba despre drepturile pasagerilor curselor aeriene, în special în contextul unei compensări acordate industriei aeriene.

Ce feedback primește Comisia legat de tratamentul pasagerilor și ce garanții poate să ofere cu privire la îndeplinirea de către companiile aeriene a obligațiilor lor, în conformitate cu legislația? În plus, situația actuală a expus vulnerabilitatea pasagerilor care și-au rezervat un bilet la companii aeriene din state terțe, pentru care nu se aplică legislația privind drepturile pasagerilor. Care este propunerea Comisiei pentru abordarea acestei lacune din legislație?

Am recunoscut, de asemenea – foarte devreme în această criză – pierderile financiare grave suferite de industria aviativă pe perioada închiderii spațiului aerian. Preocuparea mea privind orice pachet de compensații puse la dispoziția industriei aviatice este de a garanta că aceste compensații vor merge spre diferite sectoare ale industriei aviatice – nu numai spre companiile aeriene – și că măsurile de compensare sunt de natură europeană.

Știu că anumite state membre vor fi mai empatiche decât altele atunci când se va pune problema acordării de ajutoare financiare pentru companiile lor aeriene. Cum poate Comisia să garanteze că anumite condiții vor fi echilibrate pentru a evita inegalitățile în compensațiile oferite la nivelul statelor membre și pentru a asigura un mediu concurențial echitabil?

Voi trece acum la cea mai arzătoare problemă de astăzi, care se referă la procedurile existente de definire a zonelor UE în care nu se zboară. Perturbarea continuă a spațiului european a pus, încă o dată, în centrul atenției procedurile de definire a zonelor în care nu se zboară. Există preocupări cu privire la faptul că statele membre sunt exagerat de prudente în punerea în aplicare a zonelor în care nu se zboară și că avioanele pot zbura prin densități mai mari de cenușă decât cele pe care le permit în prezent normele UE.

Închiderea și deschiderea din ultimele săptămâni a spațiului aerian de către statele membre a scos foarte puternic în evidență nevoia mai curând a unei abordări mai unitare la nivel UE, în locul abordării diferențiate pe care o vedem acum. Sunt, de asemenea, la curent cu faptul că Comisia a pus un nou accent pe îmbunătățirea colectării de date și a metodologiilor de simulare, pentru a crea o imagine mai clară a riscurilor la care se supun avioanele care zboară printr-un nor de cenușă.

Care este impactul acestor noi informații asupra restricțiilor existente și a definirii zonelor în care nu se zboară?

În cele din urmă, am văzut valoarea pe care o are coordonarea europeană consolidată atunci când vine vorba de abordarea crizei cenușii vulcanice. Alte domenii în care am recunoscut importanța unei cooperări mai puternice cuprind accelerarea inițiativei cerului unic european și crearea unui plan de acțiune privind mobilitatea, pentru a ajuta UE să treacă mai ușor peste astfel de crize.

Siim Kallas, vicepreședinte al Comisiei. – Doamnă președintă, aș dori să ofer o actualizare privind evoluția crizei cauzate de vulcanul din Islanda, care, desigur, este legată de aviație.

Uniunea Europeană a fost grav afectată de consecințele erupției vulcanului Eyjafjallajökull din Islanda. Erupția vulcanică a creat un nor de cenușă vulcanică deasupra unei mari părți a Europei. Cenușa vulcanică conține multe substanțe problematice care sunt dăunătoare pentru aeronave și, în special, pentru motoarele acestora. Prezența acestei amenințări a siguranței a forțat autoritățile naționale să ia decizia, în conformitate cu procedurile relevante dezvoltate la nivel internațional, de a închide întreg spațiul aerian afectat.

Uniunea Europeană a mobilizat imediat resursele necesare pentru a aborda problemele cele mai urgente. Luând în considerare evoluțiile situației și nevoia unei abordări mai diferențiate a procedurilor de gestionare a modelelor și a riscului, Comisia a luat inițiativa, la sfârșitul de săptămână din 17 și 18 aprilie, împreună cu Președinția spaniolă și Eurocontrol, de a propune o abordare europeană coordonată. În urma acestei activități, în strânsă cooperare cu statele membre și industria, au fost definite noi proceduri. În cadrul reuniunii extraordinare a miniștrilor de transport din UE, care a avut loc la 19 aprilie 2010, această nouă procedură a fost aprobată, permițând astfel, începând cu 20 aprilie 2010, o redeschidere treptată, coordonată, a spațiului aerian.

Ca urmare a acestei acțiuni imediate, Comisia a produs un raport în care abordează impactul crizei cenușii vulcanice asupra industriei transportului aerian. Aceasta s-a bucurat de un sprijin puternic din partea Consiliului miniștrilor transporturilor în cadrul reuniunii din 4 mai 2010. Deși raportul s-a concentrat asupra abordării crizei vulcanice actuale, acesta a căutat în aceeași măsură să abordeze nevoia Uniunii Europene de a putea face față în mod eficient unor situații similare de criză din viitor, în cazul în care acestea vor apărea.

Evenimentele din ultimele 10 zile ne-au arătat că, în această etapă, situația este departe de a fi rezolvată. Vulcanul continuă să fie activ, iar închiderile repetate ale spațiului aerian continuă să aibă loc, în funcție de condițiile meteorologice care afectează dispersia norului de cenușă. Comisia se angajează, prin urmare, să dea curs concluziilor Consiliului Transporturi adoptate la 4 mai 2010. Mă bucur să raportez primii pași făcuți în consecință.

Celula europeană de coordonare a crizelor a fost aprobată începând cu 11 mai 2010. Dispozițiile finale privind crearea acesteia sunt elaborate în această săptămână. Numirea unui coordonator al blocurilor funcționale de spațiu aerian a fost aprobată la 7 mai 2010 de Comitetul pentru cerul unic. Desemnarea comitetului de evaluare a rezultatelor al Eurocontrol ca organism de evaluare a rezultatelor cerului unic european a fost, de asemenea, realizată de Comitetul pentru cerul unic, la 7 mai 2010. Agenția Europeană de Siguranță a Aviației (AESA) a fost însărcinată să definească standardele obligatorii pentru nivelurile de toleranță ale cenușii în motor.

Comisia va solicita în curând crearea unui grup operativ în vederea explorării modului în care actualele modele europene de prognoză și dispersie pot fi îmbunătățite pentru a intensifica evaluarea și gestiunea riscurilor în astfel de situații de criză. Urmează mai mult decât atât, având în vedere că Comisia încearcă să îndeplinească așteptările Consiliului miniștrilor transporturilor, exprimate în concluziile acestora din 4 mai 2010.

Marian-Jean Marinescu, în numele grupului PPE. – Erupția vulcanică din aprilie ne-a arătat că traficul din spațiul aerian european este nepregătit să răspundă corespunzător în caz de perturbații neașteptate. Nu a existat coordonare, flexibilitate sau utilizare la maxim posibil a condițiilor de zbor.

Pachetul SES II a fost adoptat în noiembrie 2009 într-un timp record, așa cum se menționează și în nota informativă a Comisiei. Adoptarea s-a realizat în ciuda rezistenței statelor membre. De altfel, traducerea și publicarea au durat mai mult decât negocierea. A venit criza și s-a constatat utilitatea implementării pachetului SES II.

Opinia mea este că, dacă statele membre ar renunța la reticențele actuale, am putea avea un cer unic european într-un timp extrem de scurt. Aceasta presupune să avem o rețea de rute directe și un control de trafic eficient, care să nu mai țină cont de granițele naționale. Din păcate, nu se dorește încă acest lucru și singura soluție este să implementăm foarte repede pachetul SES II.

Comisia a propus măsuri de urgență care, de altfel, sunt cerute deja în regulamentele aprobate. Sunt măsuri foarte bune. Principalul lucru este, însă, înființarea blocurilor aerospațiale funcționale cel mult în termenul stabilit, respectiv până la finele anului 2012. Pentru aceasta este însă nevoie de ghidul prevăzut de regulament și care, din păcate, în concluziile Consiliului din 4 mai nu este menționat. Lipsa ghidului poate fi utilizată de către statele membre ca un motiv de întârziere. Mai mult, ghidul trebuie să fie instrumentul prin care, la termenul cerut, să avem nu numai zone de trafic coordonat, ci un real cer unic european.

Ghidul trebuie să prevadă un control al traficului în interiorul blocurilor, realizat în coordonare cu blocurile vecine, astfel încât să nu existe zone de suprapunere. În caz contrar, vom înlocui actualele granițe naționale cu granițele blocurilor și vom extinde nejustificat termenul de implementare a cerului unic european. Nu cred că este nevoie să ne gândim, în viitor, că va fi necesar un regulament SES III, care să unească blocurile. Această abordare permite, de asemenea, ca implementarea sistemului SESAR să se desfășoare în condiții optime și cu costuri minime.

În 2011, ultimele state membre vor adera la zona Schengen. Este inacceptabil, cred eu, să nu avem granițe pe sol, dar să le menținem pe cer.

Saïd El Khadraoui, în numele Grupului S&D. – (NL) Doresc să încep prin a vă mulțumi pentru răspunsul dvs. După părerea mea, o serie de întrebări nu au primit încă un răspuns complet și, prin urmare, aș dori o explicație mai cuprinzătoare a anumitor puncte.

Absența dlui Simpson demonstrează că subiectul este în continuare actual, iar consecințele unor astfel de erupții sunt imprevizibile și pot fi avea efecte puternice asupra mobilității cetățenilor noștri, precum și asupra economiei, în cazul în care situația se va prelungi. Din punctul meu de vedere, demonstrează și faptul că nu putem, de fapt, să excludem posibilitatea ca ceva asemănător să se întâmple, de exemplu, în câteva săptămâni – în plin sezon estival – iar spațiul aerian să trebuiască să fie închis.

În consecință, trebuie să lucrăm în continuare nu numai la măsurile structurale de îmbunătățire a eficienței aviației noastre și a sistemului nostru de transport în general – voi reveni pe scurt la acesta –, dar și la o mai bună gestionare a crizei. În urmă cu un minut, vorbeai și despre înființarea unui fel de celulă de coordonare. Acest subiect va beneficia de mai multă clarificare în decursul săptămânii.

Cu toate acestea, ați putea poate să ne spuneți deja câte ceva despre tipul de sarcină prevăzut pentru această celulă de coordonare? Care ar trebui să fie, mai exact, sarcina sa inițială? Evenimentele din aprilie au arătat în mod clar că nu există suficientă coordonare între părțile implicate, cum ar fi aeroporturile, companiile aeriene și agențiile de turism, și că nu există niciun mecanism de informare a părților implicate cu privire la ceea ce ar trebui să facă în astfel de cazuri. De asemenea, călătorii blocați, de exemplu, nu știu cu adevărat care le sunt drepturile.

Așadar, avem nevoie, după părerea mea, de un plan european de pregătire, pentru a permite luarea rapidă a deciziilor corecte și dezvoltarea contactelor potrivite. De fapt, același lucru este valabil pentru repatrierea călătorilor; până la urmă, atunci când vine vorba de zeci de mii de oameni, trebuie ca undeva să se stabilească un sistem care să faciliteze repatrierea.

Drepturile pasagerilor sunt un element foarte important. Europa a făcut foarte multe în acest domeniu, ceea ce trebuie apreciat. Însă, după cum știți, în legislație există lacune. Vorbim despre companii aeriene din state terțe, care, de fapt, nu intră sub incidența legislației noastre și, de aceea, aș încuraja integrarea acestor tipuri de drepturi în acordurile noastre de aviație cu țările terțe. Cred, de asemenea, că trebuie să monitorizăm aplicarea de către statele membre a acestui tip de legislație. Am auzit chiar în această săptămână că autoritățile italiene au amendat compania aeriană Ryanair. Sunt vești bune, însă ce se întâmplă în alte state membre? Putem obține o evaluare a acestui lucru?

Bineînțeles că avem și numeroasele măsuri structurale, dar nu doresc să vorbesc prea mult despre acestea: cerul unic european, care se află în construcție, și, de asemenea, căile ferate, de exemplu. Căile ferate s-au dovedit a nu fi o alternativă viabilă. Există multe motive pentru acest lucru: este vorba despre sisteme diferite și, de asemenea, despre circumstanțe precum lipsa unui sistem integrat de emiterie a билетelor. După părerea mea, acest aspect este, de asemenea, foarte important. Prin urmare, mai sunt multe lucruri de făcut, însă aveți sprijinul nostru.

Gesine Meissner, în numele Grupului ALDE. – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar, am organizat deja, imediat după erupția vulcanică, o dezbateră privind norul de cenușă și problemele pe care acesta le cauzează aviației.

Am observat diferite lucruri în această criză. Am observat, pe de o parte, că aviația este cu adevărat esențială pentru sectorul transporturilor, deoarece nu numai pasagerii sunt cei care rămân blocați, ci și bunurile pot rămâne netransportate. În Germania, de exemplu, BMW a avut blocaje de producție din cauză că nu a primit livrările. Am observat că avem nevoie de toate mijloacele de transport, inclusiv de aviație. Pe de altă parte, am observat că imposibilitatea de a zbura timp de câteva zile reprezintă o criză semnificativă pentru companiile aeriene. O pauză de cinci zile ar fi acceptabilă, conform agențiilor aeriene. Însă o pauză de 20 de zile ar fi putut să cauzeze o prăbușire a întregii industrii pe o perioadă îndelungată. Încă nu este nevoie să vorbim despre compensații – au spus-o chiar companiile aeriene –, însă dacă ar fi durat mai mult, acest lucru ar fi fost necesar.

Drepturile pasagerilor au făcut obiectul diferitelor comentarii făcute de diferiți vorbitori. Aceștia au testat acum dacă și în astfel de cazuri extraordinare se poate face totul pentru pasageri în termeni de informații, despăgubiri și recompense în măsura în care au nevoie de acestea și astfel cum au fost stabilite inițial aici.

Doresc să mă mai refer, în special, la două subiecte. Primul este cerul unic european. Nu avem un spațiu aerian european unic, iar acesta este un lucru care a fost, și de această dată, dureros de absent. Un spațiu aerian european unic nu ar fi putut să prevină, în mod evident, erupția vulcanică, o știm cu toții, însă cu siguranță ne-ar fi fost mai ușor să realizăm evacuarea fără probleme a pasagerilor. Am numit, bineînțeles, un coordonator al blocurilor funcționale de spațiu aerian (FAB). Acesta își va începe acum activitatea și sperăm cu toții foarte mult că munca sa va putea să ducă relativ curând la un spațiu aerian european unic. Întrebarea este însă și cât de mult va dura până când vom reuși cu adevărat să obținem acest lucru? Poate că nici nu vă aflați în postura de a da un răspuns clar la această întrebare.

Ne-am pus odată și întrebarea dacă o mai bună coordonare europeană a sectorului feroviar – un lucru pe care ni-l dorim de multă vreme și pe care, pe hârtie, îl și avem de multă vreme – i-ar fi ajutat pe pasageri să ajungă mai repede acasă. Și în acest sens, am observat destul de clar care sunt punctele în care există dificultăți.

Voi trece acum la ultima mea întrebare. Dispunem, pentru astfel de cazuri, de o bună gestionare a crizei? Avem institutul de la Londra, care, de fapt, este responsabil cu furnizarea de informații în caz de cutremur. Acesta se ocupă și de erupțiile vulcanice, ca responsabilitate secundară. Acum a produs proiecții computerizate bazate pe date de mână a doua, fiind criticat pentru acest fapt. Ce putem învăța de la alte părți ale lumii, cum ar fi Statele Unite, Indonezia sau altele, în care erupțiile vulcanice sunt mai frecvente? Ce alte măsurători realizează acestea? Din câte știu, sunt mai bine pregătite decât noi pentru astfel de situații. Poate că nu ne-am așteptat la așa ceva în Europa, însă acum trebuie să ne învățăm lecția. Suntem o regiune a tehnologiei înalte, avem numeroase oportunități, iar cercetătorii din Germania au solicitat, de exemplu, o rețea specializată de monitorizare pentru acei aerosoli, acele elemente minuscule, pe care le conține cenușa vulcanică. Ce altceva credeți că am putea face? Cum ne putem îmbunătăți tehnologiile în interesul aviației, al oamenilor și al mărfurilor?

Eva Lichtenberger, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Doamnă președintă, închiderea spațiului european aerian a fost în mod cert o măsură preventivă necesară în interesul siguranței. Ulterior, și înainte ca spațiul aerian să trebuiască să fie din nou închis, ar trebui să se găsească o tehnică mai potrivită de rezolvare a problemei. Din păcate, trebuie să spun că, în mod clar, acest lucru nu a reușit deloc, nici în coordonarea măsurătorilor, nici în analize sau în ceea ce privește pasagerii. Și a doua oară tratamentul pasagerilor care au fost blocați din cauza zborurilor amânate a fost extrem de inadecvat, iar îmbunătățirea acestuia trebuie să fie o prioritate. Mă întreb când vor exista, cu adevărat, planuri valabile.

Domnule comisar, în plus, nu ați oferit un răspuns foarte detaliat la întrebarea legată de fonduri și de eventuală compensare a companiilor aeriene. Acesta este un aspect esențial, având în vedere că acest subiect continuă în mod constant să fie adus în discuție. Cum ar trebui, atunci, să arate rezolvarea? Cine, mai exact, urmează să fie despăgubit? Companiile aeriene? Acestea vor transfera apoi banii către pasageri? Oamenii de afaceri care au ratat întâlniri importante vor primi, de exemplu, despăgubiri? Un comerciant, o companie nevoită să aștepte piese de schimb, va primi despăgubiri? De ce ar trebui ca numai companiile aeriene să primească despăgubiri? Nu mi se pare că este un lucru justificat dacă îl comparăm cu consecințele economice ale crizei. Mai mult, trebuie neapărat să luăm în considerare faptul că, până la urmă, companiile aeriene au beneficiat de o subvenție pe termen lung din partea cetățenilor europeni, prin eliminarea taxei de benzină pentru aviație, ceea ce înseamnă, bineînțeles, că sunt deja subvenționați *a priori*.

Domnule comisar, aștept răspunsul dvs. la această întrebare.

Roberts Zile, în numele Grupului ECR. – (LV) Vă mulțumesc, doamnă președintă. Aș dori să încep prin a-i mulțumi dlui comisar Kallas pentru rezistența de care a dat dovadă în ultimele cinci zile. Poate că ne-am putea gândi că primele două sau trei zile ar fi putut să fie mai active, dar, în general, sunt de părere că comisarii și-au îndeplinit extrem de bine sarcinile și că deciziile Consiliului au fost menite să ofere multă încurajare, în contextul cerului unic european, măsurilor luate cu privire la numirea de coordonatori ai blocurilor funcționale de spațiu aerian și la punerea în aplicare a măsurilor de către Agenția Europeană de Siguranță a Aviației, iar multe din aceste măsuri au fost luate rapid. În același timp, cred că este foarte important că, prin înțelegerea acestei tensiuni între interesele de afaceri și cele politice și prin apărarea drepturilor pasagerilor, regula din actuala legislație conform căreia deciziile privind deschiderea sau închiderea spațiului aerian particular sunt luate de către statele membre a fost păstrată. Dacă ne-am imagina că, Doamne ferește, s-ar fi întâmplat un accident, atunci probabil că Comisia sau instituțiile europene relevante și-ar fi depășit atribuțiile și s-ar fi născut o întrebare foarte importantă, nu cu privire la nivelul pierderilor pe care le-a suferit mediul de afaceri, ci cu privire la cine a fost responsabil de decizia greșită care a contribuit la cauzarea accidentului într-un anumit spațiu aerian din cadrul statelor membre ale UE, atunci situația ar fi foarte diferită. În consecință, cred că ar trebui să tragem câteva concluzii din această situație relativ critică. Pe termen scurt, s-au luat, așa

cum am spus, o serie de măsuri, dar sigur că, în ceea ce privește drepturile pasagerilor, așa cum a menționat deja dl El Khadraoui, o serie de companii aeriene low-cost le-au ignorat, de fapt, pe acestea (și nu este vorba despre companii aeriene din state terțe, ci despre companii din statele membre ale UE) și, în principiu, și-au abandonat pasagerii timp de cinci zile și nopți; în realitate, acestea vor fi câștigătorii – vor economisi bani –, iar aceasta rămâne o problemă nerezolvată în sfera punerii în aplicare a drepturilor pasagerilor, așa cum există ele acum în Uniunea Europeană. O altă provocare pe termen lung este lipsa legăturilor mai multor state europene cu partea centrală a Europei prin alte mijloace de transport. Vă mulțumesc.

Jacky Hénin, în numele Grupului GUE/NGL Group. – (FR) Doamnă președintă, în primul rând, consider că este esențial să subliniez faptul că, în acest caz, la fel ca în altele, trebuie să prevaleze principiul precauției, deoarece sunt în joc vieți omenești. Însă, dacă ar fi să prevaleze, aplicarea sa nu ar trebui să ducă la decizii extreme care i-ar determina pe cetățeni să vadă precauția ca pe o ineptie.

Așadar, în acest caz, de ce am luat în considerare doar utilizarea unui vechi model matematic și meteorologic virtual și am ignorat sindicatele piloților, care au recomandat zboruri de probă și utilizarea baloanelor meteorologice? Poate că astfel am fi putut evita paralizia totală a aeroporturilor și haosul rezultat din aceasta.

În timp ce VIP-urile au beneficiat mereu de un tratament bun, foarte mulți cetățeni europeni au fost abandonați de întreaga lume, inclusiv de propriile lor guverne.

În final, îmi voi repeta solicitarea pentru înființarea unei comisii parlamentare de anchetă care să aducă la lumină fraudă în care au fost implicate anumite persoane cu ocazia acestei crize.

Juozas Imbrasas, în numele Grupului EFD. – (LT) Nu voi repeta gândurile exprimate deja de mulți vorbitori cu privire la consecințele vulcanului din Islanda, închiderea spațiului aerian și pierderile suferite de companiile aeriene și de consumatorii (pasagerii) care au fost închiși în aeroporturi. Mă bucur să aud astăzi că se vor lua în curând decizii privind crearea cerului unic european și că, potrivit dlui comisar, un coordonator al spațiului aerian și-a început deja activitățile în mai. Acum însă, nefiind siguri că vom putea să coordonăm astfel de situații instabile sau chiar situații asemănătoare în viitor, consider că ar trebui să ne gândim la cum să dezvoltăm și să acordăm mai multă atenție altor mijloace alternative de transport și altor modalități de transportare a pasagerilor, de exemplu, căilor ferate, după cum a menționat colegul german. În regiunea noastră, regiunea Mării Baltice, reprezentată de Lituania, Letonia și Estonia (care se află la marginea Europei de Nord-Est), această situație a erupției vulcanice a subliniat, în mod special, nevoia noastră de a avea servicii feroviare bune, iar aici mă gândesc la proiectul Rail Baltica. Am înțeles că alte regiuni europene ar putea să se confrunte și ele cu aceeași problemă și că situația lor nu este mai bună (sau este?), dar astăzi vorbesc despre regiunea mea și, în acest caz, am dori să putem ajunge în Europa Centrală și de Vest prin Polonia, odată ce aceasta se va alătura căii noastre ferate. Altfel, vom fi izolați de sistemul de transporturi al UE. Alte țări au căi ferate și poate și autotrenuri, însă cele trei state baltice ale noastre nu au încă acest lucru. Prin urmare, aș dori să-l întreb pe dl comisar dacă, în viitorul apropiat, se va acorda sau se acordă suficientă atenție punerii în aplicare corespunzătoare a proiectelor alternative de transport? Cu ajutorul Uniunii Europene, vom reuși să obținem voința politică necesară și să asigurăm mijloace alternative de transportare a pasagerilor, astfel încât să putem evita astfel de consecințe în situații de criză similare.

Luis de Grandes Pascual (PPE). – (ES) Doamnă președintă, aș dori să-i mulțumesc dlui Kallas pentru prezența dumnealui aici și pentru munca pe care a depus-o în această perioadă dificilă.

Aceasta este o dezbatere care a trebuit să aibă loc, doamnelor și domnilor, și, din păcate, nu cred că va fi ultima de acest gen. Vă voi scuti de repetarea statisticilor acestui eveniment grav și a impactului negativ pe care l-a avut asupra economiei. Nu doresc decât să-i amintesc pe cei afectați.

În primul rând, pasagerii. Zece milioane de oameni au fost lăsați fără zboruri și fără o orientare cu privire la ceea ce ar trebui să facă. Impactul asupra pasagerilor a fost atât de puternic, încât dispozițiile directivelor și ale regulamentelor nu au putut să-i protejeze. Excluderea răspunderii în contracte din motive de catastrofă sau *forță majoră* ne amintește de nevoia unui fond comun de întâmpinare a consecințelor unui dezastru global precum cel cauzat de vulcan.

Voi trece acum la companiile aeriene. Asociația Internațională de Transport Aerian (IATA) estimează că acestea au pierdut 1 700 de milioane de euro în întreaga lume. Asociația companiilor europene de transport aerian (AEA) estimează pierderile la nivel european la 850 de milioane de euro. Această lovitură a fost suficientă pentru a accentua o criză galopantă care amenință multe companii aeriene cu închiderea.

Cealaltă victimă a fost turismul. Consecințele pentru turism au fost devastatoare. În primul rând, din cauza anulării contractelor care au fost făcute în avans, așa cum se obișnuiește în acest sector, și, în al doilea rând, din cauza insecurității, care a cauzat o schimbare în tendințele normale de rezervare.

Acesta este diagnosticul meu, domnule comisar, doamnelor și domnilor. Nu poate să existe decât o singură concluzie: instituțiile europene nu dețin instrumentele necesare pentru a întâmpina în mod eficient o criză de o asemenea magnitudine.

Voi trece acum la critică, deoarece critica este necesară și inevitabilă; la autocritică, dacă este necesar. Nimeni nu poate fi exonerat, deoarece toți cei implicați au reacționat prost, târziu și ineficient, câteodată fără vina lor. Statele membre nu pot fi exonerate, deoarece, deși deciziile intrau în sfera lor de competență, nu au fost capabile să acționeze. Instituțiile europene nu pot fi exonerate, deoarece au avut nevoie de patru zile lungi pentru a reacționa și deoarece reacția lor, care invoca pacea ca prioritate, nu a dus, din păcate, la calm, ci la paralizie.

Voi vorbi acum despre răspunsul Comisiei. Astăzi, Comisia reiterează măsurile pe care ni le anunțase. După părerea mea, sunt măsuri rezonabile, dar există o lipsă de claritate privind perioada de punere în aplicare a acestora.

Nu vorbim despre un lucru din trecut. Chiar astăzi, există o amenințare latentă a blocării zborurilor și este îngrijorător că depindem de curenții de aer. Știu că nu putem să luptăm împotriva elementelor. Este ceea ce a spus un faimos navigator spaniol referitor la o mare bătălie navală pe care am pierdut-o.

Criza nu ne va ajuta să luăm măsuri. Statele membre vor fi rezervate în alocarea resurselor. Dacă însă suntem răutăcioși, acest vulcan ar putea să afecteze economia europeană mai mult decât se preconizează.

Rog Comisia să fie hotărâtă și rog Consiliul să abordeze de urgență nevoia de a lua decizii. Iar în plus, le cer tuturor să fie generoși în punerea în aplicare a alternativelor, pentru a compensa incapacitățile instituțiilor. Nu acuz Comisia sau Consiliul, dar trebuie să recunoaștem diagnosticul conform căruia instituțiile nu au fost capabile, în condițiile existente, să rezolve o criză de asemenea magnitudine și proporții.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Doamnă președintă, aș dori să-i mulțumesc dlui comisar Kallas pentru munca sa din ultimele câteva zile și să spun că această criză a cenușii vulcanice provenite din Islanda, care a cauzat blocarea mobilității europene și care chiar și ieri a cauzat închideri suplimentare ale spațiului aerian european în Irlanda și în Regatul Unit, precum și cele două reuniuni extraordinare ale Consiliului convocate de Președinția spaniolă la sugestia Comisiei, ne-au învățat multe lucruri.

În primul rând, ne-au învățat că această criză a afectat întregul sector, nu numai companiile aeriene, dar și aeroporturile, și felicităm Comisia pentru viziunea sa cuprinzătoare în ceea ce privește consecințele și ajutoarele. Acest lucru a fost realizat de dl Kallas, de dl Almunia și chiar de dl Tajani, care a evaluat impactul asupra turismului și agențiilor. Salutăm, prin urmare, această abordare a Comisiei.

În al doilea rând, deși știam deja că cerul unic european era necesar, acum știm că este urgent. De aceea, trebuie să numim în mod definitiv coordonatorul – un fost coleg de-al nostru care este foarte calificat – și, bineînțeles, să eliminăm obstacolele care există încă în Consiliu.

Trebuie, de asemenea, să lansăm de urgență sistemul de cercetare ATM privind cerul unic european, care stă la baza cerului unic european, împreună cu finanțarea garantată. Ar putea Comisia să ne spună ce ezitări sau rezervări a observat în reuniunea Consiliului din 4 mai? Trebuie să știm. Avem chiar și impresia că există state membre care deschid spațiul aerian mai mult decât altele, iar acest lucru nu este indicat într-un sector foarte competitiv cum este cel al transportului aerian.

În plus, deși Parlamentul a acordat prioritate drepturilor pasagerilor, iar acest fapt a fost reiterat, cu o puternică reticență din partea Consiliului, acum s-a observat în mod clar nevoia de a revizui aplicarea acestor legi. Avem nevoie ca Comisia să fie implacabilă cu companiile aeriene low-cost care au răspândit confuzie minșind pasagerii și publicul. Trebuie aplicate procedurile necesare de sancționare.

De asemenea, vă invit, domnule comisar, să lansați un proiect pilot, pe care grupul meu l-a propus pentru bugetul 2010, de a avea birouri pentru consumatori în aeroporturi, pentru a facilita măsurile necesare pentru pasageri și consumatori în mijlocul confuziei generale.

În timp ce unii dintre noi luptau deja pentru rețele feroviare, rețele transeuropene, ca alternativă la mijloacele de transport cu un impact mai puternic – și am demonstrat-o în Spania, de exemplu, cu trenul de mare viteză AVE dintre Barcelona și Madrid – acum știm că trebuie să construim urgent un al doilea sistem alternativ de

mobilitate, după cum se procedează în mod precaut cu rețelele electrice și de telecomunicații. Acesta este motivul pentru care revizuirea rețelelor transeuropene în vederea perspectivelor financiare trebuie să fie mai ambițioasă.

Marian Harkin (ALDE). – Doamnă președintă, punctul meu de vedere specific în această dezbatere se referă la impactul asupra aeroporturilor mai periferice și asupra companiilor aeriene care se confruntă deja cu dificultăți economice.

Locuiesc pe o insulă care se află în spatele unei insule din largul coastei Europei. Prin urmare, aeroporturile și companiile noastre aeriene periferice sunt deosebit de importante pentru conectivitate și mobilitate. Există o serie de aeroporturi regionale pe coasta de vest a Irlandei. Avem Donegal, Sligo, Ireland West Airport Knock, Shannon și Kerry. Având în vedere proximitatea noastră față de Islanda și statutul nostru de insulă, ne confruntăm cu probleme deosebit de grave din cauza cenușii.

În ceea ce privește aeroporturile periferice, consider că Comisia ar trebui să promoveze pe deplin rutele internaționale vizate de OSP în materie de conectivitate a aeroporturilor periferice cu punctele centrale și că statelor membre ar trebui să li se acorde o reală flexibilitate atunci când vine vorba despre ajutoarele de stat pentru aeroporturile periferice. În plus, există multe companii aeriene care se confruntă deja cu dificultăți financiare și care s-ar putea să-și înceteze activitatea din cauza crizei. Să nu ne păcălim singuri. Problema nu va dispărea în viitorul apropiat. Va duce la pierderea locurilor de muncă în sectorul aerian și, în consecință, la mai puțină concurență pe piață. Trebuie să ne gândim foarte serios la modul în care UE poate juca un rol constructiv, atât din perspectiva unei distribuții echitabile a asistenței financiare, cât și din cea a instrumentelor de gestionare a crizei pe care le avem la dispoziție.

În încheiere, este important să înțelegem că actuala legislație a fost elaborată pentru a nu mai permite companiilor aeriene să anuleze zborurile doar pentru că aceasta li se pare soluția cea mai potrivită, însă acum ne aflăm într-o poziție în care spațiul aerian este închis și companiile aeriene nu pot zbura. Poverile financiare sunt foarte semnificative pentru toți actorii – pasageri, companii aeriene și aeroporturi. Întrebarea este cine este responsabil și cine poartă poverile financiare?

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Doamnă președintă, având în vedere că această nouă erupție vulcanică ne pune față în față cu probleme cu care ne-am confruntat deja, aș dori să merg mai departe de sistemul de gestionare și de coordonare a crizei, în care s-au realizat progrese, și să pun accentul, la fel cum au făcut-o și alții, pe interoperabilitate și pe sistemul de rezervare al căilor ferate. Transportul terestru și, în particular, căile ferate trebuie să poată să înlocuiască mai ușor transportul aerian atunci când acesta nu funcționează. Nu doar vulcanii îl pot afecta; poate fi blocat și din alte motive.

Însă, în afara acestui aspect, și chiar mai structural, aș dori să vă întreb despre acoperirea riscului de către sectorul în sine în acest tip de criză – și insist, de către sectorul în sine. De fapt, cred că, de fiecare dată când va fi acordat (sau de fiecare dată când există o problemă), ajutorul de stat se va dovedi foarte repede a fi greu de suportat la nivel bugetar și va duce la discriminări inacceptabile între companiile aeriene, între operatorii din sectorul aviatic, care ar introduce solicitări identice, și, în cele din urmă, între eventualii beneficiari ai acestui ajutor și cei care ar fi excluși de la acesta.

Având în vedere dimensiunea companiilor aeriene, cred că trebuie să procedăm la fel ca în sectorul bancar și să trecem, în cazul acestora, la norme prudențiale, norme care le-ar obliga să dețină o formă de asigurare obligatorie. Asigurarea le-ar permite să acopere acest tip de risc prin împărțirea costurilor acoperirii, fără a le cere mereu statelor membre să le ofere asigurare gratuită, mai ales fiindcă ele beneficiază deja acum de exonerarea istorică a taxei pe kerosen și biletele de avion.

În cele din urmă, trebuie să ne asigurăm și de faptul că aceste companii aeriene își despăgubesc în mod corespunzător pasagerii, fără a transmite nota contribuabililor.

Jacqueline Foster (ECR). – Doamnă președintă, suntem cu toții la curent cu tulburările îngrozitoare care au fost și continuă să fie cauzate de cenușa vulcanică. Peste 100 000 de zboruri au fost anulate, iar aproximativ 12 milioane de pasageri nu au putut să călătorească conform planului. Mărfurile și încărcătura au fost întârziate sau nici nu au fost transportate, iar companiile, atât mari, cât și mici, au fost afectate. Companiile noastre aeriene și aeroporturile noastre europene au suferit pierderi financiare catastrofale. Cred că doar companiile aeriene europene au pierdut peste 2 miliarde de euro.

În tot acest haos, un lucru este clar: transportul aerian este extrem de important pentru economia europeană și, ca indivizi, depindem de o industrie viguroasă și eficientă a transportului aerian, în care siguranța echipajului

și a pasagerilor este prioritară. Așadar, aplaud decizia Comisiei de a răspunde în mod decisiv în urma blocării obligatorii a sectorului european de transporturi aeriene.

Comisia a recunoscut nu numai nevoia de lua în considerare despăgubirile financiare, ci și necesitatea de a accelera punerea în aplicare a măsurilor SESAR. Ca regulă generală, sunt de părere că statul nu ar trebui să sprijine în mod artificial companiile. Riscul, după cum știm și acceptăm cu toții, face parte din conducerea unei afaceri. Însă acestea sunt circumstanțe excepționale. Nu am mai văzut o tulburare atât de îndelungată a industriei, cu astfel de pierderi financiare enorme, de la evenimentele din 11 septembrie 2001 și, în ciuda dificultăților financiare cu care se confruntă în clipa de față toate statele membre, le-aș îndemna să elaboreze planuri de sprijinire a unei industrii care pur și simplu nu mai poate îndura alte pierderi.

Întrebarea care se pune acum este ce poate și ce ar trebui să se facă în viitor pentru a face față unor astfel de crize? În primul rând, companiile aeriene trebuie să fie implicate de la început în discuții referitoare la eventuale închideri ale spațiului aerian. În al doilea rând, pachetul SESAR trebuie să fie prezentat într-o manieră rațională. Am încă anumite rezerve cu privire la crearea unui administrator de rețea. Nu mă opun în mod categoric ideii, dar cred cu tărie că mai există anumite întrebări care necesită răspuns. De exemplu, care exact ar fi rolul? În fața cui ar răspunde această persoană? Cum s-ar îmbunătăți astfel situația actuală? Aștept cu interes o dezbatere serioasă cu privire la acest subiect, domnule comisar, înainte ca orice fel de legislație să fie pusă în aplicare, întrucât un răspuns automat s-ar putea dovedi mai dăunător decât se intenționează.

Cred, de asemenea, că ar fi înțelept să ne uităm la America de Nord sau la alte locuri pentru a vedea cum tratează ei problema cenușii vulcanice. În Regatul Unit, aplicăm aceleași condiții de referință ca OACI, dar americanii folosesc o metodă diferită pentru a calcula dispersia cenușii. Se pare că aplică o abordare mai fermă și cred că am avea ceva de învățat de aici.

În plus, trebuie să ne amintim că, atunci când în UE se iau decizii privind închiderea spațiului aerian al UE, impactul acestor decizii nu se oprește la granițele noastre și este nevoie de discuții cu celelalte țări OACI.

În final, în calitate de factori de decizie europeni, avem o responsabilitate de a dezvolta o viziune strategică și viabilă pe termen lung pentru aviația în UE, luând în considerare dimensiunea internațională. Cred că ar trebui să susținem adoptarea de măsuri de îmbunătățire a gestionării riscului, stabilind cereri de despăgubire justificate fără a denatura concurența și promovând reforme structurale echilibrate și eficiente din punct de vedere al costurilor.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Închiderea spațiului aerian după erupția din aprilie a vulcanului islandez a confirmat că transportul aerian este extrem de sensibil la diferitele restricții ale condițiilor de zbor. Nu numai norii de cenușă vulcanică, ci și ninsorile puternice, vijeliile, ceața densă și alte fenomene meteorologice le creează companiilor aeriene complicații enorme în ceea ce privește asigurarea zborurilor obișnuite.

Companiile aeriene responsabile încheie, prin urmare, numeroase polițe cu companiile de asigurări, care trebuie să le acopere pierderile financiare suferite din cauza urgențelor neprevăzute. Costurile acestei asigurări a companiei aeriene sunt, desigur, incluse în prețul biletelor de avion, iar pasagerii plătesc, ca parte din prețul biletului, și pentru serviciile necesare și mijloacele de transport alternative în cazul unei urgențe.

Aș dori încă o dată, domnule comisar, să subliniez și să repet faptul că pasagerii fac o plată inclusă în prețul unui bilet de avion, astfel încât companiile aeriene să poată, în caz de urgență, să rezolve problemele care rezultă din aceasta și să solicite, mai apoi, companiei de asigurări despăgubirile adecvate pentru daunele cauzate.

Un cetățean UE care nu utilizează în mod direct serviciile aeriene nu are nimic de-a face cu acest subiect. De aceea, este absolut inadecvat să le transferăm statelor membre astfel de pierderi înregistrate de aviație. Prin urmare, este de înțeles faptul că guvernele mai înțelepte nu doresc să răspundă acestor solicitări absurde. Dacă cineva ar trebui să despăgubească companiile aeriene pentru restricțiile rezultate din condițiile meteorologice excepționale, acestea ar trebui să fie companiile lor de asigurări, care trebuie să îndeplinească obligațiile contractuale din domeniul de aplicare convenit în politicile lor de asigurare.

Până la urmă, așa funcționează lucrurile pentru fiecare dintre cetățenii noștri din UE: dacă le arde casa, de exemplu, sau dacă gheața le distruge acoperișul, primesc despăgubiri numai din partea companiilor de asigurări, în cazul în care sunt asigurați. Nu vor primi o casă nouă sau o locuință mai bună din partea niciunei companii aeriene sau din partea guvernelor UE.

De ce ar trebui, așadar, să contribuie la compensarea profiturilor pierdute ale companiilor aeriene? Așa ceva ar fi, cu siguranță, absurd. Prin urmare, doamnelor și domnilor, cred cu tărie că, într-un mediu antreprenorial

sănătos, nicio sprijinire – și repet, nicio sprijinire – de acest fel a companiilor aeriene din partea guvernelor și, implicit, a cetățenilor, nu poate fi justificată.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) În aprilie, o erupție vulcanică a dus la paralizarea completă a traficului aerian în spațiul aerian european. Acest eveniment, care, bineînțeles, nu s-a produs din vina nimănui, a dus la efecte adverse atât pentru pasageri, cât și pentru toate companiile aeriene europene. În zeci de aeroporturi, pasagerii au fost lăsați pe cont propriu și nu au avut acces la informații referitoare la reluarea zborurilor. Singurele informații mai specifice au venit din declarațiile privind închiderea mai multor zone ale spațiului aerian.

Chiar dacă nu putem învinui pe nimeni pentru forțele naturii și efectul acestora asupra vieții noastre de zi cu zi, ar trebui să punem întrebări foarte directe cu privire la această situație și să rezumăm acțiunile instituțiilor Uniunii Europene, care sunt responsabile pentru aspecte precum garantarea siguranței pasagerilor curselor aeriene.

Din păcate, consider că acțiunile lor au fost în mod definitiv insuficiente și foarte întârziate în raport cu evenimentul care a avut loc. Fiindcă, până la urmă, întregul haos din traficul aerian prin care au trecut pasagerii, precum și lipsa totală a informării acestora cu privire la momentul reluării zborurilor pun instituțiile europene, inclusiv Comisia Europeană, în principal, într-o lumină foarte proastă. Aș dori, așadar, să aflu ce intenționează să facă, în viitor, Comisia în cazul altor erupții vulcanice. Ce pași va face Comisia pentru a preveni repetarea, într-o situație similară, a paralizării întregii Europe și, cel mai important, pentru îmbunătățirea fluxului de informații direcționate către pasageri, care, până acum, a lăsat mult de dorit? Cred că măsurile propuse în momentul de față de către Comisie sunt, din păcate, insuficiente.

Spyros Danellis (S&D). – (EL) Doamnă comisar, închiderea ieri a două aeroporturi majore, din Londra și Amsterdam, din cauza unui nou nor de cenușă vulcanică a demonstrat că blocarea din aprilie a zborurilor nu a fost rezultatul unui eveniment improbabil fără repercusiuni pe termen lung sau fără riscul de a se repeta. În plus, absența dlui Simpson de la dezbateră din această seară spune mult mai multe decât ar fi spus-o prezența dumnealui.

Trecem printr-o perioadă economică dificilă, care aduce cu sine fuziuni succesive în sectorul aviatic și care este dominată de incertitudini pentru companiile aeriene și angajații acestora. Timp de trei zile consecutive din luna aprilie, industria internațională a pierdut zilnic 400 de milioane USD, amenințând cu anularea eforturilor de restructurare a companiilor aeriene mai fragile din punct de vedere financiar din Europa. Cert este că instrumentele instituționale adecvate pentru realizarea unei analize a riscului la nivel european și pentru utilizarea unei metode specifice de procesare a tuturor datelor aflate la dispoziția statelor membre și a autorităților europene au lipsit și lipsesc în continuare.

Riscul unei repetări a confuziei extrem de dăunătoare cu care ne-am confruntat din cauza norului de cenușă este unul real, iar măsurile luate trebuie să protejeze din punct de vedere instituțional capacitatea Uniunii de a interveni într-o manieră coordonată și premeditată într-o criză de acest gen, limitând astfel neplăcerile ieșite din comun pe care le-au suferit milioane de pasageri și pierderile financiare ale transportatorilor și ale companiilor de turism.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – Doamnă președintă, având în vedere că Irlanda nu are nicio legătură terestră cu continentul european, pasagerii irlandezi ai curselor aeriene s-au confruntat cu dificultăți extreme; aș îndrăzni să spun, chiar mai mult decât oricare alt stat membru. De exemplu, chiar eu am călătorit la Strasbourg în această săptămână și am fost nevoit să iau un vapor spre Țara Galilor, o mașină spre Folkstone și un tren spre Strasbourg. Ridic această problemă deoarece este reprezentativă pentru multe dintre călătoriile realizate de irlandezi în ultimele săptămâni.

Miniștrii de transport din UE au stabilit trei zone separate de zbor, bazate pe condițiile de siguranță pentru aeronavă. Trebuie să spun că, de la introducerea celei de-a treia zone, au avut loc peste 300 000 de ore de operațiuni aeriene. Aceasta este o evoluție bine-venită și sigur că sunt încă necesare măsuri suplimentare.

Susțin cu tărie eforturile de a accelera introducerea conceptului de cer unic european. Declarația de la Madrid, adoptată în februarie de către Președinția spaniolă, a elaborat o foaie de parcurs pentru punerea în aplicare a acestei politici. Nu am niciun dubiu că dl comisar, care se află cu noi în această seară, va conduce acest proces.

Rolul Eurocontrolului trebuie, de asemenea, să fie examinat îndeaproape. Acestuia trebuie să i se acorde puteri statutare, și nu rolul de coordonare pe care îl are la ora actuală. Ieri s-a încheiat un acord comun între Irlanda și Regatul Unit în vederea reducerii tulburărilor transportului aerian: o realizare bine-venită.

(GA) Cenușa vulcanică nu recunoaște nicio graniță politică sau fizică, iar acest incident ne-a amintit, încă o dată, de extraordinara putere a naturii. Este clar acum că în spațiul aerian al Uniunii Europene există o necesitate reală pentru o politică comună a transportului aerian. Rolul Uniunii Europene trebuie să fie consolidat în urma acestei crize.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Consecințele crizei cauzate de cenușa vulcanică au avut un impact negativ asupra sistemului de transport al întregii Europe atunci când cenușa vulcanului în erupție a dus la anularea a peste 100 000 de zboruri și a afectat călătoriile a 10 milioane de pasageri. Această criză a afectat în mod deosebit statele membre estice ale Uniunii Europene, deoarece acestea au rămas complet izolate de Europa de Vest și, spre deosebire de alte state membre ale UE, nu au avut ocazia de a alege mijloace alternative de transport. Cu toate acestea, demonstrează importanța dezvoltării infrastructurii de transport, dezvoltarea Rețelelor transeuropene de transport și crearea unui sistem al mijloacelor alternative de transport, pentru transportarea atât a bunurilor, cât și a pasagerilor. De aceea, trebuie să instituim un sistem de transportare a pasagerilor care să funcționeze în mod eficient, să nu fie atât de dependent de transportul aerian, dar să fie dominat de alte tipuri alternative de transport, în special pentru transportul din Europa Centrală. Trebuie neapărat să creăm un sistem de transport care să asigure nu numai transportarea pasagerilor, ci și buna funcționare a economiei. Sunt de acord cu ideile menționate cu privire la realizarea unor legături suplimentare și, prin urmare, vă îndemn la sprijinirea proiectului coridorului feroviar european pentru transportarea competitivă a mărfurilor, care le-ar permite statelor baltice menționate să aibă legături cu alte țări ale Europei de Vest și care ar permite crearea de valoare adăugată pentru întreaga Comunitate. În plus, în urma punerii în aplicare a acestui proiect, rezidenții regiunii ar avea o alternativă la transportul aerian.

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Doamnă președintă, voi vorbi despre turism, un sector fundamental pentru Insulele Canare, care găzduiesc aproximativ 12 milioane de turiști în fiecare an. Dacă există un lucru de care turismul are nevoie, acesta este certitudinea. Situațiile precum cea cu care ne-am confruntat – și care s-ar putea repeta – au consecințe dramatice pentru acest sector strategic al Insulelor Canare.

Pierderile nu au fost suferite numai de companiile aeriene, de aeroporturi și de operatorii de turism: hotelurile, companiile de închirieri de mașini, restaurantele și serviciile în general au suferit daune enorme. Doar între 15 și 23 aprilie, s-au anulat 313 818 locuri de avion în Insulele Canare, cu pierderi de aproximativ 57,3 milioane de euro din cauza lipsei de turiști. Aceasta este, bineînțeles, o pierdere semnificativă.

Avem nevoie de măsuri imediate la apariția evenimentului, cum ar fi deschiderea aeroporturilor noaptea, fără costuri suplimentare, și tratamentul adecvat al publicului, al pasagerilor; dar avem nevoie și de despăgubiri.

Nu voi critica ceea ce s-a făcut sau ceea ce nu s-a făcut și nu voi spune dacă criza a fost sau nu bine gestionată. Trebuie doar să fim conștienți că s-ar putea repeta și că trebuie să fim pregătiți să îi facem față.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar, aș dori să vă mulțumesc pentru rapiditatea dvs. atunci când se pune problema siguranței pasagerilor. În ultimele zile, am observat că, în mod clar, speculațiile majore nu au loc numai în sectorul financiar, ci că există și câteva companii aeriene care sunt gata să se joace cu siguranța pasagerilor, cel puțin la nivelul cuvintelor – din fericire, încă nu și la nivel de acțiune. De fapt, nu vorbim numai despre pasagerii din aer, ci și despre persoanele aflate pe pământ. Vă rog să lucrați în continuare în acest sens. Vă rog, de asemenea, să lucrați în continuare la informarea pasagerilor și la drepturile pasagerilor.

În ultimele zile, am văzut că nu toată lumea și nu toate grupurile de vârstă au acces nelimitat la internet. Liniile telefonice au fost stricate, internetul nu a fost disponibil, iar persoanele care nu zboară, ca noi cei de aici, din ședința plenară, în mod regulat la clasa business, turiștii și persoanele din categorii de vârstă superioare, nu au beneficiat de aproape nicio informație. Vă rog să lucrați în continuare în acest sens.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Doamnă președintă, situația creată de erupția vulcanului din Islanda a demonstrat impactul semnificativ pe care anumite fenomene ale naturii – care, din fericire, sunt rare, dar despre care s-a demonstrat că apar periodic – îl pot avea asupra economiei și societății. Astfel, a subliniat, încă o dată, importanța unei abordări preventive a acestor fenomene. Aceasta înseamnă, în acest caz, adoptarea tuturor măsurilor pentru reducerea impactului menționat mai sus, nu să-l evite, acest lucru fiind, în mod evident, imposibil.

Însă nu este legitim ca, sub masca unei preținse mai bune coordonări a acestor fenomene, să căutăm să dăm un nou impuls unor inițiative care au o gamă variată de alte obiective. Mă refer la inițiativa cerului unic european și la obiectivul de a deschide gestionarea traficului aerian european către liberalizare și, apoi, către privatizare. În acest context, dacă există un lucru pe care actuala criză a cenușii vulcanice l-a confirmat, acesta este importanța de a păstra gestionarea traficului aerian în domeniul public: aceasta se face în interes public și este, în primul și în primul rând, o garanție a siguranței publice.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, vorbim despre tulburări ale traficului aerian și, de asemenea, despre impactul economic al acestora asupra aviației. Aș dori să subliniez, încă o dată, că siguranța cetățenilor europeni este lucrul cel mai important.

Domnule comisar, s-au făcut mulți pași, iar acum este timpul să contemplăm anumite alternative și să le punem în aplicare, de exemplu extinderea rețelei transeuropene de mare viteză, care poate să contribuie și la reducerea emisiilor de CO₂.

Paul Rübiger (PPE). – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, în întreaga lume există 2 000 de vulcani, dintre care 50 sunt activi. Așadar, nu este doar o problemă europeană, ci o problemă a aviației internaționale.

Trebuie să clarificăm în cadrul cercetărilor unde exact se află riscurile și unde există un anumit domeniu de responsabilitate. L-aș ruga, așadar, pe dl comisar ca, alături de Eurocontrol, să încredințeze poate și Consiliului European pentru Cercetare sarcina de a realiza cercetări pentru a evalua în mod corect riscul. În cele din urmă, responsabilitatea finală îi aparține mereu căpitanului aeronavei, iar consumatorii sunt și ei încurajați să evalueze dacă se expun sau nu la un risc. Oricine poate elimina riscul dacă pur și simplu nu zboară. Însă este nevoie de o obiectivizare a întregului subiect.

Seán Kelly (PPE). – Doamnă președintă, personajul Joxer creat de marele dramaturg irlandez, Sean O'Casey, a spus că întreaga lume este „într-o stare de criză”. Iar dovezile sunt vizibile pentru toți. Dacă privim în jos, vedem cum petrolul izburnește dintr-o sondă de petrol, distrugând mediul; dacă privim în sus, vedem cum cenușa vulcanică izburnește dintr-un vulcan, distrugând companiile aeriene, iar dacă privim în exterior, vedem cum recesiunea izburnește din bănci, distrugând economia.

Sigur că am suferit, ca mulți alții, din cauza cenușii vulcanice, prima dată când mă îndreptam spre casă: mi-a luat două zile; am fost nevoit să fac autostopul pe o parte din drum. A doua oară nu am reușit să ajung la ultima sesiune plenară; mi-a luat o zi și jumătate să ajung la Bruxelles și o zi și jumătate să ajung aici, dar ceea ce am aflat este că este imposibil să-ți rezervi un bilet la Eurostar în timpul călătoriei. Ai nevoie de cartea de credit pentru a-l rezerva și pentru a-l ridica, ceea ce este imposibil când ești în tranzit.

Aș dori să rog Comisia să-și utilizeze influența pentru a încerca să-i convingă să adopte același sistem ca cel care se aplică feriboturilor și companiilor aeriene.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Nu sunt singura, doamnă președintă, dar vă mulțumesc. Doream să adaug numai faptul că trebuie să putem să utilizăm în mod amplu toată tehnologia disponibilă pentru măsurarea cenușii. De fapt, la câteva zile după închideri, în cadrul unei vizite la Astrium, în Toulouse, ni s-a vorbit despre un sistem de informații extrem de detaliate privind compoziția atmosferei, prin intermediul unei rețele de satelit, și nu ne este clar dacă s-au utilizat aceste informații sistematice existente, care, în plus, provin de la o companie europeană, și anume European Aeronautic Defence and Space Company. Ar putea dl comisar să ne spună dacă acestea au fost utilizate sau dacă se are în vedere utilizarea lor?

Siim Kallas, vicepreședinte al Comisiei. – Doamnă președintă, onorați deputați, vă mulțumesc foarte mult pentru numeroasele comentarii interesante și detaliate cu privire la această problemă a cenușii vulcanice. Am avut doar trei minute la început. Acum pot să dezvolt cel puțin de zece ori mai mult aceste subiecte, însă voi fi concis, nicio grijă.

Pot doar să spun că a fost, și este, din nou, o perioadă foarte interesantă și extraordinară. Este clar că vulcanii continuă să erupă, așa cum o face acest vulcan islandez. Toate acestea fac parte din viața industriei aviatice, însă nu numai vulcanii, ci și vijeliile, zăpada și alte fenomene asemănătoare, care, fiecare dintre ele, afectează aviația. Ele fac parte din această afacere, trebuie să o spunem clar. Nimeni nu poate fi singurul responsabil pentru acest risc – nicio companie aeriană, niciun guvern, și nici Uniunea Europeană. Trebuie să menționez, de asemenea, că Uniunea Europeană nu are niciun fel de jurisdicție în ceea ce privește reglementarea spațiului aerian. Organizațiile interguvernamentale și autoritățile naționale au fost, până acum, cele care s-au ocupat de acest lucru.

Excluderea, prevenirea sau anticiparea tuturor evenimentelor care se pot întâmpla în aviație este imposibilă. Riscurile trebuie împărțite, iar clienții care aleg să utilizeze serviciile aeriene trebuie să se aștepte – la fel ca noi toți – la anumite întârzieri dacă, de exemplu, pista de la aeroportul din Bruxelles nu a fost curățată de zăpadă sau dacă apar evenimente similare.

Referitor la criticarea faptului că am acționat cu întârziere și referitor la cine a acționat, de fapt: eu am fost prezent în Eurocontrol; riscul cenușii este un risc real și nu putem să ne bazăm pe posibilitatea de a găsi, într-un final, soluții științifice referitoare la ce dimensiune a particulelor va fi considerată periculoasă pentru motoare, deoarece nimeni nu dorește să facă această evaluare. Putem determina dimensiunea particulelor și putem evalua norul, dar nimeni nu dorește să ofere o evaluare și să spună că această cenușă nu mai este periculoasă pentru motoare. Va fi un lucru foarte complicat. Decizia de a închide spațiul aerian a fost luată în strictă conformitate cu normele existente și cu toate instituțiile relevante care au fost responsabile pentru aceasta. Pe cei care întreabă acum cine este responsabil pentru închiderea spațiului aerian aș dori să-i întreb cine ar fi fost responsabil dacă spațiul aerian nu ar fi fost închis și dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Atunci când Eurocontrol a căutat să găsească diferite abordări referitoare la norul de cenușă, nu s-a luat o decizie ușoară și nu a fost o discuție ușoară, deoarece era vorba despre asumarea unei responsabilități enorme pentru siguranța aviației. Siguranța aeronavelor și a vieților trebuie să fie pe primul loc. Cred că totul s-a întâmplat destul de repede, având în vedere aceste circumstanțe, deoarece vulcanul a fost și continuă să fie deosebit de excepțional și extraordinar.

În ceea ce privește viitorul, subiectul cheie menționat de cineva a fost: cum rămâne cu Indonezia, cum rămâne cu Statele Unite? Există o responsabilitate, care le aparține îndeosebi piloților. În Europa de astăzi, piloții tind să respingă acest gen de nouă responsabilitate. Traficul aerian european este foarte aglomerat și trebuie să existe o anumită combinație între mai multă flexibilitate și date clare referitoare la eventualele riscuri și amenințări. Nu știu cum este în Indonezia, dar în Statele Unite sistemul este foarte simplu: pilotul este cel care decide cum să evite cenușa și trebuie să spună că acest lucru funcționează foarte bine. Însă se pare că, în Europa, trebuie mai întâi să creăm o abordare comună a metodologiei unei eventuale evaluări a riscului.

În ceea ce-i privește pe pasageri, trebuie să spun că am declarat mereu în mod consecvent și cu puterea din partea Comisiei că trebuie să se respecte legislația privind drepturile pasagerilor. Acesta este un mesaj foarte clar. Din nou, punerea în aplicare a acestei legislații se află în mâinile statelor membre, dar înțeleg că majoritatea companiilor aeriene și majoritatea statelor membre au luat, de asemenea, foarte în serios acest lucru. Există diferite exemple și, bineînțeles că, la final, vor fi prezentate și exemple negative, dar în general au fost luate în serios și plănuim o revizuire a drepturilor pasagerilor. Vom evalua atunci, cu siguranță, ceea ce trebuie să facem cu tentativele de abuz al drepturilor pasagerilor și cu interpretările excesive ale drepturilor pasagerilor. În general, legislația privind drepturile pasagerilor a funcționat foarte bine și logica trebuie să existe. Drepturile pasagerilor stipulează că aceștia trebuie să beneficieze de informații, îngrijire și redirectionare a zborului sau despăgubire în aceste circumstanțe extraordinare, nu de compensare. Acesta este un cuvânt diferit.

Există un program vast care se realizează cu inițiativa cerului unic pentru a eficientiza gestionarea traficului aerian, și nu mă pot plânge de cooperarea care a existat în această perioadă între statele membre. Consiliul Transporturi a fost foarte cooperant și a luat multe decizii care probabil că, în alte circumstanțe, ar fi necesitat mult mai mult timp. Chiar nu pot să spun că am avut o cooperare proastă cu statele membre în pregătirea și gestionarea acestui Consiliu Transporturi extraordinar.

În ceea ce privește finanțele și consecințele financiare, regulile sunt foarte simple și descrise foarte clar în documentul nostru pregătit de trei comisari – Rehn, Almunia și cu mine. Acesta este un ajutor de stat, iar ajutorul de stat poate fi acordat dacă statele membre consideră că există suficiente motive pentru a acorda ajutor de stat unei companii aeriene aflate în dificultate, deoarece drepturile pasagerilor și toate aceste costuri trebuie suportate de către compania aeriană. Dacă respectiva companie aeriană are probleme și dacă un stat membru consideră că aceasta este o situație cu adevărat gravă, atunci se poate acorda ajutor de stat, însă înainte trebuie făcută o evaluare foarte atentă, pentru a nu crea tulburări și beneficii nejustificate pe piață. Aceasta a fost și preocuparea principală a companiilor aeriene, iar o abordare corectă față de toată lumea este și preocuparea Comisiei; departamentul nostru privind concurența va analiza cu atenție toate cazurile posibile ale ajutorului de stat.

Până acum, nu știu dacă cineva a solicitat ajutor de stat în această zonă specifică, deoarece, așa cum am spus la început, companiile aeriene dispun de planuri de urgență.

Cineva a menționat că acestea ar trebuie să fie asigurate. Le-am întrebat, și eu, de asigurare. Asigurarea este mai mult sau mai puțin imposibilă, deoarece nu se poate descrie produsul, sau se poate descrie produsul,

dar prețul va fi atât de mare, încât nimeni nu și-l va putea permite. Companiile dispun de planuri de urgență referitoare la gestionarea circumstanțelor extraordinare care afectează orarele. Bineînțeles că, în calitate de economist, pot să observ că e mult loc pentru diferite fantezii legate de ceea ce trebuie calculat ca încadrându-se în pierderi și de ceea ce reprezintă o cifră reală. Definirea consecințelor exacte ale acestei cenuși vulcanice este o muncă enormă și poate fi prezentată ca o revendicare.

Referitor la transportul alternativ, desigur că vom insista asupra acestuia. Vom avea în curând o reuniune TEN-T, în cadrul căreia Comisia va încuraja dezvoltarea unei rețele care să cuprindă alte mijloace de transport. I-am întrebat pe cei de la căile ferate ce este posibil și ce au făcut, de fapt, în timpul acestei crize, iar aceștia au trimis foarte multe informații interesante. Au existat trenuri suplimentare, însă informațiile referitoare la disponibilitate, orare și alte aspecte lasă, deocamdată, de dorit. Una dintre prioritățile noastre principale din viitorul apropiat va fi aceea de a dispune de informații mai bune cu privire la toate aceste posibilități.

Încă o dată, dacă există o criză în aviație, atunci transportarea pasagerilor către casă sau către anumite destinații va depinde, în principal, de companiile aeriene. Fazele de planificare sunt cele în care este foarte important să se ia în considerare alte mijloace și, într-adevăr, alte motoare. Aceasta este o altă poveste interesantă. Există lecții care trebuie învățate, iar noi învățăm aceste lecții, și vom continua să realizăm multe planuri și măsuri, pentru a crea o gestionare mai coordonată a traficului aerian în Europa.

Trebuie să subliniez faptul că vulcanii nu respectă nicio regulă, iar noi nu putem elimina posibilele evenimente extraordinare. Întotdeauna vor exista riscuri care trebuie luate în considerare, iar astfel de riscuri trebuie să facă parte din planificarea activităților noastre.

Președinta. – Dezbateră a fost închisă.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), în scris. – (CS) Domnule comisar, doamnelor și domnilor, când, în secolul al XVIII-lea, un vulcan a erupt în Islanda, țara a fost învăluită de un nor de cenușă, iar în Europa, culturile au fost distruse în următorii trei ani. Nu avem rapoarte cu privire la pagubele suferite de transportul aerian. Erupția mult mai mică din anul acesta a vulcanului Eyjafjallajökull a provocat o catastrofă pentru transportul aerian din Uniunea Europeană. Pagubele aduse companiilor aeriene și aeroporturilor – cu alte cuvinte, pagubele directe – au avut un corespondent în asistența haotică acordată călătorilor blocați în diferite colțuri ale lumii. Drepturile pasagerilor sunt cu siguranță un subiect interesant pentru dezbateră academică, dar, în acest caz, ele au reprezentat cea mai mică prioritate pentru personalul în cauză. Nu avem rapoarte referitoare la alte forme de transport utilizate pentru a-i duce pe oameni înapoi acasă. Răspunsurile haotice demonstrează o lipsă de coordonare și, de asemenea, o ezitare, într-un moment în care ar trebui să se ia decizii rapide cu privire la redeschiderea spațiului aerian. Domnule comisar, își va accelera Comisia activitățile de punere în aplicare a rezultatelor parțiale ale programului SESAR în gestionarea operațiilor aviatice? Celelalte întrebări pe care le am nu ar face decât să repete întrebările lui Brian Simpson.

Joanna Senyszyn (S&D), în scris. – (PL) Există 56 000 de cetățeni ai Uniunii Europene care sunt bolnavi și care așteaptă un transplant, dintre care 2 000 în Polonia. 12 persoane mor zilnic din cauza lipsei de organe disponibile pentru transplant. Donările de organe variază de la mai puțin de un donator la un milion de indivizi, în Bulgaria, la 34-35 de donatori la un milion de indivizi, în Spania. În Polonia, această cifră este de 11 donatori. Majoritatea organelor sunt prelevate de la donatorii decedați, pe baza unui consimțământ prealabil (abordarea opt-in) sau a unui consimțământ prezumat (abordarea opt-out). În Polonia, celulele, țesuturile și organele pot fi prelevate de la donatorii decedați dacă persoana care a decedat nu s-a înscris în Registrul central al obiectivelor. Dezvoltarea transplanturilor necesită o atmosferă de aprobare socială pentru completarea declarațiilor de intenție care să permită prelevarea de organe după decesul persoanei și necesită și o condamnare a refuzului de a dona.

Personal, sunt activ implicată în activitățile de promovare a transplanturilor și încurajez toate statele membre să procedeze la fel. În Polonia, am împărțit insigne și brățări care încurajează sprijinirea medicinei transplantului. Împreună cu colegi din alte grupuri politice, am inițiat „Lanțul rudelor”, o campanie socială națională de popularizare a transplantului și a donărilor voluntare de sânge. Promovarea ideii de transplant și coordonarea schimbului de experiență între statele membre pot salva mii de vieți. Crearea unei baze de date UE comune a organelor disponibile pentru donare și transplant, precum și a unei baze de date a tuturor donatorilor decedați și în viață este esențială. Acesta ar fi, de asemenea, un instrument important pentru lupta împotriva traficului de organe și de persoane.

Debora Serracchiani (S&D), *în scris. – (IT)* Incidentul cu vulcanul islandez și actualele consecințe ale acestuia ne îndeamnă să ne gândim că, în cazul unei urgențe sau a unor evenimente neprevăzute, Uniunea Europeană nu trebuie să fie luată prin surprindere, ci trebuie să protejeze pasagerii mai presus de orice, prin intermediul unor instrumente existente de gestionare sau prin intermediul unor măsuri noi. Nu ar fi putut companiile aeriene, ca un exemplu de astfel de măsuri, să se ofere să cumpere bilete de tren, pentru a evita cozile lungi de la casele de bilete, în special în cazul pasagerilor cu mobilitate redusă?

19. Ordinea de zi a următoarei ședințe: a se vedea procesul-verbal

20. Ridicarea ședinței

(Ședința a fost închisă la ora 23.50)